

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAMINE

LAURA THALASSA

THE FOUR HORSEMEN: BOOK THREE

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, olaylara, kurumlara, kuruluşlara veya bölgelere yapılan atıflar sadece gerçeklik sağlamak içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm karakterler, tüm olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Lavabrook Publishing, LLC tarafından yayımlanmıştır.

FAMINE. Copyright © 2020 Laura Thalassa
www.laurathalassa.com

Kapak Regina Wamba
www.maeidesign.com

Tüm hakları saklıdır.

Jude için,
Seni sonsuz seviyorum.

Üçüncü mührü kırdığında, üçüncü canlı yaratığın, "Gel" dediğini duydum. Baktım, siyah bir at vardı; üzerinde oturanın elinde bir çift terazi vardı.

-Revelasyon 6:5 NASB

Yond Cassius'un zayıf ve aç bir görünüşü var; Çok fazla düşünüyor: Böyle adamlar tehlikelidir.

-William Shakespeare, Julius Caesar

Bölüm 1

Atlıların 24. Yılı Laguna, Brezilya

Famine'i tekrar göreceğimi hep biliyordum. Buna sezgi diyebilirsiniz ama o pisliğin geri geleceğini biliyordum.

Kıydan esen rüzgâr eteğime çarpıyor ve siyah saçlarımı karıştırıyor. Yakınlarda bir kadın bana kötü kötü bakıyor.

Kasabamdan geriye kalanlarla birlikte duruyorum, cesetlerimiz yola dizilmiş. Laguna'nın geri kalanının neden hala burada olduğunu bilmiyorum; benimle aynı mazerete sahip değiller.

Elvita'ya baktım. Yaşlı madamın yüzü kararlı. Korktuysa bile belli etmiyor. Korkmalı ama bunu ona söylemiyorum.

Bakışlarını Laguna'nın sırtını dayadığı tepelerden birinin etrafından dolanarak gözden kaybolan boş yola doğru takip ediyorum.

Uğursuz bir sessizlik var.

Son beş yılımı geçirdiğim sahil kasabasının çoğu terk edilmiş durumda. Komşularımız evlerini kilitledi, sahip oldukları değerli eşyaları topladı ve geri çekildi. Genelev sakinlerinin çoğu bile kimse bakmazken sıvışıp gittiler. Geri gelirler mi bilmiyorum. Her şey eskisi gibi olacak mı bilmiyorum.

Bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim.

Yaşlı bir kadın yanımdan geçerken omzuma çarpıyor.

"Sürtük," diyor nefesinin altında.

Dönüyorum, buz gibi bakışlarını yakalıyorum.

"Dün gece oğlun bana biraz farklı bir şey dedi," diyorum ve ona göz kırpmıyorum.

Kadın soluk soluğa kalır, tam bir skandala uğramış gibi görünür, ama yoluna devam eder.

"Kavga çıkarmayı bırak," diye azarlıyor Elvita beni.

"Ne?" Ona masum bir bakış atarak söylüyorum. "Onurumu savunuyorum."

Bir kahkaha atıyor, ama gözleri tekrar yola dikilmiş, etrafındaki yıpranmış deri sıkışmış.

Yanımda insanlar şarap sürahileri, kahve çekirdeği çuvaları, yeni tutulmuş balık kovaları, yere sermek için çiçek yaprakları sepetleri, mücevher dolu çantalar, en iyi kumaşlardan oluşan yığınlar ve bunların arasında her şeyi tutuyor. Hepsi bir cetvele sığacak kadar haraç.

Atlının umurunda olacağını sanmıyorum.

Aslında, burada kalmanın son derece kötü bir fikir olduğundan oldukça eminim ve bunu söyleyen de kötü fikirlerin kraliçesi.

En azından benim kendi mazeretim var. Elvita ve diğerlerinin hiçbir mazereti yok.

Dakikalar saatlere dönüşüyor, hepimiz sessiz ve kasvetliyiz.

Belki de gelmiyordur. Laguna, bir atlının dikkatini çekmeye değmeyecek kadar küçük bir kasaba.

Anitápolis de pek dikkatini çekmemişti, ama bu onu bu konuyu temizlemekten alıkoymadı.

İnsanların arasından yükselen bir mırıltı düşüncelerimi bölüyor. Nabzım hızlanıyor.

O burada.

Kalabalık tepki vermemiş olsa bile, havadaki değişikliği hissedebiliyordum.

Kıtlık'ı düşündüğümde bir duygu karmaşası yaşıyorum. Merak, en çok da eski acı beklentisi.

Ve sonra onu gördüm, Azrail'i.

Kömür karası atının üzerinde oturuyor, bronz zırhı o kadar parlak ki neredeyse devasa tırpanını gizliyor

sırtına bağlanmış. Şehrimin iki yakasını birleştiren harap otoyolun ortasında durdu.

Bu kadar uzaktan bile nefesim kesiliyor ve gözlerim doluyor. Ne hissettiğimi söyleyemem, sadece Famine'i gördüğümde profesyonel görüntümün kaybolduğunu söyleyebilirim.

Hatırladığımdan daha uhrevi. Onu tekrar tekrar hatırladıktan sonra bile, ete kemiğe bürünmüş halini görmek şaşırtıcı.

Yanımda, Elvita şok olmuş bir şekilde nefes alıyor.

Taşıdığı tırpandan dolayı bu adı alan Azrail ve atı hâlâ heykel gibi duruyor. O delici yeşil gözlerini ya da kıvrıcık saçlarını seçemeyeceğim kadar uzakta. Ama hepimizi içine çektiğini söyleyebilirim. Pek etkilendiğini sanmıyorum.

Birkaç uzun dakikadan sonra, Famine atını harekete geçirir ve atı köprüden aşağı doğru tırıs gitmeye başlar. İnsanlar yola çiçekler atıyor, patikayı parlak renkli çiçeklerle dolduruyor.

Yavaş yavaş bana yaklaşıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Ve sonra yanımdan geçip gidiyor, bir tanrı gibi görünüyor. Saçları erimiş karamel renginde, güneşin öptüğü teni sadece bir iki ton daha açık. Çenesinin keskin, yontulmuş çizgisi, yüksek alnı ve elmacık kemikleri ve dudaklarının mağrur kıvrımı var. Hepsinden daha çarpıcı olanı ise yosun yeşili gözleri. Şeytani gözler.

Omuzları geniş ve spiral çiçek desenleriyle kabartılmış bronz zırhı güçlü, yontulmuş fiziğine tam oturuyor.

Yakından bakınca, güzelliği sistemime şok etkisi yapıyor.

Hatırladığımdan çok çok daha başka bir dünyadan.

Famine'in yakışıklı yüz hatlarına ve benim soluksuz heyecanıma rağmen, korkunun ilk gerçek filizleri kök salıyor.

Diğerleriyle birlikte gitmeliydim, birleşme lanet olsun.

Famine geçerken beni görmüyor; bakışları önündeki caddeden hiç ayrılmıyor. İçimde bir rahatlama dalgası hissediyorum, ardından şaşkınlıkla bir hayal kırıklığı geliyor.

Kasabamın geri kalanı tezahürat yaparken ben de onun ve atının ardından bakakalıyorum, bu çok açıkken sanki dünyamızın sonu değilmiş gibi davranıyorum.

O gözden kaybolana kadar bakıyorum.

Elvita kolumu tuttu. "Gitme zamanı, Ana."

Bölüm 2

Famine ve siyah atı Laguna'ya ayak basmadan çok önce, onun geleceğini biliyorduk. Bilmemek imkansızdı.

Onun gelişinden önceki haftalarda, düzinelerce, sonra yüzlerce, sonra binlerce insan otoyoldan ve şehrimizden geçti. The Painted Angel'da birlikte çalıştığım kadınlar, yeni müşterilerin akınından sonra haftalarca çarpık bacakla yürümekle ilgili şaka yaptılar. O zamanlar.

Ama sonra bu yeni gelenlerden bazıları konuşmaya başladı. Asmada solan meyvelerden, yetişkin insanları ezebilen garip bitkilerden ve havanın kendisinin değişiyor gibi görüldüğünden bahsettiler.

En yakın arkadaşlarımdan biri olan Izabel söylentileri duyduktan sonra, "Lanet olası manyak piçler," diye mırıldandı.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Ve sonra Kıtık, kasabamızdan taleplerde bulunmak üzere önden bir elçi gönderdi. Atlı, rom fıçıları istedi. Yağ testileri. Giysiler, altın, yiyecek ve kalmak için büyük bir ev.

Bu kadarını bile bilmemeliydim. Kasabanın belediye başkanı Antonio Oliveira düzenli müşterilerimden biri olmasaydı muhtemelen ben de bilmezdim.

Elvita ve ben sessizce yürüyoruz. Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama belediye başkanının evine -Afine'in ziyareti sırasında kalacağı ev- yaklaştıkça huzursuzluğum daha da artıyor.

Tıpkı genelevdeki arkadaşlarıma yemin ettirdiğim gibi toparlanıp kaçmalıyım.

Elvita sonunda sessizliği bozar. Boğazını temizler. "Onun bu kadar ..." olmasını beklemiyordum.

"Becerilebilir mi?" Onun için bitiriyorum.

"İyi beslenmiş diyecektim," diyor sertçe, "ama sikilebilir işe de yarıyor."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Beni bir deri bir kemik kalmış bir çuvala mı atmayı umuyordun?" Diyorum. "Kırıldım."

Kibarca homurdanıyor. Yaptığı her şey zarif ve kadınsı, hepsi erkekleri cezbetmek için, bugünlerde nadiren müşterilerle yatıyor olsa da. Bunu diğer kızlarına saklıyor.

Benim gibi.

"Joao'yu becerdin," diyor, "ve o şimdiye kadar gördüğüm iskelete en yakın şeydi."

Aklıma yaşlı adamla ilgili beklenmedik bir anı geldi. Bir çuval kemikten biraz daha fazlasıydı ve su tesisatı neredeyse işe yaramaz durumdaydı.

"Evet ama bana bir hafta boyunca her gün çiçek gönderdi ve bir tanrıça gibi göründüğümü söyledi," diyorum. Çoğu müşteri duygularımı umursamazdı. "Sırf bunun için onu Krallığın Gelişi'ne kadar becerirdim."

Sırtmamı engelleyerek bana vuruyor.

"O adamın sana vereceği her kuruşu silip süpürmeyecekmişsin gibi davranma," diyorum.

"Huzur içinde yatsın, isterdim."

Tanrı'dan bahsedilince ayılıyorum. Parmak eklemlerimi gergin bir şekilde kırıyorum.

Her şey yoluna girecek. Açlık senden nefret etmiyor. Bu işe yarayabilir.

Bu işe yarayacak.

Yürüyüşün geri kalanı çoğunlukla sessizlik içinde geçiyor. Laguna sokaklarında dolanıyoruz, sarkık evlerin ve çoğu yerde sıvaları dökülmüş soluk vitrinlerin yanından geçiyoruz.

Diğer sakinler de bizimle aynı şekilde yürüyor, birçoğu adak taşıyor.

Atlının nerede kaldığını bu kadar çok insanın bildiğini fark etmemiştim...

Tabii ona doğru geldiklerini varsayarsak. Biz de oraya gidiyoruz. Azrail'in kapısına gelmenin dikkatini çekmek için yeterli olacağını umuyordum.

Sonunda, Laguna'nın yıpranmış, eskimiş evleri ve kırık dökük beton sokakları sona eriyor. Boş bir alan var ve sonra uzakta bir tepe yükseliyor ve üzerinde ışıltılı suya bakan belediye başkanının evi duruyor.

Kırmızı kiremit çatısı ve üfleme cam pencereleriyle eski Oliveira konağına yaklaşıyoruz. Kendimi bildim bileli belediye başkanı ve ailesi burada yaşıyor, kıyıya mal taşıyan gemiler sayesinde servet biriktiriyorlardı.

Yakından bakıldığında, evin zenginliği daha da dikkat çekicidir - parke taşlı bir yol, bakımlı bir bahçe ve ...

Zaten kapının yanında bir sıra insan toplanmış.

Orospu çocuğu.

İşte üstünlüğüm gidiyor.

Tam arabanın önüne geldiğimizde evin çift kapısı pat diye açılıyor. İki adam Antonio'yu sürükleyerek dışarı çıkarıyor, yüzü kan içinde. Adamlara karşı mücadele ederken omzunun üzerinden küfürler savuruyor.

Yürümeyi tamamen bırakıyorum, dudaklarım şokla aralanıyor.

Antonio'yu tutan adamlar onu binanın etrafında dolaştırıyor. Bir dakika bile geçmeden Antonio'nun karısı ve iki kızı da peşinden dışarı çıkarılıyor. Karısı feryat ediyor ve bu daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Çocukları hıçkırıyor ve anneleri için ağlıyorlardı.

Kimse bir şey yapmıyor. Sıradakiler, ben ve Elvita bile. Kimsenin ne yapacağını bildiğini sanmıyorum. Bu

neler olup bittiğini anlamayı gerektirir ve bu noktada bunu kimse tahmin edemez.

Elvita'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

Hanımefendinin planının işe yarayacağından emin değilim. Gözlerim Antonio ve ailesini en son gördüğüm yere dönüyor.

Ama planı işe yaramazsa...

Başarısızlığın neye benzeyeceğinden korkuyorum.

Elvita ve ben isteksizce ziyaretçilerin beklediği sıranın arkasına geçiyoruz. Birkaçı kuyruktan ayrılmış ve aceleyle araziden çıkmaya çalışıyorlar.

İçimizde en mantıklı olanların onlar olduğunu düşünerek arkalarından bakıyorum. Ama onlar geldikleri yöne doğru kaçarken bile, şehirden daha fazla insan bize doğru yöneliyor.

Toplanıp gitmek için hâlâ vaktimiz olabilir. Famine ile geçireceğim anı unutabilirim. Belki de Elvita ve benim için çok geç değildir.

Duygularım, mülkün arka tarafından gelen birkaç çığlık duyduğumda daha da derinleşiyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Elvita'ya dönüp ağzımı açıyorum.

Gözlerini dikmiş önüne bakıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor kararlılıkla.

Yıllarca bu kadını dinlediğim için, içimde sert bir korku düğümü büyürken bile çenemi kapatıyorum.

Az önce Oliveira ailesini sürükleyerek götüren adamlar şimdi elleri boş dönüyor, Oliveira'lar görünürde yok. Bu adamların çoğu eve tekrar giriyor ama i ç l e r i n d e n ikisi kapıların önünde durmak için hareket ediyor, yüzleri asık. Gözlerim koyu renk giysilerini ve görebildiğim açık tenlerini tarıyor. Kan sıçradığına yemin edebileceğim ıslak lekeler var... Kapının iç tarafından bir vuruş geliyor. Adamlardan biri Gardiyanlar kenara çekilerek kapıyı açıyor.

Önümüzde sırada bekleyenlerden biri içeri alındı. Sonra kapı bir kez daha kapanır.

Sonraki yirmi dakika boyunca, sırada bizden önde olan insanlar teker teker eve giriyor. Hiçbiri ön kapıdan çıkmıyor, tabii çıkıyorlarsa.

Orada neler oluyor? Lanet olası, meraklı tarafım bilmek istiyor. Mantıklı, ürkmüş yanım ise buradan defolup gitmek istiyor. Antonio'yu ya da ailesinin geri kalanını hala görmedim ve gerçekten endişeliyim - sadece onlar için değil, geri kalanımız için de.

Elvita kaçma riskim olduğunu fark etmiş olmalı çünkü on dakika önce elimi tuttu ve o zamandan beri sıkıca tutuyor.

Sonunda, sırada biz varız.

Beklerken nabzım hızla atıyor. Muhafızlardan birinin koluna bir bakış fırlatıyorum. Uzaktan ben çizgisi gibi görünen şey şimdi endişe verici bir şekilde kana benziyor.

Oh Tanrım-

Evin içinden bir ses geliyor ve bir dakika sonra kapı açılıyor. İki muhafız da kenara çekilerek Elvita ve benim içeri girmemize izin verdi.

Ben... sadece ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

Patronum elimi çekiştiriyor. "Hadi içeri girelim, Ana." Bunu yeterince tatlı bir şekilde söylüyor, ama gözleri keskin ve kaşları tam da böyle kavisli. Bunun başka bir emir olduğunu anlayacak kadar çok emir aldım ondan.

Dudaklarımı ıslatıyorum, sonra kendimi eşikten geçmeye zorluyorum.

Bu, yıllarca hayalini kurduğun kavuşma, diye kendimi rahatlatıyorum.

Her şey yoluna girecek.

Bölüm 3

Belediye başkanının evine hiç girmedim, ki bu garip bir düşünce, onun benim içime birçok kez girdiğini düşünürsek.

Gözlerim her şeyi tarıyor, solmuş çiçeklerle dolu narin porselen vazolardan kesme cam avizeye kadar her şeyi inceliyor. Oturma odasında Antonio ve ailesinin büyük bir tablosu asılı. Belli ki birkaç yıl önce yaptırılmış çünkü çocukları kendilerinin daha genç versiyonları.

Resmin hemen altında, tırpanı kucağında asılı duran atlı oturuyor.

Nefesim kesiliyor. Dalgalı saçları ve ışıltılı yeşil gözleriyle bir kez daha onun görüntüsüne kapılıyorum. Taştan kesilmiş, uzak ve dokunulmaz görünüyor.

Bu katılaşmış şeyi onunla ilgili ilk anımla çözmeye çalışıyorum.

Boynu kan ve sinir yığınınına dönmüş. Yüzü ve başı çamur ve kanla kaplı, saçları yanaklarına keçeleşmiş

-

"Peki burada neyiz var?" Sesi ballı şarap gibi ve beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

Bakıyorum, bakıyorum ve bakıyorum. Kırbaç gibi keskin dilim şimdi beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

Ne Elvita ne de ben konuşmadığımızda, Famine'in bakışları üzerimde geziniyor. Gözlerime geldiğinde biraz duraklıyor ama orada bir tanıma yok.

Orada tanınma yok.

Yıllardır içimde biriktirdiğim tüm o suçluluk ve utanç duygusu ve Kıtık beni tanımıyor bile.

Hissettiğim ezici hayal kırıklığını gizliyorum. Elvita için çalıştığım son beş yıl boyunca bir kez bile Azrail'le tanıştığımdan bahsetmemiştim. Onun bu aptalca planını kabul etmemin tek nedeni atıyla yarım kalan bir işim olmasıydı.

Ne yazık ki, bu iş atının beni hatırlamasına bağılıydı.

Elvita bir adım öne çıkar. "Size bir hediye getirdim," diyor madam yumuşak bir sesle.

Atlı ikimizin arasına bakıyor, yüz ifadesi sıkılmış. "Peki nerede? Elleriniz boş."

Elvita bana bakıyor, konuşmamı istiyor. Normalde kendime güvenim oldukça yüksektir ve özgüven eksikliğimi duruşumla telafi ederim. Ama şu anda tek yapmak istediğim yere batmak.

Beni hatırladın mı?

Neredeyse soracaktım. İkimiz havada asılı kalmış bitmemiş bir konuşma gibiyiz.

Bunun yerine B planına geri dönerek "Hediye benim," diyorum.

"Sen mi?" Kaşlarını kaldırıyor, ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. Bakışları tekrar üzerimde geziniyor. "Senden ne isteyebilirim ki?"

"Belki o soğuk kalbini ısıtabilirim." İşte benim kesik ağzım.

Şimdi Azrail yarı yarıya ilgisini çekmiş görünüyor. Tırpanını kaldırıyor ve ayağı kalkıyor.

Famine bana doğru yaklaşıyor, botları yere vuruyor. "O kadar boyanın altında nesen sen?" diyor yaklaşarak. "İnek mi? Domuz mu?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Aşağılanmanın verdiği yanmayı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Birden odada kaç kişinin daha olduğunun farkına varıyorum - sadece Famine ve Elvita değil, yarım düzine gardiyan - hepsi de buna tanıklık ediyor.

Atlı bana dudak büktü. "Vücudunu isteyeceğimi mi sandın? Bu mudur yani?" Sesi acımasız.

Evet. Aynen öyle.

"Seni zavallı yaratık," diye devam ediyor Famine, beni inceleyerek. "Benim hakkımda hiçbir şey duymadın mı? Senin kokuşmuş etini istemiyorum." Gözleri benimle Elvita arasında gezinirken parlıyor. "Dikkatimi çekmemiş olsaydınız ikiniz de daha iyiydiniz."

O anda odadaki enerjinin değiştiğini hissediyorum ve bir saat önce belediye başkanının ailesinin nasıl sürüklenerek götürüldüğünü hatırlıyorum. Ve şimdi bunu düşünürken, tekliflerin yakındaki duvarda sıralanmasına rağmen, onları getiren insanların belirgin bir şekilde yok olduğunu endişeyle fark ediyorum.

Tehlikeli sulara sürüklendik.

Yanımda Elvita yılmamış görünüyor. "Hiç bir ölümlüyle yattın mı?" diye soruyor, her zamanki pazarlamacı tavrıyla.

Famine'in bakışları ona kayıyor ve sanki bugün ilk kez eğleniyormuş gibi sinsi bir gülümseme yayıyor. Ancak gözleri hiç görmediğim kadar soğuk. Seks ve et aklındaki en son şey gibi görünüyor.

"Peki ya yapmadıysam? Bu et torbasına birkaç kez pompalamanın bir şeyi değiştireceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Kaba, aşağılayıcı yorumlara alışkınım; ama ... bunun ne tür bir hakaret olduğundan bile emin değilim.

Et torbası mı? Sürtük lütfen. İyi görüldüğümü biliyorum.

Elvita bu aptalca plana tutunarak, "Belli ki kadınlarımdan birinin içine girmemişsin," diye devam ediyor.

"Kadınlarınız mı?" Famine'in dikkati bana dönüyor. Çenemi düzelterek bakışlarına karşılık veriyorum.

Beni tanıdı mı? Biliyor mu?

Rahatsız edici yeşil gözleri beni içine çekiyor ve çok kurnazlar. Hiç aşinalık kıvılcımı yok. Beni hatırlıyorsa bile belli etmiyor.

"Sahiplenilmek ve bir mal gibi kullanılmak ne kadar korkunç bir his olmalı," diyor Famine.

Ona yanıldığını söylemek için ağzımı açıyorum, ona siktirip gitmesini söylüyorum, onunla bir an yalnız kalabilseydim, hafızasını canlandırabileceğimi söylüyorum. Belki o zaman aramızdaki o eski işi bitirebilirim. Konu ona gelince, umudum ve nefretim eskidi.

Atlı bir an için tereddüt eder. Sanırım neredeyse hissediyor. Ama sonra ifadesi keskinleşiyor.

Famine'in gözleri başımızın üzerinde geziniyor. Islık çalıyor, yakındaki birkaç adama işaret ediyor.

"Diğerleriyle birlikte onlardan da kurtulun."

Bu bir hataydı.

Famine'in adamları beni ve Elvita'yı kabaca tutup bizi sürüklediklerinde bu çok açık.

"Çekin ellerinizi üzerimden!" diye emrediyor madam. Adamlar onu görmezden geliyor.

Ben de onların tutuşuna karşı savaşıyorum. Gözlerim sadece onu bulduğumuz pelüş sandalyeye yeniden yerleşen ve tırpanını bir kez daha kucağına koyan atlıyı görüyor.

"Beni hatırlamıyor musun?" Kelimeler sonunda özgür kaldı.

Ama Famine artık bize, alay edilen fahişeye ve onun çaresiz hanımına dikkat etmiyor. Gözleri bir sonraki yalvaranın gireceği ön kapıya kaymış durumda.

"Seni kurtardım!" Sürüklenerek götürülürken ona bağıyorum. Beni ve Elvita'yı tutan adamlar bizi belediye başkanının malikanesinin arka tarafına açılan bir kapıya doğru sürüklüyorlar.

Kıtlık bana bakmıyor bile. Bu konuda bir şey söylediğimde durup beni dinleyeceğini varsaymıştım. Hem beni tanımayacağını hem de beni dinlemeyeceğini tahmin etmemiştim.

Eski acı ve öfke yüzeye çıkıyor. Ben olmasaydım, ikimiz de şu anda burada olmazdık.

"Başka kimse sana yardım etmez!" Ona sesleniyorum. Korumalarından biri beni dışarı çekerken biraz sendeliyorum. "Benden başka kimse. Yaralandın ve-" Kapı çarparak kapandı.

Şansımı kaçırdım.

Elvita'nın keskin nefesini duyduğumda hâlâ kapıya bakıyordum. Sonra-

"Yüce Tanrım." Sesi tiz, perdesi çok yüksek.

Bakışlarımı kapıdan ayırıp, nereye döndüğüme bakıyorum-Tanrı'nın kutsal annesi.

Önümüzde kocaman bir çukur var, dik toprak duvarları pürüzsüz. Antonio aylar ve aylar önce bir keresinde kızları için bir havuz yaptıracığından bahsetmişti. O konuşmayı hatırlamamın tek nedeni, havuzun bakımının bir kabus gibi görünmesiydi.

Zengin insanlar ve onların oyuncakları.

Şimdi... şimdi o havuzun başlangıcına bakıyorum. Sadece, etrafındaki taş döşemede ve toprak çukurun içinde kan sıçramaları var-

İlk başta gözlerim gördüklerimi anlamlandırmak istemiyor. Garip bir şekilde bükülmüş uzuvlar, kana bulanmış bedenler, cam gibi gözler. O çukurda bir düzineden fazla insan yatıyordu.

Yüce Tanrım. Hayır, lütfen, hayır.

Mide bulantım artıyor ve ciddi bir şekilde mücadele etmeye başlıyorum.

Her şeyin böyle sona ermesi için bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştım.

Elvita kendisini esir alanlara karşı vahşi bir kedi gibi savaşıırken küfrediyor.

Elvita'yı tutan muhafızlardan biri onu serbest bırakıyor ve bir an için Elvita'nın kendini kısmen kurtarmayı başardığını düşünüyorum. Ama sonra adam kalça kılıfından bir hançer çıkarıyor.

"Lütfen," diye ağlamaya başlar. "Her şeyi yaparım-"

Hayatını kurtarmak için yalvarmasını bile bitiremeden onu defalarca bıçaklıyor. Kanı fişkirirken çığlık atıyorum ve kendimi oltaya takılmış bir balık gibi hissederek beni tutan adamlara karşı sarsılıyorum.

Onu öldürüyorlar. Tam önümde yaptılar. O kan kaybından ölürken ben çığlık atıyorum.

İşte o zaman ilk bıçak vücuduma giriyor - hala arkadaşımın ölümünü izlerken. Bir an için çığlıklarım kesildi, eylem beni şaşırttı. Ama sonra adamların tekrar tekrar bıçakladıkları benim bedenim oluyor.

Acıdan nefesimi tutamıyorum. Vücudumdan aşağı ılık sıvı damlarken bacaklarım katlanıyor.

Siktir, acıyor. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha kötü. Çığlık atmak istiyorum ama keskin acısı nefes borumu kapatıyor.

Adamların kollarında gevşedim. Bacaklarımdan tutup beni yerden kaldırıyorlar. Dünya eğiliyor ve vücudum ileri geri sallanırken sonunda alçak, işkence dolu bir inilti çıkarmayı başarıyorum.

"Bir... iki... üç."

Adamlar beni bırakıyor ve bir saniyeliğine ağırlıksız kalıyorum.

Ve sonra çukurun dibine vurdum.

Sanırım acıdan bayılıyorum ama emin olamıyorum. Acı ve sayıklamadan oluşan bir çukura doğru kayıyorum. Başka bir şeye odaklanamayacak kadar güçsüzüm, aksi takdirde üzerimdeki gökyüzünün özel tonunu ya da etrafımdaki ölülerin şeklini fark edebilirdim. Hatta üzücü, kısa hayatımın akışına ya da sonunda ailemle yeniden bir araya gelebileceğime odaklanmaya çalışabilirdim.

Ama acı düşüncelerimi bastırıyor ve bunun üzerine fark ettiğim tek şey ne kadar üşüdüğüm ve nefes almanın ne kadar zor olduğu.

Zihnim sürükleniyor ve gözlerim kapanıyor.

Bu son.

Ölümün iliklerime kadar işlediğini hissediyorum. Burası insanların hayatları için toplandıkları ve savaştıkları yer.

Bilmiyorum.

Pes ediyorum.

Bölüm 4

Rüyamda Kıtık'ı şeker kamışı tarlasında yürürken görüyorum. Eli boş boş uzanıyor, parmak uçları sapları okşuyor. Onun dokunuşuyla bitkiler kıvrılıyor ve kararıyor, çürüme tüm tarla kuruyana kadar etrafına yayılıyor.

Ürkütücü bir sessizlik var. Hayali bir esintiyle sallansalar da, rüzgarın o ölmekte olan sapların arasından ısılk çaldığını bile duyamıyorum.

Şimdi oradayım, Azrail tarlada ilerleyip ekinleri öldürürken bir nöbetçi gibi duruyorum. Arkamda bir yerlerde beliren daha karanlık bir figür daha var ama ona hiç dikkat etmiyorum.

Ben izlerken, Famine benden uzaklaşıyor ve o uzaklaştıkça, sessizlik kulaklarımda sağır edici bir çınlamaya dönüşene kadar üzerime kapanıyor gibi görünüyor.

Arkamdan güçlü bir el omzumu kavriyor ve sıkıca sıkıyor.

Dudaklarım kulağıma

bastırıyor. "Yaşa," diye nefes

alıyor ses. Beni uyandıran da

bu.

Gözlerim çırpınarak açılıyor. Güneşin ağır, bunaltıcı parlaklığına karşı gözlerimi kısıyorum, keskin çürüme kokusu burun deliklerimde yoğunlaşıyor.

Acı ve güçsüzlükle bulanıklaşarak titrek bir nefes alıyorum, sonra bir tane daha.

Biraz yer değiştirdim. Bu hareketle birlikte keskin, kör edici bir acı gövde mi sarıyor.

Lanet olsun.

Kıpırdamadan, acının azalmasını bekliyorum. Azalıyor... biraz azalıyor, sabit bir zonklamaya dönüşüyor. Derin olmayan bir nefes alıyorum, bunu yaparken toprak parçalarını içime çekiyorum.

Öksürüyorum ve Şeytan'ın taşakları, sanki cehennemin kapılarından geçmişim gibi hissediyorum. Acı yeniden alevleniyor.

Çok kötü acıyor.

Kendimi yukarı iterken toprak vücudumun üzerinde kayıyor, üzerimden sıçırıyor. Kolum yumuşak bir şeye, kir olmayan bir şeye değiyor. Sonra bacağım aynı nesneye dokunuyor.

Kendimi oturmaya zorlarken dişlerim acıya karşı gıcırdıyor. Bu hareket karşısında çığlık atıyorum, vücudumun bir düzine farklı yeri ağrıyor.

Kusma. Kusma.

Acı ve mide bulantısı geçince etrafıma bakıyorum. Belli belirsiz, o bitmemiş havuzda oturduğumu ve birilerinin kraterli çukura yığınca toprak attığını fark ediyorum. Ama dikkatimi çeken asıl şey bu değil.

Bir metreden biraz daha uzakta, yeni filizlenmiş bir bitki gibi toprağın içinden yukarı bakan bir yüz görüyorum, ağzı hafifçe açık, uzaklara boş boş bakan açık gözlerinin üzerine hafifçe toprak serpilmiş.

Bakışlarım çevremde gezinirken içimden bir ses çıkıyor. Solumda bir bacağın ve birinin gövdesinin bir kısmının topraktan dışarı çıktığını görüyorum, sağımda bir omuz ve başka bir bedenin kolunu görüyorum.

Elim kendini pütürlü ve belli belirsiz sert bir şeye dayıyor. Aşağıya bakıyorum ve tüm bu süre boyunca belediye başkanının karısının yüzünü ittiğimi, iki parmağımın dişlerine sürtündüğünü fark ediyorum.

Çığlığım boğuk bir ağlama olarak çıkıyor.

Yüce Tanrım.

Elimi ç e k i y o r u m ve bir düzine sineğin yeniden konmadan önce hava l a n m a s ı n a neden oluyorum.

Kadının kızları yakınlarda yatıyor. Hepsinin ü z e r i gelişigüzel toprakla örtülmüş.

Sığ bir mezara gömüldü. Ölüme terk edildiler. Ve ben de onlarla birlikte.

Elvita.

Gözlerim etrafta geziniyor, beş yıl önce beni yanına alan kadını çılgınca arıyor.

Onu görmüyorum ama etrafıma bakındıkça çukurun hareket ettiğini daha iyi anlıyorum. Saldırıdan sağ kurtulan başkaları da var, benim gibi diri diri gömülen başkaları da.

Ve şimdi gerçekten dikkatimi verdiğime göre, onların yumuşak, ölmekte olan iniltilerini duyabiliyorum. Hâlâ hayatta olanlarımızın ömrü uzun olmayabilir. Zihnim bu düşünceye karşı toparlanıyor.

Yaşamak
istiyorum.

Ben
yaşayacağım

.
Ve sonra intikamımı alacağım.

Ayağa kalkmak için kendimi zorlamamın kaç dakika sürdüğünü söyleyemem. Tüm bu süre boyunca Kıtlık'ın adamlarından birinin buraya gelip ölülerin ölü kaldığından emin olmak için bizi kontrol edeceğinden eminim. Tüm çabalarım hızlı ve keskin bir şekilde sona erecek. Ama kimse gelmiyor.

Vücudumdaki kirin tozunu alıyorum. Her yerde; saçlarımda, gömleğimde, giysilerimde, ayak parmaklarımda arasında ve ağzımın içinde. Göğsümdeki yaralara bakamayacak kadar korkağım, ama baksaydım eminim onlarda da kir görürdüm.

Kendimi yukarı iterek bakışlarımı çukurun üzerinde gezdiriyorum. Kenarları içinden yürüyerek çıkılamayacak kadar dik, ama neyse ki havuzun bir kısmı diğerinden daha sığ ve bu sığ alanda birisi dışarı çıkan basamaklar yapmayı düşünmüş.

Ancak o basamaklara ulaşmak için kısmen gömülü cesetlerin üzerinden geçmem gerekiyor.

Gözlerimi kısıtırıp derin bir nefes alıyorum, bırakıyorum ve sonra hareket etmeye başlıyorum.

Anında acı keskinleşiyor, nefesimi kesiyor ve hareketlerimi neredeyse dayanılmaz bir acıya dönüştürüyor.

Titrek bir adım atıyorum, sonra iki, sonra üç.

Biraz daha uzağa.

Ayağım kanlı bir kola takıldı ve düştüm. Yere düştüm.

Kör edici acı-

Sanırım bayılıyorum çünkü gözlerimi kapattığımı hatırlamadığım halde aniden kırıştıtarak açıyorum.

Bir kez daha toprakla kaplı bir cesedin üzerinde yatıyorum, yanağım ıslak ve yapışkan bir şeye yaslanmış. Acı, dehşet, hepsi mide bulantımı arttırıyor. Kusmadan önce başımı yana çevirecek vaktim bile olmuyor.

Tüm vücudum titriyor, hem efordan hem de korkunç gerçekliğimden.

Kendimi bir süre orada öylece bırakıyorum, hıçkırmaya başladığımda yüzüm buruşuyor. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yaşamak istiyorum ama bu kadarı da fazla.

O korkunç sinekler üzerime konuyor ve bu da benim sinirlenmeme neden oluyor.

Lanet olası sineklere yem olmayacağım. Olmayacağım.

Son mide bulantımı da bastırıyorum ve acıya karşı dişlerimi sıkarak kendimi bir kez daha ayağa kaldırıyorum.

Yine o basamaklara doğru yürümeye başladım. Ve bu sefer düşmüyorum. Basamakları çıkıp o ölümcül havuzdan çıkmayı başarıyorum.

Ayaklarım sert zemine değdiğinde rahatlamış bir çığlık atıyorum. Ama sadece birkaç saniye sürüyor. Hâlâ yaşayanların hafif iniltilerini duyabiliyorum.

Hâlâ hayatta olan biri var mı diye havuza bakıyorum.

Belki Elvita kurtulmuştur. Bu mümkün.

Kısmen örtülmüş cesetler denizine bakıyorum. Hanımefendiyi göremiyorum ama belediye başkanını görüyorum, gerçi yüzü kana bulanmış, neredeyse tanınmaz halde. Hâlâ hayata tutunmaya çalışanlardan biri.

Acıyı olabildiğince dindirmek için bir elimi karnıma sarıyorum ve sonra uçuşumun kenarında tökezlemeye başlıyorum

havuzun en yakınında.

Düşüncesiz bir aşık ve berbat bir bahşişçiydi ama bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu; karısı ve çocukları da kesinlikle hak etmiyordu.

Yaklaştığımda havuzun kenarına çömeliyorum ve aşağı uzanıyorum. Yaralı yetişkin bir erkeği bu çukurdan nasıl çıkaracağımı bilmiyorum ama ona yardım etmeden duramam.

Başını sallıyor, boğulacak gibi oluyor. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı izlerini ancak şimdi fark ediyorum.

"Elimi tut," diye ısrar ediyorum, ona yalvarıyorum. Tutmadı.

Karanlık gözleri benimkileri buluyor. "Öldür... beni..." Sesi ancak fısıltı gibi.

Ona perişan bir bakış attım. "Ne?"

"Lütfen..." diye hırıldıyor.

Dehşete kapılarak geri çekildim. Vahşi gözlerim ondan başka her yere bakıyor ve işte o zaman Elvita'nın kanla ıslanmış vücudunun arkasını görüyorum.

Dudaklarımdan bir ses döküldü. Bir an için belediye başkanının yalvarışı unutuldu. Ayağa kalkıyorum, sonra ona en yakın havuzun kenarına doğru tökezliyorum, görüşüm acıdan kararıyor. Küçük bir parçam bunun Famine'in adamlarının dikkatini çekeceğinden endişe etse de, çıgıllıklarımı susturma zahmetine girmiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve çılgınca ona uzanıyorum. Dokunabileceğim kadar yakınımda ama parmaklarım ona değdiği anda gittiğini anlıyorum. Teni canlı bir ete hiç benzemiyor.

Dudaklarımdan bir
hıçkırık döküldü. Elvita
gitti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kadınla kızgınlık ve minnettarlığın eşit olduğu karmaşık bir ilişkim vardı. Beni kullandığını - hatta sömürdüğünü - biliyorum ama aynı zamanda bir arkadaş ve sırdaşı ve beni dünyamızın en kötü yanlarından korudu. Onun bu planı

-Kızlarından birini atlıya fırlatmak böyle bitmemeliydi.

Son beş yıl boyunca, Famine'e olan eski öfkem bir kabuk gibi benimle kaldı ve şimdi sanki onu açmış gibi.

Benden iki kez her şeyimi aldı.

Ödemesinin zamanı geldi.

Kendimi toparladıktan sonra ayağa kalkıyorum, havuzdan ve etrafını saran sineklerden uzaklaşıyorum.

Tüm bu süre boyunca ne Famine'in ne de adamlarından herhangi birinin arka bahçeye yaklaşmadığını fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Ve bu nedenle, çukur dolduruldu. Buradaki işleri bitmiş olmalı.

Evin önüne doğru tökezliyorum, dayanılmaz acıdan dışlerimi gıcırdatıyorum.

Hayatta olmamalıydım ve şu anda, bedenimin derisi yüzülmüş gibi hissederken, bu gerçekten ne kadar pişmanlık duyuyorum.

Evin önüne geldim. Ön kapı açık duruyor. Burası terk edilmiş görünüyor.

O çukurun içinde ne kadar yattım?

Sığ ve düzensiz nefesler alarak sendeleyerek eve dönüyorum. Görüşüm bulanıklaştığında ya da acı ve yorgunluk dayanılmaz hale geldiğinde nefesimi tutmak için defalarca durmak zorunda kalıyorum. Sessiz çığlıklar atıyorum.

Yürürken asfalt yolu yarmış büyük bitkilerin etrafından dolaşıyorum. Belki de her adımı atmaya daha az odaklanmış olsaydım etrafımın ne kadar sessizleştiğini fark ederdim. Sessiz ve boş. Burnuma çarpan çürük kokuyu ve yolun değişmiş görüntüsünü fark ederdim.

Nihayet sinek vızıltılarını fark ettiğimde yolu yarılamıştım, yürüyüşün büyük bölümünde bana eşlik eden bir sestir bu. O zaman bile, yolun ortasında büyüyen ağaçlardan birine yaslanana kadar sesi algılayamıyorum.

Şimdi düşünüyorum da, bu yolu en son kullandığımda orada olmayan bir ağaç...

Vızıltı neredeyse kulakları sağır ediyor ve işte o zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum.

Yukarıya, sese doğru bakıyorum ve bir çığlığı yutuyorum. Devasa bir paraná çam ağacının dallarından sarkan bükülmüş bir ceset, ayakları çıplak ve rengi solmuş. Ben izlerken ceset rüzgârda hafifçe sallanıyor. Bir sinek sürüsü eskiden yaşlı bir adam olduğunu düşündüğüm cesedin etrafında dönüyor, uçuyor, konuyor, uçuyor ve konuyor.

Gözlerim yaprakların üzerinde gezinirken başka bir ceset fark ediyorum, bu genç bir kadın. Kolları bacakları dallara dolanmış, gözleri şişmiş.

Bunu daha önce de gördüm, Tanrı yardımcım olsun ama gördüm.

Bunun gibi ağaçların yerden kendiliğinden büyüdüğünü gördüm ve bir anakondanın avını sıkıştırdığı gibi sokaktan erkekleri ve kadınları nasıl kopardığını ve içlerindeki yaşamı nasıl sıkıştırdığını kolayca hayal edebiliyorum.

Bu durum, süreci daha kolay hale getirmiyor.

Bir kez daha eğiliyorum ve kusuyorum. Ama midemde dışarı atacak bir şey kalmadı.

Tüm kasaba halkının yollara dizilip Azrail'i nasıl beklediğimizi, kollarımızın onu yatıştırmak için hediyelerle dolu olduğunu düşünüyorum. Sonra ölümümü emrettiği zamanki yüz ifadesini hatırlıyorum. Hepsi onun dikkatini çektiğim içindi.

Korkumuz ve cömertliğimiz bu şekilde ele alınır.

Bir anlık öfke, acımı ve dehşetimi gölgeliyor.

Hiçbirimiz bunu hak etmedik. Belki bir ya da iki boktan müşterim bunu hak etti ama diğerleri değil.

Ağaçtan uzaklaşıp yoluma devam ediyorum. Şimdi Laguna'nın çatlak sokaklarını yaran ağaçları ve dikenli çalıları gerçekten fark ediyorum. Her birinde bedenler tutsak edilmiş, biçimleri çarpıtılmış.

Benden başka kimse sokakta yürümüyor. Bütün insanlar gitti ve sinekler geldi. Onlar ve yarı sinekler.

daha erişilebilir cesetlerin bazılarını çekiştiren vahşi köpekler.

Etrafımdaki bitkilere bakıyorum, sanki her an beni kapıp ezeceklermiş gibi. Şimdiye kadar yapmadılar ve şansımın devam etmesini umuyorum.

Bir taverna ile kumarhane arasında yer alan Boyalı Melek'e vardığımda hâlâ hayattaydım. Canlı ve yalnız. Yaşayan başka bir ruh görmedim.

Kanatları göğüslerini ve amını zar zor örten çıplak bir meleği tasvir eden ahşap tabelanın altından geçiyorum ve yarım on yıldır bildiğim tek eve giriyorum. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, ses tüm mekanda yankılanıyor.

Ana salonun içinde durdum.

Normalde günün bu saatlerinde kızlar, mekânı dolduran mücevher tonlarındaki koltuklarda uzanıyorlar. Bazen gün ortasında arayanlar oluyor ama genellikle bu saatlerde -eğer gece çalışmasının yorgunluğunu atmadıysak- bu kanepelere yayılmış, elimizde kahve ya da çay, Truco oynuyor, dedikodu yapıyor, şarkı söylüyor ya da birbirimizin saçını yapıyor ya da milyonlarca başka şey yapıyoruz.

Bugün, genelev mezar gibi hareketsiz. Ve bunun iyi bir sebebi var. Odanın ortasında üç dev, dikenli çalı büyüyor ve pençelerine yakalanmış-

Luciana, Bianca ve Cláudia.

Hepsi geride kalmaya karar vermişti, kendileri için kurdukları bu hayatı terk etmek istemiyorlardı. Ama şimdi yine de gittiler ve tüm umutları ve hayalleri de onlarla birlikte gitti.

Boğazım çalışıyor. Umutsuzca dağılmamaya çalışıyorum. Tek umudum, atlı gelmeden önce kaçan kadınların hâlâ hayatta ve güvende olması.

Eski ev arkadaşlarımdan cesetlerinin yanından geçip gidiyorum.

"Alo?" Sesleniyorum ama kimsenin kalmadığını zaten biliyorum.

Kıtlık kimseyi sağ bırakmaz.

Kendimi mutfağa doğru sürüklüyorum. Tek yapmak istediğim uyumak ama dudaklarım çatlamış ve boğazım kaşınıyor.

Susuzluk. Etrafı karıştırırken, son kullanma tarihi geçmiş birkaç parça meyve, biraz bayat ekmek ve sert bir peynir kabuğu buluyorum. Normalde iyi stoklanmış mutfaktan geriye kalan tek şey bu. Buzluk açıkta duruyor, rafları çıplak ve kiler, asılı sosis halkaları ve tahıl torbalarıyla birlikte temizlenmiş.

Tezgâhın üzerinde duran kısmen boş su sürahisini kaptığım gibi doğrudan dudaklarıma götürüp kurutuyorum. Peynirden ve pörsümüş meyveden büyük ısırıklar almak için duraklayarak ekmeği parçalıyorum.

Tekrar midemin bulandığını hissediyorum, sanki midem gerçekten yemek tutmaya uygun değilmiş gibi. Bu düşünce neredeyse yemeğimi kusmama neden oluyordu.

Tanrım, umarım bu lanet olası bir ay sürecektir uzun ve kalıcı bir ölüm olmaz.

Neredeyse kanepelerden birine uzanacaktım, vücudum pes etmeye hazırdı. Ama daha fazla ölü görmeye dayanamıyorum, bu yüzden tökezleyerek merdivenlerden yukarı çıkıp odama gidiyorum ve neyse ki artık doğal olmayan bitkiler görmüyorum.

Yatağa düşüyorum, çarşaf larım kir ve kan içinde kalıyor. Elvita bana bağ ırmak için hayatta değil ve açıkças ı bana bağ ıracak biri kald ıysa bunu memnuniyetle karş ılıyorum.

Çünkü gerçekten yalnız olduğuma eminim.

Bölüm 5

Ben ölmeyeceğim. Ne o gün, ne bir sonraki gün, ne de ondan sonraki gün.

Laguna'daki onca insan arasında -iyi ve imrenilecek hayatları olan insanlar- neden benim sefil hayatım bağışlanıyor bilmiyorum.

O ilk birkaç gün ateş dolu bir bulanıklıktı. Bir ara sürahiyi doldurmak için kendimi kuyuya sürüklediğimden ve tuvalete gitmek için kendimi yataktan kaldırmayı başardığımdan eminim ama anılar bulanık. Sadece bir ya da iki kez yemek yediğimi hatırlıyorum.

Ateşimin düşmesi için yaklaşık bir hafta geçmesi gerekiyor. Başım nihayet düzeliyor ve odayı dolduran berbat, çürümüş kokuya rağmen mideme açlıktan kramplar giriyor.

Ugh. Ölmek istiyorum.

Ölümün bu korkunç acıya katlanmaktan daha kolay olacağına eminim, ama her ne lanetli nedense, bunu yaşamak zorunda kalıyorum.

Omzuma dokunan bir elin ve kulağıma fısıldanan bir şeyin anısı zihnimi kurcalıyor-

Ama sonra anı gitti ve bir daha geri gelmeyecek.

Kendimi oturur pozisyona itiyorum.

Yaklaşık bir haftadır ilk kez etrafımı net bir şekilde görüyorum. Yatağımın ayakucundaki sandıkta daha ilginç oyuncaklarım ve kostümlerim var, dolabım yumuşak, cimri kıyafetlerle tıka basa dolu ve etimin en kışkırtıcı kısımlarını ortaya çıkarıyor. Pencere kenarında, çoğu artık solmuş olan bitki koleksiyonum var. Ve

Bir de parfüm ve makyaj malzemeleriyle dolu cam şişelerle kaplı makyaj masası var. Sanki odamın haberi yokmuş gibi.

Dünyanın sonu geldi. Programa uy.

Yataktan iterek, ağrıyan kaslarımı hareket etmeye zorluyorum, yaralarımın acı veren çekişiyle irkiliyorum. Şu anda bile acı korkunç ama başka şeylere odaklanabilecek kadar dayanabiliyorum.

Mesela önünden geçtiğim en az iki odanın daha Kıtık'ın ürkütücü bitkileriyle dolu olması, ev arkadaşlarımdan daha fazlasının onların pençesinde gevşek bir şekilde yatıyor olması, bedenlerinin fena halde çürümüş olması gibi.

Korku ve baskın koku beni dışarıya sürüklüyor. Birkaç nefes çekiyorum, sonra cesaretimi toplayarak yan taraftaki meyhaneye girip yiyecek arıyorum.

Daha fazla bitki, daha fazla ölü insan, daha fazla korku var. Gözlerimi yere indiriyorum ve mutfağa doğru ilerlerken çoğunlukla nefesimi tutuyorum.

Ölü aşçıyı görmezden gelerek yiyecek ararken bir başka kıvrılan ağacın etrafında dolaşmak zorundayım. Çürüyen cesetlerin kabus gibi şeyler olduğunu çabucak keşfediyorum.

Onları görmekten asla kurtulamayacağım.

Meyhanedeki yiyeceklerin çoğu bozulmuştu ama kalan azıcık şeyi de çabucak alıp oradan ayrılıyorum.

O gece, yaralarımı yıkarken ağladım.

Gözyaşları kısmen acıdan geliyor. Kesiklerin birçoğu derin ve hala enfeksiyon kapmış durumdalar. Ama diğer bir kısmı da etrafımı saran çürüyen şehirden kaçamadığım gerçeğinden kaynaklanıyor. Sokaklarda ve her binanın içinde ölüm var ve bunun dehşeti zihnimi parçalayacakmış gibi hissediyorum - eğer zaten bir şekilde parçalanmadıysa.

Ve sonra birlikte çalıştığım kadınlar için ağlıyorum; beni koruyan Elvita, Bianca, Cláudia ve Luciana için; burada olsalardı, tıpkı bir müşteri çizgiyi her aştığında kadınların yaptığı gibi, yaralarımı tedavi etmeme yardım ederlerdi.

Sonra da odalarında ölü bulunan ya da bu şehrin başka bir yerindeki ağaçlara asılan diğer kızlar için ağlıyorum.

Başım zonklayana kadar ağlıyorum. İçimde daha fazla gözyaşı kalmadığını hissettiğimde, uzun, düzensiz bir nefes çekiyorum, sonra bir tane daha.

Her nefes küçük bir zafer gibi geliyor. Hayatta olmamalıyım, gerçekten olmamalıyım. Aldığım her nefeste kararlılığım daha da artıyor.

Onun peşinden gidiyorum.

Kesin ölüm anlamına gelse bile, bunu yapacağım.

O şeytani piç buraya gelerek büyük bir hata yaptı: öldüğümden emin olmadı.

Ve şimdi bunun bedelini ödeyecek.

Bölüm 6

Sonraki birkaç günü evlere ve işyerlerine girerek ve alabildiğim malzemeleri alarak geçirdim.

Atlının peşinden düzgün bir şekilde gidebilmek için bir ulaşım aracına ihtiyacım var. Titrek bacaklarım beni Laguna sokaklarına taşıyor. Zavallı bir ruhun kalıntıları için kavga ederken birbirlerine ciyaklayan kuşları görünce yüzümü buruşturuyorum.

Tanrı aşkına, Ana, başka tarafa bak.

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak sakın bir nefes alıyorum. Kıtlığın bütün bir kasabaya neler yapabileceğini ilk kez gördüğümde, cesetleri görecektense kadar uzun kalmamıştım.

çürümek. Şimdi, yaralarım bana başka seçenek bırakmadı.

Hal böyle olunca nefesim kesiliyor ve dengesiz bir şekilde sallanıyorum.

Atların ve arabaların olduğu postaneye ulaştım.

Hepsi gitmiş. Bütün atlar.

Postanenin ahırlarının içinde, her biri boş olan at ahırları açık duruyor. Nasıl bu hale geldiklerinin tek açıklaması, her bir ahırın ön direklerine tırmanan ve sarmaşıkları hala mandalların etrafında kıvrılmış olan cılız bitkiler.

Kıtlık atları serbest mi bıraktı?

Ahırdan ayrılmadan önce bir süre daha bakıyorum. Hayvanların gitmesi muhtemelen en iyisi. Bir yaratığı, özellikle de kolayca ürkebilen bir yaratığı besleyecek, sulayacak ve barındıracak durumda değilim.

Postanenin arazisinde de sıra sıra bisikletler var, birçoğu zaten arabalara bağlanmış durumda. Bunlardan birini kaptım ve geneleve geri götürdüm. Oradan sonra tek yapmam gereken tüm malzemelerimi arabaya boşaltmak. Yiyecek, su, battaniye, ilk yardım çantası, çadır. Kahretsin, Ana, senin gibi bir şıfıntının kampçı bir tarafı olduğunu kim bilebilirdi?

O arabaya da yüklü miktarda silah yığdım. Kiminle karşılaşacağımı bilmiyorum ama bir yabancıyla son karşılaşmamın nasıl geçtiğini düşünürsek, şu anda kendimi oldukça bıçaklanmış hissediyorum.

İşim bittiğinde, el arabası neredeyse malzemelerle dolup taşıyor. Küçük bir heyecan kıvılcımı hissediyorum.

Laguna'dan ayrılıyorum. Kalıcı olarak. Bu şehirden gerçekten kaçacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama bunu yapmadan önce, odamın içinde son bir kez duruyorum. Eşiğin hemen içinde birkaç saniye durup etraflı inceliyorum. Bu dört duvar yıllardır benim ve burada her türlü anım var - çoğu sinir bozucu, bazıları aşağılayıcı, ama sonra burada pek çok mutlu anım da var. Tüm bunları hatırlamak komik ve rahatsız edici bir şey. Neredeyse ruhumu Boyalı Melek'e satmıştım. Hep böyle olacağımı sanmıştım.

Yavaşça odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Gözlerim duvarlarımda asılı olan ve çeşitli, müstehcen pozisyonlarda yatan çıplak kadınları gösteren bir dizi resmin üzerinden geçiyor. Elvita onları astırırken zevkli ve şehvetli demişti. Bir duvara yaslanmış yaldızlı bir ayna var. Odanın karşısında, çoğunlukla ölü bitkilerimin bulunduğu pencere ve onun yanında da üfleme camdan bir vazo, erotik şiir kitabı ve deniz kabuklarıyla dolu bir sepetin bulunduğu tek bir raf var.

Bakışlarım yatağımın ayak ucundaki sandığa düşüyor, ardından dolabıma ve içinde asılı duran ince giysilere yöneliyor. Son olarak bakışlarım cam parfüm şişeleri ve makyaj çantamın bulunduğu makyaj masamda duruyor. Alçak masaya doğru ilerliyorum, parmaklarım ahşabın üzerinde geziniyor. Bir kavanoz losyon ve kandilimin yanında küçük bir ahşap mücevher kutusu var.

Her şey çok kişiliksiz. Anlamlı bir eşyaya en yakın olduğum yer dolabımın arkasına itilmiş bir kutu, ama onda bile çok değerli bir şey yok. Sadece ilk maaşımla aldığım küçük, oyma bir at, birkaç farklı hayranımın bana yazdığı bir yığın mektup, bir zamanlar Izabel'in benim için ördüğü bir bilezik ve birkaç ıvır zıvır.

Bunların hiçbirisi özellikle duygusal değil ve bu geçmişimin hiçbir parçasını yanımda götürmek istemediğimi fark ettim. Ne makyajı, ne kıyafetleri, ne de hatıraları. Bunlar kim olmaya zorlandığımı hatırlatan şeyler. Ama o kadın olarak kalmaya niyetim yok. Artık kalmayacağım.

Bir hevesle odaya bir öpücük konduruyorum ve geçmişini ikinci bir deri gibi üzerimden atarak oradan çıkıyorum.

Şehirden ayrıldım ve ölüm kokusunu arkamda bırakacak kadar uzaklaştım. Sonra durup çadırı kuruyorum ve yaralarımın iyileşmesi için bir haftadan uzun bir süre orada kalıyorum. Silahlarımı yakınımda tutuyorum - otoyolcular yolculara karşı her türlü suçu işlemekle ünlüdür - ama sonunda korkum gereksiz oluyor. Kimseyi görmedim ya da duymadım.

Yaralarım yeterince iyileştiğinde, seyahat etmeye başlıyorum. Ve seyahat ve seyahat. Günler birbirine karışıyor, günler haftalara dönüşene kadar biri diğerine karışıyor. Hem yaralarım yüzünden hem de yiyecek aramak için durmak zorunda olduğum için ilerlemem yavaş oluyor - ki bu da çürüyen ölümlerle dolu daha fazla şehre girmem ve daha fazla eve girip artık ihtiyacı olmayanlardan yiyecek çalmam gerektiğini söylemenin güzel bir yolu.

Bir de Kıtık'ın izinden gitme meselesi var. Yol soracak kimse yok, bu yüzden atlıyı takip ederken sezgilerimi kullanmak zorundayım. Dürüst olmak gerekirse, çok zor değil. Adam gittiği her yerde ekinleri öldürüyor, bu yüzden ölü tarlaları ve meyve bahçelerini takip etmek basit bir mesele.

Ve gittiğim her yerde cesetler var. Ağaçlarda, tarlaların yanında, yollara saçılmış, evlerin ve karakolların dışında ve bunların arasındaki her yerde - hepsi yakalanmış

o korkunç bitkilerin içinde. Sinek vızıltılarının sesi neredeyse sürekli hale geldi. Laguna'dan ayrılmanın beni bu kadar çok ölümü görmekten bir şekilde izole edeceğini düşünmekle aptallık etmişim. Bu kasaba ve şehirlerden geriye kalan tek şey bu.

Ancak yolculuk dehşetle dolu olsa da güzellikler de var. Kıyı boyunca uzanmış bir kadın gibi uzanan dağ silsilesi Serra do Mar'ı kilometrelerce görüyorum. Şehirde yaşarken hiç bu kadar net duymadığım kuş ve böcek seslerini duyuyorum. Ve bazen, gece açık olduğunda, çadırdan tamamen vazgeçiyorum ve yıldızların altında, uzaktaki ışıklara bakarak uyuyorum.

Yani o kadar da kötü değil.

Dünyanın sonuna kadar yaşamamanın benim için artık seks işçiliği yapmamak anlamına geldiğinden bahsetmiyorum bile ve bu da yüzümün veya vücudumun nasıl görüldüğünü umursamak zorunda olmadığım anlamına geliyor. Bu da güzel bir şey. Ayrıca, üzerime abanan azgın ve ağır bir bedene sahip olmak zorunda değilim. Bu da güzel.

Siktir et, her şeye rağmen hâlâ iyimserim.

Sürdüğüm süre boyunca sadece bir kişi daha görüyorum. Sahil kasabası Barra Velha'dan geçerken ona rastlıyorum. Kim olduğunu ya da neden kurtulduğunu bilmiyorum ama en iyi tahminim, Kıtık kasabasını vurduğunda denizde bir balıkçı olduğu. Atlıların saldırısından sonraki o ilk ateşli hafta boyunca başka balıkçıların da Laguna'ya geri dönüp karaya çıktıklarında ölüm dolu bir şehirle karşılaşp karşılaşmadıklarını merak ediyorum. Bu düşünce kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Ağlayan adama yaklaşıyorum - gerçi bana bakıp gözlerini kocaman açtığında ona el sallıyorum. Bir ay önce onunla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak için durabilirdim, ama bir ay önce biraz daha fazla kalbim ve biraz daha az intikamım vardı.

Takip ettiğim patika iç kısımlara doğru dönüyor ve geçtiğim cesetler

... daha taze. İşte o zaman Kıtık'a yetişmek üzere olduğumu anladım. O zamana kadar, yaklaşık bir ay olmuştu.

Bıçaklandım. Atlının zihninde bir düşünce kırıntısı bile olduğumu hayal edemiyorum.

Bunu düşününce bile öfkem yeniden kabarıyor. Beni unutmüş olabilir -şimdi iki kez- ama ben onun yaşattığı dehşetle yaşamak zorundayım. Hareket hala yaralarımı deşiyor ve bir de fiziksel olmayan acılar var. İstesem de unutamam.

Sonunda Curitiba'da atlıya yetişiyorum ve bunu sadece rüzgârda taşınan iniltileri duyabildiğim için biliyorum.

Bisikletimi durdurup şehrin silüetine bakıyorum. Daha önce de gökdelenler görmüştüm ama hiç bu kadar çok ve birbirine bu kadar yakın kümelenmiş olanını görmemiştim.

Onları insanlar yaptı.

Bazen insanlar atlılar gelmeden önce nasıl olduğundan bahsederler, sesleri hüzün doludur. Geçmiş, çoğu zaman inanmadığım bir rüya gibi geliyor. Ama sonra bunun gibi anlar oluyor, bir zamanlar insanoğlunun yeteneklerinin Tanrı'ninkine rakip olduğuna dair inanılmaz kanıtlara bakıyorum.

Ancak yaklaştıkça ne kadar çürümüş olduklarını fark ediyorum. Birçoğu deri değiştiren yılanlara benziyor, yüzeylerinin yarısı dökülmüş. Sarmaşık bitkileri bu gökdelenlerin kemiklerine kök salmış gibi görünüyor, bu da onları olması gerekenden daha eski gösteriyor.

Atlılar sadece çeyrek asır önce geldiler ama yine de bu şehir bin yaşında görünüyor.

Bir inilti bakışlarımı binalardan ayırıyor.

Benden üç metre ötede genç bir kadın, parlak meyvelerden oluşan salkımlar üreten atlı bitkilerden birinin kıvrılan dallarına takılmış durumda. Boynuna kalın bir sarmaşık dolanmış, ama onu boğacak kadar sıkı değil - yine de henüz.

Bisikletimden inip yanıma aldığım bıçaklardan birini kapıyorum. Bitkiye yaklaşarak dallarını koparmaya başladım. Buna karşılık, kadını çevreleyen dallar sıkılaşıyor ve boğulmasına neden oluyor. Gözleri biraz şişti - ya

Korkudan ya da boğulmaktan. Çılgınca onu kesmeye başladım, ona ulaşmaya çalışıyordum. Bir anda bitki kadını inanılmaz derecede sıkıyor. Korkunç sesler duyuyorum. Kadının göz kapakları titriyor ve ışık gözlerini terk ediyor.

"Hayır." Boğuk bir sesle söyledim.

Bıçağı bırakıp geri çekiliyorum ve bitkiye bakıyorum. Bu rahatsız edici manzara karşısında midem bulanıyor. Haftalardır gördüğüm tek şey buydu.

Tüm bu ölümlerin şoku geçmiştir ve dehşetin altında sadece bir şey kalmıştır.

Öfke.

Ben doluyum. O kadar doluyum ki nefes almak zor.

Tekrar bisikletime biniyorum ve Curitiba'nın can çekişen sokaklarında ilerlemeye başlıyorum. Sokak satıcılarının malları bu vahşi bitkiler tarafından altüst edilmiş ve yaya trafiğinin yoğun olduğu bazı bölgelerde sokaklarda koca ormanlar oluşmuş, yollar ulaşılmaz hale gelmiş. Tıpkı ziyaret ettiğim diğer şehirlerin çoğunda olduğu gibi, buradaki bitkiler de bu insanları dakikalar içinde yutmuş gibi görünüyor.

Kimse açlıktan ölmenden önce insanları öldürecekse bir Azrail'in ülkeyi kasıp kavurmasının ne anlamı var?

Onların ölümünü izlemek istiyor. Bu düşünce zihnimde fısıldıyor. Yüzündeki acımasızlığı hâlâ görebiliyorum. Toprağın içimizdeki yaşamı çekip çıkarmasını izlemek istiyor.

Şehirde dolaşıp atlıyı arıyorum. Kıtık'ın hâlâ burada, Curitiba'da olma ihtimali çok yüksek. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor, ancak bu kadar büyük bir yerde onu bulmak zor olacak.

Yapıların özellikle harap görüldüğü şehrin merkezine yaklaştım ki, bir başka boğuk çığlık duydum; bu çığlık dokuma sepetler, çömlekler, seramik figürler ve bazı geleneksel Brezilya kıyafetlerinin sergilendiği bir binanın içinden geliyordu.

Bisikletimi durdurup binaya yaslıyorum ve içeri giriyorum. Dükkanın içi loş, ama yerden yükselen, kanopileri tavana yaslanmış dört ayrı ağacı gözden kaçırmama yetecek kadar karanlık değil. Her birinin içinde karanlık formlar var. Bu formlardan biri acı dolu bir hıçkırık daha çıkararak yer değiştiriyor.

Gözlerim figüre takılıyor. Yavaşça yaklaşıyorum.

"Seni kesip atamam," diyorum selamlama amacıyla. "Yardım etmeye çalıştığım son kişi o şey tarafından öldürüldü..." Ağaca "şey" demeye dilim varmıyor.

Yanıt olarak, yumuşak hıçkırıklar duyduğumu sanıyorum. Bu ses içimi burkuyor.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordum.

"Çocuklarımı ve onların çocuklarını da öldürdü," diye mırıldanıyor adam. "Hayatlarına son vermek için onlara dokunmasına bile gerek yoktu." Tekrar hıçkırarak ağlamaya başlıyor.

"Onu arıyorum," diyorum. "Hâlâ şehirde mi?"

Adam cevap vermiyor, sadece ağlamaya devam ediyor.

Yaklaşıyorum. Ağacın tepesinde, adamın gözlerini zar zor seçebiliyorum.

Gömleğimi kaldırıp ona kendi korkunç yaralarımı göstermeden önce durup onu değerlendiriyorum. Erkekler için kaç kez soyunduğumu ya da kaç gözün çıplak bedenime baktığını söyleyemem. Ancak bu, para ya da zevk dışında bir şey için tenimi gösterdiğim birkaç seferden biri.

Birkaç saniye sonra adam sessizleşir.

"Beni de öldürmeye çalıştı," diyorum, yabancının bıçak yaralarımın kalan çeşitli yara izlerini görmesine izin vererek. "Bu iyiliğine karşılık vermek niyetindeyim. Peki, nerede olduğunu biliyor musun?" Diyorum.

"Tanrı seni bağışladı kızım," diye mırıldanıyor. "Burayı terk et ve hayatını yaşa."

Buna gülmek istiyorum. Bu seçeneği bir kez kullandım; beni bir geneleve düşürdü. Bir daha yapmayacağım.

"Tanrı bana hiçbir şey bağışlamadı," diye cevap veriyorum. "Şimdi, onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Adam uzun bir süre sessiz kaldı ama sonunda şöyle dedi: "Buranın yedi kilometre doğusunda Jardim Social mahallesi var. Orada bir yerde kaldığını duydum."

Yedi kilometre. Bir ya da iki saat içinde oraya varabilirim.
-Tabii mekânı bulabilirsem.

"Teşekkür ederim," dedim.

O zaman tereddüt ediyorum, adama bir şey borçluymuşum gibi hissediyorum.

"Bırak beni," diye hırıldıyor. "Ben buraya, ailemin yanına aidim." Bu düşünce içime bir ürperti gönderiyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, sonra gitmek için dönüyorum. "İntihar bu," diye sesleniyor arkamdan.

Arkamı dönmüyorum. "Bu intikam."

Bölüm 7

Yaşlı adamın talimatlarını elimden geldiğince takip ediyorum ve doğuya doğru ilerliyorum. İçimde bir zamanlar korku varsa da artık yok. Famine'in kaldığı evi bulmam uzun zaman alıyor ama sonunda buluyorum. Etrafındaki evlerden hiçbir şekilde farklı değil. Aslında, arazinin etrafında dolaşan kaba görünümlü adamlar olmasaydı, yanından geçip gidebilirdim.

İçlerinden biri beni görüyor ve eve doğru geri çekilmeden önce birkaç uğursuz adım atıyor. Belli ki biri beni ispiyonlamaya gitmiş. Bu da demek oluyor ki.

Kıtlık o evde.

Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Kıtlık o evde ve birkaç dakika içinde bu harap şehirde hâlâ hayatta birilerinin olduğunu öğrenecek.

Nöbet tutan diğer adamlar başka bir şey yapamadan atıma atlayıp uzaklaşıyorum, ancak üç blok sonra farklı bir dönemin kalıntısı olan terk edilmiş bir evle karşılaştığımda duruyorum.

Arabamdaki silahlardan birkaçını kaparak, Kıtlık'ın adamlarından birinin gelip beni avlamasını ya da daha kötüsü, o doğal olmayan bitkilerden birinin yerden fıskırıp beni ezerek öldürmesini bekliyorum. Her şeye hazırım ama hiçbir şey olmuyor. Dakikalar geçiyor ve güneş ufukta ilerliyor.

Azrail burada, bu şehirde, sadece birkaç blok ötede. Bu düşünce adrenalinimi yükseltiyor ve bir parçam

o malikaneye hücum etmek, kapılarını kırmak ve içeri girmek istiyorum. Bunun yerine kendimi beklemeye zorluyorum, gökyüzü kararırken bir tür plan yapıyorum.

Ayrılmadan önce dışarısı zifiri karanlık olana kadar bekledim. İki bıçağı kalçalarım, diğerini de göğsüme bağladım, deri kayışlar vücudumda tuhaf bir his uyandırıyor. İki ay önce bu, yasalara uyan çoğu vatandaş için aşırı olurdu. Şimdi ise Famine ve adamlarına karşı yeterli bir koruma olmayabilir.

Kalbim çarpmaya başlarken, onun kaldığı eve doğru sürünerek geri dönüyorum. İnsanların yaptığı hiçbir şeyin onu öldürmediğini anlayacak kadar atlı hakkında bilgim var. Bu adımlarımı yavaşlatmıyor.

Önümde, konağı görüyorum. Kaçırmam mümkün değil. Şehrin herhangi bir yerinde ışıklandırılmış tek ev. Yağ lambaları parlıyor ve yine bir avuç adam dışarıda oyalanıyor. Bazıları ayakta duruyor, birkaçı ön bahçede oturmuş sigara ve puro içiyor. İçlerinden biri volta atıyor, bunu yaparken çılgınca el kol hareketleri yapıyor; bir şeyler söylüyor ama ben duyamayacak kadar uzaktayım.

Evin arkasından geçen bloğa doğru ilerliyorum, gölgelere yapışıyorum. Burada, bu karanlık ve boş evlerin arasında kimse yok. Bu şaşırtıcı değil; Kıtık muhtemelen şehir nüfusunun çoğunu öldürdüğü için herhangi bir saldırı beklemiyordur.

Hangi evin Famine'in evine sırtını dayadığını anladıktan sonra, evin bahçesinden geçerek arazinin arka tarafına doğru ilerliyorum. Her yer ürpertici bir sessizlik içindeydi.

İki mülkü ayıran taş çitin üzerinden tırmanıyorum, sonra konağın bahçesine iniyorum, ayaklarım yumuşak toprağa basıyor.

Kalbim ciddi bir şekilde çarpmaya başlıyor, nefesim sığ pantolonlarla geliyor. Bu geri dönüşü olmayan bir nokta. Şimdiye kadar o yaşlı adamın tavsiyesine uyup hayatımı kurtarabilirdim. Var olabilirdim. Yalnız olurdum ve

Bildiğim hayata hiç benzemiyordu ama hayatta kalırdım ki bu da çoğu insan için söyleyebileceğimden daha iyi bir şey.

Beynimin korkmuş, mantıklı kısmını görmezden gelerek bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Arazinin bu kısmı karanlık; arka tarafta lamba direkleri var ama yanmıyorlar.

Nedenini bir an sonra ölmekte olan bir ruhun iniltisini duyduğumda anlıyorum. Gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum. Birkaç saniye sonra bir yığın ceset görüyorum.

Tanrım.

Bir çığlığı yutuyorum, kendi anılarım içeri doluyor. Bir dakika boyunca orada öylece durup, şu anda o kadar da eski görünmeyen eski acı ve korkuyu atlatmaya çalışıyorum. Sonra, duygularımı tekrar yerine oturtmayı başardığımda, derin bir nefes alıyorum ve cesetlerin etrafından dolaşarak devam ediyorum.

Elim silahımın kabzasına değiyor. Daha önce hiç kimseyi bıçaklamamıştım. Zamanında birkaç kişiyi tırmaladım, tokatladım ve yumrukladım - ve itiraf etmek istediğimden daha fazla kez erkeklerin taşaklarına tekme attım - ama hepsi bu kadar.

Bu gece... bu gece gerçekten ilk kez hançer kullanacağım. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum; cesaretimi kaybetmek istemiyorum.

Arka kapıya yöneliyorum ve uzanıp kolu deniyorum. Dokunduğumda kendini bırakıyor.

Kilidi açtım.

Çünkü şehri yok ettikten sonra kim Famine'in evine girmeye cesaret edebilir ki?

Kapıyı itip açarken kendi kalp atışlarımı duyduğuma yemin edebilirim. Arkamdaki soğuk oturma odasına göz gezdiriyorum. Birkaç mum titriyor, balmumu saplarından aşağı damlıyor. Loş ışık bir kanepeyi, bir dizi yan sandalyeyi, kocaman bir vazoyu ve yağlı ahşap bir kadın büstünü aydınlatıyor. Burada kimse yok.

Sessizce odaya giriyorum.

Gardiyanlar nerede? Dışarıda neredeyse bir düzine gördüm ama burada hiçbir yerde yoklar.

Bir süre sonra yumuşak bir tıklama sesi duyuyorum. Ses bakışlarımı sağa doğru sürüklüyor, loş bir yemek odası görüyorum. Sandalyelerden birinde oturan ve sırtı bana dönük olan Famine'in silüetini gördüğümde göğsüm sıkışıyor.

Zırhı yok ama tırpanı önündeki masanın üzerinde, bir tabağın olması gereken yerde duran açık kitabın hemen ötesinde duruyor. Ancak Azrail kitap okuyor gibi görünmüyor. Başının açısına bakılırsa, karşısındaki pencereden dışarı bakıyor ve parmakları dalgınca masaya vuruyor.

Azrail o kadar hareketsiz duruyor ki, o parmaklar olmasaydı, onun bu evde sergilenen pahalı bir dekorasyon olduğunu düşünebilirdim.

Bir an için bunun bir tür tuzak olup olmadığını merak ediyorum. Burada hiç nöbetçi yok ve muhtemelen de olmalı. Ve Famine orada, tek başına ve görünüşe göre varlığımdan habersiz.

Geniş sırtına ve karamel rengi saçlarına bakarak uzun süre gölgelerde bekliyorum. Herhangi bir tuzağın dişlerinin üzerime kapanmasına yetecek kadar uzun bir süre. Saniyeler geçiyor ve hiçbir şey olmuyor.

Sonunda, oturma odasını keserek yaklaştırmaya başladım, adımlarım sessizdi.

Yanımdaki kılıflı bıçaklardan birine uzanıyorum ve elimden geldiğince sessizce çekiyorum.

Onu öldür ve fark edilmeden git. Planımız bu. Kalıcı bir çözüm olmadığını biliyorum. Ne de olsa ölemez.

Famine hakkında uzun zaman önce öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu. Onun sonu yok.

Bu noktada gerçekten bir önemi yok. Onu öldürmek -ne kadar geçici olursa olsun- biz insanların elinde kalan tek çözüm. Bu yüzden şüphelerimi bir kenara itiyorum. Artık duramayacak kadar ileri gittim.

Oturma odasındaki kanepenin etrafında dönerken neredeyse bir cesede takılıyordum.

Çılgılığımı bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Yüce Tanrım.

Tam da başka sürpriz kalmadı derken.

Ayaklarımın dibindeki adamın göbeğinden köprücük kemiğine kadar bağırsakları deşilmişti. Uzaklara boş boş bakıyor, kendi kanından bir havuzun içinde yatıyor.

Boğazıma safra kaçıyor ve onu geri yutmak zorunda kalıyorum.

Tüm bu zaman boyunca, Famine'in beni duyacağından eminim.

Ve yine de, söyleyebildiğim kadarıyla yapmıyor. Sadece parmaklarını masaya vurmaya ve pencereden dışarı bakmaya devam ediyor.

Cesedin etrafından dolanarak, sessiz adımlarla yemek odasına doğru ilerliyorum. Birkaç dakika önce delice atan kalbim şimdi yavaşlamıştı. Kendimi ürkütücü derecede sakin hissediyorum. Korkum, sinirlerim ve haftalardır içimde çalkalanan o korkunç öfke gitmiş.

Vicdansız yaşamak böyle bir şey olmalı.

Famine'in sandalyesinin arkasına geçiyorum ve tek bir yumuşak hareketle hançerimi boynuna saplıyorum.

Atlının keskin, şaşkın soluk alışını duyuyorum.

Parmaklarımı o güzel saçlarına geçirip başını geriye doğru çekiyorum, bıçağımı tenine sıkıca bastırıyorum.

"Yanlış kızı örnek aldın," diye fısıldıyorum kulağına.

Dokunuşumun altında, atlı kendini kaskatı hissediyor.

"Benimle karşı karşıya gelmek için ya çok cesur ya da çok aptalsın," diyor, yeşim yeşili gözleri dümdüz karşıya bakarken.

"Seni piç," diyorum saçlarını sıkıca kavrayarak. "Bana bak."

Bakışları yüzüme kayıyor, başını çevirirken boynu kılıcıma değiyor. Azrail gözlerimle buluştuğunda sırtlıyor ama bunu komik bulacak durumda değil.

"Beni hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Bağışlayın beni, insan," diyor, "ama hepiniz çok güzel görünüyorsunuz. benzer."

Bunun bir hakaret olması gerekiyordu, ama ben hakaretlerin ötesindeyim. Hem de çok ötesinde.

Ancak bir süre sonra yüz hatlarında bir tanıma kıvılcımı beliriyor ve kaşları kalkıyor. "Bana eti teklif edilen kız sizdiniz, değil mi?" diyor. "Tanrım, yüz boyası ne kadar fark yaratıyor."

Başka bir hakaret.

Saçlarını kavrayışım sıkılaşıyor ve hançeri boynuna biraz daha bastırıyorum. Tepki vermiyor, ama tedirgin olduğuna yemin edebilirim - çok, çok tedirgin.

Bakışları vücudumu tarıyor. "Ve hâlâ nefes alıyorsun," diye not ediyor. "Adamlarımdan biri zavallı kurnazlıklarına yenik düşüp seni bağışladı mı?"

Bıçağım şimdi derisini ısıyor ve bir çizgi halinde kan çıkarıyor. Yıllarca erkeklerin benden taleplerine katlandıktan sonra, irademi bir başkasına dayatmak son derece güzel ve buna katlanmayı daha çok hak eden bir yaratık düşünemiyorum.

Azrail yüz ifademi anladı. Bir süre sonra gülüyor.

"Özür dilerim, korkmam mı gerekiyor?" Sesi o kadar sakin geliyor ki neredeyse ona inanacağım. Ama kolları gergin, kasları gergin. Bir de son karşılaşmamızın anısı var. Verdiği onca acıya rağmen, söz konusu kendisi olduğunda bundan pek zevk aldığını sanmıyorum.

"Beni hâlâ tam olarak hatırlamıyorsun," diyorum. "Biraz daha geçmişi düşün."

"Bu alıştırmamanın amacı ne?" Açlık diyor, bıkkınlıkla. "İnsanları hatırlamak gibi bir alışkanlığım yok."

Saçını tutuşumu biraz gevşetiyorum. "Kimsenin kurtaramayacağı bir zamanda seni kurtarmıştım."

"Şimdi mi yaptın?" Famine eğlenerek söylüyor. Ama yüz ifadesinden farklı olarak gözleri öfkeyle parlıyor. Hissediyorum ki o

zamanını bekliyor, saldırmadan önce çuvaldamamı bekliyor.

"O zamandan beri her gün pişmanlık duyduğum bir hata," diye itiraf ediyorum, boğazım düğüm leniyor.

"Bu doğru mu?" diyor ve şimdi eğlendiğine yemin edebilirim. "Ve söyle bana, cesur insan, beni nasıl kurtardın?"

"Hatırlamıyor musun?" Aslında biraz şaşırarak söylüyorum. Nasıl unutulabilir ki? "Seni bulduğumda yağmur yağıyordu. Kanlar içindeydin ve vücudunda eksik parçalar vardı."

Yavaşça, Famine'in boktan gülümsemesi eriyor. Sonunda aradığım tepki geldi.

Saçlarını tekrar sıkıca kavırıyorum. "Beni şimdi hatırladın mı, orospu çocuğu?"

Bölüm 8

Beş yıl önce Anitápolis, Brezilya

Dedikodulara inanmıyorum. Onu görene kadar inanmam.

Son birkaç yıldır kasabamda denizleri yükselten ve dünyayı ikiye bölen ölümsüz adamlarla ilgili fısıltılar dolaşıyordu. Topraklarımıza gelen ve biz insanları geçmeye çalışan atlı. Söylentilere göre yakalanmış ve ceza olarak uçsuz bucaksız Serra do Mar'da bir yere kapatılmıştı. Kasabamıza yakın bir yere.

Şimdiye kadar bu söylentiye pek düşünmemiştim.

Sağanak yağmurun arasında gözlerim toprak yolun kenarında uzanan bir kütleye takılıyor.

Çok fazla bakma.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Zihnim gördüklerimi bir araya getirdiğinde bundan hoşlanmayacağımı biliyorum. Ama başka tarafa bakmak imkansız. O şeye yaklaştıkça ayakkabılarım çamura sürtünüyor. Sonunda çamurlu, kanlı bir gövdeye baktığımı fark ediyorum. Neredeyse tanınmayacak kadar parçalanmış bir gövde.

Nefesim kesiliyor ve neredeyse elimdeki jabuticabas sepetini düşürüyordum, koyu renkli meyveler tehlikeli bir şekilde yuvarlanıyordu.

Bunu başka bir insana kim yapmış olabilir?

Hemen eve git.

Bu kişiye her kim saldırdıysa, hala dışarıda olabilir ve ölüme terk edilen bu zavallı ruhun bir anlamı yok.

Şimdi onlara yardım etmek. Belli ki ölmüşler.

Cesedin yanından geçerken elimde olmadan yavaşlıyorum, merakım beni ele geçiriyor. İşte o zaman tuhaf bir şey fark ediyorum. Kişinin boynunu ve göğsünü çevreleyen deri... parlıyor.

Kolye mi? Hangi mücevher parçası parlar? Çıplak gövdeye bakıyorum, dalgınlıkla bir erkek olduğunu fark ediyorum.

Bakmayı kes ve eve git. O her kimse öldü, iliklerime kadar ıslandım ve bir daha eve geç gelirsem Maria Teyze postumu alır.

Yola doğru uzanan ormanda bir katilin saklanıyor olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Şu anda beni izliyor olabilir.

Bu ürkütücü düşünceyle kendimi ayağa kaldırıyorum ve sepetime uzanıyorum, yağmur hala üzerime yağıyor. Tam uzaklaşmaya başlamıştım ki, arkamda kırık dökük bir ses duydum.

Etrafımda dönüyorum ve şimdi jabuticabalar sepetimden dökülüyor.

Bakışlarım yolun etrafındaki ağaçları tarıyor, katilin her an ortaya çıkacağından eminim.

İşte o zaman sesi tekrar duyuyorum, ancak bu sefer ses önümdeki kanlı leşten geliyor.

Vay anasını.

Adam hâlâ hayatta olabilir mi?

Bu düşünce korkunç ötesi. Parçalara ayrılmış.

Yutkunuyorum, cesede doğru bir adım atıyorum, midemde korku birikiyor.

Sadece öldüğünden emin olmak için kontrol edin...

Yine de ona dokunmadan önce tereddüt ediyorum. Kolunun tamamı yok; öylece gitmiş. Diğer kolu dirseğinde bitiyor, yıpranmış kenarları etli bir karmaşaya dönüşmüş.

Bakışlarım göğsüne iniyor, kasıklarına kadar kırbaç izleriyle dolu. Bacakları kesilmemişti ama gövdesi gibi onlar da

birkaç yerden derisi yüzülmüş. Sulu kan akıntıları çıplak adamdan uzaklaşarak yağmur suyuna karışıyor.

Bu kadar acıyı görünce ağlayasım geliyor.

Ne oldu sana?

Adam çok hareketsiz. Çok h a r e k e t s i z . Daha önce her ne ses duyduysam, yanılmış olmalıyım.

Bir insanın bu yaralardan kurtulmasına imkan yok.

Derim hâlâ karıncalanıyor, içgüdülerim bunu yapan kişi bana da saldırmadan önce kaçmamı söylüyor.

Ayağa kalkmadan önce elimi adamın göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyorum - sadece gerçekten gittiğinden emin olmak için.

Avucumun altında, tamamen hareketsiz. Nefes almıyor, kalbi güm güm atmıyor.

Öldü.

Elimi çekmeye hazırlanırken dikkatim parmak uçlarımdan sadece birkaç santimetre ötede parlayan yumuşak yeşil ışığa takılıyor. Onu içime çekerken gözlerimi kısıyorum-

Bu da ne böyle?

Elim kendiliğinden hareket ediyor, parmaklarım parlayan işaretlerin üzerinde geziniyor. Bu bir mücevher parçası değil. İşaretler adamın derisinin bir parçası.

Gözlerim yabancının keçeleşmiş saçlarının gizlediği yüzüne kayıyor. Nabzım hızlanmaya başlıyor.

Bu gerçekten ... olabilir mi?

Ama bu, söylentilerin doğru olduğu anlamına gelirdi. O saçma, korkutucu söylentiler.

Elbette bu doğru olamaz. Dünyayı sarsacak ve ekinleri öldürecek kadar güçlü bir varlığın insanlar tarafından kontrol altına alınması mümkün değildir.

Ama şimdi nabzımın kulaklarımdan arasında attığını duyabiliyorum ve hâlâ ıslak saç perdesinin ardına gizlenmiş o yüze bakıyorum.

Bir hevesle uzandım ve damlayan bukleleri adamın yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırdım.

Dokunduğumda gözleri fal taşı gibi açılıyor, irisleri parlak yeşil bir renk alıyor.

Çığlık atıyorum, kışımın üstüne düşüyorum.
Tanrı ve tüm azizler! Bu da ne böyle?
"Yardım edin," diye fısıldıyor bana ve sonra gözleri tekrar kapanıyor.

Atlının baygın haline bakarak titriyorum.

O yaşıyor. Atlı. Herkesi öldürmek için Tanrı tarafından gönderilen yaratık. Yaşıyor, uzuvları yok ve şimdi benden yardım istiyor.

Kollarımı birbirine sarıyorum. Ne yapmam gerekiyor?
Kasabaya söyle. İnsanlar atlının geldiğini bilmeli.
Kimse bana inanır mıydı? Bir saat önce bana inanmazlardı.

Aptal olduğunuza inanıyorlarsa ne olmuş? Onlara söyleyin ve bırakın kendi kararlarını versinler.

Ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladım, adımlarım telaşlıydı.
Ama sonra... sonra duruyorum. Omzumun üzerinden emin olmayan bir bakış attım.

Bu adam -doğaüstü ya da değil- kimseye zarar veremeyecek kadar yaralı. Ve yaralarına bakılırsa, hikayelerde anlatıldığı gibi büyük bir canavar değil.

Bunu ona biri yaptı. Kesinlikle insan olan biri.
Bir süre daha onun buruşmuş haline bakıyorum.
İmdat. Tek nefesini benden yardım istemek için kullanmıştı. Bu düşünce göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Eğer bu gerçekten atlı ise... Gerçekten çekip gitmeliyim.
Yine de orada, yolun ortasında, gözlerim ona sabitlenmiş bir şekilde oyalanıyorum.

Beni pek umursamayan teyzemi düşünüyorum. Bir çukurda yatıyor olsaydım, beni kurtaracağından emin değilim.

İstenmemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.
Yaralı olan ve yardım için yalvaran ben olsaydım, birinin beni önemsemesini isterdim. Bir yabancıнын bile.

Yutkunuyorum.

Kahretsin, bunu yapacağım.

Atlıyı koltuk altlarından tuttuğumda yağmur tenimi ıslatıyor, bakışlarım çamurlu yolda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Bu taşra patikasında kimse yok. Benden ve atlıdan başka kimse yok. Ama biri gelecek, sadece an meselesi.

Zahmetli adımlarla atlıyı yolun dışına, çocukken içinde oynadığım terk edilmiş bir eve doğru sürüklüyorum. Uzuvarları eksik olsa bile, bir inekten daha ağırdı, hem de şişman bir inekten.

Tüm bu zaman boyunca kalbim çarpıyordu. Bunu ona her kim yaptıysa hala dışarıda olabilir.

Ve muhtemelen onu arıyorlardır.

Binanın içine girdiğimde bacaklarım bükülüyor ve düşüyorum, atlı da üzerime yığılıyor.

Birkaç saniye boyunca kanlı bedeninin altında yattım, nefes almak için mücadele ettim. Elbette sonum böyle olacaktı; bu devasa adamın ağırlığı altında boğularak ölecektim. Kendimi bu aptalca duruma ancak ben sokabilirdim.

Gerçekten bir lanet şeyi kurtarmaya çalıştığıma inanamıyorum.

Mahşerin atlısı.

Homurdanarak adamı üzerimden ittim ve vücudunun yana doğru yuvarlanmasına izin verdim.

Kaşlarımı çatarak atlının bükülmüş haline bakıyorum.

Belki de kurtarmak yanlış kelimedir. Adam oldukça ölü görünüyor. Ve hala buradayım, eve gitmem gerekirken cesediyle takılıyorum.

Maria Teyzem bu yüzden benden hoşlanmıyor. Şu anda bile onu duyabiliyorum. Değerinden daha fazla belasın.

Onu düşününce, yolda bıraktığım meyve sepetini hatırlıyorum. Eve geç kalmakla kalmayıp bir şekilde hem meyveleri hem de sepetini kaybetmeyi başarırsam, meraklı kıcımları kesinlikle reddedecek.

Kendimi dışarıya, sağanak yağmura sürüklüyorum ve aptal sepeti alıyorum, yarı yarıya terk edilmiş binaya döndüğümde atının bir şekilde gitmiş olmasını umuyorum.

Ama tabii ki değil. Hala onu bıraktığım yerde kanlı, damlayan bir yığın halinde yatıyor.

Çekip gitmek ya da birine ondan bahsetmek için çok geç değil.

Tabii ki yapmayacağım.

Kuzenlerim bana fazla duygusal der.

Sepeti bir kenara bırakıp atının yanına çömeliyorum. Az önceki eforumdan dolayı kaslarım hâlâ titriyor ama atlıyı yatırmak için kendimi zorluyorum, onu mümkün olduğunca rahat bir pozisyona getirmeye çalışıyorum. Tüm bu süre boyunca vücudunun soğuk hissinden dolayı yüzümü buruşturuyorum.

Ölmüş olmalı.

Ama bunu en son düşündüğümde öyle değildi ve bu beni bu lanet evin içinde tutmaya yetti.

Yağmur sızdıran çatıya vururken, evde olmadığımı ve bu yüzden kesinlikle dayak yiyeceğime dair artan endişemi görmezden gelerek odanın karşısında oturuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı yakındaki bir duvara yaslıyorum.

Sanırım uyuyakalmış olabilirim çünkü gözlerimi kırıştırarak açtığımda dışarısı neredeyse karanlıktı.

Odanın diğer tarafında korkunç, iniltili bir ses duyuyorum. Gözlerim kaynağa yöneliyor ve işte atlı, parlayan garip dövmeleri eve ürkütücü bir yeşil parıltı veriyor. Solan ışıktaki gözlerinin akını görebiliyorum. Şaşkın ve korkmuş görünüyor.

Ne de olsa yaşıyor.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğimde ve yanında diz çöktüğümde ne yaptığımı tam olarak düşünmemiştim. Yemin ederim ki yeniden büyümüş gibi görünen kollarının kalıntılarına bakıyordu...

Çıplak göğsüne yatıştırıcı bir el koyuyorum. Dokunuşumla atlı sanki bir darbe bekliyormuş gibi irkiliyor. Bunun üzerine boğazım düğümleniyor. Bu duyguyu çok iyi biliyorum.

"Güvendesin," diye fısıldıyorum.

Atlının bakışları bana kayıyor. Yüzü hâlâ şiş ve yara bere içinde ama sanırım tüm o yaraların altında çok güzel bir yüzü var.

Neden onun yüzünü düşünüyorsun?

Kolunu oynatmaya çalışıyor -sanırım beni itmek için- ama oynatacak kadar kolu yok.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye yemin ediyorum, sesim kararlı. Daha önce bu adama yardım etmeye tam olarak karar vermemiştim ama şimdi onu acı çekerken ve korkmuş halde görünce onu bırakmayacağım.

"Susadın mı?" diye sordum.

Beni inceliyor, yeşil gözleri neredeyse göğsündeki işaretler kadar delici. Cevap vermiyor.

Susamış olmalı. Bütün gün hiçbir şey içmedi. Yanımda taşıdığım matarayı çıkarıp dudaklarına götürüyorum.

Atlı bana güvensiz bir bakış attı.

Kaşımı kaldırıyorum. Suyu zehirlediğimi mi düşünüyor? Çünkü

O kadar zahmete girecek olsam.

Suyun iyi olduğunu ona kanıtlamak için matarayı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. Ağzımdan indirip onunkine götürüyorum.

Başını iki yana sallıyor.

"Susamış olmalısın," diye ısrar ediyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor, sesi kısık ve boğuk.

"Keyfin bilir," diyorum mataramı bir kenara bırakarak. "Neden?" diye homurdanıyor.

Neden bana yardım ediyorsun? "Her iyi insanın yapacağı şey bu."

Sanki düzgün insan diye bir şey yokmuş gibi inanmaz bir şekilde ofluyor.

İkimiz sessizlik içinde oturuyoruz. Artık uyanık olduğu için ona bir sürü soru sormak istiyorum ama kendimi tutuyorum. Oldukça kötü durumda.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken kısık bir ses çıkarıyor, göğsü gittikçe daha hızlı inip kalkıyor.

"Neyin var?" Fısıldıyorum. Neden fısıldadığımı bilmiyorum. Dışlerini birbirine geçirdiğini ve bastırılmış bir çığlının tiz sesini duyuyorum.

Oh. Duh, Ana. Adam büyük bir acı içinde.

Fazla düşünmeden uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Babam hasta olduğumda beni yatıştırmak için bunu yapardı.

Ağzından acı dolu bir ses daha çıkıyor ve elimi geri çekiyorum, belki de bu o kadar da sakinleştirici değildir diye düşünüyorum. Ama sonra atlı başını elime doğru eğiyor, dokunuşumu bekliyor.

Cesur hissederek, başı neredeyse kucağıma gelene kadar yaklaşıyorum. Sonra parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ediyorum. Bu hareket atlıyı sakinleştiriyor gibi görünüyor. Ben izlerken gözleri kapanıyor ve nefes alış veriş düzeni giriyor.

"Ne oldu sana böyle?" Mırıldanıyorum.

Cevap vermiyor, vermesini de beklemiyorum.

Ne yapıyorsun, Ana? Yaptığım tüm hatalar arasında bu en kötüsü olabilir.

Sorun şu ki, pişman olmam gerekse de pişman değilim. Kesinlikle pişman olmalıyım.

Gecenin bir yarısı uzaktan gelen bağırışlarla uyanıyorum. Kendimi yukarı itiyorum, etrafıma göz kırpyorum. Son hatırladığımda parmaklarımı atlının saçlarında gezdiriyordum. Ama sonra yoruldu ve uzandım ...

Gözlerimi ovuşturuyorum ve esnememi bastırıyorum.

Dışarısı hala karanlık ve- "... kaçtı! ... orospu çocuğu ... kaçtı!"

Bu beni hemen uyandırır.

Atlı hâlâ yanımda yatıyor. İşaretlerinden gelen yeşil parıltı yüzünü aydınlatıyor; gözleri açık. Zaten onların farkında.

Neler olduğunu duymak için pencereden dışarı bakıyorum.

"... tüm erkekler... öldü..."

Atlıya baktım. Eğer doğru duyduysam, bu adam ben ona rastlamadan önce insanları öldürmüştü. İçimden bir ürperti geçiyor.

Atlı bakışlarımı karşılıyor. Keşke bu kadar savunmasız görünmeseydi.

Nefsi müdafaa olmalı, diyorum kendime. Yaralarını kendi gözlerimle gördüm. Muhtemelen bana bunu yapanı da öldürürdüm.

"Güvendesin," diye tekrarlıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Onu şimdi ele vermeyeceğim.

İçinde bulunduğumuz oda atlının yumuşak yeşil ışığıyla aydınlanıyor ve ne yazık ki bu ev ana yoldan çok uzakta değil. Eninde sonunda, o adamlar buradan gelen ışığı fark edecekler - eğer henüz fark etmedilerse.

Hızlı bir karar vererek gömleğimi çıkardım ve atlının göğsünün üzerine attım. Kumaş parıltıyı neredeyse tamamen kapatıyor ve odayı görülemeyecek kadar karanlık yapıyor.

İkimiz karanlıkta oturmuş dinliyorduk. "...
onu takip edebilirim... çok uzakta
olamaz..."

Her yerimin soğuduğunu hissediyorum.

"... anlamsız ... yağmur ... izler ... sabah ..."

Belki de yağmur, atlıyı buraya sürüklediğime dair tüm kanıtları yok etmiştir. Belki de şansımız yaver gitmiştir.

Hayatımda ne kadar az şansım olduğunu düşünüyorum. Şimdi birdenbire günü kurtaracağını varsaymamak en iyisi.

Sesler uzaklaşıyor ve geri gelmiyorlar. Her neye karar verdilerse, bu onları bizim yolumuza geri götürmüyor.

Belki de şimdilik iyiyizdir.

Ondan sonra uyuyamıyorum, o insanların bizi bulmasından çok korkuyorum.

Bakışlarım tekrar atlının karanlık suretine kayıyor. Onun ilk görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. O kadar parçalanmıştı ki... düşüncesi hala nefesimi kesiyor. Arada bir acı dolu bir soluk sesi duymamın da bir faydası olmuyor.

Karanlık. Artık uyuyup uyumadığını anlayamıyorum. Saçlarını okşamaya devam ediyorum ve bu hareket onu sakinleştiriyor gibi görünüyor.

Gece ilerledikçe, soğuk hava çıplak tenime batıyor. Donuyor olmama rağmen gömleğimi atlıdan geri almaya cesaret edemiyorum. Titremeye başlıyorum, dişlerim birbirine vuruyor.

"Üşümüşsün." Boğuk sesi sanki karanlığın içinden geliyor gibi. Hoş olmayan bir şekilde olmasa da derimi diken diken ediyor.

"Ben iyiyim."

Başım öyle büyük belada ki komik bile değil. Eğer atlıyı arayan adamların, genç bir kızı incitmeyi umursamayan adamların hedefine yakalanmazsam, Maria Teyzem beni evlatlıktan reddedecek.

Tiz sesini şimdi bile duyabiliyorum. Geceyi bir çocukla geçirebileceğini mi sandın, seni küçük aptal? Seks için yeterince büyük olduğunu düşünüyorsan, kendi başına yaşayacak kadar büyüksün demektir.

Ve bu kadar olur.

Ya da belki de beni eşek sudan gelinceye kadar döver. Titremelerimin hepsi soğuktan değil.

"Yanıma uzan."

Atlının sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Sözleri karnımın derinliklerine inerken gözlerinin nerede olduğunu düşündüğüme bakıyorum. Bu teklifi cinsel bir amaçla yapmadığını söyleyebilirim, ama o sert ses tonu ve ikimizin de gövdesinin çıplak olduğu gerçeği arasında, aklım oraya gitmekten kendini alamıyor.

Akraba olmadığım bir adamın yanında hiç yatmamıştım. "Yaralısın," dedim. "İtişip kakışmak istemiyorum-"

"Yaralarımı sarsmaktan endişe etseydiniz, beni ölümün kıyısına kadar sürüklemezdiniz."

Dürüst olmak gerekirse, onu ölüm noktasına kadar sürüklediğimi düşünüyorum, ama görünüşe göre o da bunu atlatabiliyor.

"Seni incitmeye çalışmıyordum," diyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Bana inanıp inanmadığına dair hiçbir fikrim olmasa da homurdanıyor.

"Ben... seni bırakamazdım," diye itiraf ediyorum, tırnağımı karıştırırken. Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra-

"Yanıma uzan," diyor tekrar. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

"Sana güvenmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu ikimiz için de geçerli."

İnanmayan bir ses çıkardım. "Seni kurtardım."

"Eğer bir adamı kurtarmaktan anladığınız buysa-" Sesi kesildi ve hırıltılı bir nefes aldı, "o zaman sizin ceza anlayışınızın ne olduğunu bilmek istemiyorum."

"İnanamıyorum-" Dişlerim takırdıyor, "Aslında senin için üzuldüm. Çok kabasın."

"İyi," diyor, "soğuk kal."

Karanlıkta onun suretine bakıyorum. Belli ki konuşmayı bitirmiş.

Belki bir on beş dakika daha dayandıktan sonra içimden küfredip onun yanına koşuyorum. Islak ve yapışkan bir şeye çarpıyorum. Atlı bir nefesle tısladı.

Kahretsin.

"Özür dilerim!" Özür dilerim. Yine homurdanıyor.

Yavaşça yanına uzanıyorum ve kazara iki kez daha koluna çarpıyorum. Her seferinde kısık, acılı bir ses çıkarıyor.

Eminim şimdi teklifinden pişmandır.

Sonunda çıplak tenim gövdesinin yan tarafına baskı yapıyor. Başımı koyabileceğim tek yer omzu ve onu içime çekmekten kendimi alamıyorum. Aşıklar böyle uyur, birbirlerinin kollarına sokulurlar.

Neden bunu düşünüyorum ki?

"Aklına bir şey gelmesin," diyorum yüksek sesle, sanki kirli düşüncelere sahip olan atlıymış gibi.

"Çünkü etin şu anda çok cazip," diye takılıyor.

Yüzüm biraz ısınıyor. "Neler yapabileceğini bilmiyorum."

"Şu anda ellerim yok. Ve onları yeniden elde edene kadar, yeteneklerim hakkında endişelenmekten kurtulabileceğinizi düşünüyorum."

"Bekle-'onları yeniden elde etmek' mi?" Zayıfça yankıladım.

Atlı buna cevap vermiyor. Ama şimdi zihnim onun yaralarına aşırı odaklanmış durumda. Çamurun içinde atılmış gibi yatan korkunç, parçalanmış bedenini hâlâ görebiliyorum.

"Başına gelenlerden nasıl kurtuldun?" diye sordum.

Bir duraksama oldu.

"Ben ölemem," diyor sonunda. Ölemez mi?

"Oh."

Sessizlik uzayıp gidiyor.

"Adın ne senin?" diye sordum. Bildiğim kadarıyla dört atlı var ve bunun hangisi olduğuna dair en ufak bir fikrim yok.

O korkunç yeşil gözleriyle bana baktığını hissettiğime yemin edebilirim. Karanlıkta gülmeye başlıyor.

"Bilmiyor musunuz?" diyor sonunda. "Ben Famine, mahşerin üçüncü atlısıyım ve hepinizi öldürmek için buradayım."

Bölüm 9

Beş yıl önce
Anitápolis,
Brezilya

Sözlerine rağmen beni öldürmedi. En azından o anda. Ancak gülmeye devam ediyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Şimdi başımı omzundan kaldırıp, küçük aptal başımı onun omzuna yaslamak için gerçekten iyi bir zaman olabilirdi.

kıçını buradan çıkar.

Neden kendimi hep bu karmaşanın içine sokuyorum?

Kıtlık hala gülüyor, gülüyor ve gülüyor. Adam resmen kendini kaybetmiştir. Yol boyunca bir yerde kahkahası değişiyor, gülmeyip hıçkırana kadar derinleşiyor.

Kollarına uzandım, kendimi öncekinden daha da garip ve rahatsız hissediyordum. Onu kurtardığımda ne bekliyordum bilmiyorum ama bunun olacağını sanmıyordum.

Mahşerin üçüncü atlısı hemen yanımda ruhsal bir çöküntü yaşıyor.

Ses korkunç, her hıçkırıktaki omuzları çöküyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Zor kısmın onu kurtarmak olacağını düşünmüştüm ama atlının bedeni güvende olsa da -şimdilik- zihninin güvende olmadığı açık. Hâlâ hangi hapishaneye kapatıldıysa oraya hapsedilmiş durumda ve onu nasıl özgür bırakacağımı bilmiyorum.

Sonunda, daha iyi bir şey düşünemediğim için uzanıp saçlarını tekrar okşamaya başladım.

"Ssshhh," diye mırıldandım, "her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Boş basmakalıp sözler dökülüyor dudaklarımdan. Ne söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Elbette hiçbir şey iyi değil ve iyi olmayacak ve Famine'i (lanet olsun!) daha iyi hissettirmemeliyim.

Benim dokunuşumla çığlıkları azalıyor, ta ki soluk soluğa kalana dek.

Elim hala duruyor.

"Durma," diyor, sesi kırık.

Bakımına devam ediyorum. Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Demek sen Famine'sin?" Sonunda söyledim. "Bu ne anlama geliyor?" "Ölümlü, ne sorduğun hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi

Bıkkın. Yorgun ve bıkkın.

"Özel güçleriniz var mı?" diye sordum. Açıklığa kavuşturuyorum. "Özel güçler," diye mırıldanıyor. "Bitkileri yok edebilirim-

diğer şeylerin yanı sıra," diyor.

"Senin hakkında hikayeler duymuştum. Yakalandığına dair. Doğru olduklarını düşünmemiştim ama... doğru muydu? Bir yerde mi tutuluyordun?"

Nefesi tekrar hızlanmaya başlar. "Mhm ..."

Tanrım.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Ona esareti hakkında sorular sormak istiyorum -tam olarak nerede olduğunu, ona ne yaptıklarını, orada ne kadar kaldığını- ama belli ki bu hassas bir konu.

"Artık özgür olduğuna göre ne yapacaksın?" Sonunda sordum.

Elimin altında hareketsiz duruyor.

"İntikamımı alacağım" dediğinde sesindeki tehdidi duyuyorum.

Atlının kollarında uyuyabileceğimi sanmıyordum ama öyle olmalıyım çünkü yumuşak parmak uçlarımdan dokunuşuyla kıpırdanıyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum, yakındaki bir pencereden içeri süzülen sabah ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum. Bir adam beliriyor

Yeşil gözleri beni delip geçiyor. Bir an sonra o yeşil gözleri tanıdığımı fark ediyorum.

Kıtlık.

Atlıyı gerçekten gördüğümde şok olmuş bir nefes alıyorum. Her şeyi tuhaf ve sevimli.

Onu dün bulduğumda üzerinde giysi yerine kan ve kir vardı. Ama şimdi tamamen giyinik ve siyah gömleğinin ve pantolonunun üzerinde dün gece kesinlikle olmayan bronz bir zırh var. Metal göğüs zırhı sabah ışığında parlıyor.

Nasıl... ? Eşyalarını almak için bir ara ayrıldı mı?

Ama sonra odağım onun güçlü yapısına dönüyor. Diz çöktüğünde bile korkutucu derecede iri görünüyor ve savaş için yaratılmış bir vücuda sahip olduğunu anlamak için zırhının altındaki deriyi görmeme gerek yok.

Yine de yüzüne kıyasla bu bir şey değil.

O... bu tür bir erkek güzelliğini anlatacak kelime yok. Karamel rengi saçları ensesinin etrafında kıvrılıyor ve o parlak yeşil gözleri bronz teninde daha da parlak görünüyor.

Nereye bakacağımı bilemiyorum; çene hattındaki keskin kesime mi, yüksek elmacık kemiklerine mi, yoksa yumuşak, günahkâr dudaklarına mı? Bir tabloda fırlamış mitolojik bir figüre benziyor.

O mitolojik bir figürdür.

Kendimi yukarı itiyorum, bu hareket atlıyı uzaklaşmaya zorluyor.

Beni uyandıran şeyin parmakları olduğunu fark ettim. Gece boyunca benim onun saçlarına yaptığım gibi o da benim saçlarımı yüzümden çekiyordu. Şimdi parmak uçları yüzümün yan tarafında oyalanıyor.

Parmak uçları...

"Kolların!" Nefes nefese kaldım. Aman Tanrım... "Nasıl ellerin var?"

Famine hafifçe gülümsüyor ve tüm vücudum bu gülümsemeye tepki veriyor. "Şimdi de yeteneklerim hakkında mı endişeleniyorsun?"

Bakışlarım şüpheyile bana dokunan elden onun yüzüne kayıyor. "Belki... ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim," diyor, bakışları sanki yüz hatlarımı hafızasına kaydetmeye çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyor.

Ayağa kalkıyor ve ilk kez yanında duran diğer eşyaları fark ediyorum. Birini hemen tanıyamıyorum ama diğerinin tırpan olduğunu anlıyorum, hıncır bıçağı parıldıyor.

Tanrım, bu şey ölümcül görünüyor.

Tırpanı eline alıyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor. Dün gece onun ne kadar iri olduğunu fark etmemiştim ve şimdi elinde o silahla Kıtık özellikle ölümcül görünüyor.

Ondan uzaklaşıyorum.

Atlı benim sinmiş olduğumu görmüş olmalı ki bana kızgın bir bakış attı. "Dün gece üzerimde uyudun. Korkacak bir şey yok."

"Artık bir bıçağın ve ellerin var," diyorum. "Onları nasıl geri aldın?"

"Vücudum yenileniyor."

"Vücudun..." Sevgili bebek İsa, uzuvları tekrar çıkabiliyor mu? "Ve" Kıyafetine belli belirsiz bir işaret yapıyorum.

Famine dudaklarını birbirine bastırıyor, ya hoşnutsuzluktan ya da gülmemeye çalıştığından. Pek gülecek bir tipe benzemiyor, o yüzden hoşnutsuzluk.

"Ben bu dünyadan değilim, çiçek."

Bu aslında bir cevap değil, ama bana çiçek demesine takıldım kaldım.

Bu bir iltifat, değil mi?

Ona bakınca, bunun bir iltifat olmasını istiyorum.

Cidden mahşerin atlılarından birine mi aşık oldun Ana?

Kahretsin, sanırım öyleyim. Ama kendimi savunmam gerekirse, dünyada elmacık kemikleri bu kadar güzel yapılmıyor.

"Haydi," diyor Famine, düşüncelerimi bölerek, "gitmemiz gerek."

"Nereye gidiyoruz?" Meyve sepetimi kaptığım gibi peşinden koşarak soruyorum. Bu sepeti eve geri götürmenin bir şekilde beni teyzemin gazabından kurtaracağına dair kaderci bir umudum var.

Bu aptalca bir umut, ama o zaman ben bir aptalım.

Kıtlık cevap vermiyor ve bu da iyi bir şey. Belli ki kasabaya doğru geri dönüyoruz, ikimiz de onu kısa süre önce bulduğum yolda yürüyoruz. Gözlerim elindeki tırpana takılıyor; daha az tehditkâr olan diğer nesneyi değil de onu getirmeye karar vermiş ve bu kararın ardındaki nedenleri düşünmemek için gerçekten ama gerçekten çok çabalıyorum. Ya da kasaba halkı Kıtlık'la karşılaştığı anda neler olacağını.

"Dün gece bu yol insan kaynıyordu," diyor Famine, benden çok kendi kendine. "Şimdi ıssız."

Boynumun arkası diken diken oldu. "Sence o adamlar...?"

"Bana bir tuzak kuruyorlar," diyor. Bu düşünce düpedüz dehşet verici.

"O zaman belki de bu yolda olmamalıyız... sakla ..." Zihnimde tek görebildiğim, onu ilk bulduğumda Famine'in vücudunun ne kadar işkenceye maruz kaldığı.

"Bu an için yıllarca bekledim," diyor. "Onlardan saklanmayacağım. Ölümünün tadını ben çıkaracağım."

Tam da bu sırada Kıtlık hakkında ilk gerçek şüphelerime kapıldım.

"Seni b i r sürü insanı öldüresin diye kurtarmadım," diyorum.

"Benim ne olduğumu biliyorsun, çiçek,"-yine o isim-"doğanı bilmiyormuş gibi davranma."

Onunla daha fazla tartışmadan Anitápolis'e giriyoruz.

Biz sokakta yürürken insanlar sabah işlerine devam ediyor. Ancak ne zaman ne yaptıklarını bırakıyorlar

Famine'i ve koca tırpanını fark ederler.

Kasabanın ortasına doğru ilerlerken, kömür karası bir at dörtnala çatlak asfalttan aşağı inerek Kıtık'a doğru ilerliyor. At öfkeli görünüyor ama yarattığı görünce süvari rahatlıyor.

Bekle. Bu onun mu?

At yavaşlar ve sonunda Famine'in önünde durur.

Süvari alnını atın ağzına yaslıyor. "Geçti oğlum," diyor yarattığın yüzünün yan tarafını okşayarak. "Artık güvendesin," diyor, dün gece ona mırıldandığım aynı basmakalıp sözleri yineleyerek.

Gözlerimi ata diktim. Bu yaratık bunca zamandır neredeydi? Ve at neden şimdi ortaya çıkmaya karar verdi?

Bana tuzak kuruyorlar.

Tam bu düşünce yerine otururken, bir ok sesi duyuyorum.

Thwump.

Bu mermi yapar a etli ses olarak o

Famine'in omzunu şişler.

Atlının çığlık atmasını ya da dün gece yaptığı gibi ırkilmesini bekliyorum ama bunların hiçbirini yapmıyor.

Gülümsüyor.

İçimden yasak bir ürperti geçiyor.

Bu korkan bir adamın bakışı değil. Bu, dünyayı yakıp yıkmaya kararlı bir adamın bakışı.

Famine'in gözleri uzun bir süre benimkilerle buluşuyor ve hınzır bir neşeyle dolu. Sonra bakışları siyah atın arkasındaki adamlara kayıyor -şimdiye kadar fark etmediğim adamlara. Elllerinde yaylar, kılıçlar ve sopalar var.

"Hepinizi bir kez daha görmeyi umuyordum," diyor Famine.

Atlının burun delikleri parlar ve rüzgar yön değiştirir. Hepimizin aldığı tek uyarı bu.

Bir sonraki anda toprak adamların altından yarılr ve yerden güçlü, yeşil filizler filizlenir. Büyürler.

Saniyeler içinde erkeklerin ayak bileklerini sarıp sarmalıyor, her saniye daha da yukarı tırmanıyordu.

Adamlar bağılıyor, korkuları açıkça görülüyor ve birkaç izleyici çılgık atıyor, birçoğu kaçmaya başlıyor.

Ben ise taş gibi hareketsiz, gözlerimi önümdeki manzaraya dikmiş durumdayım. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Eskiden atlılarla ilgili duyduğum tüm o korkunç masallar birdenbire çok daha mantıklı gelmeye başladı.

Sarmaşıklar büyüdükçe, erkeklerin bacaklarına ve gövdelerine doğru ilerledikçe, dikenler filizlenir. Şimdi adamlar ciddi ciddi bağırmaya başlıyor. İçlerinden birkaçı doğal olmayan bağlarını bıçaklıyor. Bir tanesi kurtuluyor ama tökezliyor ve canavar bitki ona doğru uzanıyor, sanki kendi farkındalığı varmış gibi hareket ediyor, bu imkansız olsa da.

Adamlara aşırı odaklanmış olan Famine'e bakıyorum, dudaklarında küçük, acımasız bir gülümseme var. Bana bitkileri öldürebildiğini söylemişti; onları istediği gibi yetiştirebildiğinden ya da kendi yaptığı silahlara dönüştürebildiğinden hiç bahsetmemişti ama şu anda her ikisini de yaptığı çok açık.

Bitkiler artık adamların boyuna ulaşmıştır ve birçok dalları tutunabildikleri her kolun etrafına dolanmaktadır. Şimdi ... şimdi sıkmaya başlıyorlar. Önce silahlar adamların elinden düşüyor. Ama orada bitmiyor. Ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Atlıya durmasını söylemek aklıma bile gelmiyor.

Kemiklerin kırılmasını ve vücutların şekil değiştirmesini dehşet içinde izliyorum. Bu manzara karşısında midem bulanıyor. Şiddetten payımı almıştım ama böylesini hiç görmemiştim. Hiç böyle olmamıştı.

Ve sonra her şey biter. O bedenlerde çok fazla hayati şey kırıldı. Belki Kitlık o yaralardan kurtulabilirdi ama bu adamlar kurtulamazdı. Garip kafeslerinde sarkıyorlar, şişkin gözleri boş, uzuvları bükülmüş.

Döndüm ve kustum.

Öldüler. Hepsi öldü.

Birkaç saniye boyunca Anitápolis'te garip bir sessizlik hakim oldu. Dehşet verici çatışmadan kaçan çok sayıda insan olsa da, merak ve dehşete kapılan çok daha fazla insan oyalanıyor.

Atlının bakışları bu insanların üzerinde geziniyor. "Sayısız gün köleleştirildim. İşkence gördüm ve öldürüldüm. sadece tekrar yükselmek için. Hiçbiriniz yardım etmediniz." Sessizlik uzadıkça uzuyor. "Benden gerçekten güvende olduğunu mu sandın?"

Bekle. Ne?

Dehşetim artmaya başlarken atlıya geniş gözlerle bakıyorum.

Başını sallıyor ve o gülümsemesi geri geliyor. "Asla güvende değildin. Ne o zaman ne de şimdi. Ekinleriniz ölecek, evleriniz yıkılacak. Siz ve sevdiğiniz her şey yok olacak."

Depremi geldiğini hissetmiyorum. Bir an sağlam zeminde duruyorum, bir an sonra şiddetli bir şekilde bükülüyor ve beni öne doğru fırlatıyor. Asfalta sertçe çarpıyorum, sepetim ve içindeki jabuticabalar parçalanan yola saçılıyor.

Çığlıkların arasında garip, iniltili sesler duyuyorum, ardından binaların yıkılma sesleri geliyor. Tüm bunlar olurken yer sarsılmaya devam ediyor.

Başımı örtüp üzerime kıvrılıyorum ve bitmesini bekliyorum.

Birkaç yıl önce kasabamızı vuran büyük bir deprem daha oldu, endişe verici sayıda bina yıkıldı ve onlarca insan diri diri toprağa gömüldü.

Şimdi yine oluyor.

Bu böyle sürüp gidiyor ve tek yapabildiğim kendi içime kıvrılıp başımı örtmek. Depremi nihayet dinmesi sonsuzluk gibi geliyor.

Çekingen bir şekilde kollarımı indiriyorum. Etrafımdaki toz hala çöküyor, ama görünüşe göre... görünüşe göre Anitápolis yerle bir olmuş. Sadece... silinip gitmiş.

İsa, Yusuf ve Meryem.

Ben bakarken, daha fazla çığlık yükselmeye başlıyor. Gözlerimi kapatıp gürültüyü bastırmaya çalışıyorum. Sonra o da sessizleşiyor. Tek duyabildiğim hırıltılı nefes alışım.

Sonunda gözlerimi zorla açıyorum ve dehşete kapılıyorum. Daha fazla garip bitki, daha fazla cansız bedeni avuçlarının içinde tutuyor.

Ve şimdi dünya gerçekten sessiz.

Tek bir ruh kaldığından bile emin değilim. Ben ve atlı dışında.

Birkaç uzun an boyunca konuşamıyorum. Denemeye devam ediyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Boğazımdan bir ses çıkarıyorum, feryada dönüşen bir ses.

Gürültü üzerine, Famine bana doğru baktı. Yanıma geldi ve bana elini uzattı.

Elini görmezden gelerek ona bakıyorum. "Bana korkacak bir şey olmadığını söylemiştin." Sesim kesik kesik geliyor.

"Korkacak bir şey yok," diye düzeltiyor Famine. "Başka hiç kimse için aynı sözü vermedim."

Kekeleyerek birkaç nefes alıyorum.

Kasabama gelmesine nasıl izin verebilirdim?

Bu benim hatam.

"Kimse ... ?" Yaşıyor mu? Söylemeye dilim varmıyor. Görünüşe göre, söylememe gerek yokmuş.

"Öylesin," diyor Famine, yüzündeki acımasız ifade bana bakarken.

Bu kadar mı?

Ne yaptım ben?

Ne. Yaptım. Yaptım mı?

Merhametin bir erdem olduğunu sanırdım. Atlıyı kurtarmamı sağlayan şey buydu. Peki neden bunun için cezalandırılıyorum?

Bu benim kötü şansım, tekrar ortaya çıkıyor.

Kıtlık başıyla kasabayı işaret eder. "İhtiyacınız olanı alın, sonra da acele edin. Buradan ayrılmak için sabırsızlanıyorum."

Gitmeye hevesli... ? Benimle mi? Eminim ciddi değildir?

Ona vahşı bir bakış attım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Eşyalarını topla," diyor tekrar, sokaktan geriye kalanları işaret ederek.

İşaret ettiği yeri takip ediyorum. Geriye hiçbir şey kalmadı. Toplanın. Tüm kasabam moloz yığınınından başka bir şey değil.

Boğazımdan bir inilti daha kaçıyor. Kuzenlerim gitmiş. Teyzem de öyle.

Bir gözyaşı kaçtığını hissediyorum, sonra bir tane daha. Döndüğümde beni bekleyen bir dayak ya da reddedilme olmayacak çünkü teyzem bunların hiçbirini teslim etmek için hayatta değil. Bu düşünce içimde bir şeyleri kırıyor. Benden hep hoşlanmazdı; sanki kimsenin görmediği bir şey görmüş gibi bakardı bana. Kötü bir şey. Birdenbire bana karşı duyduğu tiksintinin haklı olduğunu hissettim.

Dikkatsizliğim tüm kasabamı öldürdü.

"Seninle gelmiyorum," diye fısıldıyorum, hâlâ yıkıma bakarak. Gerçeklik içime işlemeye başlıyor. Şu anda olduğumdan daha az kendim olmak istediğimden emin değilim.

"Elbette öylesin," diyor Famine.

"Sahip olduğum tek aileyi öldürdünüz" -sesim kesiliyor-.

Bana meraklı bir bakış attı. "Beni kurtarmaları gerekirdi. Yapmadılar."

"Bilmiyorlardı." En azından ben bilmiyordum ve bu kasabada bilmeyen tek kişi ben olamazdım.

Yakınlarda, Kıtık at Whinnies.

Tahmin et.o Herif enkazdan da sağ çıkmış.

Eminim o da tıpkı sürücüsü gibi bir pisliktir.

"Eşyalarını topla," diye tekrarlıyor atlı.

"Seninle gelmiyorum," diyorum tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Nefes veriyor, bana karşı sabırsız olduğu belli. "Hiçbir şey yok

Burada senin için bıraktım."

Vücudum titremeye başlıyor. Gözlerimi kıştırıp kapatıyorum, son birkaç dakikanın geçmesini istiyorum.

Atlının bana doğru bir adım attığını duyuyorum. Gözlerimi açıyorum ve geri çekiliyorum. "Benden uzak dur," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ben var olduğunu bile unutmuşken sen bana nezaket gösterdin. Sana zarar vermeyeceğim, çiçeğim," diyor, sesi yumuşak. "Ama şimdi kalkmalısın. Buralarda çok uzun süre oyalandım."

Daha fazla gözyaşı geliyor; sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. "Bunların hepsi benim suçum," diyorum etrafıma bakarak. Her şey çok hareketsiz.

"Her zaman öleceklerdi," diyor Famine, ifadesi taşlaşıyor. "Beni hiç umursamamış olsaydın bile bu kasabayı paramparça ederdim."

Sanırım bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu. Ama hissettirmiyor. "Şimdi," diyor, sesine bir çelik notası giriyor. "Getir."

Yukarı."

Ayağa kalkmak bu durumla başa çıkmak demek. Buna kesinlikle hazır değilim. Onun yerine kollarımı kendime doluyorum.

Atlı yaklaşıyor ve sıcak avucunu omzuma koyuyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

"Dokunma bana." Sesim kendi sesim gibi bile çıkmıyor.

Gözlerim metrelerce uzağa yuvarlanan sepete takılıyor ve pişmanlık mideme oturuyor.

Sepetimin yanında dikenli bir çalı büyümeye başlıyor, her saniye daha da yükseliyor. Yapraklar açıyor, bitki doluyor ve içinden narin, lavanta grisi bir gül açıyor.

Açlık çiçeği çalıdan koparır ve dikenleriyle birlikte bana verir.

"Seni bırakmayacağım," diyor atlı hiddetle. Bir an için, dün gece tanıdığım Famine'e benziyor. Kalbi varmış gibi görünen biri. "Atıma bin. Benimle gel. Lütfen."

Gülü kabul etmiyorum. "Ben seni iyileştirdim ama sen sevdiğim herkesi öldürdün. Seni de gülünü de sikeyim. Sadece ... git." Ağlamaya başladım.

Sonunda her şey işlenmeye başladı. Tanrım, işliyor.

Uzun bir dakikadan sonra atlı gülü önümdeki kırık zemine bırakıyor.

"Seni benimle kalmaya zorlamayacağım. Sonra değil ..."
Uzaklara bakıyor, gözleri odaklanmamış. Düşüncelerini göz kırparak uzaklaştırıyor, dikkati bana dönüyor. "Seçim senin, ama hayatını biraz olsun önemsiyorsan benimle gelmelisin."

Ve daha fazla ölüme tanık mı olalım?

Bu çürümüş dünyada şansımı denemeyi tercih ederim.

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. Sana asla yardım etmemeliydim.

Atlı bunu yüz ifademden anlamış olmalı çünkü bir an için yüz hatlarında bir şeyler titreşiyor. Pişmanlık ya da şaşkınlık olduğunu söyleyebilirim ama kim bilir?

Bu onu atına doğru sürüklemeye yetiyor. Atına biner ve tırpanını sırtındaki kılıfına yerleştirir. Zırhına bürünmüş ve atına binmiş halde hiç de kötü birine benzemiyor. Hem de hiç. Bu öfkelenendirici.

"Hoşça kal, küçük çiçek," diyor Famine, bakışları benimkilerde ağırlaşarak. "Nezaketini yakında unutmayacağım." Bana son bir kez uzun uzun baktıktan sonra atını sürüp gidiyor.

Bölüm 10

Mevcut

Şimdi bile o anıyı hatırladıkça safra tadı alıyorum.

"Sen," diyor atlı. Bakışları benimkileri arıyor. "Merak etmiştim..."

"Bana ne oldu?" Cümlesini onun yerine ben tamamlıyorum. "Hayatta kaldım."

"Buna sevindim." Famine derin bir nefes alıyor, bu hareket bıçağımı sarsıyor. Kendini rahatlatmak istercesine sandalyesine yerleşiyor; benimle ilgili her ne anısı varsa, bunun onu bağışlayacağını düşündüğü açık.

Öfkem dalgalar gibi yükseliyor. "Senden nasıl da nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Ve henüz bıçağı boğazıma dayamadın."

Diyor ki.

"Bu bir meydan okuma mı?" Kulağına fısıldıyorum.

Ellerim o şeyi yapmak için kaşınıyor. Ölümsüz kanının boynundan fışkırdığını görmek için. Acısını görmek için. İşte bu yüzden buradayım. İntikam için. Benim için başka bir şey kalmadı.

"Yap şunu, çiçek," diye alay ediyor, düşüncelerimi yankılayarak. "Bana öyle deme."

Bıçağı saplıyorum, bu sevgi gösterisi beni daha da sinirlendiriyor.

Bitir şunu, kendimi zorluyorum. Yine de tereddüt ediyorum.

Sadece daha önce hiç kimseyi öldürmedim.

Atlı ölmezse teknik olarak öldürme olur mu?

Kesinlikle öğrenmeliyim. Bunu Elvita'ya, teyzeme ve kuzenlerime borçluyum.

Bıçağı daha derine bastırıyorum ve daha fazla kanın bıçağın üzerinden kaymasını izliyorum.

"Her şeyi yanlış yapıyorsun," diyor Famine, sesi rahat. Sanki yüz hatlarımı hafızasına kazıyormuş gibi bana baktığını hissedebiliyorum. Bu beni de kızdırıyor.

"Kapa çeneni." Cesaretimi toplayarak derin bir nefes alıyorum.

Atlı, "İstesem seni durdurabileceğimin farkında mısın?" derken belli belirsiz eğlenmiş görünüyor.

Bu benim duraksamama neden oldu.

Atlı açıkça sırtıyor. "Kızım, benim yeteneklerimi hiç mi hatırlamıyorsun?"

Bakışlarına karşılık veriyorum.

Bir an kontrol bende, ve bir sonraki-

Zemin sarsılıyor, parke ayaklarımın altında parçalanıyor. Yana doğru savruldu, omzum duvara çarptı. Bir mucize eseri hançerimi elimde tutmayı başarıyorum. Famine'in sandalyesinin geri çekildiğini duyabiliyorum ve sonra beni yakalıyor.

Saf bir içgüdüyle kılıcımı ileri doğru savurdum ve hançerimin ucu göğsüne saplandı. Famine bu saldırı karşısında homurdanıyor ve karnından çıkan kabzaya bakarken yüzünü buruşturuyor.

Şaşkın bir çığlık attım.

Kahretsin, onu bıçakladım. Gerçekten bıçakladım. Dehşet içinde etinden çıkan silaha baktım. Hissetmem gereken tatmin asla gelmedi.

Azrail yüzünü buruşturur. Bir elini kabzaya dolayarak hançeri çekip çıkarır ve kanlı bıçağı bir kenara fırlatır.

Diğer silahıma uzanıyorum ama Azrail beni boğazımdan yakalayıp masaya doğru çekiyor, vücudumu cilalı yüzeye çarpıyor, tırpanı altımda sıkıştırıyor.

Famine'in leğen kemiği beni sıkıştırırken benimkine sürtünüyor.

"Aptal-küçük-çiçek," diye seslendi, üzerime eğilerek.

Kalçamdaki kılıflı hançere tekrar uzanıyorum. Azrail benden önce davranıyor, silahı çıkarırken eli yan tarafımda geziniyor. Onu bir kenara fırlatıyor, sonra göğsümde asılı duran daha uzun bıçağı kapıyor ve ulaşamayacağı bir yere fırlatmadan önce üstünkörü bir bakış atıyor.

İşte böyle, büyük planımın sonuncusu da gitti. Hayatımda üçüncü kez, atlının kaprislerine maruz kaldım.

"Planın bu muydu?" diye homurdandı, kanının bir kısmı göğsüme damlıyordu. "Buraya gelip beni öldürmek mi? Bir fahişeden daha kötü bir katilsin."

Yüzüne tükürdüm.

Yanıt olarak boğazımı daha sıkı sıkıyor.

"Tabii beni öldürmek istemediysen o başka," diyor bakışlarımı süzerek. "Ölemediğimi gördün ve neler yapabileceğimi biliyorsun. Beni öldürebileceğini düşünecek kadar aptal değilsin herhalde-"

Malikanenin bir yerinde bir kapı açılır.

Sese doğru nefret dolu bir bakış fırlatıyor. O anı bacağımı göğsüme doğru çekmek için kullanıyorum ve sonra tekme atarak herifin taşaklarına olabildiğince sert bir darbe indiriyorum.

Famine acı dolu bir homurtu çıkararak beni bırakıyor ve ben de bu dikkat dağınıklığını kullanarak odadan fırlıyorum.

Çık dışarı, çık dışarı.

Cesedin üstünden atlayıp köşeyi dönüyorum-

Yolda bir adam duruyor.

Kahretsin.

Beni gördüğünde gözleri bir parça açıldı. İvmemi durdurmaya çalışıyorum ama yine de ona çarpıyorum, ikimiz de bir uzuvlar karmaşası içinde yere düşüyoruz.

Famine'in yaklaştığını duyduğumda umutsuzca kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ayağa kalkamadan, üstümdeki adam vücudumdan tekmeleniyor. Azrail'in tırpanı boğazına gidiyor.

"Sana uzak durman konusunda ne demiştim?" diyor Azrail, muhafızlarından biri olması gereken biriyle konuşurken.

"Ama-" Adamın gözleri bana dikildi.

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde, Famine adamın boynunu kesiyor, açılan atardamarından kan fışkırıyor.

Gördüğüm manzara karşısında çığlık atıyorum. Adam hâlâ bana bakıyor, yüz ifadesi şok olmuş ve korkmuş bir halde açık boğazına uzanıyor.

Bu akşamın böyle geçmemesi gerekiyordu.

Bir kez daha çılgınca ayağa kalkmaya çalıştım.

Atlı, çizmeli ayağını göğsüme bastırıyor. "Seninle işim bitmedi."

Tırpanını tekrar yanına kaldırıyor, bıçağın ucu artık kanla kaplı.

Gözlerimi manzaraya karşı kapatıyorum ve tamamen kaybetmemeye çalışarak nefes alıp veriyorum.

"Seni burada ve hemen şimdi öldürmeyeceğimi sana düşündüren nedir?" diyor Azrail.

"Ölümden korkmuyorum," diyorum usulca.

"Gerçekten mi?" Kıtık eğlenmiş görünüyor. "O zaman gözlerini aç ve bak."

Sesindeki alaycı ifade gözlerimi kırıştırmama neden oldu. Ona dik dik bakıyorum.

Başını öne eğiyor. "İşte buradasın. Dur sana bir bakayım."

Eğer bu kadar uzakta olmasaydı, ona tekrar tükürmeyi deneyebilirdim.

Kıtık acele etmez. "Yollarımız tekrar kesişir mi diye merak ettim. Bana kim olduğunu söylemeliydin. Seni bağışladım."

Kahkaha attım. Sanki dinleyecekmiş gibi.

"Ama sen yapmadın," diyorum. "Göğsüme bir bakın, hiçbir şeyden kaçınmadığımı kendiniz göreceksiniz."

"Yine de her şeye rağmen yaşadın." Sanki buna inanamıyormuş gibi beni dikkatle inceliyor. "Neden beni bulup gazabımı bir kez daha riske atıyorsun?"

Sıcak ve ıslak bir şey omzuma dokunuyor, sonra koluma ve saçlarıma doğru yayılıyor. Bunun ölü adamın kanı olduğunu çok geç fark ediyorum.

Famine'e yüzümü buruşturarak bakıyorum, duygularımı kontrol altında tutmak için burnumdan nefes alıyorum. "Seni incitmek istedim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Taşaklarım ağrıyor, küçük çiçek, sana bunu vereceğim."

İçinde bulunduğum durumun dehşeti ortaya çıkarken bile yanaklarımın öfkeyle kızardığını hissediyorum. "Siktir git."

Atlı çizmesini bana doğru daha sert bastırıyor. "Bunu zaten denemiştin, hatırladın mı? Hala senin amını istemiyorum."

Bunların hepsi onun için bir şaka. Benim acım, diğer herkesin acısı.

"İlk tanıştığımızda sevdiğim herkesi benden aldın," diye fısıldıyorum. "Ve sonra her şeyi tekrar yaptın."

Kaşlarını çatıyor. "Ben böyle yaparım ölümlü. Yapacağım şey de bu.

eve çağrılana kadar bunu yapmaya devam edeceğim."

Açlık beni bir saniye daha içine çekiyor. Sonra botunu göğsümden çekerek aşağı uzandı ve beni ayağa kaldırdı. "Ancak senin diğer parazitlerden farklı olduğunu sanıyordum."

Beni üst kolumdan kavrayarak koridorda sürüklemeye başladı, sadece askılıktan sarkan sarmal bir ipi almak için durakladı.

Ona karşı mücadele ediyorum, hiçbir yere varamayınca sinirli bir ses çıkarıyorum. Hayatım boyunca, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Açlığın beni öldürmek için birçok fırsatı oldu. Hiçbirini kullanmadı.

Belki de bu işi uzatmaya çalışıyordur.

Açlık beni boş bir odaya sürükledi. Beni içeri atıp kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı.

Dişlerim birbirine çarparak sertçe yere düştüm. Azrail peşimden geliyor.

Geriye doğru çabalıyorum ama gidecek hiçbir yer yok. Bu odada doğaüstü bir canavarla kapana kısıldım.

Bir anlığına ikimiz birbirimize baktık - avcı ve avlanan.

Beni öldürecek. Gözlerinde bizden ne kadar nefret ettiğini, bizi birer birer yok etmekten ne kadar zevk aldığını görebiliyorum.

Bir. Hâlâ tırpanı ve yakaladığı ipi tutuyor.

Kıtlık yanımda diz çöküyor, o acı veren güzel yüzü yakındaki kandillerle aydınlanıyor. Bunu yaparken göğsünden kan damlıyor, kısa süre önce onu bıçakladığım yerden. Bakışlarım boynuna kayıyor, o da kana bulanmış. Daha önceki sözlerine rağmen onu incitmeyi başarmıştım.

Atlı bileklerimden birini tutuyor ve belki dokunuşundan belki de gözlerindeki bakıştan, ama kolumdaki tüyler diken diken oluyor.

"Bırak beni." Kolumu ona doğru çekiyorum ama tutuşu gevşemiyor.

Diğer bileğimden tutup iki kolumu birbirine bastırıyor ve ipi bileklerime dolamaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona karşı mücadele ediyorum. Bir kez daha, kesinlikle faydasız. Doğal olmayan bir güce sahip gibi görünüyor.

"Seni bastırıyorum," diyor. "Bunun açık olduğunu sanıyordum."

Famine ipi bileklerime dolamayı bitiriyor, yüz ifadesi sakin. Kalçalarının üzerinde geriye yaslandı ve beni değerlendirdi. "Beni tekrar öldürmeye çalışacak mısınız?"

Mücadeleme ara veriyorum.

Mesele bu mu? Ona tekrar şiddet uygulamamı istemiyor mu?

Cevap vermek için çok bekledim.

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrılıyor. "Düşündüğüm gibi," diyor, sessizliğimi evet olarak kabul ederek.

Dürüst olmak gerekirse, eğer şans verilirse, kesinlikle onu tekrar etkisiz hale getirmeye çalışacağım.

Atlı bir sonraki dakikayı beni içine alarak geçirdi.

"Amcıklardan korkan bir adam için," diyorum, "bana bakarak çok uzun zaman geçiriyorsun."

Yemi yutmadı.

"Söyle bana," diyor Azrail, kalçalarına yaslanarak, "eğer sen benim yerimde olsaydın - eğer bir zamanlar seni kurtaran bir kız

Sizi öldürmeye çalışan kişi aniden esiriniz olsaydı ne yapardınız?"

Burası öldüğüm kısım. Acı çekerek. Aslında hayattaki ikinci şansımı da heba ettim.

Gözlerimi atlıya diktim, yenilmiştim. "Söyleyemem," diye acı acı cevap veriyorum. "Ben bir canavar değilim."

O sinir bozucu gözler beni değerlendirmeye devam ediyor.

"Daha önce hiçbir insan için bir istisna yapmadım," diye itiraf ediyor, "ve şimdi de yapmaktan nefret ediyorum."

Ama'nın geldiğini duyabiliyorum.

"Ama korkarım ki bir insanın hayatımı kurtardığı tek bir örnek oldu. Ne yazık ki bu bende bir etki bıraktı." Yakına eğiliyor. "Bu senin gibi çelimsiz bir çiçeği endişelendirmeli."

Endişelenme dostum, var.

Ayağa kalkıyor, yeşil gözleri hâlâ üzerimde. "Sabah tekrar konuşuruz." Famine odadan çıkıyor ama kapıya geldiğinde duraklıyor. "Oh, ve eğer buradan ayrılmayı denersen, pişman olacağından emin olacağım."

Aklıma oturma odasındaki kanlı ceset ve dışarıdaki toplu mezar geliyor. Küstah ve meydan okuyan biri olabilirim ama bu gece kaçma girişiminde bulunmamın imkanı yok. Kıtık tam olarak test edilecek bir adam değil.

Atlı beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Gerçekten uzak durmalıydın. Hâlâ beni kurtaran o küçük çiçek olabilirsin ama ben çiçeklerin büyümesine izin vermem..."

Bölüm 11

"Uyan."

Famine'in sesiyle irkiliyorum, gözlerim açılıyor.

Bana bakıyor, dudaklarında bir kaş çatma var, sanki burada olmama bile kızmış gibi.

Dikkatim atlıya dönmeden önce göz kırparak e t r a f ı m a bakıyorum.

"Hiç kapı çalma diye bir şey duydun mu?" Bir esnemeyi bastırarak söylüyorum. "Sen benim Esir. Sen Yapma.

olsun ve lüks . a

uyarı."

"Mmmm..." Gözlerim kapanıyor.

"Uyan. Uyan."

Gözlerimi açma zahmetine katlanmadan, "Bu bağları kesip atmayı düşünmüyorsanız, hayır," diyorum.

Ne yazık ki bu, ellerim bağlı olarak ilk kez yatışım değil. Ancak, kesinlikle onlarla geçirdiğim en boktan zaman. En azından geçmişte bu tür şeyler için para alıyordum.

Bir an sonra, Famine yataktaki örtüleri yırttı. Ama gözümü korkutmayı düşündüyse, bunun yolu bu değil. Ben ve yataklar söz konusu olduğunda her türlü tuhaf şeyi beklemeye başladım. Ne yapabilirsin ki? İşimin tehlikeleri.

Kınından çıkarılan bir bıçağın metalik vınlamasını duyuyorum. "Şaşırtıcı derecede kötü bir kendini koruma duygun var gibi görünüyor," diyor.

Elindeki hançere odaklanabilmek için uykumun son kırıntılarını da silkeleyerek gözlerimi zorla açıyorum. "Sen sadece

"Daha fazla korkmuyorum."

Gerçek şu ki, dün gece Kıtık'ın beni öldürmeyeceğine karar verdim. Sanırım. En azından şimdilik. Bu beni kesinlikle cesaretlendirdi. Tavrımın geri kalanı basit bir kabadayılık. Kötü şöhretli bir kadın olduğumdan beri edindiğim başka bir hüner.

Kıtık bileklerimi kabaca kavıyor ve bağları kesmeye başlıyor.

İpi çekiştirirken ona bakıyorum. Bugün tüm kıyafetlerini giymiş, bronz zırhı parıl parıl parlıyor.

"Domuz boku ve kan gibi kokuyorsun," diye yorum yapıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Çünkü senin ne düşündüğünü çok önemsiyorum."

Dürüst olmak gerekirse, bir erkeğin ıslak rüyası gibi görünmek ve kokmak zorunda olmamaktan yarı yarıya zevk alıyorum. Bu güzel bir değişiklik. Ayrıca, süper az bakım gerektiriyor.

"Devam et küçük çiçek, bana insanlardan nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlatıyorsun."

"Öncelikle, adım Ana," diyorum biraz doğrulup. "İkincisi, atlı, lafı dolandırmayalım. İnsanlardan nefret ediyorsun çünkü uzun zaman önce senin için Tanrı'nın belasıydık, ağızımla bir sorunun olduğu için değil."

Aslında güzel bir ağızım olduğunu biliyorum - ya da kiminle konuştuğunuza bağlı olarak yaramaz bir ağızım var - ama yine de çok seviliyor.

Bana bakıyor ve ben onun güzelliğinden etkilenmemek için kendimi zor tutuyorum.

Açlık ellerimi serbest bırakıyor ve yanımdan ayrılıyor. Odanın karşısına geçiyor ve bir dolabı açıyor. İçinde birkaç elbise asılı, boyutları ve tarzları bana bu odada eskiden bir genç kızın yaşadığını düşündürüyor. Ona ne olmuş olabileceğini düşünmeme izin vermiyorum.

"Ee," diyorum, bileklerimi sallayarak kan akışını sağlıyorum. "Yaşamama ya da ölmeme sen mi karar verdin?" Çünkü sormak zorundayım.

"Ölmeni isteseydim gerçekten konuşuyor olur muyduk sanıyorsun?" diyor elbiselerden birini askısından çekerek.

Giysiye kaşlarımı çatıyorum, benim için aldığından şüpheleniyorum.

Kıtlık kapıya doğru yönelir. "Beni takip edin," diyor arkasına bakmadan.

Birkaç saniye peşinden bakıyorum, durumumdan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Ama gerçekten beni öldürmeye niyetli olduğunu sanmıyorum ve bir sonraki hamlemi düşünmeden önce biraz daha uyanmam gerekiyor, bu yüzden isteksizce onun peşinden gidiyorum.

Kıtlık beni başka bir yatak odasına götürüyor. Yatağın üstünde atlının tırpanı ve şimdi onun terazisi olduğunu öğrendiğim şey duruyor. Odanın geri kalanı bir yabancı'nın eşyalarıyla dolu.

Azrail odayı geçip bağlantılı bir banyoya yöneliyor, ben de peşinden gidiyorum. Burada süslü bir küvet ve bir tuvalet var, ikisi de su tesisatına bağlı gibi görünüyor. Küvette su pompalamak için bir kol bile var. Bu zengin sürtükler her kimse, onları neredeyse kıskanıyorum.

Kesinlikle ölmüşler.

Belki de onları çok kıskanmıyorumdur ...

Küvetin önünde, sığ bir leğenin üzerinde duran bir sürahi su vardır. Leğenin ağzında bir bez duruyor. Bir küvet var ama atlı yıkanmak için bir ibrik ve leğen seçmiş. Kıtlık gibi küstah bir hıyarın en azından küveti doldurmayı deneyeceğini düşünürdünüz.

"Lüks içinde yaşıyoruz, öyle mi?" Diyorum. "Bu senin için," diyor.

Ah. Şimdi neden küveti atladığını anlıyorum. Tanrı korusun, başkası için lüks bir şey yapmaz.

"Çünkü kokuyorsun," diye ekliyor.

"Misafirperverliğiniz karşısında şaşkına döndüm," diyerek sürahiye doğru ilerliyorum.

Söylemediğim şey, bu durumun tuhaf olduğu. Gerçekten, gerçekten garip. Kıtık beni hâlâ öldürmedi ve şimdi benden banyo yapmamı mı bekliyor? Hem de kendi kişisel banyosunda?

İzlemeyi düşünüyor mu?

Atlı, elindeki elbiseyi yakındaki tezgâha fırlatıyor ve bir süre sonra makyaj masasına yaslanıyor. Gitmeyince şaşkınlıkla fark ediyorum ki evet, burada kalmayı planlıyor.

Ne skandal!

Su dolu sürahiyi görmezden gelerek küvete doğru ilerledim ve kolu denedim. Test pompası yaptım. Hemen musluktan su tısladı.

İşe yarıyor!

Sünger banyosunu siktir et.

Atlıya sırtımı dönerek leğene su pompalamaya başladım. O da beni durdurmuyor, ki ne kadar küçük bir pislik olduğu göz önüne alındığında bunu yapmasını bekliyordum.

Yıkanmak için yeterli suyu çekmek uzun zaman alıyor ve suyun kendisi biraz soğuk ama sonunda doluyor.

Tekrar arkamı döndüğümde, Famine hala orada, banyoda ve gitmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Önce gömleğimi, sonra da giydiğim ince sutyeni çıkarıyorum, Famine'in çıplak kadın göğsünü görmesini umursamadan. Bu benim için sıradan bir Salı günü.

Atlının bakışları gövdeyi süsleyen yaralara düşüyor. Aslında keskin nefesini duyuyorum.

Ve şimdi sanırım oyalanma nedenini anlıyorum; yaralarımı görmek istedi.

Tezgâhtan uzaklaşıyor, bakışları kabuk bağlamış yaralarımın kilitleniyor. "Seni parçalara ayırdılar."

Aşağıya bakıyorum ve anılar beni tekrar vuruyor. O adamların ellerini üzerimde hissedebiliyorum ve bıçaklarının bana defalarca saplanan ıslak, etli sesini duyabiliyorum.

"On bir farklı işaret var," diyorum. Ona neden söylediğimi bilmiyorum.

"Ve uzun bir süre acı içinde, yalnız ve korkmuş bir şekilde yattığınızı hayal ediyorum."

Çelik bakışlarım ona doğru kayıyor. "Sadece korkmadım." Öfkeliydim.

Ona baktığımda gözlerimdeki öfkeyi görüyor olmalı.

"Evet," diyor, "bu bakışı iyi bilirim."

Duygularımı bastırıyorum.

Bir süre sonra geri çekilip banyo tezgahına doğru ilerliyor ve aramıza mesafe koyuyor. "Bunlar kurtulunabilir yaralara benzemiyor," diyor, sesi hafif.

Ona katılma zahmetine girmiyorum. Bunun yerine pantolonumu çıkarıyorum, sonra külotumu kaydırarak kenara atıyorum.

Çıplaklığın atlıyı korkutacağını düşündüysem, yanılmışım.

Huh.

Küvete giriyorum ve bir kraliçe gibi uzanana kadar kendimi alçaltıyorum, kenara yaslanırken iç çekiyorum.

"Karnındaki yara nasıl?" Kollarımı yanlardan sarkıtarak soruyorum. Göğüslerim fütursuzca ortaya çıktı. Açıkçası bundan büyük keyif alıyorum; umarım atlı sarsılmıştır.

Famine bakışlarını bana dikti. "Gitti."

"Çok kötü."

"Taşaklarım da daha iyi - sorduğun için teşekkürler," diyor.

"Taşakların için endişelenmiyordum. Görünüşe göre onları kullanmıyorsun." Ben konuşurken ağzım bir sırıtışa dönüşüyor. Gerçekten eğleniyorum.

Azrail kollarını kavuşturuyor, gözlerinde hınzır bir parıltı var. "Söyle bana Ana," diyor, ismimin dudaklarında çıkardığı ses midemin sıkışmasına neden oluyor, "seni serbest bırakırsam ne yaparsın?"

Bakışlarım onun üzerinde keskinleşiyor.

Yalan söyleyebilirim. Ama o sürüngen gözler, yine de gerçeği ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen seni bulmaya çalışır ve sana tekrar zarar verirdim."

Çünkü bu hayatta benim için başka hiçbir şey kalmadı. Evim yok, işim yok, arkadaşlarım yok, ailem yok. Sadece bu kan davası.

Atlı göğsünün altından bir ses çıkarır. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu noktada muhtemelen endişelenmeliyim. Ama dürüst olmak gerekirse, sanırım endişelenmenin beş şehir ötesindeyim. Bundan uzun zaman önce vazgeçmeliydim.

"Yine de seni incitmeye çalışacağım," diye ekliyorum. "Beni yakınında tutman sadece işimi kolaylaştırıyor."

Şimdi atlı gülümsüyor ve Tanrım, gerçekten de zalimlikten zevk alıyor.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diyor usulca.

Başka bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Tehdit üstü kapalı: Eğer onu incitmeye çalışırsam, bana gerçek acının ne olduğunu öğretecek.

Banyo tezgahından uzaklaşan Azrail kapıya doğru ilerler. "Yarın yola çıkıyoruz. Eğer kaçmaya çalışırsan seni beslemem." Bu ihtimalden rahatsız edici derecede memnun görünüyor.

Lanet olası kıtlık.

Yani atlı beni gerçekten öldürmek niyetinde değil. Her ne sebeple olursa olsun, aslında beni etrafında tutmak istiyor. O kadar ki kaçma girişimlerini cezalandıracak.

Adamı dikkatle inceledim. İnsanlardan nefret ediyor ama beni öldürmüyor ve etten nefret ediyor ama yine de yıkanmamı izlemek için etrafımda dolanıyor. Bu adamı zapt edemiyorum ve bu beni yiyip bitirecek. Tabiri caizse. Ama yemek konusuna gelince-

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyorum, "Bu güzel evde kalırsam beni besleyecek misin?" Bityeniği nerede?

Atlının gözleri yine kısılır. "Açlıktan ölmeyeceksin."

Bedava oda ve yemek mi? Ne kadar hoş. Ayak parmaklarım neredeyse kıvrılıyor.

"Peki o zaman, anlaştık. Kendinize yeni ve çok gönüllü esir."

Bölüm 12

Sözlerime rağmen, kaçmaya çalışıyorum. Aslında birkaç kez. Çoğunlukla kaderci bir şekilde meraklı olduğum için. Ayrıca sıkıldım da. Bir yabancıнын odasında yapılacak çok şey var. Bir de aç kalmanın beni o kadar da korkutmadığı gerçeğı var.

Söylemeye gerek yok, tekrar tekrar yakalandım. Aslında buradan ayrılmayı planlamamıştım -hâlâ intikamımı almaya niyetliyken değil- ama kaçarken bir noktada atlıyı şişleyebileceğim keskin bir nesne bulabileceğimi umuyordum.

Ne de olsa biz düşmanız.

Ne yazık ki, etrafta silahlar varsa, onları bulamıyorum.

Dördüncü denememden sonra atlı basitçe "Tekrar kaçarsan seni yerinde tutmak için bitkilerimi kullanırım" dedi.

İşte bu etkili bir tehdit. Beni gerçekten korkutmasının bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ne de olsa beni esir alan kişi meşhur Famine.

Bu yüzden kendimi içinde bulunduğum durumun gerçekliğine bırakıyorum: Famine gitme vaktimizin geldiğine karar verene kadar bu odada sıkışıp kalacağım.

Bir kez daha sıkılmış ve yalnız, dolabı yağmalayıp zevkime daha uygun bir kıyafet giyiyorum. Seçtiğim pamuklu elbise parlak desenli ve dökümlü. Ancak eski botlarımı saklamayı tercih ediyorum; ayaklarım bu odanın eski sakininden daha büyük.

Bütün bir rafı kaplayan bir dizi günlüğe geçmeden önce kızın birkaç eşyasına daha göz atıyorum, kitaplığına yığılmış birkaç kitabı karıştırıyorum. Bunların burada yaşayan kız tarafından yazıldığını tahmin edebiliyorum. Girişler zengin, korunaklı bir genç kızdan bekleyebileceğiniz kadar haklı ve anlamsız, her biri "Sonsuza dek senin, Andressa" diye imzalanmış.

Kendi hayatımda da böyle bir dram için çabalıyorum. Ne yazık ki, kıyametin ortasında bile buna ulaşmayı başaramadım.

Beklemediğim şey ise yatağın altında bulduğum müstehcen aşk mektuplarıydı; her biri Maria'dan, vajinadan anlayan gizemli bir kadından geliyordu. Yani, vajinadan gerçekten anlıyor gibiydi.

Kendime bir Maria almalıyım.

O mektuplar beni bir süre eğlendiriyor. Ama onlardan çok fazla var.

Ondan sonra ... can sıkıntısı. Saatler ve saatler süren can sıkıntısı. O kadar çok can sıkıntısı ki, bir ara Andressa'nın yatağına yayılmış, en mahrem mektupları ve yazıları etrafıma yayılmış bir şekilde uyuyakalıyorum.

Karnımın gurultusuyla uyanıyorum. Dışarıda güneşin ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatmış. Alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorum ve bir an için her şey o kadar normal geliyor ki, mahşerin atlısıyla birlikte bir evde mahsur kaldığımı ve bu seslerin bu şehirde yaşayan son insanlardan bazılarına ait olduğunu neredeyse unutuyorum.

Midem yine gurulduyor ve yemek vermemek kesinlikle Famine'in zekice bir tehdidiydi, lanet olsun ona.

Sadece Azrail olabilecek kişinin kendinden emin ayak seslerini duymam bir saat daha sürüyor. Başka hiç kimse burada bu kadar güvenle dolaşmaya cesaret edemez. Odama doğru ilerliyorlar, ancak kapımın önüne geldiklerinde duruyorlar.

Sesimi temizleyerek, "Kahveniz ya da yemeğiniz yoksa, sizinle konuşmak istemiyorum" diye sesleniyorum.

Bir süre sonra kapı tokmağı döner ve Famine elinde bir bardak su ve bir dilim meyve ile içeri girer.

Eşyaları bana doğru tutuyor. "Çünkü on iki saat boyunca kaçmaya çalışmadan durmayı başardın" diyor.

Sanırım minnettar olmam gerekiyor.

Ama şairlerin dediği gibi, siktir et bu boku.

"Papaya mı?" Meyveyi tanıyarak söylüyorum. Tam bir papaya bile değil; sadece minicik bir dilim. "Ben tam vücutlu bir kadınam, kuş değil."

"Belki de benim kim olduğumu unuttun Famine," diye vurguluyor. "Seni beslediğim için kendini şanslı hisset."

"Kahve istiyorum. O zaman kendimi şanslı hissedeceğim. Belki de. Biraz kek beni kesinlikle minnettar hissettirir."

"Sen insan şeklinde bir baş ağrısısın," diye mırıldanıyor. "Her yerdeki baş ağrıları için ne büyük bir iltifat." "Hiç susmaz mısın sen?"

"Sadece ağzıma bir şey koyarsan," diyorum. "Ben yemekten yanayım ama sik de olur."

Cennete doğru bakıyor. Ah, kutsanmış tepki.

"Alacağın şey bu Ana," diyor ve eşyaları yere bırakıyor. "Ya ye ya da aç kal. Hangisi olduğu gerçekten umurumda değil." Yüzünde çatık bir ifadeyle odadan uzaklaşıyor. "Benimle ahırda buluş. Beş dakikan var."

O beş dakikayı evin kilerini yağmalamak için kullanıyorum. Birkaç başka ikramla birlikte biraz kek bulmayı başarıyorum. Ne yazık ki demlenmiş kahve yok. Bir bıçak buluyorum ama seyahat ederken onu saklayabileceğim hiçbir yer yok, belki botum hariç. Ama yine şansım yaver giderse, muhtemelen bıçağı kendime saplayacağım. Bu yüzden bıçağı geride bıraktım.

Sonunda ahırların hemen dışında Famine'le karşılaştığımda bana yine kaşlarını çatıyor. Sanırım bu onun için bir şey olmaya başladı, benimle ilgili olduğunda.

Vahşi siyah atı eyerlenmiş ve bekliyor, adamları da kendi atlarını hazırlayarak yakınlarda oyalanıyor.

İçinde bulunduğum durum ilk kez gerçeküstü gelmiyor. İki ayrı şehrin yıkımından sağ kurtulduğumu ya da İncil zamanlarında yaşadığımı unutun. Bu adamı sağlığına kavuşturmak için ona bakıcılık yapmaktan ona saldırmaya ve onun yarı gönüllü tutsağı olmaya geçmem bile yeterince tuhaf.

Parmaklarımdaki son pastanın tozunu alıyorum.

Hareketi fark ediyor, kaşları çatılıyor. "Geç kaldınız."

İkimiz birlikte olduğumuz sürece tekrarlamaya niyetli olduğum bir hata.

"Tekrar aday olmadığım için mutlu ol," diyorum. Gerçekten, gerçekten yapacağımdan değil. Onu bıçaklamak yakınlık gerektirir.

O tedirgin edici gözleriyle bir an beni inceliyor. Sonra, ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor.

Uh oh.

"Benden kaçmaya bu kadar kararlıysan," diyor, "o zaman belki de sana uygun bir mahkûm gibi davranmam gerekiyor."

Azrail atına doğru ilerlerken bile ona şaşkın bir bakış attım. "Bana bir mahkûm gibi davranıyorsun." Son yirmi dört saattir benimle ne yaptığını sanıyor acaba?

Kıtlık heybelerinden birine uzanıyor. Bir çift demir kelepçe çıkarmadan hemen önce ağır bir şeyin çınladığını duyuyorum.

Demir. Kelepçeler.

Çünkü bu ucubenin elbette yedek bir çifti vardır.

Bana doğru dönerek bileğimi yakalıyor. "Hey-"

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama nafile. Bir an sonra, Famine ağır prangaları sıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Sesime bir panik notası karıştı.

Atlı bir bileğimi bitiriyor ve diğerini tutuyor. "Şimdi, keşke ağzın için de bir şey olsaydı..."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sence de bu biraz abartılı değil mi?" Diyorum.

Yani, ben kaçmadım. Bunların hepsi palavra.

Famine'in adamlarının bakışlarını hissettiğimde derim diken diken oluyor.

Azrail cevap vermek yerine beni koyu doru bir ata doğru götürüyor. Kollarımın altından tutarak beni hayvanın üzerine kaldırıyor.

"Gerçekten mi?" Ona dik dik bakıyorum. "Ata binerken kelepçe mi takmam gerekiyor? Bu kesinlikle aşırıya kaçmak olur."

"Benim sorunum değil," diyor Azrail, atına doğru geri yürürken.

Atıma kaşlarımı çatıyorum. "Basitçe yapabileceğimin farkındasın değil mi..." Atla uzaklaş diyecektim ama cümlemi bitirmeden atın dizginlerinin olmadığını fark ettim; onun yerine yaratık bir iple Famine'in atlı adamlarından birine bağlıydı.

"Yani bu başka bir şehre gideceğimiz anlamına mı geliyor?" Famine'e sesleniyorum.

Beni tamamen görmezden geliyor.

"Öyle miyiz?" Yoldan geçen bir adama soruyorum. O da beni görmezden geliyor.

"Kimse yok mu?" Ben diyorum. "Kimse yok mu? Siz işe yaramaz bok çuvallarından herhangi biri nereye gittiğimizi biliyor mu?"

"Kapa çeneni," diyor biri.

"Onunla konuşmayın," diye uyarıyor Famine adamlarını.

Bunu hanımımın bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin ya da onu kışkırtma tarzında mı söylediğini anlayamıyorum. Muhtemelen ikincisi çünkü o manyak bir pislik. Ama asla bilemezsin.

Grubun geri kalanının ihtiyaç duydukları malzemeleri toplaması biraz daha uzun sürüyor ama çok geçmeden küçük çetemiz hareket etmeye başlıyor.

Famine atını harekete geçirdiği anda, canavar sanki serbest bırakılmış gibi havalanıyor. İkisi önümüzde dörtnala ilerliyor, Azrail geri dönüp bize gelmeden önce gittikçe uzaklaşıyorlar.

Bir an için hem insan hem de at özgürmüş gibi görünüyor.

Atlının bronz zırhı ışığı yakalarken

bize doğru yaklaşıyor. Güneş onu seviyor gibi görünüyor, ışınlar şekerleme rengi saçlarını aydınlatıyor ve yosunlu gözlerini parlatıyor. Bir peri masalından fırlamış bir prenze benziyor.

Bize ulaştığında kısa bir süre durur ve adamlarının da atlarını durdurmasına neden olur. Famine'in acımasız bakışları grubun üzerinde geziniyor. Bunlar masum insanların infazına yardım eden, beni bıçaklayan, belediye başkanını ve ailesini öldüren adamlar. Geçtikleri her çürümüş şehrin insanlarına aynı şeyi yapanlar bunlar.

"Bir şey mi unuttunuz?" diye sesleniyor içlerinden biri.

Famine'in gözleri, grubun geri kalanını tekrar içine almadan önce bir anlığına adamın üzerine dikiliyor.

"Hepiniz bana çok yardımcı oldunuz," diyor Azrail.

Midemin çukurunda bir huzursuzluk düğümü oluşuyor.

"Ama," diye devam ediyor atlı, gözlerinde o hınzır parıltı, "çiçekler nasıl solup giderse, sizin kullanımınız da öyle."

Bir anda bitkiler toprağı yarıyor, sapları inanılmaz bir hızla büyüyor.

İlk bitki bir adamın ayak bileğine dolanırken keskin bir nefes alıyorum. Bir diğeri bir baldıra doğru yılan gibi ilerliyor.

Adamlar panikliyor. İçlerinden biri yanında duran silaha uzanıyor. Bir diğeri bacaklarını kaldırmaya çalışıyor. Hiçbiri işe yaramıyor. Sarmaşıklar uzuvlar gibi uzanıyor, Famine'in muhafızlarını korkmuş atlarından sürüklüyor.

"Lütfen!" diye yalvarıyor

bir adam. "Oh Tanrım!"

Ve çığlıklar, kan donduran çığlıklar. Orada oturmuş, dehşete kapılmışım.

Atlardan birkaçı ürkererek şaha kalkar. Kıtık hayvanları susturur ve bu, garip bir şekilde, onları sakinleştirmiş gibi görünür. Binicileri saldırıya uğradığı için biraz kıpırdanarak yerlerine otururlar.

İlk önce silahına uzanan adam şimdi sırt üstü yatmış, etrafını saran filizlenmekte olan şeyi kesmeye çalışıyor. Bir şey varsa, o da bitkinin daha hızlı ve daha agresif büyümesi gibi görünüyor.

"Neden?" diye soluk soluğa soruyor adamlardan biri, gözleri Azrail'e yalvarıyor.

Atlının ifadesi tüyler ürperticidir. "Çünkü sen insansın ve ölmek için yaratılmışsın."

Adamlar hava almak için savaşıırken kemiklerin kırıldığını ve boğuk çığlıkları duyuyorum. Hepsi hareketsiz kalmadan önce bir sonsuzluk gibi görünüyor. Ve sanırım hareketsiz kalmaları küçük bir merhamet; Curitiba'ya ilk girdiğimde tanıştığım yaşlı adam gibi hayata tutunabilirlerdi.

Nefes alırken bir ses çıkarıyorum. Her tarafım ölümlerle çevrili.

Atımın bağlı olduğu binici, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış bir şekilde atımdan bir metre uzakta duruyordu.

Azrail'e bakıyorum, titremeye başlıyorum. Bu adamları öldürmekten zevk alıyordu. Bunu kendi gözlerimle gördüm.

Kıtlık atından atlar ve diğer atlara doğru ilerler, sistematik bir şekilde eyerlerini ve koşumlarını çıkarır, bunu yaparken nefesinin altında mırıldanır. Atları teker teker serbest bırakarak ıssız sokaklarda dolaşmalarına izin veriyor.

Sonunda bana doğru geldi. Hâlâ kıpırdamamıştım, ölümler tarafından kuşatılmıştım.

"Gel, çiçek," diyor Famine, sesi aldatıcı bir şekilde nazik. Yanımda durdu ve bana doğru uzandı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendimi neredeyse bu adamın kolay lokma olduğuna ikna etmişim ve kolay lokma olanlar korkutucu olamaz, değil mi?

Ama lanet olsun, onun kolay lokma olduğunu düşünmüyorum ve konuşmak için ne kadar çekici olursa olsun, etrafımdaki tüm bu cesetler onun hala sefil bir canavar olduğunu hatırlatıyor.

Famine yüz ifademi görünce kaşlarını kaldırdı. "Eğer benim öldürmemi kaldıracak miden yoksa

beni aradılar."

O haklı, tabii ki. Uzakta kalabilirdim. Ayrıca, öldürdüğü adamlar gerçekten ölümü hak eden birkaç kişi olabilirdi.

Hala.

Famine'in silahsız, şeytani yüzüne bakıyorum.

Bu, yok edilmesi gereken bir yaratık.

"Ya kollarını kaldırıp işbirliği yaparsın ya da seni bu attan sürükleyerek indiririm," diyor. "Hangisinden daha çok zevk alacağını sana söyleyebilirim."

İsteksizce zincirlenmiş ellerimi kaldırıyorum ve süvari beni attan indirmeye yardım ediyor.

Islık çalıyor ve kendi atı geliyor.

Ona bakamam. Ne beni kendi bineğine bindirirken, ne de eski atımın süslerini çıkarıp bu son atı özgür bırakırken. Arkamdaki eyere geçtiğinde bile.

Famine bana yaslanırken bronz zırhı sırtıma batıyor ve devasa kollarından biri bacağımın üzerinden rahatça sarkıyor. Onun yakınlığı beni daha da titretiyor.

Azrail dilini şaklatır ve atı cesetlerin yanından geçerek ilerlemeye başlar.

"Yaprak gibi titriyorsun" diye mırıldandığında bir bloktan daha az yol almıştık. Nefesi kulağıma sıcak geliyor. "Sana daha önce de söyledim: Benden korkmana gerek yok, en azından şimdi değil." Azrail'in sesi nazik ama nedense bu her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"Bunu neden yaptın?" Sesim bir vıraklama gibi çıkıyor.

Uzun bir duraklama oldu ve gerçekten de neyi kastettiğimi anlamasının bir an aldığını düşünüyorum.

Parmakları uyluğuma vuruyor. "Çok geçmeden bana sırt çevirirlerdi," diyor sonunda.

"Eşyalarını toplamalarına ve atlarını hazırlamalarına izin verdin," diye fısıldadım. "Benim için bir at hazırlattın. Neden?" Benim

Sesim titriyor. "Hepsini öldürecek olsaydın bunu neden yapasın ki?"

"Zihnimin seninki gibi çalıştığını varsayıyorsun.

Öyle değil." Bunun için teşekkürler.

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, tek ses atının ayak sesleri ve kelepçelerimin hafif şingirtısı. Birkaç çürümüş bedenin yanından geçiyoruz, formları daha fazla bitki ve ağacın kavrayışına takılmış.

"Yapmak istemediğiniz herhangi bir dehşet var mı?" Sonunda sordum.

"Siz yaratıklar söz konusu olduğunda mı?" diye yanıtlıyor.

"Hayır."

Düşüncelerim dönüp duruyor. Bağlarım kopmuş gibi hissediyorum; tüm hayatım gitti ve şimdi buradayım, intikamımı almak yerine atının yanında at sürüyorum. Bu... olayların böyle gelişeceğini hayal etmemiştim.

Ayaklarımı ağır botlarımın içinde oynatıyorum. Ayaklarım için üzengi yok ve yerçekimi ayakkabılarımı üzerimden çekmeye çalışıyor gibi görünüyor. Ayak bileklerimi döndürüyorum, ayakkabılarımı daha rahat hale getirmek için yeniden ayarlamaya çalışıyorum. İşe yarıyor... birkaç dakikalığına. Ama sonra yine rahatsız oluyorum.

Çizgiyi çektiğimde at üzerinde otuz dakikadan fazla kalmamış oluyorum. Aptal botlar.

"Sarıl bana," diyorum omzumun üzerinden.

Bir süre sessizlik oldu. Sonra, "Eğer bu da senin seks düşkünü oyunlarından biriye-"

Azrail düşüncesini tamamlayamadan, çizmeli ayağımı eyere doğru savuruyorum. Tahmin ettiğim gibi, bu çaba vücudumun dengesini bozuyor.

Refleks olarak, Famine beni yakalıyor, kolu belime dolanıyor.

"Ne yapıyorsun Ana?"

Deri botun bağını çözerken prangalarım şingirdiyor. İşim bittiğinde, kalın kauçuk topuğu tutup çekiştirmeye başlıyorum.

"Şu lanet botları çıkarıyorum."

Ayakkabıyı, altındaki terli çorapla birlikte çıkarıyorum. Onları kucağıma koyarak diğer ayakkabım üzerinde

çalışmaya başlıyorum.

Azrail bir şey söylemiyor ama derin bir kızgınlık içinde olduğunu hissediyorum. Derin, derin kızgınlık. Verdiğim her kararı sinir bozucu bulduğuna eminim.

Her iki botu da çıkardıktan sonra, Famine'in heybelerinden birini açmayı başarıyorum - kelepçeliyken bu çok zor. Ama başardım, yaşasın!

Arkamda, Famine'in onaylamadığını hissedebiliyorum. Yine de beni durdurumuyor, ben de devam ediyorum.

Çizmeleri yakalayıp uçlarını heybeye sokmaya çalışıyorum ama kelepçeler çizmelerden birinin topuğuna takılıyor ve onu çantadan çıkarıyor. Düşerken yakalamaya çalışıyorum, bu hareket diğer botu da yerinden çıkarıyor. İkisi de yere çarpmadan önce atın yanından aşağı yuvarlanıyor.

Bir sessizlik oluyor. Sonra-

"Benim sorunum değil," diyor Famine.

İ bakış üzerinde benim Omuz at Onu.

"Sen Ciddi o l a m a z s ı n , " diyorum.

"Şaka yapıyor gibi mi
görünüyorum?" Lanet olsun,
görünmüyor.

"O ayakkabılara ihtiyacım var" diyorum. Onlar
benim tek çiftim. "Durmayacağım."

"Vay canına." Koltuğumda öne doğru dönerek kendimi ona
yasladım. "Vay canına."

Bölüm 13

Biz sürdükçe, tarlalar soluyor.

İlk başta bunu fark etmiyorum çünkü Curitiba çok uzun bir süre boyunca uzayıp gidiyor, blok blok binalarla dolup taşıyor. Ama sonunda şehirden ayrılıyoruz ve bir noktada yapıların yerini tarım arazileri alıyor.

Ama adamla eyerde oturduğum süre uzadıkça, toprağın gözlerimin önünde değiştiğini daha iyi anlıyorum.

Mısır ve soya fasulyesi tarlaları, pirinç ve şeker kamışı -ve bunların arasındaki her şey- kuruyup gidiyor, saplar kararıyor, yapraklar kıvrılıyor. Renkler sadece saniyeler içinde akıp gidiyor. Omzumun üzerinden geçtiğimiz ekinlere baktığımda, ölü yapraklardan oluşan bir denizle karşılaşıyorum.

Ancak açlığın gücü yabancı şeylere dokunmuyor. Ne otlara, ne yabancı otlara, ne de tarlaların kenarlarına açgözlülükle yapışan yerli bitkilere. Onun bitirmek istediği bizim geçimimiz.

"Tekrar büyüyecek mi?" Ölmekte olan ekinlere bakarak soruyorum.

"Yakın bir zamanda değil," diye yanıtlıyor, "ve olduğunda da ekin olmayacak. Bu topraklar insanlara ait değil. Hiçbir zaman da olmadı ve olmayacak."

Günün yükselen sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oluyor.

Hayat gerçekten de asla eskisi gibi olmayacak. Yani, Kıtık şehrimde girdiği anda bunu biliyordum ama şimdiye kadar tam olarak idrak edememiştim. Artık çiftçiler olmayacak, pazar günleri olmayacak. Artık genelevde tembel öğleden sonraları ya da her zamanki gibi iş yapılan akşamlar olmayacak. Burada, güney Brezilya'da, çiftçilik bizim ana ticaret biçimimiz. Kıtık bunu yok ederse... bizi bir anda öldürmesi gerekmeyecek. Sonunda hepimiz açlıktan öleceğiz.

"Bana bir sorun sundun," diye itiraf ediyor düşüncelerimi yarıda keserek.

"Bunu mümkün olan en kibar şekilde ifade edeceğim:" Çıplak ayaklarımı ileri geri sallayarak, "Kendini ve sorununu siktirip gidebilirsin," diyorum.

Kavrayışı bacağıma saplanıyor. "Her soruna tek çözümün sikişmek mi?"

"Öldürmek senin mi?" Ben de karşılık verdim.

"Benim sorunum," diye devam ediyor yumuşakça, sanki sadece tartışmışırmışız gibi, "ekinleri mahvetmek ve türünüzü aç bırakmak için buradayım ama sizi beslemek zorundayım."

Sesi bu konuda gerçekten çok
üzgün geliyor. "Ne
yapacaksın?"

"Beni gücendirmemeniz akıllıca olur," diyor. "İnsanların kemerlerini ve İncil'lerinin deri kılıflarını kaydattıklarını gördüm, sırf midelerini yemek yerine geçecek bir şeyle doldurabilmek için. Her türlü yenmez şeyi yediklerini gördüm. Kendi türlerini yediklerini bile gördüm. Hepsisi de bağırsaklarındaki ağrıyı dindirmek için. Hayatta kalmanızı kolaylaştırmak ya da rahat ettirmek zorunda değilim."

"Gerçekten de insanların kemerlerini kaynatacak kadar uzun yaşamalarına izin mi verdiniz?" Dedim. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Eyerde kayıyorum ve yemin ederim bakışlarının yakıcı sıcaklığını bacaklarımda hissediyorum.

"Biliyor musun," diye ekliyorum, "saldırganlığını dışarı vurursan muhtemelen çok daha az kana susamış olursun."

"Daha az kana susamış olmak istemiyorum ve kesinlikle seni 'becermek' istemiyorum."

"Teklif etmiyordum ama eminim bu fikre açık birini bulabilirsin. Muhtemelen yaşayan birini değil ama yine de birini."

"Sanki birkaç hafta önce kendini bana atmamışsın gibi konuşuyorsun," diyor bıkkın bir sesle.

Kendimi ona atmadım. Ana da Silva kendini kimsenin üzerine atmıyor; farkında olmayanları nazikçe seks inine çekiyor ve onların iradelerini kendi iradesine esir ediyor... bir süreliğine.

"Daha güzel bir Kıtık anısı gözümü kör etmişti," diyorum.

"Ve senin daha hoş, daha az seksi bir versiyonuna dair anılar beni kör etti."

Kaşlarımı kaldırıyorum, yüzüme isteksiz bir gülümseme yayılıyor. "Cinselliğimin senin için önemli olduğunu fark etmemiştim."

Hırlıyor. "Sessiz olur musun?"

"Sadece ağzıma bir şey koyarsan. Penisler hâlâ bir seçenek," diyorum, sırf onunla alay etmek için.

"Teklif etmediğini sanıyordum," diyor.

Tartışmak için ağzımı açtım ama o haklı.

"Sadece bu seferlik bir istisna yapabilirim," diyorum, "elbette insanlığın iyiliği için. Tüm katliamları sona erdirecek bir oral seks

- "Bu kulağa uygun bir yiğitlik gibi geliyor." Gerçekten de öyle.

Bir atlı, bir insan kendi atına bindiğinde dizlerinin üzerine çöktü ...

Halkla ilişkilerin biraz ayarlanması gerekebilir, ama bu kesinlikle hoşuma gitti. Fahişeliğin bu kadar asil bir amaç olabileceğini kim bilebilirdi?

"Çok iyi." Famine atını aniden durdurur. Lanet olsun.

"Bekle," dedim. "Gerçekten teklifimi kabul ediyor musun?"

Sözümü y e r i n e getirmekten çok atlıyla alay etmekle ilgileniyordum. Ama şimdi ...

Famine attan indi. Bir an sonra, **kelepçeleriyle birlikte** bana uzandı ve

beni atından aŖađı sŭrŭkledi. Çıplak ayaklarım

Toprağa tökezliyorum, zincirlerim yer değiştirirken çınlıyor.

"Pekâlâ," diyorum etrafıma bakarak. "Tam burası. Tamam." Yutkunuyorum, boğazımı temizliyorum. "Bu kadar hevesli olduğumu fark etmemiştim."

Atlının pantolonuna baktım. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama o zaman o kadar kötü yaralanmıştı ki cinsel organını fark etmemiştim. Ancak şimdi, aletini görme fikri tuhaf bir şekilde ilgimi çekiyor, meraklı zihnime lanet olsun.

Famine pantolonunu çıkarmak için bir hamle yapmayınca, pantolonuna uzandım.

Bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

Tüm o onaylamayan enerjinin bana odaklandığını hissedebiliyorum.

"Başlıyoruz. Eğer biraz utangaçsan, bunu daha yavaş yapabiliriz-"

"Utangaç mı?" diye yankılanıyor.

Bir saniye sonra gözlerinde anlayış parlıyor, ardından - bekle gör- huysuzluk geliyor.

Ellerime vurup uzaklaştırıyor. "Dur," diyor belli belirsiz sinirlenerek.

Ona şaşkın bir bakış atıyorum ama bana dikkatini bile vermiyor. Birkaç metre ötedeki çimenli bir toprak parçasına odaklanmış durumda.

Elini yere doğru uzatırken ondan uzaklaşıyorum.

Saniyeler geçiyor. Sonra, topraktan, gözlerimin önünde küçük bir fidan filizleniyor, zarifçe yükseliyor, dalları ve gövdeleri açılıyor.

Daha birkaç saat önce topraktan farklı bir bitki grubunun yükseldiğini gördüm ama yine de bu süreç bu sabah gördüğümünden tamamen farklı görünüyor. Daha önceki bitkiler agresif bir şekilde büyümüştü; şiddetli, canavarca bir doğumdu. Bu ise yavaş bir dans gibi görünüyor.

Bu bitkinin büyümesi çok daha uzun sürüyor, bunun nedeni kısmen ağacın çok büyük olması. Büyüyüp dolgunlaştıkça yaprakları aşağı yukarı sallanır, sanki

Nefes alıyor. Gövdesi kalınlaşır ve sonra -harikalar harikası- meyve taneleri o gövde ve bazı büyük dallar boyunca şişer. Renkleri değişiyor, yeşilden şarap kırmızısına ve nihayet menekşe siyahına dönüşüyorlar.

Ve sonra, ağaç yerleşiyor, hızlı büyümesi tamamlanıyor. Ona bakıyorum. Bu bir jabuticaba ağacı, tıpkı atlıyı bulduğum gün meyve topladığım ağaç gibi.

Famine elini indiriyor ve bana dönüyor. "Eee?" dedi.

Kaşlarım birbirine çarpıyor, kafam karışıyor. "Altından sikini emmemi mi istiyorsun?"

Nefes veriyor, gözleri öfkeyle göğе doğru yükseliyor. "Şaka yapıyorum." Sayılır. Hâlâ oral seks hakkında düşünüyorum.

tüm insanlığı kurtarmak için.

Azrail bana ters ters bakıyor. "Bu senin yemen için bir yiyecek," diye açıklıyor yine de. "Beş saniyeliğine seks hakkında konuşmayı bırakmanı sağlamak için."

Sanırım beni beslemekle ilgili ikilemi, diğer seçenek seks olduğunda pek de ikilem sayılmaz.

Yazık oldu. Ben de onun doğaüstü aleti için heyecanlanmıştım.

Bölüm 14

Yanından geçtiğimiz birkaç yolcunun hepsi ölüyor. Atlı bundan emin olur.

Yaşayan başka bir ruhu ilk gördüğümde hemen geriliyorum. Adam küçük bir keçi sürüsünü sürerek yolda ilerliyor. Neredeyse üzerine gelene kadar bizi fark etmiyor ve fark ettiğinde, yerden kıvrımlı bir çalı yükselip onu avucunun içine almadan önce gözlerinin açılması için sadece zamanı var.

Bitki onu öldürürken çığlığımı bastırıyorum. Belki de işin en ürkütücü yanı, adam bitkinin pençelerinde çırpınırken bile bitkinin narin, pembe yapraklı güller filizlendirmesi.

Azrail sadece yolcuları öldürmüyor. Birkaç küçük kasabadan geçiyoruz ve her birinde atlının taşıyıcı bitkileri filizleniyor, insanları pençelerine alıp öldürüyor.

Kolombo şehrine girdiğimizde Kıtık kulağıma fısıldıyor. "Burada kalıyoruz."

Sözleri karşısında bir ürperti bastırıyorum. Dehşetten olduğunu söylemek isterdim ama bir yanımda hâlâ onun sesinin alçak, boğucu tınısına uygunsuz tepkiler veriyor, tıpkı on yedi yaşımdayken yaptığım gibi.

Girişimiz Laguna'da şahit olduklarıma hiç benzemiyor. Kalabalıklar sokaklarda sıralanmıyor, kimse bizi beklemiyor. Birisi Kıtık'ı ilk fark ettiğinde çığlık atıyor, taşıdıkları sepeti bırakıp evlerine kaçıyorlar.

ev. Bu ikinci kez olur, sonra üçüncüsü, ta ki tüm şehir kargaşa içinde görüne kadar.

Sanırım Famine kasabaya gelişini haber vermek için kimseyi göndermemişti.

İlerliyoruz, Famine'in atı şehrin sokaklarında dörtnala koşana kadar hızlanıyor. Etrafımızda çılgınlık. İnsanlar her yöne kaçışıyor, malları dağılıyor. Hayvanlar başıboş dolaşıyor, birkaç domuz panik içinde ciyaklıyor.

Her şeyin tam ortasında, Famine atını durduruyor, küheylan şaha kalkıyor. Yerimde kalabilmek için atın boynuna tutunmak zorunda kaldım.

"Dur." Azrail'in sesi doğaüstü bir güçle yankılanarak çınlıyor.

Şok oldum... insanlar yavaşladı, korku dolu bakışları atlıya yöneldi.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var" diyor. "Şehirdeki en iyi ev. Ve bana yardım edecek iyi adamlara ihtiyacım var. Bunu yapın, ben de gazabımın en kötüsünü esirgeyeyim."

Bunun üzerine tekrar Famine'e bakıyorum. İfadesi yeterince samimi görünüyor, ama o zaman, merhametli olma yeteneğine sahip mi?

Bir avuç insan atlıya yardım etmek için öne çıkmaya başlar.

Sanırım hepimiz öğrenmek üzereyiz ...

Famine ve ben sonunda kalacağımız eve girdiğimizde gece çoktan çökmüştü. Atlının ve son birkaç saattir bize yardım eden bazı kasaba sakinlerinin yanında yürürken prangalarım şingirdiyor.

Azrail bir elinde tırpanını tutuyor, diğer eliyle de üst kolumu kavıyor. O kadar da ihtiyatlı olmayan bir şekilde onu silkmeye çalışıyorum. Beni bırakmak yerine daha da sıkıyor.

"Bırak beni," diye tıslıyorum nefesimin altında.

Atlı bana yan gözle bakıyor ama isteğimi görmezden geliyor.

"... Burası ana yatak odası," diyor Kolombo polis departmanında üst düzey bir yetkili olan Luiz. Luiz, Colombo'da orkestrasyon en çok . bizim konaklama. "Evin sahipleri nezaket göstererek evi size ve sizin için tahsis ettiler, uh-" Luiz'in gözler boyut Ben Yukarı, kalıcı üzerinde kelepçelerim hala çıkmadı. Famine herhangi bir açıklama yapmıyor, ben de yapmıyorum, "-yoldaş." Azrail açıkça adama bakıyor, düşmanca bir tavır takınıyor. İkimiz de Luiz'in polis teşkilatının bir parçası olduğunu öğrendiğimizden beri Famine'in tepkisi bu olmuştu. Bir zamanlar atlıya kim zarar verdiyse, içimde gizli bir şüphe var.

üniformalı adamlardı.

Luiz bizi evin önüne götürüyor; burada yaşlı bir çift kaskatı kesilmiş, üzgün ve rahatsız görünüyor.

Görevlinin yüzü rahatlar. "Bay ve Bayan Barbosa. İşte buradasınız." Onları selamlamak için önümüzden yürüdü.

Onun elini tutarken bile gözleri Azrail'e yapışmış durumda.

Luiz yüzünü bize dönüyor. "Famine," diyor, "bunlar ev sahipleriniz, Bay ve Bayan Barbosa," diye gereksiz yere tekrarlıyor, "evin sahipleri."

Hem kızgın hem de endişeli görünüyorlar.

Beni ilk fark eden karısı oldu. Famine'in kolumu tutuşunu, sonra da kelepçelerimi görüyor. Yabani, kıvırcık saçlarımın tepesinden, üzerime tam oturmayan elbisemden aşağıya ve nihayet kirli çıplak ayaklarıma kadar beni süzüyor. Burun delikleri genişliyor ve yüzünü buruşturuyor, sanki üzerimden yayılan kötü şöhreti hissedebiliyormuş gibi. Gerçekten bir fahişe olduğumu fark etse ne yapardı merak ediyorum.

Famine kolumu sıkıyor, sonra bırakıyor ve öne doğru adım atıyor.

"Ah, mal sahipleri," diyor. "Tam da görmek istediğim insanlar."

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde tırpanını sırtından kaldırıyor ve çiftin boyunlarına saplıyor. Bir an için çiftin boynunda kıpkırmızı yakalar varmış gibi görünüyor. Sonra kafaları omuzlarından düşüyor.

İlk çığlığı ben atıyorum, zincirlenmiş ellerim ağzıma geliyor. Bir an sonra, erkekler ve kadınlar silahlarını kaparken odanın geri kalanı bağırmaya başlıyor.

Luiz atlıya doğru geliyor ve Famine elindeki tırpanı özenle hazırlanmış bir dans gibi döndürüyor. Bıçak yukarı doğru kavis çiziyor, ucu polis şefini karnından yakalıyor ve köprücük kemiğine kadar açıyor.

Görünce bacaklarım katlanıyor.

Diğer herkes silahlarını çekmiş, Azrail'e doğru koşuyor. "Yeter." Famine'in sesi gürlüyor.

Ne tür bir şeytani büyü'nün iş başında olduğunu bilmiyorum ama her ne sebeple olursa olsun insanlar onu dinliyor. Etrafımızdaki kadın ve erkekler saldırılarını durduruyor, hatta bazıları silahlarını indiriyor.

"Ben ve benim küçük insanım-" Azrail uzanıp kelepçelerimi şingirdattı, "burada kalacağız. Ya bana yardım edip sefil hayatlarınıza devam edersiniz ya da sizi şimdi öldürebilirim. Kim ölmek ister?" Bakışları etrafımızı saran diğer kadın ve erkeklerin üzerinde geziniyor.

Kimse ses çıkarmıyor.

"Düşündüğüm gibi." Famine tırpanını yere indirir ve bir asa gibi tutar.

"Bu cesetleri temizleyin," diye özellikle kimseye emir vermiyor. "Akşam yemeği hazırlayacak birine ihtiyacım var ve bir çeşit eğlence istiyorum. Bana bu şehrin sunabileceği en iyi şeyi bulun ve buraya getirin." Ya da başka bir şey. O söylemiyor ama hepimiz duyuyoruz.

Famine prangalarımı tutuyor ve beni götürmeye başlıyor. Daha üç adım atmıştık ki durakladı ve neredeyse ona çarpacaktım.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyor atlı, adamlarla yüzleşmek için geri dönerek. "Eğer içinizden biri isyan etmeyi düşünüyorsa, sizi bu zahmetten kurtarayım, sakın etmeyin.

"Hayatıma yönelik her türlü girişim acı verici bir şekilde cezalandırılacaktır. Bunu ne kadar vurgulasam azdır." Famine cesetlere doğru başını sallar. Luiz hâlâ hayatta ve inliyor. "Bu merhamettir.

Sadece ona sor." Kelepçelerimi sallıyor ve birkaç çift göz bana yöneliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ama korkumu görebildiklerini hayal ediyorum. Kesinlikle vücuduma sızdığını hissedebiliyorum.

"Eee?" Famine bakışlarını onların üzerinden geçirerek şöyle der. "Neden hâlâ orada dikiliyorsunuz? İşe koyulun. Şimdi."

Atlı beni boş bir odaya götürüyor ve içeri kadar takip ediyor. Kapıyı kapattığı anda ürperiyorum, kaslarım zayıflıyor. Bacaklarım beni ayakta tutmak istemiyor ama bir şekilde tutmayı başarıyorlar.

"Ne istiyorsun?" Diyorum. Sesim titriyor.

"Ne, cinsel imalar yok mu?" Famine tırpanını yatağın üzerine fırlatarak bıçağın kanının yorgana bulaştığını söylüyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Az önce birkaç kişi öldü. Onun bu rahatlığını aklım almıyor.

Bunca zamandır onun derisinin altına girmeye çalışıyordum ama onun yerine Kıtık benimkinin altına girdi. O da bunun farkında. Hasta herif, anın tadını çıkarıyor.

"Bana çeneni kapatman için ağzına bir şey sokmam gerektiğini söylüyordun ama görünüşe göre tek yapmam gereken birkaç kişiyi öldürmek," diyor. "Ölüm işinde olduğum için ne kadar şanslıyım."

Ürperiyorum ve ondan uzaklaşıp pencereye doğru ilerliyorum. Dışarıda hiçbir şey göremiyorum; karanlık mutlak.

Nefes veriyorum, nefesim titriyor. "Seni kurtardığım gün, bunu neden yaptığımı biliyor musun?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Bunu neden yaptığın umurumda değil," diyor Famine ve yine de o güzel yüzünün bana doğru döndüğünü ve düşüncemi bitirmemi beklediğini görebiliyorum.

"Birinin bir başkasını senin incindiğin gibi incitebileceği düşüncesine dayanamadım."

"Ben bir insan değilim, Ana. Ben bir atlıyım."

"Sence bu zihnimde bir fark yarattı mı?"

Buna söyleyecek bir şeyi yok.

Pencereye geri dönüyorum, Famine'e ya da bronz zırhına sıçrayan kana bakmak istemiyorum.

Bir an sonra yanıma geldi. Göz ucuyla siyah pantolonunun içine uzandığını ve bir anahtar çıkardığını görüyorum. Azrail bileklerimi kavriyor ve kelepçeleri açmaya başlıyor.

"Beni kelepçelerden çıkaracak mısınız?" diye sordum.

"Yapmamamı mı tercih ederdin?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Buna bir şey demiyorum.

Kalın demir prangaların kilidini açmayı bitiriyor ve ben bileklerimi döndürüyorum. Bazı yerlerde derim çiğnenmişti.

"Bana güvenmediğini sanıyordum," diyorum şüpheyle.

"Bilmiyorum," diye kabul ediyor Famine. "Ama bu noktada gerçekten ne yapabilirsin ki?"

"Canını yakabilirim," diyorum, bakışlarım kırılğan. Sanırım şu anda Azrail'e bir bıçak daha saplamaktan gerçekten zevk alırdım.

Kıtlık bu düşünceyle düpedüz gıdıklanmış görünüyor. "Ve gazabıma uğrama şansın var mı? Sanmıyorum," diyor. "Yine de girişimlerinizi memnuniyetle karşılıyorum - şimdiye kadar olduğu gibi yetersizler."

"Seninle güvende olduğumu söylediğini sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona. "Güvendesin. Sen beni incitmezsen ben de seni incitmeyi planlamıyorum." İstemeyerek de olsa bunun adil olduğunu kabul ediyorum.

"Peki ya kaçarsam?" Ben soruyorum.

"Kaçma girişimleriniz cinayet girişimlerinizden bile daha kötüydü," diyor yaklaşarak.

Elimde değil, onu görünce nefesim kesiliyor.

"Ama beni dinle, küçük çiçek," diye devam ediyor. "Kaç. Fakir, terk edilmiş şehrine geri dön ve boş genelevinde yaşa. Kendini ölü adamlara satarak hayatını kazanmaya çalış ve elimden kaçan çürümeye yüz tutmuş yiyecek artıklarının tadını çıkar. Eminim uzun ve müreffeh bir hayat yaşayacaksın."

O konuştukça nefretim artıyor, boğazım düğümleniyor. Gözlerimi ona dikiyorum. Bana çok yakın duruyor. Sadece müşterilerim

hiç bu kadar yaklaşmamıştı, ama o zaman tamamen farklı nedenlerle olmuştu.

Famine'in bakışları benimkileri arıyor. "Hayır, kaçmayacaksın," diyor. "Çünkü koşmak, sende tamamen eksik olan belli bir cesaret seviyesini gerektirir."

Elimde olmadan avucum havaya kalkıyor ve yanağına bir tokat atıyorum. Temasın acısını tenimde hissedebiliyorum. Azrail'in kafası yana kayıyor.

Takip eden anda ikimiz de bir şey yapmıyoruz. Ağır ağır nefes alıyorum ve atının yüzü bana dönük.

Yavaşça elini kaldırıyor ve yanağına dokunuyor. Bir kahkaha atıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Bu adam üç kişiyi öldürdü ve ben gidip ona vurdum.

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde çenemi kavradı. "Seni aptal küçük çiçek. Hiçbir şey öğrenmedin mi?" Konuşurken ileriye doğru yürüyor, duvara çarpma kadar beni destekliyor. Oraya varınca da beni sıkıştırdı. "Belki de öfkemi kışkırtacak kadar cesursun."

Gözleri ağzıma kayıyor ve nefretle dolu konuşmasının ortasında, o doğaüstü yeşil gözlerinde bir şeylerin parladığını görüyorum.

Bakışları benimkilere doğru kayıyor ve bir bağ oluşuyor. "Ya da belki cezadan muaf olduğuna inanıyorsundur."

O konuşurken altımdaki parke zemin bir karınca yuvası gibi yükseliyor ve parçalanarak açılıyor. Görünüşte zararsız olan bir sap, bacağıma doğru ilerlemeden önce yerden yükseliyor. Bacağımdan yukarı doğru kaymaya başladığında bile onu görünce çığlık atmamaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Neden beni bıçaklamaya, tokatlamaya ya da başka bir şekilde bana saldırmaya çalışmadığını hatırlatıyorum."

Tek filiz önce ikiye, sonra üçe, sonra dörde ayrılıyor ve etrafımda büyüyor. Gövde boyunca minik dikenler beliriyor, bitki büyüdükçe uzuyor ve keskinleşiyor

olur. Çalı kendini etrafıma tam olarak sarmıyor. Onun yerine bedenimin etrafında bir kafes gibi büyüyor. Ancak beni içine aldıktan sonra Kıtlık onu bırakıyor.

Geri çekiliyor. "Beni bir kez kurtardın, sırf bu yüzden seni bağışlayacağım," diyor, "ama beni bir daha asla sınama."

Bununla birlikte, kapıyı arkasından çarparak odadan çıkar.

Bir süre hareketsiz duruyorum, başka bir şey olmasını bekliyorum -Açlık'ın geri gelmesini ya da bu kafesin kuruyup ölmesini.

İkisi de değil.

"Nasıl çıkacağım lan ben?" Sonunda kendi kendime mırıldandım.

Cevabı, birkaç saat ve birçok kesikten sonra acı bir şekilde öğreniyorum - bu şekilde çıkmam gerekiyor.

Bölüm 15

Çıglıklarla uyandım.

Çok hızlı doğruluyorum, biraz sallanıyorum. Bir elimi başıma koyup uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyorum. Çıglıklar devam ediyor, alçak, acı dolu inlemelerle noktalanıyor. Duyduklarımı tam olarak algılayamadan kalbim gümbür gümbür atmaya başlıyor.

Birkaç saniye pencereye bakıyorum, kalın gri bulutlar sabah ışığını örtüyor. Çıglıklar dışarıdan gelmeye devam ediyor, ancak şimdi sönmeye başlıyorlar. Nabzım kulaklarımda atıyor.

Üzerimdeki örtüyü atacak cesareti nasıl bulduğumu bilmiyorum.

-Örtüler hâlâ Kıtık'ın tırpanının kanıyla lekeli ve ben yataktan kayarak çıkıyorum. Dün gece beni burada bıraktığından beri atlıyı görmemiştim ama anlaşılan meşgulmüş.

Dün beni kafese kapatan dikenli çalının etrafından dolanıyorum ve midemde korku birikerek pencereye doğru sürünüyorum. Dışarıda iki kişi evin arka bahçesi olması gereken bir yere bir ceset atıyor. Yerde yatan başka cesetler de var, bazıları hâlâ hareket ediyor.

Tökezleyerek geri dönüyorum, kendi topuğuma takılıyorum ve sertçe yere düşüyorum.

Safrayı tutmak için burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum.

Kendi anılarım yeniden canlanıyor - Elvita nasıl bıçaklanmıştı, ben nasıl bıçaklanmıştım. Famine'in adamlarının cesedimi nasıl hoyratça attıkları.

Kollarımı kendime doluyorum. ılıklar yükselirken gözlerimi kıştırıp kapatıyorum, bedenim titriyor.

Burası cesur bir kadın kahraman gibi fırlayıp Kıtlık'ı durdurmam gereken yer. Bunun yerine, korkudan felç oldum, zihnim atıyla kendi korkunç karşılaşmamı tekrarlıyor.

Bu yüzden atının tutsağı olmayı kabul ettim, böylece onu tekrar incitebilecektim. Ama şimdi, onunla dövüşmek bir fark yaratacakken... Bunu yapamam. Silahım yok ama olsaydı bile ona doğru yürüyebileceğimi sanmıyorum. Hiç hareket etmek istemiyorum.

Açlık haklıydı. Onun gaddarlığı karşısında bir şey yapmak için cesaretim yok.

Odaman kapısı açıldığında kalbim boğazımda ve nefesim çok hızlı geliyor. Tanımadığım bir adam içeri girdi. Nefesim kesildi.

"Kıtlık seni görmek istiyor," diyor.

Hâlâ titriyorum ve hareket edemiyorum. Adam bunu görünce yanıma geliyor ve kolumdan tutarak beni ayağa kaldırıyor.

Sendeliyorum ve sonra ayağım takılıyor, adamın peşinden odadan çıkıp Famine'in oturduğu berjer koltuk hariç tüm mobilyaların bir kenara itildiği oturma odasına doğru ilerliyorum.

Sanki bir tahtmış gibi üzerine uzanmış, bacaklarını kol dayanaklarından birinin üzerine atmış ve bileklerinden aprazlamış. Sabahın ortası olmasına rağmen bir elinden şarap kadehi sarkıyor.

Sarhoş görünüyor. Çok sarhoş.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor beni gördüğünde, sesi asık suratlı.

Beni buraya getiren adam sonunda kolumu bıraktığında, "Saklanıyorum," diye cevap veriyorum.

"Saklanmak korkaklar içindir," diyor atlı, ayaklarını kolağın üzerinden atıp koltuğunda doğrulurken.

İrkildim, sözleri daha önceki düşüncelerimi yankıladı.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "dünyanızın nasıl öldüğüne iyice bakmanızı istiyorum."

Birkaç saniye boyunca Famine'e baktım.

Senden çok ama çok nefret ediyorum.

"Ah, bekle," parmaklarını kolçağa vuruyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Görünüşe göre bir şey unutmuşum ..."

Yer değiştiriyor ve metalin şangırtısını duyuyorum. Famine'in gözleri parlıyor ve parmaklarını şıklatıyor.

"Ah. Hatırlıyorum."

Yanındaki bir şeyi çözüyor. Kelepçeyi ancak onu kaldırdığında fark ediyorum.

"Ciddi olamazsın," diye fısıldıyorum.

Tehdit oluşturmuyorum. Eğer atlı beni buraya gelmeye zorlamasaydı, muhtemelen beni bıraktığı o odaya kapanır, eylemsizliğimi açıklamak için bahane üstüne bahane üretirdim.

"Zeki ve küstahsın," diyor, "hilelerini durdurabildiğim zaman seni daha çok seviyorum."

"Beni odamda bırakabilirdin," dedim. Hiçbir yere gitmiyordum.

Atlı içkisini bir kenara bırakıp ayağa kalkıyor ve zincirlerle bana doğru geliyor.

"Yapabilirdim, ama o zaman aklım sende kalırdı." Bu sinir bozucu ifadeye ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Beni kelepçelemeye başladığında atlıya karşı koymadım. Daha önceki çılgınlıklar zaten içimdeki tüm mücadeleyi korkutmuştu.

Arkamda ön kapının açıldığını ve eve giren insanların ayak seslerini duyuyorum.

Bana sinsi bir gülümseme atan Famine işini bitirip yanımdan ayrılıyor ve bir kadeh şarabını alıp koltuğuna dönüyor.

Aptal, kötü atlı.

Odama doğru yürümeye başlıyorum, yaşlı bir adam ve genç bir kadın gibi görünen iki kişinin yanından geçiyorum.

belirsiz bir şekilde girişte. Onları görünce boğazım düğümleniyor. Bu zaten sonunu bildiğim bir hikâye.

"Sana yanımdan ayrılabilceğini söyledim mi, Ana?"
Famine sesleniyor, sesi gıcırıyor.

İzlerimde durakladım, vücudum gerildi. Pislik gibi yorumuyla, ateşimin bir kısmı geri döndü.

Omzumun üzerinden atlıya bakıyorum. "Zalim olma."

"Zalim olamaz mıyım?" diyor, sesi yükseliyor. "Zalimliğin ne olduğunu bilmiyorsun. Benim yaşadıklarım katlanana kadar bilemezsin. Senin türün bana nasıl böyle olunacağını çok yakından öğretti." Atlı bunu fuayede bekleyen ve yüz ifadeleri tedirgin olan çiftin tam önünde söylüyor.

"Şimdi," dedi bana, gözleri sertleşerek, "benim yanıma dön."

Ona bakarken çenemi düzeltiyorum, korku ve öfke içimde çalkalanıyor. İsteksizce ona dönüyorum, tüm bu süre boyunca ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

Karşılıklı konuşmamız sırasında yaşlı adam ve genç kadın arkalarına yaslanıp Kıtık'la olan konuşmamı izlediler ama şimdi Azrail sandalyesinde kambur dururken onlara kibirli bir bakış atıyor.

"Eee?" diyor. "Bana söyleyecek bir şeyin varsa, söyle."

İkili yavaş yavaş ilerliyor.

"Lordum," diyor adam atlıyı başıyla selamlayarak.

Açlık kaşlarını çatar. "Ellerinde hiç hediye görmüyorum. O zaman neden buradasınız?"

Tabii ki yanımdaki hıyar, bir insanın kendisine sadece sunacak bir şeyi varsa yaklaşması gerektiğini düşünecektir.

Atlıyı tekrar gözümün önüne getiriyorum; parlak, kısık gözlerini ve sandalyede bir kral gibi oturuşunu inceliyorum. Şarap, güç ve intikam sarhoşu.

Yaşlı adam cesaretini toplamadan önce kendi kendine küçülür gibi oluyor. Bir elini yanındaki genç kadının omzuna koyuyor ve onu ileriye doğru yönlendiriyor.

Gözlerim o ele takıldı.

Adam boğazını temizler. "Düşündüm ki belki... senin gibi bir atlı..." Kelimeleri çıkaramıyormuş gibi tekrar boğazını temizliyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor.

"Eee?" Açlık diyor. "Ne istediğimi sanıyorsun?"

Uzun bir sessizlik daha oluyor.

"Kızım-" diyor adam sonunda, "eğer onu alırsan senindir."

Kızım. Bu kelime kulaklarımda çınlıyor.

Elvita ve benim için Azrail'e yaklaşmak kolaydı. Ben bir fahişeydim ve Elvita da müşterilerimi idare eden madamdı. Ama intikamcı bir yabancıнын kullanması için kızını sunmak? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Famine'in gözleri benimkilere kayıyor ve bana "Gördün mü?" der gibi bir bakış atıyor. Bunu her zaman yapıyorum ve bu beni yoruyor.

"İnsanlar son derece öngörülebilir, öyle değil mi?" diyor.

Şimdi düşünüyorum da, bu onun başına her zaman geliyor olmalı. Şehir şehir dolaşarak kendisine hediye veren insanlara kapılarını açıyor. Yoksul bir aile için, bir kadının eti sunabilecekleri en değerli şey olabilir.

Bununla ilgili bir sorunum olmamalı; son beş yıldır para birimim bu oldu.

Ama şu anda midemi bulandırıyor.

Famine'in bakışları yüzümde geziniyor ve adama tembel bir bakış atmadan önce tepkimi ölçüyor. "Demek bana elin boş gelmedin."

Adam başını sallar. Kız titremeye başlıyor; atlıdan gözle görülür bir şekilde korkmuş görünüyor.

Bakışlarını onun üzerinde gezdiren Famine, "Pek de güzel bir kız değil," diyor. "Çok kısa ve cildi lekeli."

Çünkü o hala bir ergen, bağırarak istiyorum. Yabancılarla yatmaya başladığımda benim de ergenlik çağında olduğumu boş verin. O hayatı başkası için istemek zorunda değilim.

"Ve dişleri..." atlı yüzünü buruşturur.

Bu kızın dişlerinde -ya da görünüşünün geri kalanında- hiçbir sorun yok ama bu konumuzun dışında. Kıtlik acıtmayı amaçlıyor.

Tıpkı öldürdüğü bitkiler gibi, Kıtlığın da mevsimleri vardır. Bazen bahar gibi hafif ve mutludur. Ve diğer zamanlarda, şimdi olduğu gibi, kış gibi acımasız ve soğuktur.

Aniden bana döndü. "Söyle bana Ana, ne yapmamı isterdin?"

Ne... ne oluyor?

Ona delirmiş gibi bakıyorum.

"Onu becermeli miyim?" diye sordu bana. "Yoksa sana yaptığım gibi onu da ibretlik bir hale getirmemi mi tercih edersin?"

Üst dudağımı kıvırıyorum, ondan iğreniyorum. "Sen bir canavarsın." "Mmm..." Ağzının köşesi kalktı ve başını çevirdi.

dikkatini tekrar misafirlerine verdi.

Famine bir kez daha kıza yukarıdan aşağıya bakar. Kız ona bakıyor, hâlâ gözle görülür şekilde titriyor.

Bir anda ayağa kalkıyor, içkisini bir kenara bırakıyor. Belki de çifte zarar vermek istiyordur diye düşünüyorum ama tırpanına uzanmıyor. Onun yerine kıza yaklaşıyor.

Refleks olarak bir adım geri atıyor. Adamın yüzünü göremiyorum ama onunkini görebiliyorum ve dehşete düşmüş durumda.

"Yeterince düşmanım var," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. "Onu işkencelerimin en kötüsünden kurtaracağım." Adamlarından birine, "Onu yatak odalarından birine koy." dedi.

Bölüm 16

Ağlayan gencin ardından bakakalıyorum, midem çalkalanıyor. Tüm bu süre boyunca Famine'in gözlerini üzerimde hissediyorum.

Bunu yapma, ona söylemek istiyorum. O kızı erkeklerin beni kullandığı gibi kullanma. Eğer peşinde olduğun seksse, sana onu vereceğim. Eğer istediğin direnişse, güven bana, ne kadar hevesli olmadığımı bilmeni sağlarım.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Atlının seve seve razı olup kızı öldüreceğine dair içimde dikenli ve rahatsız edici bir his var. Asıl soru, Famine'in benimle seks yapmaya oldukça agresif bir şekilde karşı çıkmasına rağmen neden onu yatmak için yanında tutmaya karar verdiği.

Kızı götürüldükten bir dakika sonra, Famine'in adamları babayı evin içinden geçirip arka kapıdan çıkarırlar.

"Beni nereye götürüyorsunuz? Nereye- bırak gideyim-" Bir kapı açılır, sonra kapanır ve yaşlı adamın sözlerini keser.

Çığlıklarının başlaması çok uzun sürmüyor. Gözlerimi kısıtıp sesleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Famine'i avlamakla hata ettim. Korkunç, korkunç bir hata. İntikamımı alabileceğimi ya da ölebileceğimi düşündüm. Ama bu seçeneklerin ikisi de olmadı.

"Şimdi, şimdi, küçük çiçek," diyor atlı, sesi alçak ve ölümcül, "gözlerini kapatman bunu daha az gerçek yapmayacak."

"Gitmeme izin verirsen seni yalnız bırakırım," diye fısıldıyorum.

Tüm bu acıları dinlemek istemiyorum. Görmek de istemiyorum.

"Şimdi yapacak mısın?" diyor Azrail. Yanıma gelirken ayak seslerini duyuyorum. "Tam da sen de beni sevmeye başlamışken," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi ılık.

Gözlerimi açıyorum. Atlı tedirgin edici bir şekilde yakınımnda duruyor ve ben onu izlerken parmağını çıplak kolumda gezdiriyor, dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Buruşuk etime bakıyor.

Ne halt ediyor bu?

Bir gardiyan boğazını temizler, her ne garip şeyse onu kırar.

atlının üzerine geldi.

Bir kişi daha içeri alınıyor ve Famine dikkatini onlara verip sandalyesine dönüyor.

Azrail'in beni buraya rahatsız etmek için getirdiğini biliyorum; zalimliğinden zevk alıyor gibi görünüyor. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Atlıdan korkuyor olabilirim, ölüm karşısında korkak bile olabilirim, ama lanet olsun, ben her zaman cesur bir orospu oldum ve olacağım.

Tam bir adam Kıtık'a yaklaşıırken, görev yerimi rahatça terk ediyorum ve sanki bu sadece yaptığım bir şeymiş gibi kendimi Kıtık'ın bacaklarına oturtuyorum. Ve öyle. Boyalı Melek'in yanındaki meyhanede sık sık kendimi erkeklerin kucağına oturturdum ve o erkeklerin çoğu Famine'den sadece biraz daha az iğrençti.

Kıçımın altında, Azrail geriliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor, başkalarının duyamayacağı kadar alçak sesle.

Kalbimin nasıl çarptığını ya da bu canavarın beni defalarca reddetmiş olduğu gerçeğini görmezden geliyorum. Saçlarımı savuruyorum, uzun, dalgalı bukleler onun yüzüne değiyor.

"Kendimi rahat hissediyorum," diyorum.

Kendimi onun kucağında ayarlıyorum, kelepçeler şingirdiyor ve biraz daha fazla sürtünmeye neden olduğumdan emin oluyorum.

Çok sevindim, nefesini içine çekti.

Famine ile savaşmam ya da onun hassasiyetlerine hitap edemem, ama yapabilirim.

onu delirtmek. Aslında bu konuda oldukça iyiyimdir.

Atlı beni belimden yakaladı. Beni itmek üzere, bunu hissedebiliyorum, ama her nedense son anda beni yerimde sabit tutmaya karar veriyor, parmakları derimi kazıyor.

Fuayede bekleyen adam şimdi bize yaklaşıyor, yüzünde korku ve belki biraz da umut okunuyor. Giysileri yırtık pırtık ve yamalı, ayağındaki sandaletler de yıpranmış görünüyor. Her kimse, fazla bir şeyi yok ama yine de Azrail'e bir şey vermek niyetiyle buraya gelmiş.

Bize yaklaştığında adam elini cebine atıyor ve birkaç yüzük, zarif bir altın bilezik ve üzerinde Aparecida Meryem Ana'nın resmi olan bir kolye çıkarıyor. Adam başını eğip diz çöküyor ve elini uzatıyor.

"Bu da ne böyle?" Famine soruyor, sesinden küçümseme damlıyor.

"Ailemin sahip olduğu tek gerçek servet bu," diyor adam. "Bu senin." Başını kaldırıyor ve gözlerinden birinin hayatı için yalvarmak istediğini görebiliyorum, ama kelimeleri ısırarak geri çekiyor.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum. Atlı bir an için direniyor ama sonunda beni bırakıyor.

Tanrım, Azrail garip bir piç.

Adama yaklaşıyorum ve önünde çömeliyorum. "Bu çok güzel," diyorum, kelepçelerim şingirdayarak Bakire'nin resmine dokunuyorum. "Bunun bir hikâyesi var mı?"

Adam benden arkamdaki atlıya bakmaya cesaret ederek, "Annemindi, ona annesi vermişti," diyor.

"Çok sevmiş olmalı," diyorum. "Ana, kalk."

Omzumun üzerinden, adamı almaları için muhafızlara işaret eden Famine'e bakıyorum. Sonra ne olacağını biliyorum.

Adamın bileğini tutuyorum, ayağa kalkmıyorum ve Famine'in yeni askerleri bize yaklaşırken bile onun kalkmasına izin vermiyorum.

"Bu adam kutsal bir emaneti veriyor," diyorum Azrail'e bakarak. "Eminim bundaki fedakârlığı görüyorsunuzdur?"

Famine kaşlarını çattı. "Bu sahte bir puta adanmış parlak bir biblo. Benim için işe yaramazdan da öte."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sahte mi?" Brezilya'da hiç kimse Bakire'ye ve onun iyiliğine inanmayı bırakmadı, dünya yıkıma uğrarken bile. Aksine, en çok sarıldığımız şey oydu - aksi takdirde intikamcı bir Tanrı gibi görünen şeyin biraz merhameti olduğunun kanıtı.

Famine gözlerini kısıyor ve bana acımasızca gülümsüyor, yüzündeki ifade "Bilmek istemez miydin?" diyor.

"İyi," diyor. Gözleri adama kayar. "Hediyenizi kabul ediyorum."

Bir an için rahatladım. Ama sonra muhafızlar hala adama yaklaşıyor, biri adamın uzattığı mücevheri alıp yere atıyor. Diğerleri adamın kollarından tutup sürükleyerek götürüyor.

Şimdi onlara yalvarıyor, yine de yeterince isteyerek ayrılıyor.

Grup evden ayrılırken dağılmış mücevherlere bakıyorum. Bakire ve onun tüm iyilikseverliği bana bakıyor.

Tanrı burada, diyor gibi görünüyor, ama ben bile hiçbir şey yapamıyorum.

"Merak ediyorum," diyorum küçük kolyeye bakarak, "eğer çocuk doğurabilecek bir kadın olsaydın, yine de bu kadar kibirli olur muydun?"

"Erkek ya da kadın, fark etmez. Ben bir insan değilim Ana. Ben açlığım, ben acıyım ve beni durdurmaya yönelik hiçbir üstü örtülü girişim işe yaramayacak."

O haklı.

Araya girdim ama hiçbir şey yapmadı.

Hem Famine'in hem de Aparecida Meryem Ana'nın gözlerini hâlâ üzerimde hissederek ayağa kalkıyorum.

İkisinden de uzaklaşıp odama dönüyorum ve bu sefer kimse beni durdurmuyor.

Günün geri kalanında odamda kaldım. Yalvarışları, acı dolu çığlıkları ve ölüm iniltilerini duyabiliyorum. Ve eğer pencereden dışarı bakarsam, insanların öldürölüp cesetlerinin giderek büyüyen bir yığının içine atıldığını ve çekilen acıları görebiliyorum.

Acıktım ve susadım, ama Kıtlık'la yolum tekrar kesişirse beni bir kez daha kalıp izlemeye zorlayacağından korkarak odadan çıkmıyorum.

Kaçmayı düşünüyorum -birkaç kez- ama bu lanet kelepçeler bir sorun ve Famine'den başka kimse onları çıkaramıyor.

Güneş battıktan ve çığlıklar kesildikten yaklaşık bir saat sonra bir gardiyan odamın kapısını açtı.

"Atlı seni görmek istiyor," diyor.

"Fuckboy yanımda olmadan da yaşayabilir," diye cevap veriyorum.

Adam odama giriyor ve beni kolumdan tutup ayağa kaldırıyor.

"Ben de bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor beni dışarı sürüklerken sessizce. Bunu söylerken bile ellerine bulaşmış ve gömleğine sıçramış kanı fark ediyorum.

Belli ki bu durumdan yeterince nefret etmiyor.

Peşinden gidiyorum, bütün gün prangaları takmaktan kollarım ağırlaşmış. Oturma odasında muhafızların çoğu etrafta dolanıyor, belli ki Famine'in bir sonraki emrini bekliyorlar.

Adamın kendisi, dumanı tüten manyoktan hoş şekillerde kesilmiş meyvelere ve kendi suyunda damlayan bifteğe kadar her türlü yiyeceklerle dolu taşan bir masada oturuyor. Bakalhau ve pilav, çeşitli peynirlerden oluşan bir tepsi ve çeşitli ekmekler ve krakerlerle dolu bir başka tepsi var. Hatta kek ve muhallebiler, kurabiyeler ve şekerlemelerle dolu bir tatlı tabağı bile var.

Kokular mideme açlıktan kramplar girmesine yetiyor.

Muhafız beni yemek odasının kenarında bırakıyor ve görev yerine geri dönmek üzere uzaklaşıyor.

Famine yaklaşmam için eliyle işaret ettiğinde bana bakmıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Seks işçiliği bana insanları okumak hakkında bir iki şey öğretti. Famine gibi kendini beğenmiş pislikler -benden emirlerine amade olmamı bekleyenler- en ucuzlarıdır. Size verdikleri değer yok denecek kadar azdır.

Ona doğru yürüyorum, sandalyesinin hemen yanında duruyorum. "Eğlendir beni." Hâlâ başını kaldırmıyor.

Kayıtsızca uzanıp tabağını deviriyorum, yiyecekler etrafa saçılıyor. "Git kendini becer."

Şimdi atlı bana bakıyor, o zalim yeşil gözleri ateşle parlıyor. Neredeyse yarım düzine adamın önünde doğrudan meydan okudum; bir şeyler yapacak.

Muhtemelen daha fazla önemsemeliyim.

Ancak atlı tepki veremeden başka bir muhafızı bana doğru yaklaşıyor. Kolunu kaldırıp bana arkadan öyle sert vuruyor ki, yere yığılmadan önce masaya düşüyorum.

Yanağıma batan acı sapkınca iyi hissettiriyor, tıpkı bileklerimdeki kelepçeler gibi. Bana Azrail'in tam olarak kim olduğunu hatırlatıyorlar.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Ne kadar aptalsın," diyor Famine.

Atlının benimle konuştuğunu sanıyorum ama başımı kaldırıp baktığımda Azrail'in yakıcı bakışlarının bana vuran adama odaklandığını görüyorum.

Muhafızın gözleri büyür. "Lordum, özür dilerim," diye kekeleydi.

"'Lordum' mu?" Açlık tekrarlar. "Ben lord değilim."

Azrail koltuğunda kendini ayarlar. "Adın ne senin?" diye sorar.

"Ricardo."

"Ricardo," diye yankılanıyor Famine. Bir anlık duraksamadan sonra atlı önündeki yemeğe doğru bir kolunu uzatıyor. "Bir şey denemek ister misin?"

Ricardo'nun boğazı titriyor. Başını iki yana sallar.

"Devam et," diye teşvik ediyor Famine.

Kendimi dizlerimin üzerine itiyorum, yanağım sıcak ve zonkluyor. Ben ve evdeki diğer herkes iki adamı dikkatle izliyoruz. Bir kazanın ağır çekimde gerçekleştiğini görmek gibi. Geldiğini biliyorsun ama durduramıyorsun ve gözlerini başka tarafa çeviremiyorsun.

Bir dakika önce bana vuran aynı el şimdi uzanıp tabaklardan birinden ince bir dilim peynir alırken titriyor. Muhafız dilimi dudaklarına götürüyor ve bir an durakladıktan sonra bir ısırık alıyor.

"İyi mi?" Famine kaşlarını kaldırarak soruyor.

Ricardo başını sallıyor, ama bütün gecelik kazancına bahse girerim ki bir dilim peynirin tadı ağzında toz gibi kalıyor.

Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde, Famine önündeki biftek bıçağını kapıyor ve adamın göğüs kafesine saplıyor, bunu yaparken ayağa kalkıyor.

Ricardo bir ses çıkarır ve çiğnediği peynir parçası yuvarlanarak dışarı çıkar.

"Son hatırladığım kadarıyla," diyor Famine usulca, adamı samimi bir kucaklaşma gibi görünen bir şekilde tutarak, "senden kadına vurmanı istemedim."

Ricardo cevap olarak boğuluyor.

"Ona vurmanı istediğimde vuracaksın," diye devam ediyor Famine. "Senden onun lanet kışını korumanı istediğimde, onun lanet kışını koruyacaksın."

Atlı bıçağı geri çekiyor, yaradan kan fışkırıyor ve Ricardo birkaç adım sendeleyerek neredeyse bana takılıyor.

"Biri ona göz kulak olsun," diyor Famine.

Şimdiye kadar diğer adamlardan hiçbiri kıpırdamaya cesaret edememişti ama Azrail'in emriyle adamlar aniden harekete geçerek Ricardo'ya yaklaştılar, yanımdaki canavara itaatsizlik etmekten tedirgin oldukları belliydi.

"Geri kalanınıza gelince," diye ekliyor Famine, bakışları grubun üzerinde gezinirken, "bu kadına dokunmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

Artık bu adamların içine tam anlamıyla Tanrı korkusu saldığına göre, Famine koltuğuna yeniden yerleşiyor ve yanındaki boş tabağı alıp önüne koyuyor.

Adamları Ricardo'yu sürükleyerek evden çıkarırken "Ana," diyor. "Otur."

İyi bir tutsak gibi bana söyleneni yapıyorum, Azrail'in yanına bir sandalye çekip oturuyorum.

Pasif bir şekilde yer ayarlarıma bakıyorum. "Ee?" diyor sonunda, bana dönerek.

Bakışlarını karşılıyorum ve gözleri hâlâ zonklayan yanağıma kayıyor. Kaşlarını hafifçe çatıyor.

"Eğlendir beni, yoksa işe yarar bir şey yapamaz mısın?" diye soruyor. "Yararlı olabilirim," diyorum, "ama sen pek ilgilenmiyorsun.

sikilmeyi."

Atlı gülümsüyor ve bunu görünce ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Henüz yemeğe uzanmadın."

İstemedenden de olsa dikkatim önümdeki tabaklara kayıyor. Hepsini görünce mideme kramplar giriyor.

"Bunu yapan son kişi bıçaklandı," diyorum. "Sanırım aç kalacağım." Özellikle de birkaç dakika önce atlıyı kızdırdığımı düşünürsek.

Famine'in yüzünde sinsi bir gülümseme daha beliriyor ve sanki sonunda onun kimseye oynatamadığı oyunu ben oynuyorum.

"Artık kana o kadar susamadım," diyor atlı. Yiyecekleri işaret ediyor. "Karnını doyur, seni bıçaklamayacağıma söz veriyorum."

Odanın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve Ricardo gibi tereddüt ediyorum.

Bu bir tuzağa benziyor. Ne olursa olsun, bu fırsatı geri çeviremeyecek kadar açım.

Önce suyu alıyorum. Önümdeki sürahiyi kapıp beceriksizce kendime bir bardak dolduruyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Gevrek ve serin ve yeterince içemiyor gibiyim. Sadece

Doyduktan sonra yemeğe geçiyorum, her şeyden biraz alıyorum.

Kıtlık beni izliyor, yeşil gözleri mum ışığında parlıyor. Bana doğru hamle yapmasını ya da en azından benim onun tabağına yaptığım gibi tabağımlı devirmesini bekliyorum. Belki de bu yüzden ikisini de yapmıyor. Atlı adam gerilimi sever.

Azrail "Bana kendinden bahset" dediğinde çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti.

Duraksıyorum, ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Şimdi bunun bir tuzak olduğunu biliyorum."

"Neden böyle düşündün ki?" Konuşurken başparmağını alt dudağında gezdiriyor ve bu üzücü derecede seksi.

Kaşlarımı kaldırıyorum, yüz ifadem açıkça bunu söylüyor, Yanıldığımı kanıtla.

Bir süre sonra atlı bana hınzırca bir gülümseme attı. Onunla geçirdiğim kısa süre içinde, etrafında olmak özellikle tehlikeli olduğunda sırtıttığını öğrendim.

Famine şarap bardağını kapıyor ve ayak bileklerini masaya dayıyor. "Baştan alayım: Genç bir kıızı mahşerin atlısını kurtarmaya iten şey nedir?"

"Bu konuşmayı şimdi mi yapmak istiyorsun?" Bakışlarımı tekrar oturma odasında duran adamlara çevirerek soruyorum.

Famine bana bakmaya devam ediyor ve bu basit sorunun onu -belki de yıllardır- yaktığını fark ediyorum.

Benim ne yaptığımı anlayamayacak kadar insanlıktan nasibini almamış mı gerçekten?

Cevap vermeden önce yemeğimden birkaç ısırık alıyorum.

"O zamanlar sana yaptıklarının yanlış olduğunu düşünüyordum," diyorum gözlerine bakmadan.

"Artık öyle düşünmüyor musun?" diye soruyor. Başka bir yüklü soru.

Şimdi bakışlarını karşılıyorum. "Kurbanlarının iniltilerini hâlâ duyabiliyorken bunu sorma cüretini gösterdiğine inanamıyorum."

Atlı boğazının arkasından kibirli bir ses çıkarıyor. "Yine de beni öldürecek kadar nefret etmiyorsun benden," diye hatırlatıyor.

Tenine bastırduğım bıçağı düşünüyorum. Onu incitmeyi ne kadar çok istediğimi ve sonunda bunu yapmadığımı.

"Bana bir bıçak verin ve bu teoriyi test edelim," diyorum.

Atlı, kaplarıma başıyla işaret ediyor. "Devam et," dedi.

Bakışlarını tabağımın yanında duran, Ricardo'ya sapladığı bıçağın aynısı olan biftek bıçağına yöneltiyorum. Onu almak için hiçbir hamle yapmadım.

"Ne işe yarayacak ki?" Ben de diyorum ki. "Daha önce ölümden döndüğünü görmüştüm."

Kıtlık, eğer gerçekten böyle hissetseydim, en başta onu asla tehdit etmezdim gerçeğini dile getirmiyor.

Onun yerine şarabını alıp kadehinde evirip çeviriyor. "Yani, sen beni pişmanlıkla kurtardın, ben senin değer verdiğin bazı şeyleri yok ettim,"-o benim değer verdiğim her şeyi yok etti

-"ve yollarımızı ayırdık. Ayrı geçirdiğimiz zamanın geri kalanını nasıl geçirdin?" diye soruyor.

"Çoğunlukla ağızım açık ve bacaklarım ayırık bir şekilde," diyorum.

Genellikle bu tür bir dil şok edicidir ve ben izleyicilerimi skandallaştırmaktan zevk alırım. Ama Famine kaşını bile kaldırmıyor.

Onun damarına nasıl basacağımı bulacağım, lanet olsun. "Bu rahatsız edici görünüyor," diyor yumuşak bir sesle.

"Kelepçe takmak zorunda kalmaktan daha fazla değil." Demek istediğimi vurgulamak için ellerimi kaldırıyorum ve zincirlerimi şingirdatıyorum.

"Yani bir geneleve girdin ve hayatını kullanılmakla mı kazanıyorsun?" diye soruyor, keskin dikkati bana odaklanmış halde. Kör edici yakışıklılığı ve berbat kişiliği arasında, bu ilgi özellikle itici.

"Onaylamıyorsunuz," diyorum.

Bir omzunu kaldırır. "Siz insanların yaptığı her şeyi onaylamıyorum. Bunu kişisel algılamayın."

Bilmiyorum.

Onun yerine kendi koltuğuma yerleşiyorum. "Sakin bana Hiç fitilini batırmak istemedin mi?"

Yüzünde hiçbir şey belirmeyince, detaylandırıdım. "Bilirsin işte, pirinçleri parlatmak?"

Tepki yok.

"Salamı

saklayayım mı?"

Hiçbir şey.

"Şeytanın dansını yapmak mı?"

Famine kadehini dudaklarına götürüyor. "Her ne hakkında konuşuyorsanız, kulağa son derece çılgınca geliyor," diye cevap veriyor, "ama siz ölümlülerin düşkün olduğu aptalca eğlenceler düşünüldüğünde, buna pek de şaşırmadım." Şarabından derin derin içiyor.

"Seks," dedim sonunda. "Seksten bahsediyorum." Yüzünü buruşturuyor.

"Oh, bir şekilde rolün üstündeymişsin gibi davranma," diyorum. "Geri kalan şeylerimizden yeterince keyif alıyor gibisin." Şarap bardağına dikkatle bakıyorum. Bütün gün içmişti; belli ki bazı insani şeyleri onaylıyor.

Famine'in ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Balı seviyorsun diye arıyı da sevmek zorunda değilsin."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum ve mantıklı konuşmasından rahatsız oluyorum.

"Gerçek şu ki," diyor Famine, içkisine spekülâtif bir şekilde bakarak, "biraz alkol her türlü günahın anısını temizler."

Onu inceliyorum. "Yaptığın her şeyi unutmaya mı çalışıyorsun?"

Bu düşünceyle oylanmak istemiyorum. Onunla çok kolay empati kurabiliyorum ve bu atlının hiçbir parçasıyla empati kurmak istemiyorum.

"Neyi unutmaya çalıştığının bir önemi yok," diyor içkisini bırakırken.

Azrail'in bakışları benimkilere yöneliyor ve bir an için bir acı kıvılcımı görüyorum ve onu nasıl parçalanmış ve yolun kenarına atılmış halde bulduğumu tekrar hatırlıyorum.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve ağzımdaki acıma tadını çıkarmak için bir parça yemek alıp çiğniyorum. Açlık benim merhametimi hak etmiyor.

Atlı birdenbire bacaklarını masadan indirdi. Uzanarak kelepçelerimden birini eline alıyor ve tek, güçlü bir sarsıntıyla metali parçalayarak bileğimi serbest bırakıyor.

Diğer bileğime doğru ilerleyip kelepçeyi çıplak elleriyle parçalara ayırırken bile ona dehşetle bakıyorum. Kelepçeler takırdayarak yere düşüyor.

Vay anasını. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum.

Az önce demiri tam anlamıyla parçalamamış gibi davranarak tekrar koltuğuna oturuyor. "Neden bir-" Yüzünü buruşturuyor, "'zevk evi'ne katıldın?"

"Adı 'Boyalı Melek'ti," diyorum, hâlâ yaşadığım şoku üzerimden atamamışken. Suyumdan bir yudum alıyorum, kollarım artık serbest olduğu için alışılmadık derecede hafif hissediyorum. "Ve sanki başka seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun."

Laguna şehrine yarı aç, beş kuruşsuz bir şekilde ulaştım. Beni bulan başkası değil de Elvita olduğu için şanslıydım, şimdi bu dünyanın çaresiz kızlara nasıl davrandığını daha iyi anlıyorum.

"Seçme şansın vardı," diye ısrar ediyor Famine. "Benimle gelebilirdin."

"Ama yapamadım," diyorum suyumu bırakarak. "Bunu biliyorsun. Sen de biliyorsun." Sesim alçalıyor, "Ben sana zarar veren insanlarla aynı değilim; acıyı görmeye dayanamıyorum. Bu yüzden seni kurtardım. Ama sonra tüm kasabamı öldürdün. Tıpkı sana zarar veren insanlar gibi oldun."

Famine bana doğru eğiliyor, kolu koltuğumun arkasına dayanıyor. "Ben onlar gibi değilim," diye homurdanıyor, gözleri alev alev yanıyor. "İçinizdeki kötülük yüzünden türünüzün sonunu getirmek için dünyanıza geldim."

"O senin içinde de yaşıyor," diye karşılık veriyorum.

Uzun bir süre bana kaşlarını çatı. Aniden bacaklarını masadan indiriyor ve ayağa kalkıp bana bakıyor. Ben

Bu canavarın ne kadar gülünç ve zarif bir şekilde yakışıklı olduğuna bir kez daha şaşırdım.

"Belki de haklısın. Belki de kötüyüm. Ne de olsa senin suretinde yaratıldım."

Sonra benden uzaklaşıyor, çıkarken tabağımı deviriyor.

Bölüm 17

Ertesi gün, daha yataktan yeni kalkmıştım ki kapım açıldı ve tahta duvara çarptı.

Kıtlık eşikte duruyor, zırhı üzerinde ve tırpanı elinde, her türlü tedirgin görünüyor. Yani, aslında, her zamanki gibi.

"Gidelim," diyor Famine, başını omzunun üzerinden sallayarak.

"Sana da günaydın," diyorum, gerinirken esnememi bastırıyorum.

"Ana, hadi. Gidelim."

Bu acele de ne?

"Önce ayakkabıya ihtiyacım var," diyorum kirli ayağımı kaldırarak. Muhtemelen bir banyoya daha ihtiyacım var ama yakın zamanda banyo yapabileceğimden şüpheliyim.

"Yani kaçabilir misin?" diyor kuşkuyla. "Sanmıyorum."

İç çektim. "Dün gece hapsetme konusunda biraz ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum." Ne de olsa prangalarımı çıkarmıştı. Bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşünmüştüm. "Kaçmadığımı fark ettin mi?"

Ancak mutfakta bulabildiğim tüm bıçakları topladım ve onları evin çeşitli yerlerine sakladım. Sadece bu odada, yatağımın altında iki tane, dolapta iki tane daha ve komodinin üst çekmecesinde bir tane daha var.

Ne olur ne olmaz.

"Bundan etkilenmem mi gerekiyor? Gidebileceğin hiçbir yer olmadığı gerçeğinin üzerinden çoktan geçtik."

Doğru.

"Bu seni kaçacağım endişesinden alıkoymadı," diyorum yumuşak bir sesle.

"Aptalca kararlar almaya yatkınsın-"

"Benim aptalca kararlarım bir keresinde senin hayatını kurtardı." "Nasıl olsa yeniden doğacaktım."

Ona ters ters

bakıyorum. O

da bana ters ters

bakıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kız nerede?" Hala ona doğru hareket etmeden soruyorum. Dünkü kız, babasının onu acımasızca atlıya verdiği kız. Onu son gördüğümde bu evin yatak odalarından birine götürülüyordu. O zamandan beri beni rahatsız ediyor, ona yaşatmış olabileceği tüm dehşetler.

"Hangi kız?" diye soruyor atlı, bir an için tartışmamızdan uzaklaşarak.

"Bağışladığın kişi," diyorum üstü kapalı olarak.

Azrail'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve ben haince bir anımı onun ne kadar güzel olduğunun tadını çıkararak geçiriyorum. Beni yanlış anlamayın, o hala bir pislik ve özellikle çaresiz kalmadıkça onu becermezdim - ya da bilirsiniz, insanlık için oral seks olayı. Ama o güzel.

Famine'in alnı yumuşar. "Ah, evet," diyor. "Neredeyse unuttuyordum."

Ve sonra çekip gidiyor.

Bu bir cevap değil. Ve bu kesinlikle konuşmanın sonu değil.

"Ona ne oldu?" Peşinden koşarak bastırıyorum.

"Siz insanlar çok meraklı, işbirlikçi yaratıklarsınız," diyor önümde, koridorda ilerlerken.

"Ona tecavüz ettin mi?" Ben sordum. "Öldürdün mü?"

"Bu konuşma da en az onun kadar sıkıcı," diyor Azrail, bana dönme zahmetine katlanmadan.

"'Öyleydi' mi?" Dedim. "Yani onu sen mi öldürdün?" Midem bulanıyor ama tabii ki o öldürdü. Kıtık böyle yapar.

Azrail cevap vermiyor ve ben de kafamda her türlü korkunç senaryoyu hayal etmek zorunda kalıyorum.

Famine'i ön kapıdan dışarı kadar takip ediyorum. Arka bahçeden gelen alçak iniltileri hâlâ duyabiliyorum ama ölü ya da diri kimseyi görmüyorum.

Kıtık ısıık çalıyor ve bir dakika sonra atı dörtnala, toynakları bozuk asfalta çarparak, görünürde hiçbir yerden çıkageliyor.

İzlerimde durdum. "Bekle. Biz ... gidiyor muyuz?" Şimdiden mi?

"Burada yapmam gereken başka bir şey yok," diyor Azrail, atı önünde dururken.

Famine bana dönüyor ve belimden tutarak beni eyere çekiyor. Bir an sonra, o da bana katıldı.

"Bekle-bekle-bekle," diyorum, "Daha kahvaltı bile etmedim ve eşyalarımaya ihtiyacım var!"

"Eşyalarınız yok," diyor atlı sakince. Dilini şaklatır ve atı tırısla evden uzaklaşmaya başlar.

Umutsuzca omzumun üzerinden bakıyorum. "Artık değil." Güle güle, bıçaklar.

I yüz ileri tekrar. "Did sen zaten öldürmek kapalımuhafızlarınız?" Şehirde dolambaçlı yollardan ilerlemeye başladığımızda soruyorum. "Cazip geldi," diye itiraf ediyor, "ama hayır. Onları gönderdim Dün gece."

"Neden?" Başımı yarım çevirerek soruyorum. "Kıyafetlerime kan bulaşmasından nefret ediyorum."

Görüntüye karşı gözlerimi kapattım. "Hayır, onları neden bağışladığını sormuyordum." Ugh. "Demek istediğim, onları neden gönderdin-"

"Ne demek istediğini biliyorum," diyor Famine, sözümü keserek. Oh. Sanırım bu atlı şakasıydı.

"Bir sonraki şehri benim gelişim için hazırlayacaklar."

Tıpkı şehrimin hazırlandığı gibi. Bu düşünce içime bir endişe dalgası gönderdi.

"Ve" diye ekliyor, "daha önce sorduğunuz soruya cevap vermek gerekirse, hayır endişelendiğiniz kıza tecavüz etmedim. Böyle bir şeyi asla yapmam." Bunu normalde kendileri de mağdur olmuş insanlara özgü bir inançla söylüyor.

Kudretli Kıtık istismar edilmiş olabilir mi? Katlandığı diğer işkenceler düşünüldüğünde bu çok da uzak bir ihtimal değil.

"O zaman neden onu odana gönderdin?"

Azrail cevap vermez.

Tekrar deniyorum. "Yaşıyor mu?" diye soruyorum.

"Senin için neden önemli?" diyor.

Çünkü o genç ve korkmuş ve ben onda kendimden parçalar görüyorum.

"Öyle işte," diyorum.

Bir süre sonra, Famine nefes verir. "O yaşıyor. Şimdilik."

Kolombo'dan ayrılırken, insanlar -yaşayan, nefes alan insanlar-

evlerinden dışarı bakıyorlar. Uzaklarda bir yerde bir çocuk kahkahası duyuyorum.

Onları içeri alıyorum, kafam karışıyor. Kıtık şehirleri sağlam bırakmaz.

Arkamda bir atlı ıslık çalmaya başladı.

Ne planlıyorsun, Famine?

Sonra arkamızda uzaktan gelen bir uğultu duyuyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum, ufukta gökyüzü karanlık ve yemin ederim her geçen saniye daha da kararıyor.

"Ne... bu ses de ne?" Yüzümü öne dönerek soruyorum. Dişlerimi kenetliyor.

Kulağıma fısıldıyor. "Yine de bilmiyor musun?"

Dinlemek için zorlanıyorum. Gökyüzü kararmaya devam ederken bile gürültü gittikçe artıyor. Büyük bir böcek koluma çarpana kadar anlamaya başlıyorum.

Yaratığı defediyorum, ama sonra art arda üç tane daha vuruyor. Tekrar arkamıza baktım ve fark ettim ki

karanlık gökyüzü hareket ediyor.

Bu tüyler ürpertici ses, milyonlarca kanat çırpışının ortak vızıltısıdır.

Bu en gerçek haliyle kıtlık.

Gözlerim Azrail'inkilerle

buluştu.

"Şimdiye kadar, öldürme yöntemlerimi tatsız bulmuş görünüyorsunuz," diyor, "bu yüzden elimi daha fazla denemeyi düşündüm.

... İncil'e dayalı yaklaşım.

"Ölmeleri uzun zaman alacak," diye yorumluyor. "Açlık hızlı bir son değildir. Belki o insanlardan bazıları hayatta kalmayı bile başarabilir... Bunu isterdiniz, değil mi?"

"Siktir. Seni."

"Hâlâ ilgilenmiyorum," diyor.

Tekrar öne doğru bakıyorum.

"Yine de siz insanlara karşı bu kadar merhametli olmak istediğimden emin değilim. Gazabımdan başka bir Ana'nın daha kurtulmasını gerçekten istemem - bir tanesi yeter de artar bile."

Ona açıkça bakmak için eyerde bir kez daha dönüyorum. Bunu yaptıktan birkaç dakika sonra yer titrer gibi oluyor ve kendimi desteklemek için atlıya tutunmak zorunda kalıyorum. O da bana başını eğerek bakıyor. Arkasından gökyüzü açılıyor, böcekler birkaç dakika içinde dağılıyor.

Korkunç bitkilerinin filizlendiğini görmüyorum ve pençelerine yakalanmış binlerce insanın acı dolu çığlıklarını duymuyorum, ama yine de bunun olduğunu biliyorum.

Artık dehşete düşecek halim kalmadı. Bu, onu Laguna'da ilk gördüğümünden bu yana işlediği uzun listeye eklenecek bir vahşet daha.

Ve eğer onunla seyahat edeceksem, o zaman bu atlının sapkınlıklarına alışsam iyi olur. Korkarım yakında onlardan çok daha fazlasını göreceğim.

Bölüm 18

"Günde üç kez duracağım," diyor atlı saatler sonra, atını yolun kenarına çektiğinde. "O zaman tüm insani işlerini yapmak zorunda kalacaksın."

"Ya bundan daha sık tuvalete gitmem gerekirse?" Ben de diyorum ki.

"Bu benim sorunum değil," diyor yakındaki bir ağaca yaslanarak.

Etrafımız sık ormanlarla kaplı dağlarla çevrili ve arazi ara sıra evlerle parçalanmış durumda.

"Umarım mecbur kalırsam eyerde üzerine işeyeceğimi biliyorsundur," diyorum. "Bununla ilgili bir sorunum yok. Hatta hoşuna bile gidebilir... eğer bu senin sapkınlığınsa."

Ama gerçekçi olalım, masumların kanıyla yıkanmak Famine'in gerçek sapkınlığı.

Atlı bana ters ters bakıyor. "Rahatlamış olsan da olmasan da önümüzdeki birkaç dakika içinde seni bu ata bindireceğim; zamanını boşa harcamamanı tavsiye ederim."

Kendi tehdidimi yerine getirmek ne kadar eğlenceli olsa da, o kadar önemsiz değilim. Yani, eğer kıyafetlerimi değiştirseydim, o zaman olabilirdim, ama şimdilik... bu senaryo varsayımsal olarak kalmak zorunda.

Atlıdan uzaklaşmaya başlıyorum, insani işlerimi yapmak için تنها bir yer arıyorum, ama sonra duruyorum.

"Tualete gitmen gerekmiyor mu?" Omzumun üzerinden sordum.

Şimdi düşündüm de, onu hiç tuvaletini yaparken gördüm mü?

"Bunu seninle konuşmayacağım," diyor, heybelerden biriyle oynarken.

"Ama yiyip içiyorsun." Bu ortaya çıkmalı.

"Bunun hakkında konuşmuyorum."

Güzel.

İç çekerek tuvalete gitmek için uzaklaşıyorum. Döndüğümde Famine atını okşuyordu, sırtı bana dönüktü. Bir an durup atın a karşı nazik davranmasını izliyorum.

Tam adamın tamamen şeytani olduğundan emin olduğum anda, sanki bir şeyi önemsiyormuş gibi gidip atını sevdi.

"Bir adı var mı?"

Atının hafifçe sarsıldığını görüyorum; sanırım orada olduğumu fark etmemişti.

"Neyin bir adı var mı?" Sesinden küçümseme damlıyor, sırtı hâlâ bana dönük.

"Atın."

Famine yüzünü bana döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

Yere oturdum. "Yani hazır değilim ama acelem de yok." Gökyüzü çekirgelerle ya da ölenlerin çığlıklarıyla dolu olmadığı için çok güzel bir gün. Oyalanabilirim.

"Endişeleriniz gerçekten umurumda değil."

"Biliyor musun," diyorum, sinir bozucu derecede yakışıklı yüz hatlarını daha iyi görebilmek için başımı arkaya eğerek, "seri katil olman yeterince kötü, ama en azından insanları öldürmediğin zamanlarda bu kadar hıyar olmayacağını umuyordum."

"Yukarı."

"Kalkacağım ama önce bana kendimle ilgili tek bir iyi özellik söylemelisin."

"Seni kurtaracak hiçbir şey yok."

Öfkelendim. "Tabii ki var. Bir kere harika bir vücudum var." Yani, bu tartışılmaz. Müşterilerime sorabilirsiniz. "Ayrıca konuşması kolay biriyim."

"Yukarı."

"Açılma konusunda biraz utangaçsanız sorun değil - pek çok erkek öyle. Bu bizim kültürümüze özgü bir şey -tamam, benim kültürüme. Her neyse, ilk ben başlayayım: Bence müstehcen derecede yakışıklısın ve gülümsemen tüm yüzünü aydınlatıyor."

Elbette bu gülümseme genellikle şiddetten önce gelir ama... yine de güzel bir gülümseme ve iltifat edecek başka bir şey kalmadı. Adamın boktan bir kişiliği var.

Azrail bana yaklaşıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden beni omzuna alıp havaya kaldırıyor.

"Vay be. Hey, bekle. Henüz gitmiyoruz, değil mi? Şu güzel yemek numaran ne olacak?" Sanki bir işaretmiş gibi, midem gurulduyor. "Acıktım."

"İki durağın daha var," diyor Famine, beni atın üzerine bırakırken.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yemek yemem gerekiyor, biliyorsun."

"Söz konusu yemek olduğunda insan vücudunun hangi sınırlara kadar dayanabileceğini biliyorum," diyor Famine, kendini eyere çekerek. "Birkaç saat daha aç kalarak hayatta kalabilirsin."

Bizi toprak yola yönlendiriyor ve yolumuza devam ediyoruz.

"Demek" diyorum küçük bir çiftliğin yanından geçerken, "böcek sürülerini kontrol edebiliyorsun." Ses tonum hafif, ama alarmımı yutmak zorundayım.

"Böcekleri kontrol etmiyorum, sadece onları çağırıyorum."

Çünkü bu çok daha net ...

"Böcekleri nasıl çağırıyorsunuz?" Çiftliğin küçük meyve bahçesi kuruyup giderken soruyorum.

Açlık iç çeker.

"Özür dilerim," diyorum, "ama şu anda yapacak daha iyi bir işiniz var mı?"

"Sana o lanet iltifatlarından birini edersem," diye homurdanıyor, "beni sorgulamayı bırakacak mısın?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Gerçekten bana iltifat etmeyi deneyecek mi? Bunu duymak zorundayım.

"Elbette," diyorum.

Ama ardından gelen sessizlikte, kendimi acı bir iğneye hazırlıyorum.

"Çok güzel bir sesin var."

Sözleri karşısında beklenmedik bir sıcaklık hissediyorum.

Şaşkınlıkla başımı eğiyorum. "Ama konuşmamamı istediğini sanıyordum," diyorum.

"Benim hakkımda. Başka bir şey hakkında konuş."

"Burada aslında erkek olmadığını söyleyen bir adamla oturuyorum, aslında at olmayan bir ata biniyorum-"

"O bir at."

"-ve bunların hiçbiri hakkında konuşmamam gerekiyor."

"Kesinlikle."

Uzun bir duraklama oldu.

"Peki. Sanırım seks hakkında konuşmak bana kalıyor.

Nemli, kalın, ıslak seks."

Bir sessizlik daha geçtikten sonra, "Bir iltifat daha ister misin?"

Yıldızlar söndü, gece soğudu ve kışımındaki hissi çoktan kaybettim ve yine de bir şekilde hala bu kahrolası atın üzerindeyiz.

"Eninde sonunda uyumam gerekecek," diyorum. "Durmayacağım," diyor Famine.

"Ve neden yıllar önce size katılmadığımı merak ediyorsunuz." Buna bir şey demiyor.

"Üşüyorum

."

"Ve aç." Biraz

daha

sessizlik. "Ve

yorgun."

"Alış buna, Ana."

Dudaklarımı büzüyorum. "Gerçekten durmayacak mısın?" "Hayır."

"Tam bir pislik," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Göz kapaklarım kapanmaya başladığında sabahın erken saatleri olmalı. Sonra başım eğiliyor. Başım

Göğsüm beni irkiltip uyandırdı.

Bir atın üzerinde otururken yorulmanın imkânsız olduğunu düşünürdüm ama şimdi gözlerimi açık tutamıyorum. Çenem birkaç kez daha göğsüme çarpıyor ve beni tekrar tekrar uyandırıyor. Fazla düşünmeden eyerde biraz dönüyorum ve yanağımı Famine'in soğuk zırhına yaslıyorum.

Ve sonra dalıp gidiyorum.

Aniden Kıtık beni yakalayıp sarsarak uyandırdığında kendimi düşüyor gibi hissediyorum.

"Atın üzerinde kal," diye emrediyor bana. Sesi acı verici bir şekilde uyanık geliyor, pislik.

"Sen atın üzerinde kal," diye mırıldanıyorum, gözlerim çoktan kapanmış.

Kıtık iyi olmayan insanlar hakkında bir şeyler mırıldanıyor ama ben çoktan uykuya geri dönüyorum.

Azrail'in koluna düştüğümde tekrar uyanıyorum.

"Kendine zarar vermeye mi çalışıyorsun?" diye soruyor ve daha önce fark etmediğim bir şeyi şimdi fark ediyorum; sesi kızgın ve öfkeli çıkıyor.

"Uyumaya çalışıyorum. Bir yatakla her şey daha kolay olurdu." "Durmayacağım," diyor inatla.

"İnanın bana, bunun farkındayım."

Yüzümü boynunun kıvrımına yaklaştırarak yeniden yerleşiyorum. Garip bir açı ve beni atlıya umduğumdan daha fazla yaklaştırıyor ama en rahat pozisyonlardan biri bu.

"Ne yapıyorsun?" Açlık talep ediyor. Şimdi sesi kesinlikle tedirgin geliyor.

"Uyuyorum," diyorum, gözlerim çoktan kapanmış.

Onun derin, onaylamayan kaşlarını hissedebiliyorum ama umursamaktan saatler ve saatler ötesindeyim. Yavaş yavaş bana karşı gevşediğini hissediyorum.

Sanırım bedenim birkaç kez daha kayıyor, ama sonunda Azrail'in sert kolu etrafıma dolanıyor ve beni kendisine bağlıyor. Sonra dalıp gidiyorum ve uyanmıyorum.

Gözlerimi açtığımda bir yatakta yatıyordum.

Hangi cehennemdeyim ben...?

Kendimi yukarı itiyorum ve yönümü bulmaya çalışarak etrafa bakıyorum.

Bir anda, önceki akşam aklıma geldi. Kıtık'ın atına binmek, tekrar tekrar uykuya dalmak ama sonra itilip kakılarak uyandırılmak. Ama bir noktada uykuya daldım ve uykuda kaldım.

Görünüşe bakılırsa, bu süre zarfında varmamız gereken yere varmış olmalıyız.

Duvarında birkaç kovboy şapkası asılı olan ve yatağın üzerine bir boğa kafatası monte edilmiş odayı incelerken, tanıdık bir çift ayağın emin adımlarını duyuyorum. Bir dakika sonra Famine içeri giriyor.

"Beni buraya sen mi koydun?" Selamlama amacıyla söyledim. Bana bir bakış attı. "Hayır, atım yaptı."

Tanrım, çok sinirli. İşte bu yüzden iyi bir uyku çekmek çok önemli. Ya da yatmak. Tercihen ikisi de.

"Yani beni bu evin içine, bu yatak odasına sadece uyuyabilmem için mi taşıdın?"

Kıtık kaşlarını çatar. "Yatak benden daha iyi. Zırhıma salyanı akıttın."

Onu kendi kişisel yastığım olarak nasıl kullandığımı hayal meyal hatırlıyorum.

"İnan bana," diyorum, "ben de durumdan pek hoşnut değildim."

Belime dolanan battaniyelere bakıyorum ve aklıma yepyeni bir düşünce gelince kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni sen yatırdın," diyorum şaşkınlıkla.

"Bunun bir anlamı olması mı gerekiyor?" Yine o hırçın, öfkeli sesiyle.

Gözlerim onunkilere dikiliyor ve onun bakışlarında da bunu görüyorum.

Azrail çocuk çuvalladı. Bana karşı nazikti, ve biliyor ki o.

Sinsi bir gülümseme patlattım. "Aww, gerçekten nefret etmiyorsun değil mi?"

Bakışları ağzıma düşüyor ve çenesindeki bir kas sığıyor.
"Bir keresinde beni sağlığıma kavuşturmuştun," diyor,
"yine de benden nefret ediyorsun. Küçük iyiliklerimi çok fazla düşünme."

İyilikler. O bile ne olduklarının farkında. "Kalk,"
diyor huysuzca, "gitme vakti."
"Bekle," dedim. "Yani burada bile değil miyiz?" Burası
neresi olursa olsun
aslında öyle.

Bana cevap vermiyor.
Kıtlık rastgele bir evde durdu ve beni yatağa yatırdı.
Muhtemelen uyuyabilmem için.

Odadan çıkıp evin içine doğru Famine'i takip ediyorum,
fayans zemin çıplak ayaklarıma soğuk geliyor. Buranın son
durağımız olmadığını daha önce fark etmeliydim. Kat planı
çok küçük.

Rahat düzene o kadar odaklanmışım ki, içine düşene
kadar kanı fark etmiyorum. Yönümü tamamen
kaybediyorum ve yere düşüyorum. Dirseğim sertçe yere
çarpar ve sıvı elbisemin içine işliyor.

Tam kendimi yukarı iterken, bakışlarım cam gibi gözlerle
birleşiyor. Çılgılık atmaya başlamadan önce ölü bir adama
baktığımı ancak fark edebiliyorum.

Famine'in kolları belime dolanıyor ve beni tekrar ayağa
kaldırıyor. Hareket etmeye başlıyorum, sonra tekrar
kayıyorum ve sadece Azrail'in beni tutuşu bir kez daha
düşmemi engelliyor.

Ölü adamın yanında ikinci bir ceset var - sanırım başka bir
adam, ama emin olamıyorum. Bu manzara zihnimin
işleyemeyeceği kadar korkunç.

Kıtlık beni dışarıya, kara atının beklediği yere
yönlendiriyor ve ben elbisemden damlayan ve tenimden
aşağı süzülen kan gerçeğine odaklanmamaya çalışıyorum.

Atının önünde duruyoruz ve o da hayvana başıyla selam
veriyor. "Atla."

Atlının tırpanı - içerideki insanları parçalamış olması
gereken tırpanın aynısı - yaratığa bağlanmış durumda.

Gözlerim yavaşça Famine'inkilere kayıyor.

Bunu yapamam.

"Ana-" diye

uyarıyor. Ben

kaçtım.

Her nasılsa, açıklanamaz bir şekilde hâlâ canlı olan sıra sıra buğdaylarla kaplı bir tarlaya doğru ilerlerken kollarım ve bacaklarım pompalanıyor.

Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum ve özellikle de umurumda değil.

Koş-koş-koş-koş-koş.

Bitkilerin arasından geçiyorum, sapları beni tokatlıyor. Ağır nefesim yüzünden arkamda Famine'in ayak seslerini duyuyorum ve Şeytan'ın taşakları, piç kurusu benim için geliyor.

Kaslarımı zorluyorum, onları sınırlarına kadar zorluyorum.

Sorun şu ki, son birkaç yılımı erkeklerin içine düşebileceği yumuşak, uysal bir şey olarak geçirdim. Kaslarım yok ve hızla yoruluyorlar.

Famine'in bana yaklaşması gülünecek kadar kısa bir zaman alıyor. Beni belimden yakaladı ve ikimiz de toprağın içine yuvarlandık.

Öksürüyorum, Azrail'in sırtıma yaptığı ağır baskı nefes almamı zorlaştırıyor. Bir süre sonra beni ters çevirdi.

"Seni küçük aptal çiçek, bilmiyor musun?" diye azarlıyor beni. "Ben her şeyi öldürürüm. Eğer yanımdan ayrılırsan, ölürsün."

Omuzlarını faydasızca itiyorum. "O zaman bırak öleyim, lanet olası!"

"Hayır."

Famine şaşkınlıkla bana bakıyor; verdiği yanıt onu benden daha çok şaşırtmışa benziyor. Sanki içinde bazı cevaplar varmış gibi yüzümü inceliyor.

Daha nazikçe, "Beni bir kez kurtardın. İyiliğinin karşılığını vereceğim, bu seni benimle kalmaya zorlamak anlamına gelse bile."

Aklıma yıllar önce onu kurtardığımı fark ettiğinde Famine'in bana bakışı geliyor. Boğulmakta olan bir adamın can simidine tutunması gibi.

Belki de o anda insanlığa inanmıştır. İnanmaması gerektiği halde. Şimdi inanmasa bile.

Yine de bana baktığında bir şeye inandığını söyleyebilirim. Zalim ifadesi gitmiş ve gözleri ıslı ıslı... şey, her ne ise, öfke değil.

Atlı kendini üzerimden iterek ayağa kalktı. Bir süre daha toprakta yattım, sadece ona bakıyordum.

Famine tozunu alıyor. Bir süre sonra bana elini uzattı. Hemen tutmadığımda yeşil gözleri parlıyor.

"Bunu ya kolay yoldan yaparız - ve sen de benimle gelmeye gönüllü olursun -" diyor, "ya da zor yoldan yaparız."

Zor yolun ne olduğu hakkında ayrıntılı bilgi vermiyor ama öğrenmekle ilgilenmiyorum. Birden kendimi yenilmiş hissettim. Ona direnmek beni bir yere götürmüyor.

"Bence senin tanımınla benim sertlik tanımım birbirinden çok farklı şeyler," diyorum elini tutarak.

Şakayı anlamıyor ya da anladıysa bile tepki vermiyor.

Açlık beni ayağa kaldırıyor. Ayağa kalktığımda bile, Ancak elimi bırakmıyor. İkimiz eyere binene ve atı hareket etmeye başlayana kadar beni tutuşunu gevşetmiyor. Ama sonra, dün gece beni sıkıca tutan kolu tekrar belime dolanıyor ve beni zırhına yaslıyor. Azrail'in atından düşmemden ya da uykuya dalmamdan korktuğunu sanmıyorum.

Sanırım, atının tüm nefretine ve öfkesine rağmen, bana dokunmayı pek de umursamıyor.

Bölüm 19

"Yorulдум."

"Yine mi bu?"

Üst üste ikinci gündür, ikimiz gece geç saatlere kadar at sürüyoruz.

"Yeni haber-" diyorum, "Her gün uyumak isteyeceğim. Tıpkı yemek yemek gibi, bu da benim için isteğe bağlı bir aktivite değil." Her ne kadar onun için isteğe bağlı bir aktivite gibi görünse de.

Adam cevap olarak homurdanıyor.

"Ayrıca açım," diye ekliyorum.

"Oh, Tanrı aşkına."

"Dinle, göt herif," diyorum, sinirim tepeme çıkıyor, "beni hayatta tutmaya bu kadar kararlıysan, aptal temel doğana karşı koymalı ve ihtiyaçlarımı karşılamama gerçekten yardım etmelisin."

Sözlerime yine hırılıyor. Aniden rotasını değiştirir gibi oldu, atını yakındaki bir tarlaya doğru yönlendirdi. İsimsiz bir ekinin üzerinden geçiyoruz.

"Ne yapıyorsun?" Uyku sersemliğimi üzerimden atarak soruyorum. "İhtiyaçlarını karşılıyorum," diye ısıırıyor.

"Sadece bir yere kadar dayanabilirim.

çok fazla rahatsız ediyorsun."

Onu ikna etmek... yeterince kolaydı. İçimde bir endişe kıvılcımı hissediyorum. Belki de çok kolaydı.

Yanlarından geçtiğimiz ekinler kollarımıza ve bacaklarımıza çarpıyor. Onların ötesinde bir şey göremiyorum, ta ki tarla gözden kaybolana kadar. Önümüzde küçük, karanlık bir yapı görüyorum. Tam hız ona doğru gidiyoruz.

Son saniyede, Famine dizginleri çeker ve atı aniden durur, ön toynakları yerden kalkar ve havayı pençeler.

Bu adamın yaptığı her şey çok dramatik olmak zorunda.

At ayaklarını tekrar yere bıraktığında, Azrail aşağı uzanarak atına bağladığı tırpanı çözer.

Elinde silahıyla Kıtık attan inip eve doğru ilerliyor. Ancak o zaman, ay ışığında uğursuzca parlayan koca kılıcı bıçağını gördüğümde, korkunç küçük planı bir araya geliyor.

Siktir.

İhtiyaçlarımı bu şekilde karşılamak istiyor. Evlerini özgürce kullanabilmemiz için başka birini öldürerek.

Lanet olsun.

Attan inip peşinden koşuyorum. "Famine, lütfen, çok sert bir şey yapmayalım-"

Atlı bir ayağını kaldırıyor ve kapıyı sertçe tekmeliyor, darbe o kadar şiddetli ki metalin menteşelerinden koptuğunu duyuyorum.

İçeride bir kadın çığlık atıyor. Kahretsın. Kahretsın, kahretsın, kahretsın.

Atlı içeri girer, iri ve ölümcül görünmektedir, yüzünde uğursuz bir çatıklık vardır. Odanın karşı tarafında yaşlı bir kadın eski bir kanepenin arkasına sinmiş. Yerde bir kitap ve zayıf, sulu bir ışık yayan küçük bir yağ lambası görüyorum.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diyor sesi titreyerek.

Famine kadını görür görmez ona doğru yaklaşır ve niyetinin ne olduğu bellidir.

Yaşlı kadın, jestin faydasızlığına rağmen istavroz çıkarır. Bu gece alacağı tek ilahi müdahale ona doğru yaklaşıyor ve hayatı adamın umurunda bile değil.

"Kıtık!" Paniklemiş ve işe yaramaz hissederek peşinden koşuyorum.

Beni tamamen görmezden geliyor, bakışlarını bir sonraki kurbanına dikmiş. Hâlâ yere çömelmiş, bir şeyler geveliyor - belki de bir dua - ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Azrail'in tırpanının tahta sopasını tutuyorum ama elimden kolayca kurtuluyor.

"Uzak dur Ana," diye emrediyor Famine, bana bir bakış bile atmadan.

Evet, siktir et.

Kadına doğru yaklaşıyor ve tırpanı geri çekerek saldırmaya hazırlanıyor.

Hiç düşünmeden kendimi yola atıyorum ve yaşlı kadını kenara fırlatıyorum. O korkunç tırpanın ucunun üzerime doğru indiğini gördüğümde gözlerim büyüyor.

Diğer kadına değil de bana vurmak üzere olduğunu fark ettiğinde, Famine kolunu geri çekti

Sadece yeterince hızlı yapmıyor.

Tırpanın ucu omzuma batıyor ve sinirlerimi bu kadar kolay kesmesi mide bulandırıcı.

Tereyağından kıl çeker gibi.

Bir an için kendimi oltaya yakalanmış bir balık gibi hissettim. Ama sonra bıçak indiği kadar hızlı bir şekilde gitti, ardında daha fazla et yırtıldı.

Acının farkına varmam bir saniye sürüyor ama farkına vardığımda nefesim kesiliyor, bacaklarım bükülüyor.

"Ana," diyor Famine dehşet içinde, bıçağı bırakarak.

Kadın tekrar çığlık atıyor. Sonra, atlinin dikkati dağılmışken, kadın ön kapıdan kaçar ve gecenin içinde kaybolur.

Azrail farkına bile varmaz.

"Seni aptal kadın!" diye bağılıyor bana.

Dizlerinin üzerine çöküp bana uzanıyor. Belki de hayal görüyorum ama ellerinin tenime dokunduğunda biraz titrediğine yemin edebilirim.

O yarayı incelerken ben haykırıyorum. Yüzünü göremiyorum ama biraz geri çekildiğine yemin edebilirim.

"Elbiseni çıkar," diyor.

"Oh, şimdi de pantolonuma girmeye çalışıyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Ana."

"Şaka yapıyorum," diye nefes alıyorum. "Tanrım."

"Elbisen," diyor Azrail, sesi kızgın.

Sadece Famine'in yüksek elmacık kemiklerinin ve o acımasız, dolgun dudaklarının dramatik kesimini seçebiliyorum ve bunun için minnettarım. O korkutucu gözlerinde saklı olan duyguları gerçekten görmek istemiyorum.

"Kolumu oynatmıyorum," diyorum.

Bir an sonra Famine'in sıcak elleri elbisemin yakasını kavırıyor.

Riiiiiiip.

Kumaşı parçalara ayırıyor.

Famine elbisemin son parçasını omzumdan çıkarırken artık açıkta olan göğüslerime bakmaktan kaçınıyor.

Tekrar yaraya uzanıyor. Yardım etmeye çalıştığını varsayıyorum ama yaralı insanlara yardım etme konusunda hiç deneyimi olmadığından da eminim.

"Bekle," diyorum, acıyla sığ nefesler alarak. Açlık duraklıyor.

"Alkol."

Gözlerini üzerimde hissediyorum. "Şimdi içmek ister misin?" Kesinlikle aldırmazdım.

"Yarayı dezenfekte etmek için," diyorum yavaşça.

Famine uzun, çok uzun bir süre bana baktı. Sonunda bir tür karara vararak ayağa kalkıyor ve mutfağa yöneliyor. Sonsuza kadar etrafı karıştırdığını duyabiliyorum.

Döndüğünde elinde mantarlanmış bir sürahi vardı.

Yüzümü buruşturuyorum. Belli ki ev yapımı ve muhtemelen şüpheli bir şey.

Kıtlık da aynı fikirde görünüyor. "Bu seni iyileştirmekten çok öldürecek," diyor.

"Ver şunu bana." Şişeyi ondan almak için hamle yapıyorum ama atlı şişeyi önümden çekiyor.

"Kıpırdamadan dur," diyor ve kapağı açıyor.

Ona şüpheli bir bakış attım. Kıtık hakkında gördüğüm tek şey can yakma ve öldürme yeteneği. Yaralı bir insana nasıl bakacağını bildiğine pek inancım yok.

Yaralı omzumu tutuyor, yaranın kendisine dokunmamaya dikkat ediyor. Gizemli likör şişesini yavaşça eğerek yaranın üzerine bol miktarda döküyor.

Alkolün etkisi geçtiği anda acı kör edici bir hal alır ve soluk soluğa bir çığlık atılır.

"Bu aptalca bir fikirdi," diyor.

"Kapa çeneni," diye bağıyorum.

Yanımdan kalkan Famine bir kez daha evin içinde dolaşüyor ve bir süre sonra birkaç parça giysiyle geri dönüyor. İlkini yırtıp parçalara ayırıyor ve omzuma sarıyor. Yaramı itip kakarken bir çığlık daha atıyorum.

İşi bittiğinde, vardiyalı bir elbiseye benzeyen ikinci giysiyi silkeliyor.

"Göğüslerime bakmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?" Sanırım. Ne de olsa hâlâ ona maruz kalıyorum.

"Hava soğuk."

"Dürüst ol," dedim, "rahatsızsın."

"İyi, elbiseyi giyme," diyor geri çekilerek. "Umurumda değil."

Sonunda bu şeyi takıyorum ya da en azından takmaya çalışıyorum. Sorun şu ki, sakat omzum bağlı ve hareketi zorlaştırıyor.

Karanlıkta Azrail'in nefes verişini duyuyorum, sonra bir kez daha yanıma gelirken uğursuz ayak seslerini. Önümde diz çöküyor.

"Ne yapıyorsun?" Diye soruyorum ve şimdi karanlıkta o parlak gözleri bir anlığına yakalıyorum.

Beni görmezden gelerek kumaşı kapıyor ve kollarımı kollardan geçirmeye yardım ediyor.

Bana yardım ederken ona meraklı bir bakış atıyorum, kaçınılmaz olarak yarama tekrar çarptığında acıyı görmezden geliyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Tekrar soruyorum.

Dikkatle kumaşa bakıyor ve ben onun sıkıntılı bakışını hayal ettiğimi düşünüyorum.

"Seni incitmeye çalışmıyordum," diyor huysuzca.

Birini incitmeye çalıştığını söylemek istiyorum.

Ama garip bir şekilde, beni incittiği gerçeğinden rahatsız olduğunu söyleyebilirim.

"Biliyorum," diyorum onun yerine. Azrail ne kadar vahşi ve zalim olsa da bana acı çektirmemeye özen gösterdi. Onunla son karşılaştığımda neredeyse hayatımı kaybettiğimi düşünürsek bu çok kafa karıştırıcı.

Sağlam elimle parmaklarımı giydiğim elbisenin üzerinde gezdiriyorum. Sadece kumaşı hissetmek bile bu gömleğin - her ne kadar büyük ve eski olsa da- önceki dünyadan bir şey olduğunu anlamam için yeterli.

Bir an için umutsuzca üzüldüm, ama nedeninden bile emin değilim. O dünyayı hiç tanımadım. Kaybetme duygum tamamen uydurma. Ama anlatılanlara bakılırsa hep cennet gibi gelirdi - ya da en azından şu anki bok çukuru dünyamızdan bir adım ileride.

"Teşekkür ederim," diyorum, parmaklarımı hâlâ kumaşın üzerinde gezdirerek.

Famine cevap olarak homurdanıyor.

Bir süre sonra, "Onun önüne atlamamalıydın" dedi.

İç çekiyorum. "Bir iltifatı mahvetmeden kabul edemez misin?"

"İltifatlara ihtiyacım yok ya da istemiyorum."

Siktir et hepsini. "O zaman sözümü geri alıyorum," diyorum. "Bana yardım ettiğin için sana minnettar değilim."

Sessizlik ağır ve atlıların kaş çatmaları karanlıkta hissedebileceğim kadar efsaneleşiyor.

Belki önemsiyordur, belki de önemsemyordur. Yine de sinirli.

Bu benim için yeterli.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

Kadının önüne atla demek istiyor.

"O senin için aynı şeyi yapmazdı," diye ekliyor. "Bunu bilemezsin," diyorum.

Ama. .. kalbimin derinliklerinde, bir yabancının benim için kendini feda edeceğine gerçekten inanıyor muyum?

Hayır. Kesinlikle olmaz. İnsanlar bencil pisliklerdir. Ancak bunu Famine'e itiraf etmiyorum.

"Ben de bir keresinde sana yardım etmiştim, her ne kadar sen benim için aynı şeyi yapmayacak olsan da" diyorum.

Bunu uzun, acılı bir sessizlik izliyor. Karanlıkta Azrail'in yakıcı bakışını hissediyorum.

Yaram zonkluyor ve dikkatimi konuşmadan uzaklaştırıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bir süre sonra Azrail sağlam kolumu tutup ayağa kalkıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor.

"Şimdi ne olacak?"
diye sordum.

"Uyuman gerek."

Oh. Doğru ya. Yaşlı bir kadının evine girip ölümünü saptırmak arasında, bir şekilde Famine'in durma nedenini unuttum.

Atlının beni arka odaya götürmesine izin verdim. Genellikle karşı cinsi yatak odasına götüren ben olurum. Genelde planı olan benimdir.

Kıtlık eşikte duruyor ve bu yabancının yatak odasına girmeme izin veriyor. Buranın havası ağır bir parfüm kokusuyla dolu ve her ne kadar karanlık olsa da, odanın küçük ıvır zıvırlarla dolu olduğunu düşünüyorum, çünkü iki kez mobilyalara çarpıyorum ve birkaç eşya takırdıyor.

Yatağı bulmak için etrafı kolaçan etmem gerekiyor ve onu bulduğumda bile suçluluk ve dehşetin bir bileşimi midemi sıkıştırıyor çünkü gerçek sahibi karanlıkta bir yerlerde.

Seni aptal, Ana. Bu durumun ortaya çıkacağını bilmen gerekirdi. Ne de olsa dün gece olan buydu.

Azrail beni izliyor, bu yüzden mekanik bir şekilde örtüleri geri çekip yatağa giriyorum. Çarşaf lar nemden dolayı nemli ve eski, küflü bir kokusu var. Yerleşirken bile yüzümü buruşturuyorum.

Yani, teknik olarak, şimdiye kadar uyuduğum en kötü yatak değil ve o yaşlı kadının bu gece alacağı konaklamadan daha iyi.

Ben yatar yatmaz, Famine odadan çekiliyor.

Uzun süre karanlıkta yatıp tavana bakıyorum. Uykunun gelmesini bekliyorum, ama omzum hala zonkluyor ve ayrıca son bir saatten beri yorgunum.

Benimkinin ötesindeki odada, at lının bir ileri bir geri, bir ileri bir geri yürüdüğünü duyabiliyorum. Sakinleştirici olmalı ama sesi çok tedirgin geliyor.

"Şunu keser misin?" Sonunda

seslendim. Ayak sesleri durakladı.

"Şu anda yolda olmalıydım," diyor.

"Durmaya karar veren ben değildim," diyorum.

Şimdi o ayak sesleri yatak odasına yaklaşıyor. Karanlıkta, kapı aralığındaki iri silüetini görüyorum, tırpanı hâlâ elinde.

"Nankör insan." Sesi içime bir ürperti gönderiyor. "Seni zorla atıma bindirmeli ve sürmeye devam etmeliyim."

"Gereksiz yere dramatik davranıyorsun," diyorum. Yatağı okşuyorum. "Sadece bir saniye otur. Volta atmanı dinlemekten uyuyamıyorum."

Bu bir şok gibi gelebilir ama Kıt lık aslında oturmuyor. Sadece kapı aralığında belirmeye devam ediyor.

Öfkeyle battaniyelerimi atıp kalkıyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ona cevap vermek yerine odayı geçip Azrail'in elini tutuyorum ve onu yatağa doğru çekiyorum. Şok olmama rağmen, onu odaya götürmeme izin verdi.

Yatağa geldiğimde, onu sağlam kolumla aşağı itiyorum. Ancak şimdi direniyor.

"Seksle ilgilenmiyorum, küçük çiçek," diyor. Sesinde tüylerimi diken diken eden bir nota var.

"Hiçbir şey teklif etmiyordum, seni koca kaba herif," diyorum yumuşak bir sesle. "  imdi otur." Zırhını tekrar itiyorum.

Küstahça kaşlarını   atı  ını çok iyi hayal edebiliyorum. İsteeksizce dizlerini büküyor ve yatağın kenarına t  n  yor.

"Mutlu musun?" diye homurdanıyor.

"Surat asmayı kes," diyorum, ben de yatağa uzanıyorum. "Karanlıkta beni görebiliyor musun?" Bir süre sonra kendimi garip bir şekilde açıkta hissederek soruyorum.

"Fark eder mi?" diye homurdanıyor.

Elimi yüzünün önünde salladım. "Ne yapıyorsun?"

"Beni göremezsin," diyorum, biraz muzaffer bir edayla.

"Burada oturmamın ne anlamı var?" Ayağa kalkmaya başladı ama kolundan tutup onu geri çektim.

O tekrar ayağa kalkamadan, sağlam olan tek kolumla zırhını çekiştirmeye ba  ladım.

Bir seks işçisi olarak öğrendiğim bir şey de kıyafetlerin gerçek doğası. Giysilerimizi maske gibi takarız. Onları çıkarırsanız, bir insanın maskesini düşürürsünüz. Şimdi yapmak istediğim de bu; atlıyı taklitlerinden soymak, her ne olursa olsun.

Dokunuşumun altında vücudu kaskatı kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" Famine tekrar sorar, bu sefer daha tela  lıdır.

"Memelerini sakınle  tir. Senin kızlığını bozmaya   alı  mıyorum."

En azından bu gece değil.

Bu son düşünce nefesimi kesiyor.

Ne oluyor Ana? Canavarla seks masadan kalktı.

... ya da üzerinde, yakınlarda yemek tabakları olup olmamasına bağlı olarak ...

Hayır, hayır. Korkunç atlıyı sikmek yok.

"Omzunu oynatmamalısın," diyor hışımla, vücudu dokunu  umun altında hâlâ kaskatı.

"Sorun yok." Pek iyi sayılmaz ama neyse. "Daha kötülerini de yaşadım."

Bir an sessizlik oldu ve Famine'in gövdemdeki yara ve kabukları düşündüğünü biliyorum.

Sessizlik uzar gider ve işte bu noktada normal, iyi bir insan beni neredeyse öldürdüğü için özür dileyebilir. En azından af dileyebilirdi.

Zırhını soymaya başladığımda Famine, "Orada hiç bulunmamalıydın," diyor.

"Nerede?" Yaşlı kadını korumaktan bahsettiğini düşünerek söylüyorum.

"Beni o kadınla ziyarete gelen, beni satmaya çalışan sen." Sözlerinden küçümseme damlıyor.

"Peki ben nerede olmalıydım?" Bronz bir vambrace'i kenara atarak soruyorum.

"Benimle birlikte."

Sesinin alçak perdesinden ürperiyorum ve bu sefer yanlış anlaşılma yok, bunlar iyi ürpertiler. Sorunlu bir şekilde iyi ürpermeler.

Ellerim göğsünü örten zırha gidiyor, bedenim ona sürtünüyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve cinsel bir şey olmamasına rağmen, tüm bu durum samimi hissettiriyor.

Göğüs zırhını çözmeye çalışırken dikkatimi dağıtmak için "Bana kendinden bahset," diyorum.

"Paylaşacak bir benliğim yok."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Tabii ki biliyorsun." Bakışlarım yukarı fırlıyor ve yatak odası gölgelerle dolu olsa da gözlerinin havuzlarını yakalıyorum.

Bana bakıyor ve bir an sonra bu konuyu detaylandırmamı isteyebileceğini hissediyorum.

Zırh ellerimde çözülüyor. "Dünyaya geldiğinden beri bir erkeksin-"

"Ben-"

"Sen bir erkeksin. Sırf ölemiyorsun ve bir şeyleri kendiliğinden büyütebiliyorsun diye."

böcek sürüleri, uyuyamama ve işeme-"senin bir beden var. Bir benliğin var."

Çözölmüş göğüs zırhını bir kenara fırlatıyorum, metaller yerde takırdıyor.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye yanıtlıyor sonunda. "Sana kendimle ilgili insani bir şey söylememi mi istiyorsun? İçimde gerçekten insan olan bir parça olsaydı bile - ki yok - sizin türünüz onu uzun zaman önce yok etti."

Sanırım bizim ellerimizde gördüğü işkenceyi ima ediyor. Neredeyse ona bunu soracağım ama bu konuşmanın sesindeki kötölüğü geri getireceğini biliyorum. Öfkeli tarafıyla ilgilenmiyorum; gün içinde buna yeterince maruz kalıyorum.

"Peki, o zaman bana kendinle ilgili insanlık dışı bir şey söyle."

Ardından uzun bir sessizlik daha. Sanırım Azrail'i şok etmiş olabilirim ama nedenini bilmiyorum.

"Hissediyorum... her şeyi," diyor sonunda. "Her çimen yaprağını, her yağmur damlasını, güneşin kavurduğu kilin her santimetresini. Ben esen fırtınayım, ben kuşu ve kelebeği taşıyan rüzgârım." Konuştukça kendine güveni gelmeye başlıyor.

"Bu formu giydiğim için hislerim biraz azaldı," diyerek hafifçe göğsüne dokunuyor, "ama yine de her şeyi hissediyorum."

Kolunu saran zırhın son parçasını da unutarak ona yaklaşıyorum, sözlerinden etkileniyorum. Hakkımda ne dersiniz deyin, iyi bir hikâyeyi severim.

"Benimle kardeşlerim arasındaki fark bu," diye devam ediyor. "Hepimiz dünyayı yakıp yıkmak için yaratıldık, ama aramızda farklar var: Savaş en insancıl olanıdır, belki de ondan sonra Pestilence gelir. Ama Thanatos-Death- bile yaşamla yakından bağlantılıdır.

"Gerçekten yaşayan en az kişi benim. Orman yangınları, bulutlar ve dağlarla diğer her şeyden daha fazla ortak nokta var. Bu yüzden yaşayan ve nefes alan bir şey olmak boşucu, tatsız bir deneyim. Ben... bu ete hapsedilmiş durumdayım."

Biraz arkama yaslanıp itirafını sindirmeye çalışıyorum.

İç çekiyor. "Sadece bunun bitmesini istiyorum," diye itiraf ediyor. "Tek istediğim bir zamanlar olduğum şeye geri dönmek."

Famine yerle duvar arasında bir noktaya bakıyordu, ama birkaç dakika sonra sanki yanında olduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndü.

Aniden ayağa kalkar. "Şafakta yola çıkıyoruz," diyor. "Dinlenebiliyorken dinlenin. Yarın hiç dinlenemeyeceksin."

Bununla birlikte, odadan dışarı çıkar. Kapıyı geçtikten hemen sonra duraklar.

"Benimle ilgili insanlık dışı bir şey daha var, çiçek." Kıtık başını hafifçe bana doğru çeviriyor. "Ben sadece var olmam, açlık çekerim."

Bölüm 20

Her zamanki gibi, Famine sözünü ertesi gün yerine getiriyor; güneş doğduğunda biz çoktan yola çıkmıştık ve kaldığımız ev çoğunlukla unutulmuş bir hayalden başka bir şey değildi.

Ayaklarımı oynattıkça yaram zonkluyor. Sonunda bir çift bot daha giydim - kesinlikle bana ait olmayan, çamurla kaplı botlar. Hissettiğim suçluluk duygusuna rağmen yine de onları aldım. Şaşırtıcı derecede iyi oturdular.

Ayrıca, gün ışığında bir gecelikten başka bir şey olmayan, üzerimdeki kabarık beyaz giysiyi bağlamak için kullandığım deri bir kemer de aldım.

Gülünç görünüyorum ama en azından hayattayım. Bu, buralardaki diğer insanların çoğu için söyleyebileceğimden daha fazla.

"İlk kez bir araya geldiğimiz gün," diyor Famine, düşüncelerimi bölerek. "Neden beni aradın?"

Ben burada kemerler ve gecelikler hakkında düşünüyorum; bu arada atlı da bana varoluşçu yaklaşıyor.

"Ben bir şey aramadım," diyorum. "Sen benim kasabama geldin."

"Kaçabilirdin," diyor.

"Eninde sonunda bana yetişecektin."

"Mmm." Ellerinden biri kalçalarımın üzerinde duruyor ve şimdi oradaki materyali boş yere okşuyor. Yakınıma eğiliyor. "Seni tanıyacağımı düşündün." Sesi ve ağzının yakınlığı tüylerimi ürpertiyor.

Evet. Tabii ki öyle düşünmüştüm.

Bir süre sonra atlı tekrar konuşur.

"Beni kurtardığın gün nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyorum," diye itiraf ediyor. "Gerçekten arıyor olsaydım seni tanırdım ama son beş yılımı kimseyi gerçekten görmeden geçirdim."

Çocukluk evimi yok etmeden hemen önce Famine'in ne kadar kızgın olduğunu hatırlıyorum. Hapisteyken ona ne olduğunu bilmiyorum -bu sırlar ona zarar veren insanlarla birlikte öldü- ama Famine'e her ne olduysa, zaten zalim olan bir adamı çok çok daha zalim yaptığı açık.

"Beni neden kurtardın ki?" diye sorar Azrail.

Bunu bana ilk kez sormuyor ama anlaşılan cevabımı tekrar duymak istiyor. Ya da belki farklı bir cevap istiyordur; insani fedakârlığın ona pek uyduğunu sanmıyorum.

"Çünkü genç ve aptaldım." Sesime bir parça acı karışıyor.

O yoğun gözlerin başımın arkasını deldiğini hissedebiliyorum. Onun incelemesi altında kayıyorum ve kendimi daha fazla açıklama ihtiyacı hissediyorum.

"Annemi ben bebekken, babamı da on iki yaşındayken kaybettim. Babamın ölümünden sonra beni kız kardeşi büyütmeye başladı. Pek nazik değildi. Zaten beş çocuğu vardı ve bir tane daha istemiyordu. Benim bir yük olduğumu açıkça belirtti."

Derin bir nefes alıyorum. "Seni orada yatarken gördüğümde, çamur, kan ve yağmurla kaplı beden..." İçinde bulunduğu durumu tarif edecek kelimeleri bile bulamıyorum. "Korkunçtu." Gerçekten öyleydi. Kim olduğu ya da ne yaptığı önemli değildi. Kimse böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

"Atlı olduğunu anladığımda bile seni bırakamadım." Yutkunuyorum, tırnaklarıma bakıyorum. "İstenmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Gençlik yıllarımı ailemin yaşayıp yaşamadığını umursamadığını hissederek geçirdim.

ya da öldü. Yolun kenarında yatan ben olsaydım, birilerinin ilgilenmesini isterdim. Bu yüzden sana yardım ettim."

Famine'in bakışlarının yakıcılığını hissediyorum. Bir an için kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Demek bende kendini gördün," diyor, sesi biraz kısık. "İşin özünde bencil güdülerin olduğunu bilmeliydim.

Cennete bakıyorum. Tanrım bana güç ver. "Buna empati denir."

"Siz insanların nezaketten ne anladığının farkındayım."

"Sanki sen şefkatin parlak bir örneğisin de," diye çıkışıyorum.

"Öyle olduğumu hiç söylemedim - ancak şunu da belirtmeliyim ki seni yıllar önce bağışladım."

"Ben ve başka hiç kimse," diye cevap veriyorum. "Memleketimi yok ettiğinizde ailemden kalan son kişiyi de öldürdünüz."

"Teyzeni kurtarmam mı gerekiyordu?" Sesi acımasız geliyor. "Kendin söyledin, nazik değildi."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kızmış gibi bir bakış atıyorum. Belki de öyledir. "Geri dönebileceğim bir hayat yoksa beni bağışlamanın ne anlamı var?"

Famine merakla bana bakıyor ve insanların birbirlerine bizim kadar ihtiyaç duymadığına inanıyor olabileceğini düşünüyorum. "Kurtarabilecekleri halde beni kurtarmadılar," diyor. "Sen kurtardın."

"Hepsini öldürmek zorunda değildin."

Eyerde arkamda sertleştiğini hissediyorum, zaten acımasız olan zırhı sırtımda daha da rahatsız edici.

"Sana nasıl tutsak olduğumu anlatmış mıydım?" diye fazla sakin bir şekilde soruyor.

Başımı sallıyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Kulağıma fısıldarken sesi bir aşığinki kadar alçak. "Bana karşı nazik olan bir aileyi bağışladım." O konuşurken parmakları kalçamı okşuyor, dokunuşu tehditkâr. "Hayatımı kurtarmadılar -senin gibi değil- ama beni içlerine aldılar.

Evde. Beni beslediler, ne olduğumu bilmelerine rağmen yataklarında uyumama izin verdiler.

"Aptalca bir şekilde misafirperverliklerinin tadını çıkardım, bir yerde olması gerekenden biraz daha fazla kaldım. Öldürmeme pek aldırmadılar ya da en azından bundan hiç şikayet etmediler. Ve tüm bu süre boyunca zarar görmeyeceğimi düşünđüm.

"Ama sonunda bir insan ailesinin beni barındırdığı haberi yayıldı.

Yakındaki bir köyün etrafındaki ekinleri telef etmek için evlerinden ayrıldım. Döndüğümde aile -koca, eş ve üç küçük çocuk- katledilmişti.

"Orada yakalandım ve öldürüldüm. Bir sonraki uyanışında, derme çatma bir hapishaneye dönüştürülmüş terk edilmiş bir binadaydım. İşte gerçek dehşet o zaman başladı.

"Başıma gelenleri tarif edecek kelimeler yok - çektirilen acıları, çarpık ihlalleri. Olsaydı bile, bir insan aklının yaşadıklarımın derinliğini anlayabileceğinden şüpheliyim. Hiç kafanız tekmelenmedi, dişleriniz diş etlerinizden sökölmedi, gözleriniz oyulmadı ya da tırnaklarınız sökölmedi. Hiç kazığa oturtulmadınız, yakılmadınız, bağırsaklarınız deşilmedi ya da paralanmadınız - bazen aynı anda. Hiç öldürölmediniz, sadece hayata geri dönmek ve her şeye tekrar tekrar katlanmak için." Dudakları kulağıma karşı yumuşak, sözleri beni ikinci el bir korkuyla doldursa bile.

"İnsanların birbirlerine verebilecekleri acı ve ıstırabın gerçek boyutunu gördüm ve akla gelebilecek her türlü işkenceye katlandım." Konuşurken sesi yükseliyor.

Yutkunuyorum.

"Yakalanmadan önce görevime inanıyordum ama yaşadıklarımın sonra bu görev kişisel bir hal aldı. Her ölüm, bana karşı işlenen zulmün telafisidir."

Kıtlığın sefaletimizin tadını çıkarmasına, onu krema gibi yalayıp yutmasına şaşmamalı.

"Sana bunu yaptıkları için üzgünüm," dedim.

Beni tekrar sıkıca kavıyor ama cevap vermiyor.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, sözleri aramızdaki havada asılı kaldı.

"Ee," diyorum sonunda, sohbeti hafifletmeye karar vererek. "Son beş yıldır neredeydin?"

"Yollarımızı ilk ayırdığımızdan beri mi demek istiyorsun?" Olumlu bir ses çıkarıyorum.

Kıtlık eyerinde geriye yaslanır, nefes verir. "Daha iyi bir soru, nerede olmadığımıdır."

Nefesim kesildi.

Beş yıl önce Kıtlık, Güney Amerika'dan tamamen kaybolmadan önce Montevideo'dan Santiago'ya kadar ölülerin izini bıraktı. Aptalca bir varsayımda bulunmuştum... Ne varsaymıştım bilmiyorum. Belli ki fazla iyimser bir şey.

"Dünyanın ne kadarı yok oldu?" Neredeyse sormaya korkuyorum.

"Avrupa ve Asya'nın büyük bir kısmının yanı sıra Afrika, Avustralya ve Amerika'nın bir kısmı da yok oldu."

Bir an nefes alamadım. Ben hayatımı yaşamaya devam ederken, bütün kıtalar yok oluyordu. Dünyanın bu kadar büyük bir kısmının yok olduğu düşüncesini nasıl kelimelere dökeceğimi bilemiyorum. O yüzden yazmıyorum.

Sessizlik içinde bir saatten fazla zaman geçiriyoruz ve bu süre zarfında bu korkutucu gerçekliğimle barışıyorum. Gerçekten hepimiz mezara gidiyoruz. Bu durum Azrail'den kaçma girişimimi daha da saçma kılıyor. Adam haklıydı, nereye gidebilirdim ki? Eninde sonunda hepimizi öldürecek.

Ama bu doğruysa, kardeşlerine ne oldu? En azından birinin Kıtlık'tan önce yeryüzüne çıktığını biliyorum - belki de ikisinin, gerçi raporlar bu ikincisi hakkında biraz belirsizdi. Eğer başarılıysalar, neden ortadan kayboldular?

-Yoksa bırakmadılar mı? Ve neden bu kadar çok insanı canlı bıraktılar?

"Nasıl?" Famine düşüncelerimi bölerek soruyor.

"Ne?" Atlının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kolumun üst kısmına, yaramın yanına dokunuyor. Bakıyorum ve kolumu kucakladığımı fark ediyorum. Bir noktada, eyerdeki sürekli hareket, kesiğin komik ve yırtılır bir şekilde zonklamasına neden olmaya başladı.

Ve o fark etti.

Kaşlarımı çattım. "Acıyor ama iyi olacağım."

Azrail hiçbir şey söylemiyor ve bir dakika daha devam ediyoruz. Ama sonra Famine'in nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Aniden atını durdurdu.

"Çok merhametli esirgeycim bana bonus bir çiş molası vermeye mi karar verdi?" Kendini atından aşağı sallarken söylüyorum.

Azrail beni görmezden geliyor, adım adım uzaklaşıyor. İstemedenden de olsa gözlerim geniş omuzlarına ve sivrilen beline takılıyor. Bronz zırhı güneşin altında parlıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, karamel rengi saçları yüzüne doğru savruluyor ve nefesim kesiliyor. Geçmiş bir çağdan kalma bir kahraman gibi görünüyor, yüz hatları acı verecek kadar mükemmel.

O şok edici yeşil gözler beni içine çekerken mücevher gibi parlıyor. "Geliyor musun?"

Tereddüt ediyorum, sadece güzelliği beni hazırlıksız yakaladığı için değil.

"Kolum..." Gerçek şu ki, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor.

Yüz ifadesi belli belirsiz değişiyor.

Famine atının yanına geri döndü. Sessizce beni yakaladı ve atından indirdi. Yaram sarsılırken nefesim kesildi.

Bu ses üzerine Azrail'in dudakları hoşnutsuz bir çizgiyle birbirine yapıştı. Beni yere bıraktı.

İşimi yapmak için yürümeye başladım. "Bekle," diyor Famine.

Ona geri döndüm. "Bana izlemek istediğini söyleme. Böyle bir fetişin olduğunu düşünmemiştim."

Bana sert bir bakış atıyor, sanki gerçekten benim saçmalıklarımla uğraşmak istemiyormuş gibi.

"Şaka yapıyorum," diyorum. "Dalga geçmek için fazla eğlenelisin." "Buraya gel," diyor.

Ona dönüyorum, tüm bu duraklamanın aslında neyle ilgili olduğundan emin değilim.

Yaklaşıyor, sonra vardiyama uzanıyor, gevşek yakayı dikkatlice omzumdan aşağı çekiyor.

İnanılmaz bir şekilde hareketsiz duruyorum, kalbim hızlanmaya başlıyor.

"Bu kolu serbest bırakmanı istiyorum."

"Elbiseyi çıkarmam gerekecek," diyorum.

Bunun üzerine, muhtemelen soyunmam için bana yer açmak amacıyla geri çekildi. Ancak kemerimi çıkarmakta zorlanmaya başladığımda, Famine tekrar öne çıkıyor ve önce kemerimi, sonra da geceliğimi çıkarmama yardım ediyor.

Orada, yolun kenarında duruyorum, memelerim dışarıda, üzerimde bu sabah evden aldığım büyükanne külotundan başka bir şey yok.

Famine göğüslerimi gördüğünde gözünü bile kırpmıyor. Onun yerine omzuma odaklanıyor. Dikkatlice bandajlarımı açıyor. Gördüğü şey kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Kendi adıma, yaraya bakmayı reddediyorum. Acıyı hissetmek başka bir şey, bunun grotesk kanıtını görmek başka bir şey.

Atlı yaraya doğru uzanır, sonra duraksar. "Ne yapıyorsun?" Diyorum.

Elini bırakıyor, soğuk bakışları benimkilere kayıyor. "Eski bir borcu ödüyorum," diyor.

"Yani beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Yarı şaka soruyorum.

Ağzının kenarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. "Sanırım bunu zaten bir kez denedim." Gözleri omzuma dönmeden önce anlamlı bir şekilde karnıma dalıyor.

Bir süre sonra benden uzaklaşıp atına yöneliyor. Eyer çantalarından birini karıştırıyor ve sonunda bir bardak berrak alkol çıkarıyor.

"Benden saklıyordun," diyorum. Günübirlük içki içmeye varım. Özellikle de yaralıyken... ve atlıların

Şirket.

Geri gelir ve içkinin ağzını açar. Şişeyi yukarı kaldırıp sıvıyı yaranın üzerine döküyor.

Dişlerimin arasından tıslıyorum. Kahretsin,
ama bu acıtıyor. "Bunu yapmana gerek yok,"
diye mırıldanıyorum.

Önümde Azrail kaskatı kesiliyor, omuzları geriliyor ve şu anda acı çekiyor olmamdan hiç de memnun görünmüyor.

"Bir borcu geri ödüyorum," diye tekrarlıyor.

Anlambilim. Yardım etmeye çalışıyor, ki bu adamın tüm insan yaşamına karşı beslediği nefret düşünüldüğünde tamamen akıllara zarar bir durum.

Kıtlık alkolü yere bırakıyor, sonra göğüs zırhını çözüyor ve yere koymadan önce silkiyor. Parmakları siyah gömleğinin eteklerine gidiyor ve ne yaptığını merak etmek için sadece bir anım var-

Riiiiip.

Gömleğinin altından bir şerit çıkarıyor ve omzuma kadar getiriyor.

Famine'in gözleri bir an için benimkilere takılıyor. "Bundan bir anlam çıkarma."

Oh, tüm lanet seriyi okumayı planlıyorum
Anormal Derecede Nazik Davranan Kıtlık ve Bunun Anlamı.

Bezi yaramın etrafına sararken parmakları beceriksizce hareket ediyor ve yüz ifadesi giderek çalkantılı bir hal alıyor. Bandajı düğümlediğinde, açıkça kızgın görünüyor.

Göğüs zırhını kaldırıp tekrar takıyor. "Hadi gidelim."

Azrail atına doğru yürüyor, benim onu takip etmemi beklemeden.

Bir süre arkasından bakıyorum, sonra atılmış elbisemi alıp beceriksizce tekrar üzerime geçiriyorum, yaralı omzumu hareket ettirmek zorunda kaldığımda dişlerimi sıkıyorum. Kemerimi sabitlemek de aynı derecede zor, ama bu sefer atlı yardım etmeye çalışmıyor.

"Ana," diye tekrar sesleniyor, yaralı kadının giyinmesinin bu kadar uzun sürmesinden açıkça rahatsız olmuş.

Famine'in kibarlık yaptığı anlar olabilir ama yine de tam bir pislik.

Bakışlarım yerde duran içki şişesine kayıyor. Son beş yıl boyunca çok az içki içmiştim ve içtiklerimi de Boyalı Melek'ten çok ama çok uzakta yapmıştım. Elvita'nın uyuşturucu ve alkole karşı katı bir kuralı vardı ve tüm kızlarını buna uymaya zorlardı.

Ama şimdi Elvita gitti.

İçki şişesini elime alıyorum ve son kalıntıları ağzıma atarak sert yanığının tadını çıkarıyorum.

Okuyacağım bir başka şey de şu: Famine bir noktada yaramı temizlemek için daha iyi bir alkol bulmayı başardı ve onu paketledi. Bu, atlının sahip olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir düşünce seviyesi.

"Ana."

Şişeyi bırakıp Famine'in yanına dönüyorum ve atına binmeme yardım etmesine izin veriyorum. Bir süre sonra eyerde bana katıldığında, vücudunun benimkine olan baskısıyla biraz sarsılıyorum. Elini bacağımın üzerine koyduğunda ise kendimi çok mutlu hissediyorum.

Lütfen Tanrım, bunun sadece alkolden kaynaklandığını söyle.

Gergin, uzun bir dakika boyunca sessiz.

"Peki," diyorum sonunda, "az önce olanlar hakkında konuşacak mıyız-" "Hayır."

"Hatta-"

"Hayır."

"Ama-"

"Lanet olsun sana, Ana-hayır."

Birileri benimle ilgilenmekten rahatsız oluyor.

Biraz gülümsedim. "Awww, sanırım benim arkadaşlığıma pek aldırımıyorsun."

"Beni tekrar düşünmeye zorluyorsun."

"Saçmalık." Atlıya yaslanıyorum ve onun etrafımdaki hissinin tadını çıkarıyorum. "Ve tahmin et ne oldu? I

senin arkadaşlığın da umurumda değil."
Bunu gerçekten alkol yapmış olsa iyi olur.

Bölüm 21

Bir sonraki büyük şehir olan Registro'da insanlar eski, yıkık dökük otoyolun yollarına dizilmiş, Famine'i bekliyorlar. Onu gördüklerinde yüzlerinde sevinçli bir ifade beliriyor.

Gördüğüm manzara karşısında midem bulanıyor ve bir an için yaşadığım korku o kadar güçlü ki nefesim kesiliyormuş gibi hissediyorum.

Onlara ne söylendi? Atlının onları bağışlayacağı mı? Yoksa onlar da bizim kasabamız gibi böyle bir varsayımda mı bulundular? Belki de ona doğru yeterince değerli eşya atarlarsa, amacını unuttur ve onları atlar.

Her iki durumda da, Famine'in içinde öldürmek, öldürmek, öldürmekten başka bir şey yapamayacak kadar çok nefret var.

Seyircilerimizin çoğunun gözü eyerde benden bir baş daha uzun olan Famine'in üzerinde. Ancak bana da çok sayıda bakış geliyor. Nasıl bir faktör olduğumu anlamaya çalıştıklarını söyleyebilirim. Bir ya da ikisi bakışlarımla karşılaşiyor ve bana belli belirsiz gülümsüyorlar.

Bu kadar rahat olma, onlara bağışlamak istiyorum. Ben de onu durduramıyorum. O zaman omzum zonkluyor, düşüncelerimi yankılıyor.

"Bu şehirlerdeki insanlar size hiç sırt çeviriyor mu?" Kalabalığı içime çekerek soruyorum.

"Tahmin edebileceğinizden çok daha sık," diye mırıldanıyor Famine.

Ve şimdi kalbime saplanan bir oku gözümde canlandırıyorum. Bu çok kolay olabilir. Ama asla gelmez. Tıpkı benim şehrim gibi, bu da bu canavarı yenebileceğine inanıyor.

Sokaklarda kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz ve baktığım her yerde başka bir şeye dönüştürülmüş kıyamet öncesi binalar görüyorum. Ahırlar, tavernalar, ürün pazarları, kasap dükkânları, ev yapımı giyim mağazaları, bisiklet dükkânları, tabakhaneler, demirciler ve daha neler neler.

Görünüşe göre, Registro kendisi için iyi iş çıkarmış. En azından bugüne kadar.

Bir noktada, atlı bir başka adam kalabalıktan ayrılır ve atlıya el sallamak için sokağa girer.

Kıtlık'a yaslanıyorum. Bir kez daha, bir okun beni kestiğini hayal ediyorum.

"Sakin ol çiçeğim," diyor Azrail, beden dilimi okuyarak, "o benim adamlarımdan biri." Kıtlık bizi ona doğru yönlendiriyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Kıtlık," diye sesleniyor adam. "Şehrin kenarında senin için hazırladığımız bir evimiz var."

"Güzel," diyor Famine. "Bizi hemen oraya götür."

Adamın bakışları atlıdan bana doğru kayıyor, sonra atını ileri doğru çevirip hareket etmeye başlıyor.

Şimdiye kadar atıyla birlikte görünmeyi hiç düşünmemiştim. Kıtlık beni kelepçelemiş ve gerçek bir mahkûm gibi kilitlemişti. Ama şimdi kelepçeler gitti ve Azrail kolumu kalçama doladı.

Neye benzediğini biliyorum. Seks ve yakınlık işinde hiç bulunmamış olsaydım bile, bunun neye benzediğini bilirdim.

Sanki Famine ve ben birlikteymişiz gibi.

Omzumun üzerinden Azrail'e bakıyorum ama onun gözleri önümüzdeki atlıda. Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor.

Kahretsın.

Bu adamın heyecanı hepimizin muhtemelen boku yediği anlamına geliyor.

Sürücüyü birkaç ara sokakta takip ediyoruz. İnsanlar hâlâ durup tezahürat yapıyor ama ana caddeden ayrıldığımız için kalabalık biraz azalmış durumda.

Kısa süre sonra, bir zamanlar bir arada kümelenmiş olan binalar, sanki şehri tamamen terk etmişiz gibi görünene kadar birbirinden uzaklaşıyor.

Son bir ay içinde daha önce hiç olmadığı kadar uzağa seyahat ettim ve gördüklerimin çoğu harabe - sadece insanların değil, eski şehirlerin ve binaların da. İkinci el bir dünyada yaşıyoruz, gerçek zorluklardan önceki o zamanın son kalıntılarına tutunan bir dünyada.

Ancak, yeniden kullanılan binalar ve harap evlerin yanı sıra, önümüzdeki gibi evler de var. Daha çok saray gibi olan evler.

Burada her kim yaşıyorsa, kendileri için iyi olanı yapmışlar.

Dairesel araba yoluna doğru gidiyoruz. Azrail'in adamlarından birkaçının arazide dolaştığını görüyorum ama dikkatimi çeken evin önünde duran yaşlı çift ve iki asık suratlı genç çocuk oluyor. Dördünün yanında yaşlı bir kadın var. Muhtemelen üç kuşak aileye bakıyorum, hepsi de bizi bekliyor.

Famine onlara doğru yaklaşıyor, o kadar yakınlar ki orta yaşlı kadının yüzündeki titrek gülümsemeyi ve kocasının titreyen ellerini görebiliyorum. En güzel kıyafetlerini giymişler ve hayatım boyunca bu tür ailelere imrenmiş olsam da -ayrıcalıkları onları hayatın çoğu sıkıntısından korumuş olan aileler- şimdi onlar için derin bir korku hissediyorum. İyi talihleri, en kötü türden insanlar tarafından fark edilmelerine neden oldu.

Azrail atını kısa bir süreliğine çekiyor ve ben onun başının döndüğünü hissedebiliyorum. Tam atından inmek üzereyken kalçasını kavriyorum, parmaklarım kaslara batıyor.

"Lütfen, her ne yapacaksan yapma," diyorum sessizce.

Kıtlık kulağıma yaklaşıyor. "Bu işin eğlenceli kısmı, çiçek. Şimdi, bırak."

Elimden kurtulup atından atladı ve ben orada tek başıma oturmak zorunda kaldım.

Kıtlık tırpanını almak için bir an bekler ve sonra aileye yaklaşır, çizmeleri çakıllı araba yolunda uğursuzca çitirdar. Dehşet verici bir manzara. Ona birkaç saniyeden fazla bakınca dünyevi bir adam olmadığını anlıyorsunuz.

Azrail öne çıkarken, adamları aileye yaklaşır.

Aman Tanrım.

Önceden somurtkan olan çocuklar şimdi korkmuş, orta yaşlı çift ise düpedüz dehşete düşmüş görünüyor. Yalnızca yaşlı kadın korkunun pençesinde değil; sanki tüm bunları daha önce görmüş gibi daha teslimiyetçi görünüyor.

Kıtlık aileye yaklaşıyor, tırpanı üzerlerinde beliriyor. Sırtı bana dönük ama ben hâlâ gerginim.

"Evimize hoş geldiniz," diye kekeliyor kadın. "Evinize mi?"

diyor Azrail, inanamayarak. Elini kaldırıp

Başını. "Korkarım ki adamlarım benim misafir olduğumu söyleyerek size yalan söylediler."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu izleyemem.

"Belki de sizi dürüst bir şekilde karşılamalıyız," diye devam ediyor. "Erkekler mi?"

Benim için bunu yapan annenin çığlığı.

"Dur!" Gözlerimi açarak söylüyorum.

Beni bir şeyler yapmaya iten annemin çığlığı olabilirdi, ama şimdi beni esir alan büyükannemin bakışları. O ve ben göz göze geldik ve bana şöyle bir bakış attı: "Ama gerçekten ne yapabilirsin ki kızım? Bir fırtınayla savaşıp kazanmayı umamazsın.

Kıtlık'ın adamları beni görmezden geliyor. Ben Kıtlık'ın atından inmek için çabalarken bile aileyi sürükleyerek götürüyorlar.

Kıtlık, bana dönüyor, gözleri kısılıyor.

Hala eyerden inmeye çalışıyorum, ki bu özellikle sakat bir omuzla çok zor. Sonunda bir şekilde düşüyorum.

Yere düştüğümde çığlık attım, hareket yaramı sarmıştı.

Azrail bana doğru yaklaşıyor. Uzaktan, ailenin yükselen seslerini duyabiliyorum. Bu ses içimi daraltıyor. Kimse olayların bu kadar hızlı tırmanacağını düşünmemişti.

... onlar yapana kadar.

Ben bile bu tür bir tırmanışı beklemiyordum ve daha iyisini biliyorum.

Famine bana ulaştığında, beni kabaca ayağa kaldırıyor.

"Beni bir daha alt edersen, durumu öyle bir hale getiririm ki

çok daha kötü" diye söz

veriyor. Çenemi

kaldırıyorum. "Siktir git."

Buna karşılık, sağlam kolumun bileğinden tutup beni çiftlik evinin ön kapısına doğru çekiyor. Uzaklardan gelen çığlıklar kreşendoya ulaşmıştı. Titriyorum, korku ve umutsuzlukla doluyum. Bu ve biraz da öfke. İçten içe yanan, haklı bir öfke.

Kıtlık ön kapıyı tekmeleyerek açar. İçeride, Azrail'in daha fazla adamı oyalanmaktadır.

"Bu şehrin insanlarını toplayın ve hepsinin sığabileceği kadar büyük bir bina bulun," diye duyuruyor Famine. "Bu gece benim şerefime bir kutlama yapılmasını istiyorum."

Bölüm 22

Belirsiz bir şekilde bir odaya atıldım.

"Burada kalacaksın," dedi Famine.

"Yoksa ne olur?" Meydan okurcasına söylüyorum.

Atlı yaklaşıyor. "Kal. İçeride." "Yap. Beni."

Ağzı sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Tamam. Sadece bunu senin istediğini unutma."

Daha sözlerini anlamlandıramadan, Famine beni tekrar yakalıyor ve yatağa doğru çekiyor.

"Sen ne-?"

Azrail beni yatağın üzerine fırlattı. Ben doğrulmak için çabalarken o yatağa giriyor, dizi göğsüme geliyor.

Elimden geldiğince ona karşı koymaya çalışıyorum; fazla değil, omzum hâlâ zonkluyor ve eyerde geçen bir günün ardından yorgunum.

"Çekil üstümden," diye hırıliyorum.

Bunu yapmak yerine, Famine seyahat lekeli geceliğimin altını tutuyor. Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu anladığımda bir anlık duraksama oluyor.

"Yapma,"

diyorum.

Yapıyor.

Derme çatma elbisenin altından tutup bir kumaş şeridi koparıyor, sonra onu bileklerimden birini yatak direğine bağlamak için kullanıyor. Bileğimdeki bağı çekiştiriyorum ama endişe verici derecede sağlam.

"Yani bu senin sapkınlığın mı?" Öfkelenerek söylüyorum. "Seni esaret düşkünü biri olarak görmezdim ama yine de kötülük düşkünü biri olarak da görmezdim."

Kıtlık elbisenin bir şeridini daha yırtıyor ve elbise hızla yaşlı bir kadın geceliğinden biraz daha müstehcen bir şeye dönüşüyor. Tamamen onaylamıyorum.

Kalan bileğimi Famine'in pençesinden uzak tutmaya çalışarak çırpınıyorum. Ama kolum yaralı olduğu için çabalarım boşa gidiyor. Famine bileğimi birkaç saniye içinde yakalıyor. Yaralı kolumu diğer direğe doğru götürürken beklediğimden daha nazik davranıyor. Hâlâ çok acıyor.

Bileğimi yatağın direğine bağlıyor, sonra kalçalarının üzerine oturuyor.

"İşte," diyor, yaptığı işi değerlendirirken, "şimdi başını fazla belaya sokamazsın."

"Şaka yapıyor olmalısın," diyorum.

"Senin için daha sonra geleceğim," diyor yataktan geri çekilerek. "O zamana kadar uslu dur."

Çünkü başıma açabileceğim çok fazla bela var.

... Yataktaki fahişe söylüyor.

Tamam, düzeltiyorum: İçinde bulunduğum koşullar göz önüne alındığında, başımı belaya sokmak isteyeceğim çok şey var.

Azrail odadan çıkar, uzaklaşırken ayak sesleri gittikçe azalır.

"Eğer biri şu kapıya uzun süre bakarsa," diye seslendiğini duyuyorum uzaktan, "karnını deşerim ve ölürken iç organlarını sana yediririm."

Tanrım.

Sanırım uslu durmam gerekecek. Lanet olsun.

Saatlerce yattım, o lanet yatakta kapana kısıldım.

Odamin dışında insanların koşuşturmalarını, birbirlerine bağırarak emirler yağdırdıklarını duyabiliyorum. Ne yazık ki, bundan önceki kasabalarda olduğu gibi aynı korkunç insan alayı Kıtlık'ın kapısına geliyor. Ve tıpkı tüm o

diğer talihsiz etkileşimler gibi, bunlar da iyi bitmiyor.

Çıglıkları duyabiliyorum, ama daha da kötüsü, yakınlarda bir yerde bir şenlik ateşinin çıtırtısını duyuyorum ve dumanın kokusunu alabiliyorum. İlk başta dumanın olması gerektiği gibi kokuyor, ama ne kadar uzun süre yanarsa, koku o kadar ... iğrenç ve etli bir hal alıyor.

Bunun nedenini anladığımda biraz öğürüyorum. Yüzümü omzuma yaslıyorum, burnumdaki ve boğazımdaki kokuyu ve tadı bir şekilde çıkarabilmek için öksürüyorum. Tam o sırada kötü koluma yaslandığımı ve saatlerdir onu saran bandajın ortadan kaybolduğunu fark ediyorum.

Atlının garip, korkunç bir büyüğü var.

Gölgeler derinleştğinde ve gün geceye döndüğünde, insan alayı azalır.

Bir süre için tek duyduğum şenlik ateşinin çıtırtısı. Ama sonra, bu ses sadece Azrail'e ait olabilecek uğursuz ayak sesleriyle kesiliyor. Odanın eşiğinde durana kadar sesler gittikçe yükseliyor.

Azalan ışıktaki, Kıtık kapı aralığında beliriyor. "Bakın kim gelmiş," diyorum, "günün pisliği."

Odanın içinde sessiz adımlar atıyor. Kolumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor, o sessiz sinsiliği. Bana yaklaştıkça nefesim hızlanıyor. Tırpanını seçebiliyorum. Sırtına bağlanmış, bıçağı omzunun üzerinden uğursuzca yükseliyor.

Atlı yatağa doğru ilerliyor.

Atlı, bağlı bileklerimden birine uzanmadan önce yatağın üzerine bir şey bırakıyor ve beni saatlerdir esir tutan malzemeyi zahmetsizce çekip ayırıyor.

Diğer yaralı koluma uzanmak için bedenime doğru eğiliyor ama kesik kesik nefes alışımı duyunca duraksıyor.

"Sen... korkuyor musun?" Sesi o kadar alçak ki ürperiyorum.

"Çok mutlu görünüyorsun," diyorum.

Tamam, belki sevinmedim ama merak ettiğim kesin.

"Her kararına karşı çıkmayı bıraktığında çok mutlu olacağım," diye cevap veriyor, ikinci derme çatma kelepçemi parçalayarak.

Bileklerimi sallayarak kan akışını yeniden sağlamaya çalışıyorum. "O zaman ben öldüğümde çok sevineceksin."

"Öldüğünde rahatlayacağım," diyor ve yaralı kolumu nazikçe yanıma geri götürüyor. Bu hareket kolumun şiddetli bir şekilde zonklamasına neden oluyor. "Bir ölümsüzün bile başını döndürüyorsun."

Famine yataktan bir şey kaparken ben alay ederek doğruluyorum. Bir an sonra, bir giysi parçası bana çarptı.

"Ne-? Az önce attın mı-?" "Elbiseyi giy."

"Elbise mi?" Pamuklu giysiyi elime alıp silkeliyorum. "Bekle, ne? Neden?"

Azrail dramatik bir şekilde iç çeker. Şeytani bir orospu çocuğuna göre, tiyatroda çok aşırıya kaçıyor.

"Her şeyi sorgulamak zorunda mısın?" diyor. "Çünkü ben öyle dedim."

Kıyafeti bir kenara bıraktım. "Beni kendin zorlamadığın sürece, lanet olası bir elbise giymeyeceğim."

Gerçek şu ki, elbiseyi giyebilirdim; muhtemelen üzerimdeki büyük boy, seyahat lekeli gecelikten daha az gülünç görünürdü, ama bu atlıyı ve taleplerini siktir et.

Kıtlık bir kez daha uzun uzun iç çeker. "Son kez kibarca soracağım: Koy. Koy. Giy."

"Hayır."

Karanlıkta, o küçük şeytani gülümsemesinin belirlediğini gördüğüme yemin edebilirim. "Tamam."

İyi mi?

Bana yaklaşırken bile kafam karıştı. Ama sonra kemerinden hançerini çıkardı.

"Sen ne-?"

Elbisemin yakasından tuttu ve-riiiiip. Bıçağı kumaştan aşağı doğru sürüklüyor. O bunu yaparken, malzeme parçalanıyor,

Altındaki etimi ortaya çıkarıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Sesim neredeyse skandal gibi çıkıyor.

"Bu senin tek elbisendi, değil mi?" Famine, tam bir pislik gibi konuşuyor. "Yazık ki mahvolmuş. Şimdi, giy şu lanet elbiseyi."

"Kendimi ifşa etmeyi önemseydiğimi mi sanıyorsun?" Ben umursuyorum. "Çıplak göğüsle dolaşmaktansa-"

"Sırada ayakkabıların var." Çizmelerime uzanıyor, bıçağı hâlâ hazır.

"Tamam, tamam!" Diyorum, çünkü bugünlerde düzgün bir ayakkabı bulmak çok zor. "Senden nefret ediyorum ama tamam," diye mırıldanıyorum.

Beni çelik gibi gözlerle izlerken elbiseyi kapıyorum. Gitmeyeceğini biliyorum, bu yüzden ona sormaya zahmet etmiyorum. Bugün yeterince güç oyunu kaybettim zaten.

Yataktan kayarak geceliğimin kalıntılarını çıkarıyorum, sonra elbiseyi silkeleyerek neye benzediğini anlamaya çalışıyorum. Şarap rengine gibi görünüyor ama büyüyen karanlıkta emin olamıyorum. Gösterişli bir şey olduğunu anlayabileceğim kadar parlıtlı parçaları var.

Elbisenin arkasında bir dizi düğme var ve her birinin düğmesini açmak için durmam gerekiyor. Açıklık yeterince genişlediğinde elbisenin içine giriyorum. Elbiseyi yukarı çekiyorum, boncuklu bedeni ve önden yüksek, arkadan alçak kesilmiş fırfırlı eteği hissediyorum. Biraz bol ama yeterince işe yarıyor.

Bir anda genelevde geçirdiğim geceler aklıma geldi, arkası kıvrımlı elbiseler giyiyordum, makyaj masamın önünde yüzümü buruşturuyordum.

Yeniden güzelleşiyorum ve aslında bu durumdan pek hoşlanmıyorum.

"Mutlu musun?" Suratımı asarak atlıya dönüyorum.

"Mmm." Umursamaz bir ses çıkarıyor.

"Benim için ilikleme
gerekecek." "Kendin yap," diye
karşılık verir.

"Düğmelere ulaşamıyorum Bayım. Daha önce hiç lanet bir elbise giymedim ve gerçekte nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok."

Bana ters ters bakıyor.

"Yoksa giyemezdim," diye ekliyorum.

Bir süre sonra bana yaklaştı. "Neredeler?"

"Düğmeler mi?" Cevap veriyorum. "Sırtımdan aşağı, omurgam boyunca."

Famine hançerini yatağın üzerine atarak ellerini serbest bırakıyor. Hoyratça sağlam omzumu tutuyor ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni döndürüyor. Malzemeyi bir araya getirirken parmak uçlarının fırçasını hissediyorum. Azrail beceriksizce, kumaş kaplı küçük düğmeleri kumaşın kenarındaki küçük ilmek açıklıklarından geçirmeyi deniyor ve tekrar deniyor. Onun dokunuşuyla karnım sıkışıyor ve ensemdaki tüyleri karıştıran nefesini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ona bu şekilde tepki vermemeliydim, beni yataktan çözmüşken değil.

Yüz yirmi yıl sonra Azrail düğmelerimi iliklemeyi bitiriyor. İstemedi elbisenin içine kaçmış saçlarımı çekip çıkarıyorum ve arkamı dönüyorum.

Atlı çoktan yola çıkmıştır. "Beni takip edin," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Tereddüt ediyorum, gözlerim Azrail'in birkaç dakika önce kılıcını fırlattığı yatağa gidiyor. Bir hevesle yatağın üzerine eğilip silahı kavriyorum ve botlarımdan birinin içine sokuyorum. Günler önce üzerimde bir bıçak saklayacak kadar cesur değildim. Ama bu süre içinde çok şey değişti.

Bileğimi kesmediğimden emin olmak için birkaç adım atıyorum.

Bunu yaparak gerçekten atlının gazabını göze alacak mıyım?

Düzinelerce insan ölürken yatağa bağlı geçirdiğim saatleri düşünüyorum.

Evet, sanırım öyleyim.

Hançer artık güvende, odadan dışarı çıkıyorum.

Koridorun yarısında, Famine omzunun üzerinden bana

bakıyor. Sanırım sadece emin olmak istiyor.

Ama beni görür görmez, iki adım attı ve tökezleyerek durdu.
İşte bu bir tepki.

Koridorda, mum ışığı kıyafetimi daha iyi aydınlatıyor ve Famine bu ışığı kullanarak beni inceliyor, elbisemin eteklerinden başlayarak -ki aslında koyu kırmızı bir renk-bakışlarını yukarıya doğru hareket ettiriyor. Neye uğradığını şaşırmış gibi görünüyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Seksten hoşlanmadığına emin misin?" Diyorum. "Bana hoşlanıyormuşsun gibi bakıyorsun."

Atlı bakışlarını bedenimden ayırıp gözlerimle buluştu. "Sana hiçbir şekilde bakmıyorum."

"Evet, öylesin. Kesinlikle bir tane patlatabilecek gibi görünüyorsun. Şipşak işlerde gerçekten iyiyim-"

Kıtlık homurdanıyor - homurdanıyor! "Bu kadar yeter, Ana."

Bakışları ödünç aldığım
botları ve sinirli ifadesi derinleşir.

"Ne?" Savunmaya geçer gibi söyledim. "Bana elbise verdin, ayakkabı değil."

Gökyüzüne bakar, sonra tekrar yürümeye devam eder. "Hadi, çiçek."

"Bana hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin." Daha önce bir tür kutlamadan söz etmişti ama o zamandan beri bununla ilgili bir şey duymadım. Yine de elbise bu duruma uygun görünüyor.

Kıtlık yanıt vermiyor ve içimden bir korku dalgası geçiyor. Planları her neyse, iyi olması mümkün değil.

Dışarıda, atı birkaç adamıyla birlikte onu bekliyor. Duman ve yanmış cesetlerin yağlı kokusu burada daha güçlü ve yükselen safralarımı yutmak zorunda kalıyorum.

Birkaç muhafızın gözü açıkta kalan bacaklarıma takılıyor. İçlerinden biri baldırlarımdan yüzüme bakıyor ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Yani, gerçekten mi? Kelimenin tam anlamıyla insan kalıntıları içinde nefes alıyoruz ve o bir çift düzgün bacağı mı kontrol etmek istiyor?

Utanç için.

Azrail önüme geçti. "Sen de mi elbise istiyorsun?" diye soruyor rahatsız edici adama.

Kaşlarımı kaldırdım. Atlının bu tür sözsüz etkileşimleri fark etmediğini sanıyordum.

Görünüşe göre yanılmışım.

Adam bir şeyler geveliyor.

"Hayır mı?" diye araya giriyor atlı. "O zaman kızın gözünü sikmeyi bırak."

Bununla birlikte, Azrail beni belimden yakaladı ve atına çekti. Bir saniye sonra beni takip ediyor ve sonra karanlığa doğru yola çıkıyoruz.

Hala o küçük değiş tokuşun etkisindeyim.

Omzumun üzerinden Famine'e bakıyorum. "Gözün ne olduğunu biliyor musun?" Gülmek için garip bir dürtü duyuyorum.

Azrail bana baktı. "Ben dün doğmadım."

Ona bir süre daha bakıyorum ve sonra dudaklarımı aralayarak sırtıyorum.

"Ne?" dedi. "Hiçbir şey."

"Ne?"

"Daha iyi bilmesem, kıskandığınızı söyledim." "Çiçek, ben kıskanmam."

"Uh huh."

"Bu ton da ne?" diye soruyor. "Ne tonu?" Masumca soruyorum.

"Bana inanmıyor musun?" Famine'in sesi öfkesiyle birlikte yükseliyor ve kulaklarıma müzik gibi geliyor. Azrail'le kaçırdığım şey buydu. Bir adamla iskambil kağıdı oynar gibi oynayabilirim ama bir atlıyla... Kendi alanımın dışında olduğumu sanıyordum ama görünüşe göre onlar da erkek gibi davranabiliyorlar.

"Kıskanç değilim," diye ısrar ediyor.

"Elbette," diyorum, bir tutam siyah saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Lanet olsun sana, Ana. Sesinle oynamayı bırak. Ben kıskanıyorum."

"Heyecanlanan ben değilim," diyorum ayaklarımı ileri geri sallayarak. Tanrım ama bundan zevk alıyorum.

Famine sinirli bir hırıltı çıkarıyor ama cevap vermiyor. Yolculuğun geri kalanında gülümsüyorum.

Bölüm 23

Sonunda, oluklu demir kaplamalardan ve küçük, lekeli pencerelerden yapılmış devasa bir depoya geliyoruz. Belli ki eskiden, büyük miktarlarda malın depolanması ve işlenmesi gereken zamanlardan kalma bir yapı.

Ancak şimdi içeriden yumuşak bir mum ışığı parlıyor ve düzinelerce insan binaya akın ediyor. Resmi kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla, Famine'in adamları onları toplamamış, atının bu gece bir tür kutlama düzenleyeceğini duyurmuşlar.

Şehir sakinlerinden kaçının gerçekten gelecek kadar aptal olduğunu bilmiyorum. Çok gibi görünüyor, ama yine de Registro büyük bir şehir; belki de bu, vatandaşlarının sadece küçük bir kısmıdır. Umarım şehrin büyük çoğunluğu bu atının numaralarına kanmayacak kadar akıllıydı. Umarım şimdi kaçıyorlardır, bu zamanı eşyalarını toplayıp kaçmak için kullanıyorlardır.

Yine de, bu gece buraya meraktan ya da yersiz bir inançla gelmeye karar veren tüm insanları görünce içimi bir bulantı dalgası kaplıyor.

Hiçbiri Famine'in yeni malikanesinde yanan şenlik ateşini ya da atlıları görmeye giden insanlardan o zamandan beri haber alınamadığını fark etmedi mi?

"Ne planlıyorsun?" Bizi binanın önüne kadar götürürken Azrail'e söylüyorum.

"Benden hep bu kadar korkuyorsun," diye düşünerek atını durdurdu. "Belki de sadece kendi yolumda eğlenmek istiyorum"

insanlar yapar."

Atından iniyor, tırpanı sırtında. Kıvrımlı bıçağa bakıyorum; burada, bu kadar insanın arasında çok daha tehditkâr görünüyor.

Açlık dönüyor ve bana doğru uzanıyor.

"Onlara ne yapacaksın?" Fısıldıyorum. "Bu seni ilgilendiren bir konu değil." "Kıtlık," diyorum, gözlerim ona yalvarıyor.

Yüz ifadesi acımasız. "Kapalı."

"Daha fazla kan dökülmesini izleyemem," diyorum.

"İzlemeyeceğim."

O zaman atlı beni kabaca yakalıyor ve atından aşağı sürüklüyor. Kötü durumdaki omzum sarsılınca biraz irkildim.

Beni yere bırakıyor ama gitmeme izin vermek yerine yaklaşıyor. "Ne istersem yaparım, çiçeğim," diyor usulca.

Ve şimdi daha önceki endişelerim tam bir dehşete dönüşüyor.

Kıtlık beni binaya doğru yönlendiriyor, eli yaralanmamış omzumda. Tahtada yürüyen bir mahkûm gibi ilerliyorum.

İçeri giriyoruz ve etrafımızdaki insanlar yolumuzdan çekiliyor.

Birileri bu devasa depoyu eski bir metal yığınının ziyade bir balo salonu gibi göstermeye çalışmış. Odanın etrafına parlak kumaşlar serilmiş ve kirişlerden sarkıtılmış. Ahşap ve demir avizeler metal kirişlerden sarkıyor, mumlarından çoktan balmumu damlıyor.

Odayı kaplayan masalar boyunca yemek tabakları dizilmiş, su leğenleri ve şarap olması gereken büyük fiçılar bir bardak piramidinin yanında durmaktadır.

Odanın diğer tarafına gösterişli bir sandalye yerleştirilmiş - tüm binadaki tek koltuk bu, yani açıkça Famine için tasarlanmış.

Atlı bizi oraya doğru yönlendiriyor. Yakınlarda birkaç muhafız dolaşıyor. Atlı onlara işaret ediyor ve birkaç aceleyle geliyor.

"Bana başka bir sandalye getirin," diyor Azrail.

Birkaç adamın gözleri bana dönüyor ve şaşkınlıklarını görebiliyorum. Neden ona özel muamele yapıyor?

Üzgünüm çocuklar, keşke cevabı bilseydim.

Famine'in emrini yerine getirmek için acele ederler ve birkaç dakika içinde başka bir sandalye içeri sürüklenir ve Famine'inkinin yanına yerleştirilir.

"Otur," diyor atlı bana, omzumu bırakarak. Ona kaşlarımı çatıyorum ama oturuyorum.

Azrail kendi sandalyesine geçer ve oturmadan önce tırpanını sırtından çıkarır. Silahını bacaklarının üzerine koyup arkasına yaslanıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Odayı hızla dolduran insan denizine bakarak söylüyorum. Gergin gruplar halinde kenarlarda duruyorlar. Birkaç cesur ruh kendilerine yemek servisi yapmaya cesaret etti, ancak çoğu insan yemeği yalnız bırakmanın daha iyi olduğu görüşünde görünüyor.

Aptallar! Onlara bağırmak istiyorum. Kaçabilecekken neden kaldın? Atlı sana acımayacak. Acımanın ne olduğunu bilmiyor.

Famine bana bir kaşını kaldırdı. "Benden daha insani bir şey yapmamı isteyeceğini düşünmüştüm. Siz ölümlüler partileri sevmez misiniz?"

Bu cevap sadece kalbimin daha fazla çarpmasına neden oluyor.

"Bak," diyor, ordövr ve içeceklerle dolu masaları işaret ederek. "Yiyecekleri yok etmedim bile."

Henüz.

Yapacağını ikimiz de biliyoruz. O her zaman yapar.

Bu her neyse, Kıtık'ın acımasız oyunlarından biri daha. Bir grup sambalar çalmaya başlar ve bu korkunç bir eşleşme- bu neşeli müziği Registro'nun vatandaşlarının korkmuş yüzleriyle birleştirdi.

Koltuğumda oturuyorum, hiçbir şey olmadıkça kıvranmaya başlıyorum.

İnsanlar -anneler, babalar, arkadaşlar, komşular- hepsi rahatlamaya başlıyor. İnsanlar birbirleriyle konuştukça odadaki gürültü de yavaş yavaş artıyor.

Azrail hiçbir uyarıda bulunmadan tırpanını kapar ve bronz zırhı mum ışığında parlayarak tahtından yükselir.

Bir anda sessizlik. Hiç bu kadar çabuk sessizleşen bir kalabalık görmemiştim.

Kollarını kaldırır. "Yiyin, dans edin, neşelenin," diyor atlı, bakışları onların üzerinde gezinirken.

Eğer Famine sözlerinin geceyi bir şekilde hareketlendireceğini düşündüyse yanılmıştı.

Kimse kımıldamıyor. İnsanlar yemek yiyordu - hatta bazıları neşeliydi - ama şimdi kimse bir santimetre bile kıpırdamıyor. Müzik bile durdu. Bence atlı, herkese bu kutlamanın güvenilemeyecek kadar gerçeküstü olduğunu hatırlattı.

Famine koltuğunda arkasına yaslanmış, silahını bir asa gibi kavramış, kaşları çatık bir şekilde oturuyor. İnsanlar yerlerinde ne kadar uzun süre sabit kalırlarsa, ifadesi o kadar kızgınlaşıyor.

"Hepinize lanet olsun," diyor sonunda, tırpanının tabanını çatlak beton zemine vurarak. "Yiyin! Neşeli olun! Dans edin!"

Korkudan itaat etmek zorunda kalan insanlar hareket etmeye başlıyor, bazıları yemek masalarına doğru ilerliyor, birkaçı da grubun önündeki açık alana doğru sürünüyor. Birkaç kişinin gözlerinin akını görebiliyorum.

Ortalık hâlâ sessiz, bu yüzden Azrail silahını müzisyenlere doğrultuyor. "Sizi işe yaramaz et yığınları, işinizi yapın."

Müzik yapmak için acele ederken enstrümanlarından bazı uyumsuz notalar dökülüyor. Bir şarkı çalmaya başladıklarında insanlar dans pistine doğru ilerliyor ve tahta gibi dans etmeye başlıyorlar.

Gördüğüm manzara karşısında midem sıkışıyor ve sanki yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi derim nemleniyor.

Atlı hepsine bakıyor, yüzünde karanlık bir ifade var. Bu beni her şeyden çok geriyor. Famine'in onlara bakışı... bir panterin avını ölçüp biçmesi gibi.

Birden atlı bana dönüyor ve gözlerindeki yırtıcı bakış karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Eee?" diyor. "Peki
ne?" Ben
soruyorum.

"Ben de seni kastediyordum. Dans et." Önümüzdeki boşluğa başıyla işaret ediyor.

Bu alaycı partide mi? Hiç sanmıyorum.

"Kiminle?" Ben diyorum. "Seninle mi?" Gülüyorum ama sesim sahte çıkıyor. "Oraya tek başıma gitmeyeceğim. Dans çiftler içindir."

Aslında buna inanmıyorum ama şu anda dans etme düşüncesi beni belli belirsiz hasta ediyor.

Famine bir kaşını kaldırıyor, yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor. Bana cevap vermek yerine elini uzatıyor.

Önce ona, sonra tekrar ona baktım. "Ne yapıyorsun?" "Bir ortak istedin." Yavaşça söylüyor, sanki ben Kasaba aptalı.

"Ciddi olamazsın."

Atlı ayağa kalkıyor, silahını bir kez daha sırtına bağlıyor. Önümde ilerliyor, sonra elini bir kez daha uzatıyor.

Vay anasını. Adam ciddi.

O ele bakıyorum. Küçük bir yanımla Azrail'i birkaç saniyeliğine küçük düşürmenin keyfini çıkarmak için hayır demek istiyor ama mantıklı ve korkmuş yanımla bu adamla alay etmenin sonunun benim için iyi olmayacağını biliyor.

Ben de elini tuttum.

Bu da atlının numaralarından biri olmalı. Ama sonra beni düzinelerce insanın dans ettiği dans pistine götürüyor. Bize geniş bir alan bırakıyorlar.

"Nasıl dans edileceğini biliyor musun?" Ben soruyorum.

Bunun üzerine Famine beni kendine çekiyor ve bir elini belime koyuyor. Diğer elimi sıkıyor.

"Sanki bu alakasız insani faaliyetleriniz bir şekilde zormuş gibi davranıyorsunuz." Atlı konuşurken beni bir dansa yönlendirmeye başlıyor. Resmi ya da yapılandırılmış bir şey değil ama yine de hareketlerinde ustaca bir akış var.

Onlar. Kayaların üzerinde bir nehir gibi hareket ediyor ve bana yine onun ötekiliğini hatırlatıyor.

Duraksayarak Azrail'in izinden gidiyorum. Boştaki elimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Sonunda zırhla kaplı bir omzun üstüne koyuyorum.

Birkaç dakika boyunca sadece ayaklarıma bakıp adımları anlamaya çalışıyorum. Ama botlarıma baktıkça, Famine'in hançerinin karanlık sapı dikkatimi daha çok dağıtıyor.

"Ortadan kaybolmayacaklar," diyor Famine, sesi Kibirli.

Sarsıldım, suçüstü yakalanmış gibi hissettim. Gözlerimi açıp atlıya baktım.

"Ayaklarınız," diye açıklıyor.

Işıltılı yeşil gözlerine bakıyorum. Mum ışığı onları değerli taşlar gibi parlatıyor.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla zihnimi mum ışığının gözlerini parlatmaktan daha fazlasını yaptığı gerçeğinden uzaklaştırmak için. Yüzünün her hoş düzlemi ışık tarafından vurgulanıyor ve karamel saçları neredeyse zırhı kadar parlıyor.

"Bu sizin dünyanız ve sizin gelenekleriniz," diyor. "Ben sadece onları şımartıyorum."

Tam şu anda, kurnazca bir karşılık vermem ya da kafamı çevirip uzaklaşmam gerekiyor. İkisini de yapmadım. Onun o büyüleyici bakışları altında sıkışıp kaldım.

Famine'in bana yoğun bakışları damarlarımda şimşek çakıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Dudaklarının acımasız kıvrımına rağmen Azrail'in hayal edilemeyecek kadar yakışıklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Sonunda gözlerimi ayırıp ondan başka herkese ve her şeye bakıyorum.

"Rahatsız mısın?" diye soruyor elimi sıkarak.

"Birazdan daha fazla," diye itiraf ediyorum.

"Güzel. Demek ki benim ne olduğumu unutmamışsın."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Rahatsız olmamın sebebinin bu olduğunu mu düşünüyor? Keşke o kadar kötü olmasına rağmen

yine de yüzündeki sırtışı sikip atmaya hazırım. Ve insanlığın iyiliği için değil. Ona bakmak bana ne kadar boktan bir insan olduğunu unutturuyor.

Hareket ettikçe bakışları üzerimde kalıyor ve ben bunu görmezden gelmek için savaşıyorum. Birkaç saniyede bir kazara Famine'in ayağına basmam da işe yarıyor. Bu, bakışlarını görmezden gelmek için yeterince dikkat dağıtıcı.

"Dans konusunda berbat olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sorarak dikkatimi tekrar ona çekti.

"İltifat konusunda sana her zaman güvenebilirim," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bu işte neden bu kadar kötüsün?" Famine merakla sorar.

"İnsanları becermek için para alıyorum, onlara samba öğretmek için değil." Şarkı bitiyor ve ellerimi geri çekiyorum.

Bu arada Azrail beni bırakmakta yavaş davranıyor, eli Belim.

Parmaklarını içeri bastırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Yakınımda kal," diye fısıldıyor kulağıma.

Gözlerimi ona diktim. "Neden?"

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. Bir an sonra bakışlarını benden kaldırıp odanın geri kalanını inceliyor. Ve böylece nabzım dört nala atmaya başlıyor.

Beni geçip sandalyesine dönüyor ve ben dans pistinde onun ardından bakakalıyorum.

"Senin üzerinde ne etkisi var?" diye soruyor bir erkek sesi.

Sese neredeyse sıçrayacaktım. Yanıma yaklaşan adama bakıyorum. Bu Famine'in muhafızlarından biri - sanırım daha önce bacaklarıma bakanla aynı kişi olabilir.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Senin üzerinde ne etkisi var?" diye tekrarlıyor adam. "Yoksa kendi isteğinle mi onunla birliktesin?"

Onu dikkatle inceledim. "Neden umursuyorsun?" Diyorum.

Adam cevap olarak bir omzunu kaldırıyor, bakışları yüzümde geziniyor. Benimle biraz fazla ilgileniyor.

Ondan uzaklaşıyorum.

Azrail sandalyesine uzanmış, bir bacağını dizinin üzerine atmış, parmaklarıyla kolçağı dövüyor. Tedirginliği

geri döndü. Atlı, sanki onu hasta ediyorlarmış gibi bir oda dolusu insana bakıyor. Onları buraya zorla getirmiş olması ya da birçoğunun endişeli görünmesi önemli değil gibi görünüyor.

Kalbim hızla atıyor ve nefesim hızlı geliyor. Botumdaki hançerin farkındayım.

Yanımda, sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış ama benim dikkatimi yeniden çekmesi gerekiyormuş gibi, Famine'in gardını düşürmüyor.

Ona döndüm. "Hala yanımda ne yapıyorsun?"

Azrail gibi konuşuyorum. O cehennem piçi bana bulaşıyor.

Muhafız ağzını açıyor, yüz ifadesi öfke ile savunmaya geçme arasında bir yerde.

"Yeter," diyor Famine, sözümüzü keserek. Sesi odanın içinde yankılanıyor.

Müzik kesiliyor ve insanlar konuşmalarına son veriyor. Sessizlikte kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Sonunda muhafız benden uzaklaşıyor -her ne kadar bunu yapmakta isteksiz görünse de- kapılardan birinin yanında yerini alıyor.

Elinde tırpanıyla hâlâ sandalyesinde oturan Famine'e bakıyorum. Midemin çukurundaki o korkunç his geri geldi.

"Bu kadar maskaralık yeter," diyor şimdi daha yumuşak, sesi kadifemsi ve uğursuz. "Hepiniz benim kim olduğumu biliyorsunuz. Hepiniz beni yatıştırmaya çalışıyorsunuz. Ama aşırılığınızı görüyorum, hepinizi yönlendiren açlık ve açgözlülüğün farkındayım. Bu beni hasta ediyor."

Tırpanını kaldırarak tabanını yere vuruyor.

Ayaklarımızın altında beton zemin çatlıyor, yüzeyi boyunca yarıklar açılıyor, her biri Azrail'den bir güneşin ışınları gibi yayılıyor.

İnsanlar şaşkın çığlıklar atıyor ve birçoğu kapılara doğru koşmaya başlıyor, ancak Famine'in muhafızları çıkışları engelliyor.

Atlı gülümser.

Yükselen korkumu kesen o sırtıış.

Durdurun onu.

Hançerime uzanırken kalbim boğazıma kaçmış gibi hissediyorum. Çizmemden çıkarırken bacağımı kestim, ama acı kulaklarımdaki çınlamayı zar zor bastırıyor.

Çok geç olmadan onu durdurun.

İleriye doğru adım atıyorum, Famine'e yaklaşıyorum. Gözleri bana doğru kayıyor ama aklının başka yerde olduğu belli.

Durdurun onu. Şimdi.

Atlıya doğru yaklaşıyorum ve bıçağımı Famine'in yüzükoyun yatan eline tüm gücümle indiriyorum. Eti ve kası kesen bıçak atlıyı sandalyesine sabitliyor.

Anında yer sarsıntısı durur ve yarıklar kapanır.

Ben sendeleyerek uzaklaşırken Famine keskin bir nefes çekiyor. Dikkatini yaraya verdi.

Tepki vermesini beklerken kendi hırıltılı nefes alışverişimden başka bir şey duyamıyorum.

Birkaç uzun saniye sonra Azrail'in gözleri kalkıyor ve benimkilerle buluşuyor. Onlarda öfke görmeyi bekliyordum; onun yerine ihanet görüyorum.

"Bu bir hataydı," diyor yumuşak bir sesle.

Altımdaki zemin bir kez daha çatlıyor ve derinliklerden keskin, sarmal bir şey yükseliyor. En azından öfkesinin artık bana odaklandığını fark edecek kadar zamanım oluyor ki bitki etrafımı sarıyor, sıkıyor ve sıkıyor.

Çaresizce bitkiden kurtulmaya çalışıyorum, ama hareket ettikçe daha da sıkışıyor. Dikenler sarmaşıklar boyunca çiçek açıyor ve beni bir düzine farklı yerden dürtüyor.

Bu manzara karşısında biri çığlık atar ve ardından herkes bağırıyormuş gibi bir ses duyulur. İnsanlar bir kez daha izdihama başlar, çıkışlara doğru olabildiğince hızlı hareket ederler.

Azrail tırpanını kucağına bırakıyor, sonra da saplandığı hançere uzanıyor. Famine sakince bıçağı elinden çekip alıyor ve bir kenara fırlatırken bana düşünceli bir bakış fırlatıyor.

"Kimse bir yere gitmiyor," diyor kayıtsızca. Yine, sesi yükselen kargaşanın üzerine taşınıyor gibi görünüyor.

Kalın, dikenli gölgeler pencerelerin ötesinde yükseliyor, beliren hayaletler gibi büyüyor ve büyüyor. Çaresizce kaçmaya çalışan biri bu gölgelerin önündeki pencerelerden birini kırıyor ve ancak o zaman dışarıda gördüklerimin çalılar olduğunu fark ediyorum - o kadar sıklaşmış ve uzamış çalılar ki çıkışları etkili bir şekilde kapatıyorlar.

Dışarıda gökyüzü titreyerek bitkileri aydınlatıyor. Bir an sonra, gök gürültüsü tepemizde patlıyor.

Famine ayağa kalkıyor, tırpanını kapıyor ve ağırlığına alışmaya çalışıyormuş gibi elinde döndürüyor. Hareket ettikçe bronz zırhı mum ışığı altında titriyor ve parlıyor.

Panik halindeki odaya, "Gelin bakalım," diyor. "Parti daha yeni başlıyor."

Yeryüzü yeniden sarsılır ve zemin parçalanır. Derinliklerden düzinelerce bitki yükselir ve insanları birbiri ardına hapseder, ta ki tüm balo salonu bir tür çırpınan ormana dönüşene kadar. İnsanlar dışarı çıkmak için sonuçsuzca mücadele ederken çığlıklar neredeyse kulakları sağır ediyor.

Beni sıkıca bağlayan kendi bitkime karşı zorlanıyorum, dikenler derime batıyor.

"Dur!" Atlıya yalvarıyorum.

Famine gözlerinde öfkeli bir parıltıyla bana bakıyor. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Kapana kısılmış misafirlerden oluşan kalabalığa bakıyor, dikkati bir kez daha taşlaşmış çığlıklara yol açıyor. Bu anda Famine'le ilgili her şey tehditkârdır - bedeni, silahı, ifadesi.

Dışarıda şimşekler çakmaya ve gök gürültüsü patlamaya devam ediyor. Saniyeler içinde yağmur oluklu demir çatıya vurmaya başlar ve sesi her saniye daha da artar.

Atlı yavaş adımlarla ilerleyerek, elleri ayakları bağlı, iri yarı bir adama doğru ilerliyor.

çömelmiş ağaç. Adamın kaçmak için çabaladığını görüyorum ama nafile.

Atlı adamın yüzünü kavrar, parmakları yanaklarına batar. "Durmamı ister misin?" diye soruyor Azrail. Yağmurun şiddetinden ve odada yankılanan bağırs ve hıçkırıklardan onu zar zor duyabiliyorum.

Adam şiddetle başını sallar.

Açlık onu inceliyor. "Hmmm... Peki beni durdurmak için ne yapmak istersin?" diye soruyor.

Adam onun bakışları altında kıvranıyor. "Her şeyi yaparım."

"Şimdi yapacak mısın?" Açlık diyor. Azrail bana bakıyor ve sanki bu bir şakaymış gibi kaşlarını çatıyor.

"Bundan emin misin?" diye sorar Azrail, dikkati kurbanına dönmüştür.

Adam gözle görülür bir şekilde terliyor ama başını sallamayı başarıyor. "Pekâlâ," diyor Famine. "Duracağım."

Adam rahatlamış
görünüyor. "Ama."

Gerginim. İşte, atlıdan beklediğim dikenli teklif.

"Tüm bu insanları kurtarmamı istiyorsan," diyor Famine.

"Senden bir şey istiyorum."

Kıtlık ilahi bir yaratık olabilir, ama şu anda kulağa eski şeytan gibi geliyor.

"Ne olursa," der tutsağı tekrar.

"Onların hayatına karşılık senin hayatın," diyor Azrail.

Ağzım kurudu. Atlı bunu yapmayı seviyor - insanlığımızın sınırlarını test ediyor, hepsi de insanların gerçekten ne kadar boktan olduğuna dair bir noktayı kanıtlayabilmek için.

Adam duraklıyor. Gözlerinde dehşet var. Bakışları, aynı şekilde Kıtlık'ın ölümcül bitkilerinin pençesine düşmüş diğer insanların üzerinde geziniyor.

Adam cevap veremeden, onu sıkıca tutan ağaç onu serbest bırakır. Tökezleyerek ilerliyor ve düşmeden önce kendini zorlukla yakalamayı başarıyor.

"Eee?" der Azrail. "Dizlerinin üstüne çök o zaman." O konuşurken, Famine tırpanını tekrar döndürüyor, bıçak mum ışığında parlıyor.

Adam gözle görülür şekilde titriyor, gözleri Azrail'in bıçağına kilitlenmiş. Dizlerinin üzerine çökmüyor.

Famine ona doğru bir adım atar ve adam kaçarak korumalı kapıya yönelir.

"Düşündüğüm gibi."

Altı hızlı adımda, atlı onun üzerine gelir. Azrail o kudretli tırpanını savurur ve tek bir hamlede adamın kafasını ucurur.

Oda yeni bir çığlık dalgasıyla patlar, bu çığlıklar her zamankinden daha yüksek ve çaresizdir.

Adamın kafası ıslak bir gümbürtüyle yere çarptığında mide bulantım artıyor ve ağzının şokla açılıp kapandığını görünce neredeyse midem bulanıyor.

Her yer kan içinde ve oda kapana kısılmış diğer insanların çığlıklarıyla dolu.

"Hepinize kurtuluş için bir şans verildi," diye duyurdu Famine, bakışları üzerlerinde gezinirken, "ama iradeniz zayıf."

Azrail cesetten uzaklaşarak başka bir kişiye, bu seferki bir kadına doğru ilerler.

Ağzını açtı. "Hayır-"

Yalvarışı kısa kesilir. Kıtık tırpanını savurarak kadının başını omuzlarından ayırır. Ceset onu tutan bitkinin üzerine yığılırken kan fışkırıyor.

Çığlıklarım şimdi diğerlerine katılıyor.

Atlı, ölümün tadını aldı.

Kıtık bir sonrakine, sonra bir sonrakine ve bir sonrakine geçer, o korkunç silah her birini keser. Yer kanla parlayana kadar kapana kısılmış kasaba halkını acımasızca infaz ediyor. Ulaşamadıkları ise ağaçlar ve çalılar tarafından yavaşça daha da sıkı sıkıştırılıyor, ta ki kemik sesleri duyulana kadar.

Ve şimdi çığlıklar sadece dehşet içinde değil, acı çekiyor.

Bir noktada çığlık atmaktan sesim kısılıyor ve katliama karşı gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Her şey aşırı derecede acımasız.

Beni içine hapseden bitki rahatsız edici derecede sıkılaştı, ama odadaki diğer bazı insanların aksine, herhangi bir kemiğimi kırmadı ya da ciğerlerimi ezmedi.

Depo sessizleşene kadar sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor. Geriye kalan tek ses yağmurun sert pıtırıtları ve benim hıçkırıklarımla. O zaman bile gözlerimi kapalı tutuyorum.

Kanın içinden bana doğru yürüyen Famine'in botlarının ıslak gümbürtüsünü duyuyorum. Dudaklarımdan bir inilti çıkıyor ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölüyor.

"Gözlerini aç, Ana."

Başımı sallıyorum.

Beni tutan bitki şimdi tutuşunu bırakıyor. O kadar uzun süredir ona kapılmışım ki, kansız bacaklarımı beni ayakta tutamayacak kadar zayıf bir şekilde altımda kıvrılıyor. Yere düşmeden önce Azrail beni yakalıyor.

Şimdi gözlerimi açıyorum ve onun fırtınalı gözlerine bakıyorum. Başının arkasında tırpanı belirliyor, bir kez daha sırtına sabitlenmiş.

Üzerindeki kanın kokusunu alabiliyorum ve ellerinin vücuduma yaptığı ıslak baskıda hissedebiliyorum.

Korku dolu bir gözyaşı daha süzöldü. Daha önce elini bıçaklayarak cesur olduğumu sanmıştım. Onu incitirsem, öfkesini bu insanlardan uzaklaştırıp bana yöneltebileceğimi düşünerek aptallık ettim.

Onun yerine sadece öfkesini alevlendirdim.

"Şu ana kadar gördüğüm insanlığın en iyisisiniz," diyor Famine'in sesi ipeksi, "ve söylemeliyim ki, çok etkilenmedim."

Beni kollarının arasına alıp kapıya doğru ilerlemeye başlıyor ve bunu yaparken önündeki tek kafayı tekmeliyor. Boğazımdan bir kez daha kan yükseliyor.

"Beni yere bırak," diyorum, sesimde bir titreme.

"Beni tekrar bıçaklayabilesin diye mi?" Bir kahkaha atıyor. Botlarının yumuşak şıptısını duyabiliyorum.

kan birikintileri. "Hiç sanmıyorum."

Ayakta kalan tek insanlar Famine'in adamlarıdır. Katliama soğukkanlılıkla bakıyorlar ama içten içe çıldırıyor olmalılar. Çıldırdığımı biliyorum ve bunu daha önce birçok kez gördüm.

"Neden böylesin?" Kan lekeli çene çizgisine bakarak fısıldıyorum.

Kötü. Kötülük.

Bana bakarken çene çizgisi sertleşmiş gibi görünüyor. "Neden böylesin?" diye karşılık veriyor. "Beni elimden bıçakladın."

"Yani bunun için bütün bir odayı mı öldürdünüz?"

"Zaten onları öldürecektim." O yürüdükçe, ağaçlar ve çalılar ayrılıyor, bizim için bir çeşit yürüyüş yolu oluşturuyor.

"Sen nasıl ilahi bir şey olabilirsin ki?" Binadan çıkarken soruyorum. Dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyor ve saniyeler içinde beni sıırıslam ediyor. "Şefkati şiddetle, merhameti ihanetle karşılıyorsun." Daha fazla gözyaşı süzülüyor. "Hayatımda pişman olduğum tek bir şey varsa, o da seni kurtarmaktır. Ve eğer geri dönüp her şeyi geri alabilseydim, alırdım."

"Bana yardım etmemeyi mi tercih ediyorsun?" Famine yüzüne yağmur damlarken bana bakarak söylüyor. Sadece ses tonundan ve gözlerindeki bakıştan bile hassas bir noktaya değindiğimi anlıyorum.

"Yaptıklarından sonra mı?" Ben de öyle dedim. "Bir anda."

"Yaptıklarımın sonrasını mı?" Famine'in yanağındaki bir kas sığıyor ve yağmur daha sert yağıyor gibi görünüyor. "Bu benim başlattığım bir savaş değil, sadece sonlandırdığım bir savaş."

Koyu renk saçlarım yanaklarıma yapışmış halde ona ters ters bakıyorum. "Yaptığın şey bir savaş sona erdirmek değil, sadece kötülük uğruna kötülük yapmak."

Tepede gökyüzü parlıyor ve bir an için Kıtık'ın yüzü insanlık dışı bir şekilde sert görünüyor.

"Beni yargılamaya nasıl cüret edersin, sen ki bir hiçsin," diyor Azrail, durarak. "Kendini bilen yıldız tozundan başka bir şey değilsin. Yüz yıl içinde sen ve senin küçük, kendi

Önemli inançların yok olacak, hafızan yeryüzünden silinecek ve seni sen yapan her şey rüzgârlara savrulacak. Ve ben her zaman olduğu gibi var olacağım."

"Buna üzülmem mi gerekiyor?" Diyorum ki. "Yüz yıl sonra sen hâlâ bu ruhsuz, iltihaplı şey olarak var olacaksın, ben ise hayatımda bir kez olsun dinleneceğim, öyle mi?"

Famine bana kızgın bir bakış fırlatıyor. Bir saniye sonra beni kaldırıyor ve bir an için herkese yaptığı gibi bana da zarar vereceğini düşünüyorum. Ama sonra atının tam arkamda olduğunu, karanlık geceye karıştığını fark ediyorum.

Beni sertçe koltuğa oturtuyor ve henüz kendimi ayarlayabilmişim ki Famine beni takip ediyor, vücudu yakınıma giriyor.

Dizginleri tutarak dilini şaklatır ve atı havalanır.

Yağmur ve rüzgâr yüzüme çarpıyor ama ben hissetmiyorum bile. Uyuşmuşum. Belki de bu yüzden Famine'in ana yoldan gitmek yerine tarlalardan geçtiğini hemen fark etmiyorum. Ekinler karanlıkta hayalet gibi etrafımızda yükseliyor.

Gökyüzü parlıyor, dünyayı aydınlatıyor. Bir an için etrafımızdaki şeker kamışı saplarını net bir şekilde görebiliyorum, ama onlara baktıkça solmaya başlıyorlar, yaprakları bana uzanan uzun, kıvrık pençeler gibi görünüyor.

Gökyüzü tekrar tekrar parlıyor ve gök gürültüsü tüm gökyüzünü dolduruyor gibi görünüyor. Yağmur, bir atardamardan sızan kan gibi göklerden sızıyor.

Kabus gibi bir yolculuk, Azrail'in arkamdaki karanlık, yasaklayıcı varlığı ile daha da kötüleşiyor.

Uzaktan mum ışığıyla aydınlanan evimizi gördüğümde titriyorum. Geri dönüyoruz ve bu korkunç bir his, tüm bu ölümden sağ çıkmak, sanki öbür dünyaya giden gemiyi kaçırmışım ve bana kalan tek şey burada harcanmış gibi.

Atlı, atını kısa sürede çekmeden önce neredeyse bizi evin içine kadar sürüyordu. Mülkün etrafında birkaç muhafız dolaşıyor, ama şimdi geldiğimize göre, yaklaşmaya başlıyorlar

Bize. Ancak Famine'in yüz ifadesinde bir şey görmüş olmaları ki, bizden birkaç metre uzakta durdular ve daha fazla yaklaşmaya cesaret edemediler.

Azrail atından iniyor ve ben daha kıpırdayamadan uzanıp beni de atından indiriyor.

Ona ters ters baktım. "Kendi başıma da çıkabilirim."

"Şimdi yapabilir misin? Bu benim için yeni bir şey. Her zaman başkalarını çıkarmakla uğraşıyorsun."

Bekle, bu bir seks şakası mıydı?

Açlık beni bileğimden tutup evin içine çekmeden ve bütün gün bağlı kaldığım odaya geri götürmeden önce bunu düşünmek için bir dakikadan fazla zamanım olmuyor.

Doğal olarak, bileğimi kurtarmaya çalışarak ona karşı koyuyorum. Bu atlıyı caydırmıyor. Aksine, tekme tokat dövüşmek istediği izlenimine kapılıyorum.

Odaya vardığımızda, beni neredeyse içeri fırlatıyor ve etrafımda dönmeden önce öne doğru tökezliyorum.

Eğer dövüşmek istiyorsa, ona bir tane vereceğim. Şimdiden bu koca kışlı botları onun taşaklarına vurmaya hayal ediyorum.

Beni odama kadar takip ediyor, vücudundan yağmur suyu damlıyor. Ben de sırlıklamam, su bacaklarımdan aşağı kayıyor.

"Eee?" Öfkeyle söylüyorum. "Neden gitmiyorsun?"

Azrail bir şey söyleyecekmiş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor. Onun yerine kapıya doğru yürüyüp çizmeli topuğuyla kapıyı tekmeliyor. Sonra dönüp tırpanını kılıfından çıkarıyor ve yatağın üzerine fırlatıyor.

"Gitmek istediğim zaman giderim," diyor.

Öfke yüzümü kızartıyor. "Çık dışarı."

Sözlerimi tamamen görmezden gelerek ilerliyor. "Bana bir canavarmışım gibi bakıyorsun ama çaresiz bir mahkûma yıllarca işkence yapan ben değilim. Katlandığım dehşet-"

"Acıyı bilmediğimi mi sanıyorsun?" Onun üzerinden söylüyorum. Sesim niyet ettiğimden daha yüksek ve öfkeli çıkıyor. "Ergenlik çağıma geldiğimde anne ve babamı kaybettim, teyzem beni istismar etti ve kuzenlerim onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı ama bu, sen tüm kasabamı öldürdüğünde hepsinin yasını tutmama engel olmadı.

"Ve sonra, hiçbir şeyim kalmadığı için kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım ve beni bulan kişi madam olduğu için kendimi şanslı sayıyorum.

"Bedenimi satmaya başladığımda on yedi yaşındaydım. On yedi. Hâlâ ergenlik çağında."

Konuşurken bir adım öne çıkıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Acıyı bilmediğimi mi sanıyorsun? Aşağılanmayı? Bütün gece burada oturup sana yaşadığım dehşeti anlatabilirim - beni döven, bana tecavüz eden, beni kullanırken değersiz olduğumu söyleyen müşteriler. Beni tamamen kırmamış olması, birbirimize zarar verebileceğimiz tüm yolları anlamadığım anlamına gelmiyor.

"O yüzden acıyı siz icat etmişsiniz gibi davranmayın. Bu hepimiz için bir hakarettir."

Ben konuştukça, Famine'in yüzündeki öfke daha da azalıyor. Sözlerimi bitirdiğimde - göğsüm duygularımla kabarıyor, öfkeli gözyaşlarım gözlerime batıyor - yüz ifadesi neredeyse yumuşuyor.

Sen de hissettin, der gibiydi yüzü. Acının dehşetini. Hem rahatlamış hem de garip bir şekilde yıkılmış görünüyor.

"Gördün mü?" diyor sessizce. "Bak senin türün ne kadar korkunç, yavrularına zarar veriyorlar. Bana hepsini öldürmekte haklı olmadığımı söyle."

Ona uzun uzun baktım. "Hepimizi öldürmekte haklı değilsin."

Bir adım öne çıkıyor, zırhı göğsüme değiyor.

"Peki ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun, küçük çiçek?"

"Bizi rahat bırakın. Eğer kötüyse ve ölmeye mahkûmsak, kendimizi öldürürüz. Eğer değilsek, o zaman öldürmeyiz." Ben konuşurken, o öfkeli gözyaşlarımdan biri süzülüyor. Umarım sonuncusu olur. Bu adamın önünde ağlamaktan yorulmuş.

Azrail bir elini uzatır. Bir an duraklar, gözyaşına bakar ve sonra onu siler.

Bu durumdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum, hatta ondan da. İki saat önce bir depo dolusu insanı korkunç bir şekilde öldürdü. Yarın muhtemelen şehrin geri kalanının işini bitirecek. Neden bana nazik davranma zahmetine giriyor? Ne anlamı var ki?

Famine hâlâ çok yakınımda duruyor ve bir an için bakışları dudaklarıma düşüyor.

Gözlerindeki bariz açlığı görmek şok edici.

O bakışı bilirim.

Ama tam kafasından geçen ateşli düşüncelerle harekete geçeceğini düşündüğüm anda elimi tutuyor ve beni odadan çıkarıp şöminesinde büyük bir ateşin yandığı oturma odasına götürüyor. Bizi şöminenin yanına götürüyor.

"Otur," dedi.

Kaşlarımı çatıyorum ama dediğini yapıyorum.

Azrail elimi bırakıyor ve loş mutfağa doğru ilerliyor. Dikkatimi ateşe vermem için yeterince uzun bir süre gitti.

Saçlarımı bükerek kıvrıkcık buklelerimdeki suyu sıkıyorum.

Hâlâ sıırıslıklamım ama ateş hafif soğuğu telafi etmekten daha fazlasını yapıyor.

Kıtlık bir ibrik, bir leğen ve bir bezle geri döndü. Yanıma geliyor ve eşyaları yere bırakıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Yaralısın."

Aslında içinde tutulduğum kötü bitkiden kaynaklanan düzinelerce küçük kesik var. Bir de yaralı omzum var.

"Neden umursuyorsun ki?" Ben de diyorum ki.

"Bilmiyorum." Konuşurken kaşlarını çatıyor.

Azrail sürahideki suyu leğene döküyor ve bezi içine daldırıyor. Sonra kolumu tutarak yaralarımı temizlemeye başlıyor, bezi cildimi kaplayan küçük, kanayan deliklerin üzerinde gezdiriyor.

Bu çok saçma.

Elimi çekmeye çalışıyorum, ama atlı durmayı reddederek elimi sıkıca tutuyor ve ben de onun çalışmasını izlemek zorunda kalıyorum.

Metodik bir şekilde önce bir kolumu, sonra diğerini temizliyor, omzumdaki yaraya ekstra özen gösteriyor. Daha sonra boynuma ve göğsüme geçiyor. O bunu yaparken, yaralı elini görüyorum. Hâlâ açık, hâlâ kanlı ama bundan hiç bahsetmiyor ve acıdığına dair bir işaret vermiyor. Ama acıyor olmalı. Acı hissettiğini biliyorum.

Ve bir utanç fısıltısı hissediyorum. Bu canavar bile bana yaptıklarından dolayı benim ona yaptıklarımın daha fazla pişmanlık duyuyor.

Ayrıca yüz binlerce insanı da öldürmediniz.

İşte bu.

Kıtlık yarı yolda duraklıyor, zırhını çıkarıyor. Metalin altında ıslak gömleği göğsüne yapışmış. Bir süre sonra bunu da çıkarıyor.

Onu gördüğümde biraz sarsılıyorum. Beş yıldır ilk kez çıplak bedenini ve üzerine kazınmış tuhaf, parlayan yeşil dövmeleeri görüyorum.

Sıra sıra dizilmiş bu işaretler bileklerini pranga gibi sarıyor, omuzlarına ve göğüs kaslarının etrafına daha fazla sıra halinde dizilmiş bu işaretler ağır kaplama bir kolye görünümünü veriyor.

Semboller yazıya benziyor ama daha önce gördüğüm hiçbir dilde yazılmamış.

Famine yaralarımı temizlemeye devam ediyor ve ben onun göğsüne bakmaya devam ediyorum. Önceleri Famine'in efsanevi bir prense benzediğini düşünürdüm. Şimdi ise çok daha arkaik, uhrevi bir yaratığa benziyor.

"Inniv jataxiva evawa paruv Eziel," diyor.

Kelimeler tüylerimi diken diken ederek üzerimden geçerken bir an nefesim kesiliyor.

"Tanrı'nın eli ağır düşer," diye tercüme ediyor. Gözleri benimkilere kayıyor. "Ne dediklerini merak ediyordun, değil mi?"

Kaşlarım birbirine çarparak başımı sallıyorum. "Hangi dil-"

"Tek Tanrı konuşur."

Duraklıyorum, kelimelere biraz daha uzun süre bakıyorum.

"Onların ürünlerini alacağım ve hiçbir şey yetişmesin diye onları dışarı atacağım," diye devam ediyor Kıtık ben sormadan. "Birçoğu aç kalacak, birçoğu da yok olacak. Çünkü Tanrı'nın isteği budur."

İşte bu, bunun olması gerektiğinin kanıtı.

Uzun bir süre sessiz kalır. Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Ben her zaman zalim olan olmak için yaratılmıştım." diyor Famine. Gözleri bana kayıyor ve o ürkütücü yeşil gözbebeklerinde ilk kez öfkeden başka bir şey var. "Pestilence, tüm hastalığına rağmen, her zaman sapkın bir şekilde insanlara çekilmiştir. Ve Savaş insan arzularından yaratıldı. Kardeşlerim ne kadar korkunçsa, ben o kadar kötüyüm."

Azrail'in yaptıklarını gördükten sonra ona inanıyorum. Yine de bana dört kardeşten hangisinin en korkunç olduğunu sorsaydınız, bu listenin başına Famine'i koymazdım.

"Nasıl olur da Veba ve Savaş'tan daha kötü olabilirsin?" Ben soruyorum.

Yaralarımı temizlemeyi bitiriyor, sonra bezi bir kenara koyuyor. Kalçalarının üzerine oturup kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "Sizin türünüz süslü binalar inşa etmeden ve Tanrı'ya rakip bir teknoloji yaratmadan önce, ben vardım." Atlılardan önceki günlere dair pek çok hikâye duydum. Ama atlılardan önceki dünya hakkında pek bir şey duymadım.

Bu. İma ettiği derin geçmiş.

"İnsanlar bana dua eder, bana kurban olur, benim için ölür ve öldürürler." Bana bunları söylerken Kıtık'ın gözleri çok parlak; akli başında görünmüyor. "Türlerinin geri kalanını bağışlayabilmem için bana canlarını verdiler."

Onun sözleri bana bu geceki adamı düşündürüyor - hepimiz için ölmesi istenen adamı. O bunu yapamadı ama Famine başkalarının bir zamanlar düzenli olarak bunu yaptığını söylüyor.

"Peki ya sen?" Ben sordum. "Onları bağışladın mı?" Bir omzunu kaldırdı. "Bazen."

Bazen hiç olmamasından iyidir, ki şu anki sicili de öyle. Ama anlıyorum. Bu atlı her zaman affetmez ve vicdansız olmuştur. Ya da belki de onu böyle düşünmek, bana bazen kıtlığın sadece doğada meydana geldiğini söylerken onu bir insan modeline uymaya zorlamaktır. İyi ve kötünün bununla hiçbir ilgisi yoktur.

"Geçtiğimiz dağların çoğundan daha yaşlıyım," diyor. "Dünyayı insanlar ona dokunmadan önce gördüm."

Ve insanlar dünyadan ayrıldıktan sonra dünyayı görecek.

"Peki ya Ölüm?" Konuları biraz değiştirerek soruyorum.

"Peki ya o?" diye soruyor Azrail.

"Veba ve Savaş'tan daha kötü olduğunuzu söylemiştiniz," diyorum, "peki ya Ölüm?"

Famine uzun bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra bir noktayı kabul ediyormuş gibi hafifçe başını sallıyor. "Hiçbir şey ondan daha kötü olamaz."

Bölüm 24

Ertesi gün, Famine'in adamları yola çıktıktan çok sonra ayrılıyoruz.

Bu ekstra zamanı kendime daha makul bir kıyafet bulmak için kullanıyorum - gerçekten üzerime oturan bir kot pantolon (onları sonsuza kadar saklayacağım) ve siyah bir gömlek. Kendime bir fincan kahve yapmak için bile yeterli zamanım var. Sobanın üzerinde suyu ısıtırken mırıldanıyorum.

"Uygunsuz bir şekilde mutlu görünüyorsun."

Çığlık atıyorum, dönüp göğsümü tutuyorum, tam o sırada Famine elinde terazisiyle odaya giriyor.

"Aman Tanrım, bir kıza biraz uyarı ver," diyorum, sıcak metal beni ondan uzaklaştırmadan önce bir anlığına ocağa yaslanıyorum.

"Tüm müşterilerine böyle mi söylüyorsun?" Famine terazisini masanın üzerine koyarak şöyle diyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu da başka bir seks şakası mı?" Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor.

Ona merakla bakıyorum. "Ama ben düşündüm ki..."

Kıtlık'ın seks yapmadığını sanıyordum. Elbette, bu eylemle dalga geçmek için bir insanla yatmak zorunda değilsiniz.

Sorumu bitirmek yerine bakışlarım Azrail'in yüzünde geziniyor. Şu anda özellikle istikrarsızlaştırıcı, çünkü çok ... korkunç görünmüyor. Bundan ne anlam çıkaracağımı gerçekten bilmiyorum, tıpkı dün geceki kibarlığından ne anlam çıkaracağımı gerçekten bilmediğim gibi.

Bakışlarım masanın üzerindeki terazilere gidiyor. Zırhının ve tırpanının aksine, iki metal tava eski ve yıpranmış görünüyor.

"Neden onları hiç dışarıda tutmuyorsun?" diye sordum. Atıyla seyahat ettiğim süre boyunca terazilerini sadece birkaç kez gördüm.

"Onları şimdi çıkardım."

Ona bir bakış attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

O bakışlar aşağı at ve Terazî, göz önünde bulundurarak onları. "Belki de ölümü adaletten daha çok önemsiyorum."

"Onlar bunun için mi?" Ben soruyorum. "Adalet mi?" Bok tartmak için olduklarını sanıyordum.

Çenesini arkamdaki ocağa doğru salladı. "Suyun kaynıyor."

Nefesimin altında küfrederek tencereye geri dönüyorum. Kendimi telaşlı ve dengesiz hissediyorum ve bunun suçlusu da Kıtık.

"Kahveni iç," diyor Azrail arkamdan. "Birazdan yola çıkacağız."

Uzaklaşmaya başlar, sonra duraklar. "Oh," diyor omzunun üzerinden, "hazır başlamışken bana da bir fincan doldur."

Yolculuğumuz boyunca sürekli omzumun üzerinden Famine'e baktım.

"Ne?" diye soruyor sonunda, bakışları bana doğru kayıyor. Başımı sallıyorum.

İç çekiyor. "Aklında ne varsa, söyle gitsin." "Bugün farklısın."

Tek kaşını kaldırıyor, yeşil gözleri parlıyor. "Nasıl farklı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sanki cevaplar ondaymış gibi yüzünü inceliyorum. "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum."

Dün gece söylediklerim yüzünden olabilir mi? Yeniden bir araya geldiğimizden beri Famine beni istisna tuttu, ancak kendi sorunlu geçmişimden biraz bahsettiğimde tavrı değişti ve bir daha da değişmedi.

Ve şimdi daha iyi davranıyor... daha nazik değil, ama bilmiyorum, belki daha ilgili?

Bütün günü seyahat ederek geçiriyoruz. Güneş battıktan çok sonra bile hala eyer üzerindeyiz. Tam Famine'in beni tekrar atının üzerinde uyutacağından emin olduğumda, otoyoldan sapıyor.

"Ne yapıyorsun?" Esniyorum.

"Dinlenmen için bir yer buluyorum." Bundan pek memnun olmuşa benzemiyor.

Bunun üzerine midem bulandı. "Durmak istemiyorum." Kıtık başka birini daha öldürebilecekse hayır.

"Saçmalama," diyor. "Yorgun olduğunu biliyorum."

"İyiyim, yemin ederim."

Uzun bir duraklama oldu, sonra-

"Korumaya çalıştığınız yabancı her kimse, nasıl olsa ölecek. Yanlarından geçtiğimiz anda toprakları kararacak, toprak acımasızlaşacak. Hızlı bir ölüm daha naziktir."

Başımı salladım. "Lütfen. Sadece sür."

Ama yapmaz. Sadece on beş dakika sonra atlı, atını karanlık bir yapıya doğru yönlendirir. Kıtık bir eve benzeyen yapıya doğru at sürer ve atından atlar.

Attan inmeyeceğim, inmeyeceğim.

Ama sonra Famine beni belimden yakaladı ve atından kolayca çekti.

Beni yere bırakıyor, bana sarılıyor ve ben gözlerinin içine bakıyorum.

"Lütfen yapma, Famine."

İç çekiyor. "Hakkımda her zaman en kötüsünü düşündüğün için sana minnettar olsam da, bu sefer yanılıyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Anlamıyorum..." "İçeri gir ve kendin gör."

Uğursuz yapıya bakıyorum ve neredeyse "önce sen" diyeceğim. Ama sonra, bu hikayenin nasıl bittiğini biliyorum.

Bir sürü cesetle birlikte.

Korkumu bastırarak kapıya doğru yöneldim. Ancak merdivende durduğumda Azrail'in ne demek istediğini anlıyorum.

Aşırı büyümüş çalılar kapı girişine baskı yaparak neredeyse tamamen görünmesini engelliyor.

Kıtlık yanıma yaklaşıyor ve eliyle bitkileri kenara itiyor. Hava net bir şey göremeyecek kadar karanlık ama bitkiler kendi içlerine doğru kıvrılıp çürümüş ön kapıyı ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

O kapı koluna dokunmak için çok tedirginim.

Sonunda buna gerek kalmadı. Azrail yanımdan geçip kapı kolunu çevirdi. Kapı sallanarak açıldı ve sonra tamamen düştü.

"Büyüleyici," diyor Famine.

Terk edilmiş eve şüpheli bir bakış attım. Gerçekten içeri girmek istemiyorum. Güzel bir yatak için şu anda yapabileceğim cinsel iyilikler.

İç çekerek içeri girdim.

Botlarımın altında ölü yapraklar çıtırdıyor ve uzaktan bir şeyin koşuşturduğunu duyuyorum.

Küf ve çürüme gibi kokuyor ve ellerimin fırçaladığı birkaç şey yapış yapış hissediliyor, sanki bu evin kendini yapma süreci dağınıkmış gibi.

İnsan ayakta uyuyabilir mi? Çünkü şu anda denemek için can atıyorum.

Famine arkamdan giriyor ve botuyla bir şeyi kenara ittiğini duyuyorum. Görünmeyen bir yaratık kaçarken bir gıcırtı ve koşuşturma sesi duyuyorum.

Mutfak olması gereken yere girdim. Köşede eski bir buzluk var, yüzeyi hasar görmüş ve kararmış. Dolapların boya ları dökülmüş ve birkaç tanesi yerde yatıyor.

Odadan çıkıyorum ve kapısı açık, yan yatmış eski bir çamaşır makinesinin bulunduğu başka bir odaya giriyorum. İçinde bir çeşit yuva olduğundan eminim.

...

Cidden, siktir et burayı.

Kıtlık, kırık bir tencereye parmak basar. "Hâlâ burada uyumak istiyor musun?" Ona ters ters bakıyorum. "Bunu bilerek yaptın."

Atlı, saksıyı tekmeleyerek yoldan çeker. "Ne yaptım? Uyumak için terk edilmiş bir ev mi seçtin? Küçük çiçek, bana hakaret etme, hepsi senin fikrindi. Ama hoşuna gitmezse atımı getiririm-" Kapıya doğru yürümeye başlar.

"Bekle," diye sesleniyorum arkasından. Eğer bu ve başka bir ölüm arasındaysa, bunu yapabilirim.

Famine dönüp bana bakıyor. "Gerçekten mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Bu... o kadar da kötü değil," diyorum, yerde kendime bir yer açmak için ayağımla döküntüleri kenara süpürüyorum.

Cevap olarak alay ediyor.

"İnsanların olmadığı bir yeri en çok senin seveceğini düşünmüştüm," diye çıkışıyorum. Burası haşarat gibi kokuyor. Islak haşarat. Ugh.

"Burası nasıl olur da insanlardan yoksun olur? Buradaki her şey onlar için ve onlar tarafından yapılmış." Yüzünü buruşturuyor ve kendi kendine homurdanıyor: "İnsan yaratımlarından daha kötü olan tek şey, çürüyen insan yaratımlarıdır." Çizmesinin altında bir şeyi ezerek sözlerini nokt alıyor.

Ama o konuşurken bile atlı yanıma oturuyor, sırtını yakındaki bir duvara yaslıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Şu anda tüm bu zırhı giymek pek rahat olmasa gerek, ama ne şikayet ediyor ne de zırhını çıkarmak için bir hamle yapıyor.

Sanırım bunu gerçekten yapıyoruz. Rahatlasak iyi olur.

Uzandım, başımı kucağına koydum. Hemen vücudu kaskatı kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Memelerini sakinleştir," diyorum, yerleşiyorum. "Bekaretini çalmaya çalışmıyorum. Sen sadece bu evdeki en temiz şeysin."

Buna bir şey demiyor ama kafamı bacaklarının arasından da itmiyor.

"Ölümlü eti için iştahım yok," diye uyarıyor.

Düşünsene, Famine'in iştahı yok.

"Neden böyle bir şey söyledin ki?" Merakla soruyorum. Konuşurken, dün gece dudaklarıma nasıl baktığını hatırlıyorum. O zaman aç görünüyordu...

"Her zaman seks konusunu açıyorsun," diyor, "sanki temel doğama boyun eğmemi bekliyormuşsun gibi."

"Öfkene yenik düştün," diyorum. "Şehvet gerçekten çok mu farklı?"

"Aynı şey değil." Sesi savunmacı geliyor.

"Hmmm..." Ben de diyorum ki.

"Senin zayıflıklarından bahsediyorduk," diyor. "Benim değil."

"Ah, evet," diye kayıyorum, yanağım uyluğunun iç kısmına değiyor. "Sekse olan zaafım."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra-

"Duruş sana yakışmıyor, çiçek."

"Oh, şimdi de poz mu veriyorum?" Konuşurken kaşlarımı kaldırıyorum. Ona biraz hak vermek gerekirse, zayıflığımı bir silaha dönüştürdüm. İnsanların seks arzusunun günah olduğuna inandığı bir dünyada, cinselliğimi bir kılıç gibi kullandım.

"Kendin için yarattığın bu... imajın altında tamamen başka birisin," diyor atlı, "değil mi?"

Ona bakıyorum. "Hepimiz başka biriyiz," diyorum.

Erkeklerin ruhlarının yatak odasında çıplak kaldığını gördüm ve öğrendiğim en büyük şey insanların göründükleri gibi olmadıklarıydı. Kibarlığıyla ün salmış bir adam tarafından neredeyse öldürülüyordum ve yerel bir suçlu sırf kollarımda ağlayabilsin diye ona bütün gece sarılmam için bana para ödedi.

Kıtlık gözlerimle buluşuyor ve tam burada, karanlıkta, tüm duruşu kayboluyor. Nefreti ve öfkesi uzak bir anı.

Birbirimizin bakışlarını olması gerekenden daha uzun süre tutuyoruz. Zırhı üzerindeyken bile gliflerinin ışıltısının çenesini ve yanaklarını belli belirsiz aydınlattığını fark edecek kadar uzun.

"Biz insanlar hakkında sevdiğin bir şey var mı?" Sonunda sordum.

"Hikâyelerini seviyorum," diye itiraf ediyor, sesi karanlıkta kadife gibi.

"Hikayelerimiz mi?"

İnanamayarak söylüyorum. "Bu kadar şaşırmış görünme."

"Hikayeler insanlarla ilgili en insani şeydir. Tabii ki çok oldum."

Buna söyleyecek bir şeyi yok. "Ne tür hikayelerden hoşlanırsın?" diye soruyorum.

"Bir sürü insanın öldüğü yerler," diye mırıldanıyor.

Uzanıp göğsünü şakacı bir şekilde itiyorum. "Defol git buradan. Hayır, sevmiyorsun. Eminim romantizmi seviyorsundur."

"Hayır."

"Eminim ö y l e d i r . İyi bir romantizme kimsenin karşı koyabileceğini sanmıyorum."

"Kes şunu, Ana," diyor. Ama yemin ederim sesinde hafif bir gülümseme varmış gibi geliyor.

Belki de sadece hayal ediyordumdur.

"Pekala," diyorum, kucağında daha rahat etmek için yerimi değiştirerek, "şimdi bana bir tane söylemelisin."

"Hayır."

"Hadi, sadece küçük bir masal ve bir baş kaşıma. Bilirsin, bekaretini çalmadığım için bir barış teklifi olarak."

"Bakire olduğumu nereden çıkardın?" diyor.

Nefesim kesildi ve doğruldum. "Bakire değil misin?" Ne kadar skandal!

Famine beni tekrar kucağına itiyor. "Peki, sana bir hikaye anlatacağım-"

"Bana ilk seferini anlat," diye emrediyorum. "Hayır."

"İyi. İlk seferler her zaman dağınık olur zaten. Bana ikinci seferini anlat."

"Ana."

Karanlıkta sırtıyıyorum. Denemeye değerdi.

"Şaka yapıyorum," diyorum. "Bana hoşuna giden bir hikaye anlat - başını kaşıyarak," diye ekliyorum.

Azrail bana bakıyor. "Kafa çiziziğinin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Elini tutup saçıma götürüyorum. "İşte kafam, şimdi kaşıyorsun. Gerçekten, Famine, bu oldukça açık."

Parmakları saçlarımda donup kalıyor. Sonra yavaşça koyu renk buklelerimi tarıyor, hızla kıvrımları yakalıyor.

"Ah," dedim.

Kıvrıcık saçın sorunu da bu.

Beni görmezden gelen Azrail saçlarımla biraz oynamaya başlıyor. Bu kesinlikle bir kafa kaşıma değil ama yine de dikkatimi dağıtıyor.

"O hikaye mi?" Ona soruyorum.

"Küstah kız," diyor usulca, gözlerini saçlarımdan ayırmadan. "Sana Ma'at'ın hikâyesini anlatmamı ister misin?"

"Ma'at nedir?" diye sordum.

"O eski Mısır'ın uyum ve adalet tanrıçasıdır."

"Eski Mısırlı mı?" Yankıladım. Mısır'ı daha önce duymuştum, ama eski Mısır... zaman ve mekân olarak benim için bir değer ya da anlam ifade edemeyecek kadar uzak geliyor.

"O gerçek mi?" diye sordum. Eğer dört atlı gerçekten varsa, belki başka tanrılar da vardır.

"Onun kavramı gerçek."

"Hmph." Ne kaçamak bir cevap.

"Bana o gürültüyü yapma," diyor Famine. "Bana şekil verilene kadar ben de Ma'at gibi bir kavramdım."

"Yani o gerçek," diyorum.

"O da benim gibi birçok insan yapısından biri. Eğer Tanrı onun tanrısallığı temsil etmesini isteseydi, onu var ederdi. Sadece ben ve üç kardeşim O'nun planına daha çok uyuyoruz."

Hepimizi öldürme planı.

"Açıklaman başımı ağrıtıyor," diyorum.

"Bu tür şeyleri gerçekten anlamamanız gerekiyor."

Çünkü sen acınası bir insansın.

Son kısmı söylemiyor ama kesinlikle
Düşünüyorum.

"Peki onu tanıyor musun-Ma'at?" diye sordum.

Kıtlık iç geçiriyor, sanki konuyu tamamen
kaçırmışım gibi. "İyi, iyi, sorduğumu unut. Şimdi
bana onun hikayesini anlat."

Famine'in parmakları saçlarımda geziniyor, biraz takılıyor.
İşi bittiğinde saçlarımin ne kadar kıvrıcık olacağını merak
ediyorum.

"Dünya ilk kez yaratıldığında, Ma'at da onunla birlikte
yaratıldı. O adalet, uyum, barış ve biçim verilmiş düzendi-"

"Yani o bir insandı," diyorum.

"Bir tanrıça," diye düzeltiyor Famine, biraz sinirli bir sesle.
"Ve sadece Mısır dininde. Saçına devekuşu tüyü takan
kanatlı bir kadındı ve bu tüy doğru yolu temsil ediyordu.

"Ma'at ile uyumlu bir hayat yaşamak, evrenin ruhunu ve
akışını takip etmek anlamına geliyordu."

Famine'in zengin bir sesi var, sizi içine çeken bir ses ve
anlattığı tuhaf hikayeyi pür dikkat dinliyorum.

"Eski Mısırlılar öldüğünüz gün kalbinizin Ma'at'ın tüyüyle
tartılacağına inanırlardı. Eğer iyi ve doğru bir yaşam
sürdüyseniz, kalbinizin onun tüyünden daha hafif olduğu
anlaşılır ve öbür dünyada sonsuz huzura kavuşurdunuz.

"Ama eğer büyük bir kötülük işlediysen, kalbin kötü
eylemlerini terazide gösterir ve tüyden daha ağır gelir.
Mutlu bir öbür dünyaya gitmek yerine, kalbin korkunç bir
canavar olan yiyici Ammut'a yem olur ve ruhun sonsuza dek
yeryüzünde huzursuz ve kayıp bir şekilde dolaşmak zorunda
kalır." Atlı sessizliğe gömülüyor ve hikâyesinin sonuna
geldiğini anlıyorum.

Elbette Famine bu tür hikayelerden hoşlanırdı.

"Gerçekten böyle mi işliyor?" Ben soruyorum.

"Ölümden sonraki hayat?" Azrail duraksıyor.

"Hayır," diyor sonunda. "Hiç de değil. İnsan olmak bir ruhun katlanabileceği tek acı ve cezadır. Gerisi... gerisi çok daha iyidir. Ama sadece siz aptal insanlar bir şekilde aksini düşünürsünüz."

İçime işlemesine izin verdim.

"Tuhaf bir hikâyeydi. Neden hoşuna gitti?"

Bir duraklama daha, bu seferki biraz daha uzun. "İnanıyorum ki, eğer yeterince uzun süre düşünürseniz, bunu çözeceksiniz."

Bu kulağa çok zor geliyor. Pas.

Bölüm 25

Atlı bütün gece hareket etmemiş olmalı çünkü sabah uyandığımda hala bacaklarının üzerinde uyuyordum.

Gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalışıyorum.

"Sonunda." Famine'in sesi içeri süzülüyor, ben de gözlerim kararmış bir şekilde ona odaklanıyorum.

Bana bakıyor, çok uyanık ve çok huysuz görünüyor.

Uykumun son demlerini de üzerimden atarak doğruluyorum, sonra hemen inleyerek bir elimi ağrıyan boynuma götürüyorum.

"Neden beni üzerinden itmedin?" Şikayet ediyorum. Bütün gün boynumda bir bükülme olacak.

"İnan bana, bunun hayalini kurdum, çiçeğim."

Artık ondan kurtulduğuma göre, atlı hızla ayağa kalkıyor ve aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışıyormuş gibi odanın içinden geçiyor.

Gözlerim çevremizi tarıyor ve kaçtığı kişi ben olmayabilirim. Günün ayıltıcı ışığında burası gece olduğundan çok daha kötü. Duvarlar küf halkalarıyla kaplı ve köşelerinde terk edilmiş yaban arısı yuvaları olduğunu umduğum şeyler var. Tavan tehlikeli bir şekilde çökmüş ve zemin dışkılarla kaplı.

Famine tüm bunları gördü ve yine de beni kucağından itmedi mi? Ben olsam atardım. Atlıyı en son gördüğüm yere baktım. Daha iyisini bilmesem, Famine'in bir centilmen olduğunu söyledim.

Ne kadar rahatsız edici bir düşünce.

Azrail'le dışarıda buluştum, atının kayışlarını kontrol ediyordu.

"Atın nereye gidiyor?" Yanına giderken sordum.

Famine bana dönüyor, yüzünde çalkantılı bir ifade var.

"Yani onu yalnız bıraktığımda mı?" diyor. "Nereye isterse, sanırım."

"Ve ona ihtiyacın olduğunda sana geri mi dönüyor?" Yaralı omzumu dalgınca yuvarlayarak soruyorum; yaram çok ama çok daha iyi hissediyor. Sanırım ihtiyacım olan tek şey Reaper'da iyi bir gece uykusuydu. "Kaçıp gitmesi konusunda endişelenmene gerek yok mu?"

"O bir at olabilir," diyor Famine, "ama atlardan doğmadı. Tek bir amaçla ve yalnızca tek bir amaçla eterden yaratıldı: bana her şekilde yardımcı olmak."

Bu konuda söylediği tek şey bu, başka bir şey söylemiyor. Beni atına bindirirken hâlâ aynı fırtınalı ifadeyi takınıyor. Sözünü sakınmadan arkamdan atına biniyor ve atını yola doğru sürüyor.

Tepemizde kara bulutlar toplanıyor ama uğursuz hissettiren sadece hava değil.

Famine'in baskıcı ruh halinin üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum.

"Yani..." Ben başlıyorum.

Dün gece aklımdan çıkmıyor. Hâlâ Famine'in küçük kirli seks hayatını bilmek istiyorum çünkü ben bir meraklıyım.

"Konuşmak istemiyorum." O konuşurken gökyüzü gözle görülür bir şekilde kararıyor.

"Ama-"

"Beni zorlama," diye sözümü kesiyor. Sanki düşüncesini noktalamak istercesine, uzaktan bir gümbürtü duyuyorum ve burnumun üzerine iri bir yağmur damlası düşüyor.

Gökyüzüne bakıyorum.

Bekle. ... üzerinde gücü olması mümkün mü?

"Sen bakire değilsin," diyorum gri bulutlara bakarak.

"Birdenbire kendi dilini anlamaz mı oldun? I konuşmak istemiyorum."

"Evet, var," diye ısrar ediyorum. "Ve daha önce bir kadınla yattığın gerçeğini gerçekten tartışmak istiyorum - yoksa bir erkek miydi?" Bu iç gıcıklayıcı düşünce karşısında nefesim kesildi. "Lütfen bana bir erkek olduğunu söyle!"

Kıtlık yanıt vermiyor ve hatta gökyüzü biraz açılıyor gibi görünüyor.

Hmmm...

"Ya da belki de bütün bir gece boyunca kucağında uyumama izin verdiğin gerçeğini konuşmalıyız."

Yanağıma koca bir su damlası düştü.

İşte oldu.

Arkamdaki atlı kaskatı kesildi.

"İnsan neredeyse beni önemsedığınızı düşünecek..." Ona yem atarak söylüyorum.

Bir yağmur damlası daha yüzüme çarpıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha. "Yeter."

Yağmur damlaları daha hızlı ve daha hızlı geliyor.

Mucizeler mucizesi, bu işe yarıyor. Ve şimdi üzerinde düşünmem gereken bir değil, iki keşif var - en bariz olanı, atlının hava durumu üzerinde açıkça bir gücü olduğu gerçeği, ki bu, kutsal bok bu ürkütücü.

Ancak daha sonra, Kıtlık'ın hava durumunu etkileme yeteneğinden daha da akıllara durgunluk veren başka bir keşif ortaya çıkıyor.

"Beni önemsiyorsun, değil mi?" Şok olmuş bir şekilde söyledim.

Azrail aniden dizginleri çekerek atını durdurur.

Tek kelime etmeden atından iner ve uzaklaşır.

"Nereye gidiyorsun?" Eyerden inmek için çabalayarak sesleniyorum. Bunu beceriksizce yapıyorum ve omzumu çekiştirirken yüzümü buruşturuyorum.

Tepemde gökyüzü endişe verici bir şekilde kararıyor ve yağmur gittikçe daha sert yağıyor, yağmur damlaları tenime çarptıkça acıtıyor.

"Bekle!" Famine'in ardından sesleniyorum, aceleyle peşinden gidiyorum.

Bir anda dönüp bana bakmaya başladı. "Günün birinde, dinleme konusundaki yetersizliğin seni öldürtecek."

Atlıya o kadar yaklaşıyorum ki neredeyse göğüslerimiz birbirine değecek. Bana kızgın bir bakış atıyor.

Uzanıp yanağına dokunuyorum, bir kez olsun basit dürtülerimi dizginleyemiyorum. Şaşırmış ve biraz da dehşete kapılmış bir şekilde geri çekilmeye başladığı anda elim boynuna dolanıyor ve başını kendime doğru çekiyorum.

Parmak uçlarıma kalkarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve onu öpüyorum.

Bölüm 26

Ne yaptığımı bilmiyorum. Yani, bunu o kadar çok yaptım ki, kendi adımı yazabildiğimden daha iyi öpüşebiliyorum.

-Ama bunu neden şimdi yapıyorum bilmiyorum, onca insanın içinde bir atıyla.

Uzun bir an boyunca, Famine dudaklarıma karşı sert duruyor. Sonra, sanki elinde değilmiş gibi, ağzının benimkine doğru hareket ettiğini hissediyorum.

Yüce Tanrım, atlı nasıl öpüşüleceğini biliyor ve benimkine de karşılık veriyor!

Bir şimşek gökten aşağıya doğru yaylanır. Gürültülü bir çatırtıyla bir ağaca çarpıyor, çarpmanın etkisiyle ateş ve odun patlıyor.

Boğazımdan şaşkın bir çığlık kopuyor ve geri çekiliyorum. Bir saniye sonra, Famine sendeleyerek benden uzaklaştı.

"Ne oluyor Ana?" diyor, parmakları ağzına gidiyor.

Etrafımızda dolu yağmaya başlıyor, kümeler her saniye daha da büyüyor.

Azrail nefesinin altından küfrederek aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapatıyor ve bedenimi kendi bedeniyle koruyor.

Gözlerim sonunda ona kayıyor. "Gerçekten de havayı kontrol edebiliyorsun," diyorum. Merakımı sesimden uzak tutamıyorum.

"Bunun konuyla ne alakası var?" Famine bana bakarak söylüyor. Bir süre sonra kaşları kalkıyor. "Beni bu yüzden mi öptün? Lanet olası bir teorini test etmek için mi?" Sorarken bile bakışları tekrar dudaklarıma kayıyor.

Öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Sanırım atlıyı şu anda öpölmekten daha fazla kızdırabilecek tek şey yanlış nedenlerle öpölmek.

Ağzımın köşesi kalkıyor. Onunla oynamaktan kesinlikle zevk almamalıyım -bu olduğunda insanlar genellikle ölüyor ama elimde değil; onunla dalga geçmek eğlenceli. Bunu çok kötü karşılıyor.

Gözlerim dudaklarına düşüyor. "Bu... ve ben merak ettim."

Hâlâ merak ediyorum. Dudaklarımda günah gibi hissettirdi. Ve lanet olsun bana, ama şimdi tek istediğim bunu tekrar yapmak-eğer başka bir ağacın havaya uçtuğunu görmek içinse.

Açlık atına doğru yürüyor.

"Ne?" **Arkasından** sesleniyorum. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kızma, kızdığında çok daha az güzel oluyorsun." Cevap olarak hırlıyor.

Sırıtiyorum. Dalga geçmek çok eğlenceli.

Yolculuğun geri kalanı sessizlikle dolu - ağır, gergin bir sessizlik. Arkamda, Famine kara kara düşünüyor.

Fırtınanın en kötüsü geride kalmış olsa da -hem gerçek hem de mecazi anlamda- yağmur hala üzerimize yağıyor. Ondan kaçış yok, ama tamamen nahoş değil. Günün boğucu sıcaklığına karşı tenimi serinletiyor.

Brezilya'nın eski otoyollarından birini takip ederek yola devam ediyoruz. Görünüşe bakılırsa, bu yol yapıldığından beri defalarca yamalanmış. Burada çiftlikler seyrelemiş, yerlerini inişli çıkışlı tarlalar ve sık, yemyeşil ormanlar almış.

Arada sırada bir ticaret merkezinin ya da bir hanın önünden geçiyoruz, ama hepsi bu. Bugün hiçbir yolcunun yanından geçmiyoruz ve bunun için son derece rahattım. Kıtık'ın adamları insanları Kıtık'ın gelişi hakkında uyarmak için yeterli bir iş yapmış olmalı.

Yoldaki bir tabelayı okuyana kadar kendi ruh halim hafif ve havadardı.

"São Paulo'ya mı gidiyoruz?" Ben de öyle dedim.

"Önümüzdeki şehirden bahsediyorsanız, evet, öyleyiz."

São Paulo benim dünyamdaki o büyük yerlerden biri. Bir parçası olmak istediğiniz şehirlerden biri çünkü orada bir şeyler oldu. Her zaman vatandaşlarının daha kültürlü, daha sofistike, daha iyi seyahat eden, sadece daha fazla olduğunu hayal etmişimdir.

Ve şimdi Azrail hepsini yok edecek.

Şehre girdiğimizde nefesimi tutamıyorum. Burası muazzam bir yer ve durmadan devam ediyor gibi görünüyor. Göz alabildiğine gökdelen blokları var.

Ancak, genişliğine rağmen São Paulo'da bir ıssızlık var ve yavaş yavaş bunun nedenini anlıyorum. Gördüğüm şeylerin çoğu moloz yığını. Yıkılmış binaların blokları ve blokları var; bazı bölgeler o kadar tamamen yıkılmış ki, enkaz sokakları etkili bir şekilde bloke etmiş. Birden fazla kez, Famine geri dönmek ve asıl yol tıkanıldığında alternatif bir yol bulmak zorunda kaldı. Sanki São Paulo şehrin bu bölümünü terk etmiş gibi görünüyor.

Birdenbire, Famine "Beni bir daha öpmeyeceksin" dedi.

"Ne?" Düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Kabul et."

"Neyi kabul edeyim?" Çok şaşırdım.

Bir an sonra aklım onun söylediklerine takılıyor.

"Oh, seni öpmek mi?" Belirttim. "Hayır, bunu kabul etmeyeceğim." Bunu çoğunlukla onu kızdırmak için söylüyorum, ama aynı zamanda
-Merak.

"Ana." Adımı bir uyarı gibi söylüyor.

Sırf bir pislik olmak için elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek kolunu ağzıma götürüyorum. Yavaşça elinin arkasına bir öpücük konduruyorum, sonra bileğinin yan tarafına bir öpücük daha konduruyorum, sonra-

"Kahretsin, Ana, dur."

Kolunu geri çekiyor ve bu korkunç gerçeğe gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum,

Korkunç Famine kolunu tekrar öpmemi engellemek için fiziksel olarak kolunu benden uzak tutuyor.

"Tanrım, sakin ol, Famine," diyorum. "Sadece takılıyorum sana." "Hiç komik değil."

"Tabii ki senin için komik değil," diyorum. "Şaka sana göre."

São Paulo'da ilerledikçe daha da tedirgin oluyorum. Sokaklarda kimseyi görmedim.

Burası hakkında duyduğum tüm hikâyeler burayı canlı gösteriyordu.

Yanılmış olabilirler mi?

Pencerelerden birine baktığımda, dışarı bakan bir figür görüyorum. Kadın beni fark edince pencereden uzaklaşıyor. Başka bir binanın içinde bir perdenin hışırdadığını görüyorum.

Omurgamdan aşağı korku damlıyor.

Belki de burada insanlar vardır.

"Famine, sence burası insanların seni öldürmeye çalıştığı şehirlerden biri mi olacak?"

Parmakları uyluğuma vuruyor. "Muhtemelen."

Hay sikeyim. Kulağa hiç eğlenceli gelmiyor.

Kıtlık'ın adamları São Paulo halkını yaklaşan gelişimiz konusunda açıkça uyarmış. Ama şimdi bu insanlara atlı hakkında tam olarak ne söylendiğini merak ediyorum.

Görünüşe göre, iyi bir şey yok.

Ne yazık ki Famine (ve benim için), bu şehirde gerçekten de savaşıacak kadar insan olabilir.

O metropolde ne kadar yol aldığımızı bilmiyorum, tek ses Famine'in atının sabit toynak vuruşları, binici görüldüğünde. Atı yavaş hareket ediyor, fırtına öncesi sessizlik gibi, görünüşünü biraz ürpertici hale getiriyor.

Büyük bir kovboy şapkası takıyor ve ancak yaklaştığında sesleniyor: "Hey dostum, seni kalacağın malikâneye götürmeye geldim."

Famine'e bakıyorum ama atlının yüzünde soğukkanlı bir ifade var.

Sonunda adama başıyla selam veriyor ve atlı arkasını dönerek önümüzden gidiyor.

"Bu senin adamlarından biri mi?" Ben soruyorum.

"Belki... belki de değil," diyor Famine. "Hepiniz birbirinize çok benziyorsunuz."

"Bu çok güven verici." Sakin bir nefes alıyorum. "Peki, bu bir tuzak mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Doğrudan içine girerek demek istiyor.

"Bu durumlarla başa çıkmanın doğru yolu bu değil," diyorum. Kıtlık, esaret altında geçirdiği zamandan hiçbir şey öğrenmedi mi?

"Her şey yoluna girecek, küçük çiçek."

Nefes veriyorum. Sanırım öyle olmak zorunda, çünkü iyi ya da kötü, bu yolculukta ben de varım.

Önümüzdeki sürücüyü takip ederek şehrin o kadar da ıssız görünmeyen bir bölümüne giriyoruz. Aslında, buradaki insanlar São Paulo'nun bu bölümünü yeniden canlandırmak için çaba sarf etmiş gibi görünüyor. Bunu yanından geçtiğimiz taze boyalardan ve bakımlı bahçelerden anlayabilirsiniz. Tertemiz parklar ve suyu fokurdayan çinili çeşmeler var.

Bakışlarım bu çeşmelerden birine takılıyor. Akan su, çoğu şehrin uğraşmaya parasının yetmediği borular ve altyapı anlamına geliyor.

Etrafımızdaki binalar sağlam ve bakımlı görünüyor. Tentürler ve bitkisel ilaçlar satan dükkânlar, çiçekçiler, kuyumcular, dokuma battaniye ve kilim satan mağazalar var.

Burada yaşayan insanlar hâlâ ortalıkta görünmüyor ama arada bir boğuk bir konuşma mırıltısı ya da mutsuz bir bebek ağlaması duyuyorum.

Şehrin dışına doğru ilerliyoruz, binalar iki yanımızda seyreliyor. Dürüst olmak gerekirse, bir yanım buranın sonu olmadığını düşünüyordu, çok büyüktü.

Daha önce önünden geçtiğimiz saygın dükkânlar yerlerini kumarhanelere, tavernalara ve masaj salonlarına bırakmış. Hatta bir yerde

Tabelasında çıplak göğüslü bir kadın logosu olan bir genelev.

Bunu fark ettiğim anda midemde bir çöküntü hissediyorum, sanki burada olmak yerine orada olmalıymışım, elbise yerine pantolon ve gömlekle dolaşmalıymışım, yüzüm kirli ve saçlarım dağınıkmış gibi. Bu çalışmadan geçirdiğim en uzun süre ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum.

Belki de Boyalı Melek'ten kurtulduğum için çok mutluyumdur. Terli vücutları, kokan penisleri ve kötü nefesleri olan erkekleri memnun etmek zorunda olmadığım için. Ya da onların kötü sözlerini dinlemek ve kaba -bazen sadist- uygulamalarına katlanmak zorunda olmadığım için. Ve Tanrım, artık gün batımından şafağa kadar numara yapmak zorunda olmadığım için mutluyum. Sahte inlemeler, zoraki kahkahalar ve yapmacık şehvet bakışları. Tüm bunlardan kurtulduğum için çok mutluyum.

Şehrin kenarına geldiğimizde binaların yerini bir tarafta tarım arazileri, diğer tarafta ise devasa, müstahkem bir duvar alıyor. Duvar boyunca konuşlanmış nöbetçi kulelerinden silahlı adamlar bizi izliyor. Onları gördüğüm anda bu şehrin neden bu kadar zengin olduğunu anlıyorum.

İlaçlar.

Elbette São Paulo gibi büyük bir şehir karteller için bir dayanak noktası olacaktır. Ve kokusuna bakılırsa, o uyuşturucuları burada da yetiştiriyorlar.

Gözlerim yanlarından geçtiğimiz muhafızlara takılıyor, ellerinde gevşekçe tuttukları ok ve yaylar. Bize bakıyorlar, gülümsemeden. Tezahürat yok, sinmek yok, şaşkınlık ya da başka bir duygu yok. İçlerinden birinin tükürdüğünü görüyorum ama tepkileri bu kadar.

En azından henüz bize ateş etmediler. Bu berbat olurdu.

Kıtlık geçip giderken, görebildiğim tarım arazileri solmaya başlıyor, tıpkı atlı bir yerden geçtiğinde her zaman olduğu gibi.

Silahlı muhafızlardan biri bağırarak duvarın kendi tarafındaki bir şeyi işaret ediyor. Sonra birkaç tanesi

birbirlerine, sonra da bize. Birkaçı silahlarını bize doğrulttu.

Famine, "Flower, şirketimizin benim hakkımda yeterince uyarıldığını sanmıyorum," diyor.

Daha konuşur konuşmaz Azrail cezalandırıcı bakışlarını onlara çevirir.

Toprak isyan eder, zemini şiddetle sallar. Duvar tamamen yıkılmadan önce ileri geri sallanıyor gibi görünüyor ve adamlar da onunla birlikte devriliyor.

Artık muhafızlar yerdeyken, birkaç bitki toprak yüzeyinden koparak saniyeler içinde büyür ve sarmaşıkları adamların etrafına dolanır.

Gerisini izleyemeden başımı başka yöne çeviriyorum. Hala acı dolu çığlıklarını duyuyorum.

"Size bir şey itiraf edebilir miyim?" Famine konuşur gibi söylüyor. "Kavga etmeleri hoşuma gidiyor."

Önümüzde, eskortumuzun atı geri geri gidiyor. Adam eyerde kalmayı başarıyor ama ne at ne de binici yönlerini bulamadan yakınlardaki topraktan başka bir bitki fışkırıyor. Bir kırbaç gibi savruluyor, binicinin etrafını sarıyor ve onu hayvandan aşağı sürüklüyor. Çığlık atıyor, hatta daha fazla cılız filiz onu takip ediyor ve tamamen dolanana kadar onu geçiyor.

Kıtlık ikinci bir bakış atmadan yanından geçip gidiyor. Önümüzde daha fazla tarla, daha fazla muhafız ve onları geçtikten sonra daha fazla ölüm var. Çok daha fazla ölüm. Adamlar, savundukları duvarla birlikte sürüler halinde düşüyor.

Azrail'in herkesi yok ettiğini düşündüğümde, daha fazlası ortaya çıkıyor. Ve her ölümle birlikte, arkamdaki atlının daha da kudurduğuna yemin edebilirim.

Sonunda solumuzda, girişimizi engelleyen kalın bir kapı görüyorum. Yaklaştıkça ferforje kemerden sarkan garip şekiller fark ediyorum. Ancak on metre kadar uzaklaştığımızda bu şekillerin parçalanmış adamlar olduğunu fark ediyorum; başları mızraklara geçirilmiş, gövdeleri yarılmış adamlar abluka altındaki kapıdan sarkıyor.

Gördüğüm manzara karşısında
midem bulanıyor. "Sanırım ben
..."

Ben eyerin kenarına yaslanıp bağırsaklarımı kusmadan
önce Famine'in atını yavaşlatmaya ancak vakti oluyor.

Atlıların elinde sayısız ölüm gördüm; neden bu cesetlerin
midemi bulandırdığını anlayamıyorum.

"Lütfen bana bunun başka bir yemeğe ihtiyacın olacağı
anlamına geldiğini söyleme," diyor Azrail.

"Tanrım," diyorum nefesimi tutarak, "sen bir pisliksin."

Atlı, yanımda taşımaya alıştığım matarayı bana uzatırken
kendimi toparlıyorum. Sözsüzce matarayı ondan alıyorum ve
ağızımdaki hastalık tadını temizleyecek kadar su yutuyorum.
Bunu yaparken bile gözlerim kendi isteğiyle duvara dönüyor.
Gördüğüm manzara karşısında midem yine zonkluyor ama
kendimi tutmayı başarıyorum.

Cesetlere bakarken, yüzlerden birini tanıdığımı fark
ediyorum. Bu son şehirdeki adam, kıyamet kopmadan
hemen önce dansta benimle sohbet eden adam.

Omurgamdan aşağı tedirginlik damlıyor. Bunlar Kıtık'ın
adamları. São Paulo halkını atının gelişi konusunda uyarmış
ve Kıtık adına taleplerde bulunmuş olmalı. Ve ... birileri
bu haberi pek iyi karşılamadı.

Matarayı indiriyorum, dalgınca kapağını
kapatıyorum. "Daha iyi misin?" diye
soruyor Azrail.

Düşüncelerimi bir kenara iterek başımı
sallıyorum. "Güzel."

Kıtık elini kalın kapıya doğru kaldırır. Etrafındaki duvarın
büyük kısmı çoktan devrilmiş, adamlar yerlerinden
sürüklenmişti.

Tepedeki bulutlar bir çürük rengine bürünüyor ve zaten
nemli olan hava daha da ağırlaşıyor.

Tek uyarım bu.

Tam önümüzde gökten bir şimşek çakıyor ve-

BOOM!

Yıldırım ferforje kemere çarptığında sağır edici sese çığlık atıyorum. Altındaki parmaklıklı kapılar metalik bir çığlıkla patlayarak açılıyor, tahta parçaları her yöne savruluyor. Sergilenen bedenler de duvardan fırlıyor, bedensiz uzuvlar her yöne uçuşuyor.

Uzaktan panik içinde bağırışlar duyuyorum.

"Ah, çok daha iyi," diyor Famine, sesinde bir gülümsemeyle.

Dilini şaklatır ve atı yeniden hareket ederek kapının tüten kalıntılarından üzerinden geçer.

Uzun, palmyelerle kaplı bir araba yolu, marihuana bitkileri tarlalarının arasından geçerek geniş bir malikaneye çıkıyor. Oradan buradan insanlar bağırarak emirler yağdırıyor. Birkaç adam kapıya doğru koşuyor, bizi gördüklerinde tökezleyerek duruyorlar.

Önlerindeki sahneyi işlediklerini görebiliyorum - devrilmiş kapılar, atlı, tırpan, at ...

Hepsi birden silahlarına uzandılar.

Azrail onları yok etmek için hiç vakit kaybetmiyor, bitkileri yerden yükseliyor ve kemikler kırılıp kan akana kadar adamların etrafında dönüyor. Sonra biz de bu adamların üzerinden geçiyoruz ve toynakların altında ezilen etin çıkardığı ıslak sesler karşısında tekrar öğürmemek için kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekiyor.

Yolun geri kalanını bu şekilde, yolumuzu kaplayan etten bir halıyla kat ediyoruz. Görünüşe göre sonsuz sayıda adam var ve atının tüm gücüne rağmen, karşı karşıya geldiğimiz kartel patronu hakkında endişeliyim.

Dairesel araba yolundan yukarı çıkıyoruz, bakışlarım önümdeki saray gibi evi inceliyor. Adamlar evi savunmak için hareket ediyor, yaylar takılı ve hazır.

Bir ok tıslıyor, sonra bir tane daha. Bana doğru gelen bir okla göz göze geliyorum-

Şimşek kadar hızlı olan Famine uzanıp mermiyi yakalıyor, ucu göğsümden santimetrelerce uzakta.

Azrail göğsünün derinliklerinden bir ses çıkarır. "Bu yaptığın yanlıştı."

Altımızdaki toprak gümbürdeyerek yarıyor. Kalın, hızlı büyüyen bitkiler bir düzine farklı yerden fışkırıyor ve yakalayabildikleri herkesi tuzağa düşürüyor.

Panikle atılan çığlıklar arasında biri alkışlamaya başlıyor. Sese doğru bakıyorum. Saçları beyaza boyanmış yaşlı bir adam, Kıtık'ın tuzaklarına yakalanmış adamların arasında. Ancak içinde bulunduğu durumla ilgili endişeli görünmüyor.

Adam önce bana, sonra da Azrail'e bakarak, "Kolay kolay etkilenmem," dedi, "ama sen, dostum, beni etkiledin."

Bu evin sahibi olmalı. Tüm bu katliamı görüp de korkmayan bir adamın nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Nasıl hâlâ konuşabiliyor?" Famine'e fısıldıyorum. Atlı daha çok önce öldür, soruları sonra sor tipinde bir adam.

"Ona izin veriyorum," diye cevap veriyor Azrail yumuşak bir sesle.

"İtiraf edeyim," diye devam etti adam, beni ölçüp biçerek, "daha küçük göğüslerin olduğunu düşünmüştüm."

Arkamda, Azrail homurdanıyor. Yavaşça atından iniyor ve arnavut kaldırımını yolu geçerek tuzağa düşürülmüş adama doğru ilerliyor. Kıtık'ın tırpanı sırtına bağlanmış, kim olduğu ve ne tür bir şiddet uygulayabileceği konusunda açık bir uyarı.

Eğer ölü ekinler, devrilmiş duvarlar ve kanlı cesetler yeterince uyarıcı değilse.

"Bana hakaret etmenin sana bir faydası olmayacak," diyor Famine, adama doğru yürürken tırpanını kılıfından rahatça çıkarıyor.

"Yani beni öldürecek misin?" diyor adam.

"Hayır," der Azrail, "sana işkence edeceğim, sonra da Seni öldüreğim."

Yaşlı adam onu tartar. Birdenbire güldü. "İş için kötüsün Azrail, ama senden çok iyi bir teğmen olurdu. Eğer durum farklı olsaydı, seni kendim işe almayı bile deneyebilirdim."

"Adamlarımı öldürdün," diye başını arkaya, kapının kalıntılarına doğru salladı Famine. "Adamlarının onu öldürmeye çalıştığından bahsetmiyorum bile." Başını bana doğru çevirirken Azrail'in öfkesinin buz gibi soğukluğunu duyuyorum. "O yüzden iltifatlarını da fikirlerini de sikeyim."

"Canımı ve malımı koruduğum için özür dilemem mi gerekiyor Azrail?" diyor adam. "Eğer öyleyse, o zaman siktir git." Yeminini Famine'e doğru fırlatır.

Sözlerinin ardından boş, tekinsiz bir sessizlik oluyor. Yutkunuyorum, kendimi atlinın gazabına hazırlıyorum.

Açlık ona yaklaşır. "Herkesin ölmesinin sebebi senin gibi adamlar. Öldürmemin sebebi sensin."

Azrail'in sözleriyle eski acısının bir yankısını hissediyorum ve zihnim onun parçalanmış kalıntılarını bulduğum güne geri dönüyor.

Kıtlık tırpanını sallıyor ve ben kendimi daha fazla kafa kesmeye hazırlıyorum.

"Size yardım edebilirim," demek için acele ediyor adam. Şimdi sesi o kadar da sakın çıkmıyor.

Azrail duraklar.

Famine ne yapıyor?

Atlinın yüzünü pek göremiyorum ama adamı değerlendirdiğini varsayıyorum.

"Söylesene pislik," diyor Famine, "senin gibi bir canavar şu anda ne işe yarayabilir ki?"

"Senin adamların öldü. Benimkiler ölmedi."

Evet, geriye kalan üç adam. Geri kalanlar arkamızda yığınlar halinde yatıyor.

"Kendi adamlarımı bulabilirim," diyor Azrail. Yine de bıçağını adamın boğazına indirmiyor.

Neyi bekliyor?

"Eminim işleri benim adamlarım gibi halledemezler," diyor adam. "İnsanlar senin kim olduğunu biliyor olabilir ama sen onların güvenini kazanmadın. Benim kazandığım gibi değil."

"Öyle mi?" Famine eğlenerek söylüyor.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var? Senin için getirebilirim. Bir şeyin yapılmasını mı istiyorsunuz? Parmağımı şıklatıp yapılmasını sağlayabilirim. Adamlarımın tek yapması gereken benim adımı anmaktır ve insanlar kendilerini işe yarar hale getirirler."

"Peki senin bu adın ne?" diye sorar atlı, sesinden alay damlayarak.

"Heitor Rocha."

İsmiyle başlıyorum. Heitor Rocha'yı ben bile duydum. O sadece Brezilya'nın güneydoğu kartelinin bir parçası değil; o güneydoğu kartelinin ta kendisi.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

O kadar yer varken buraya nasıl geldik?

Famine, Heitor'un sözlerine tepki vermez ama tırpanını da Heitor'un kafasına indirmez.

Tanrım, bu teklifi ciddiye almıyordur herhalde?

Azrail'in gözleri dairesel araba yolunun üzerinde, balıkların nilüfer yastıklarının altında yüzdüğü özenle yapılmış şırıltılı bir çeşmenin yanından, hâlâ Kıtık bitkilerinin pençesinde olan Rocha'nın son adamlarının üzerinden geçiyor.

"Karı nerede ölümlü?" diye sorar atlı. "Çocukların nerede?" Benim kozum nerede? Açlık diyor gibi görünüyor. Ve eğer Rocha'nın bunu anlamayacağını düşünüyorsa, biz insanların ne kadar zeki olduğunu fena halde hafife alıyor demektir.

"İki karım ve tek çocuğum da vefat etti ama sen her şeye kadir biri olarak bunu zaten biliyorsundur, değil mi?" Heitor atlıya bakarak meydan okur.

Azrail bu suçlamadan rahatsız olmaz. Heitor'a bir süre daha bakar, sonra bir tür karara vararak, "Ben öldürülemem ve hayatıma kasteden her girişim intikamımla karşılık bulacaktır," der.

Bekle, ne?

Azrail'in doğaüstü bitkileri tutuşlarını gevşeterek Rocha'nın adamlarını avlunun diğer tarafına bırakıyor.

Aman Tanrım, Heitor Rocha'yı bağışlıyor mu? Heitor Rocha mı?

Kartel patronu kendisini hapseden fabrikadan çıkıp ütölü gömleğini düzeltiyor.

"Hayatını korumak istiyor musun?" Açlık ona sorar.

Heitor bir elini ağarmış saçlarında gezdirerek, "Sanırım bunu çok açık bir şekilde ifade ettim," diyor.

"Dizlerinin üzerine çök," der atlı.

Heitor ona boş bir bakış atar. "Anlamıyorum."

"Dizlerinin üzerine çök," diye tekrarlıyor Famine.

İsteksizce, Rocha kendini aşağı indiriyor.

Azrail tırpanını Heitor'a doğru uzatarak kartel patronunun biraz geri çekilmesine neden olur.

"Kılıcı öp ve bağlılık yemini et," diyor Famine.

Heitor tereddüt ediyor ve şimdi onun gururunu görüyorum. Böyle bir aşağılanmayı beklemiyordu.

Bir süre sonra öne eğilir ve elinden geldiğince bıçağı öper.

İşini bitirdikten sonra Famine'e bakıyor, kaşlarını kaldırarak "memnun musun?" der gibi. Dudağını kestiği yerden biraz kan akıyor.

"şimdi, adamlarınız," diyor Azrail.

Heitor, Kıtık'ın bitkilerinden kurtulduklarından beri geri çekilmiş olan adamlarına bakıyor. Rocha ayağa kalkıp diğerlerine gelmelerini işaret ediyor.

Atlıya doğru ilerlerken gözlerinde yanan öfkeyi görebiliyorum. Bu adamları tanımiyorum ama Heitor'u şahsen tanıdıklarını düşünürsek, kendi başlarına güçlü adamlar olmalılar. Ve Famine bu güçle alay ediyor.

Heitor'un adamları teker teker dizlerinin üzerine çöküp Famine'in tırpanını öpüyor. Onlar bağlılık yemini ederken Azrail silahını sabitlemek için hiçbir hamle yapmaz ve çilenin sonunda adamların çoğunun yüzü kan içinde kalır.

Son adam da ayağa kalktığında, Azrail'in acımasız gözleri beni kesiyor. Şu anda şiddetinin yüzeye ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum. Eliyle beni ileri çağırıyor.

Kahretsin, gerçekten bir şeyler yapmalıyım.

Attan yavaşça iniyorum, bu sefer inerken kendimi zar zor aptal durumuna düşürüyorum - Tanrı'ya şükür. Arkamda, Famine'in atı yürüyor; çevremizdeki ölü tarlalara doğru ilerlemeden önce araba yolundan geçip gidiyor.

Atın bile kendini belli etmeyecek kadar akıllı var.

Geniş avluyu geçip atının beklediği yere gidiyorum. Tüm topluluğun dikkatini üzerime çekmiş durumdayım ve bu durumdan tüylerim diken diken oluyor. Beni yanlış anlamayın, doğru koşullar altında aşırı ilgiden hoşlanırım. Ama bunlar doğru koşullar değil ve şu anda aldığım bakışlar, senden nefret etmek istiyorumdan, seni sikeyim iblis orospusuna kadar uzanıyor.

Ne güzel bir grup beyefendi.

Azrail'in yanına yaklaşıyorum ve eli yaralanmamış omzuma gidiyor.

Famine'in bakışları konağa yönelir. "Burası artık bizim evimiz."

Evimiz mi?

Ayrıca, bu da ne, Kıtlık mı? Sanki sırtımdaki hedef yeterince büyük değilmiş gibi.

"Hepiniz bize hizmet edeceksiniz," diye devam ediyor atlı. "Ve sizden" -tırpanını Heitor'a doğrultuyor- "bana bizzat yemek getirmenizi bekliyorum. Ve banyomu hazırlamanızı. Ve," omzumu sıkıyor, "arkadaşıminkini de."

Yüce İsa. Bir insanı kızdırmamanın bir zamanı olsaydı, şimdi olurdu. Ama sanki süvari kasıtlı olarak kingpin'i yemiyor, gerginlik altında kırılacağını umuyor.

"Elbette," diyor Heitor yumuşak bir sesle. Gözleri buz gibi ama sanki bunlar onu rahatsız etmiyormuş gibi gülümsüyor. Bu boş gülümsemenin görüntüsü neredeyse Famine'in kendi hain sırıtışı kadar ürpertici.

Bu gece boğazım kesilecek. Bundan eminim.

Heitor'un gözleri tekrar üzerime yerleşiyor, vücudumda uygun bir şekilde geziniyor.

"Kimsiniz?" diye soruyor ve bana bir müşterinin beni bir akşamlığına satın aldıktan sonra baktığı gibi bakıyor. Sanki istediği gibi davranabileceği biriymişim gibi.

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Famine'in bakışları Rocha'dan bana doğru kayıyor. Atlının ifadesi değişmiyor ama yine de sözlerini tarttığını görebiliyorum.

Sonunda, "Önemli biri. Bana yaptığın muamelenin aynısını ona da yap."

Kalbim onun sözleriyle hızlanıyor ve bir an için dudaklarımı ona bastırmanın ve öldürdüğü kadar acımasızca öptüğünü keşfetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Famine birkaç saniye daha bana bakıyor, bakışları dudaklarıma kayıyor. Onun da o öpücüğü düşündüğüne neredeyse inanabilirim. Kızgın olduğu öpücüğü.

Heitor sözümüzü keserek, "İçeri gelin de sizin için ne yapmamı istediğinizi konuşalım," dedi.

Göz kırpıyorum, Famine'den uzaklaşıyorum.

Kartel patronu malikaneye doğru geri çekiliyor, takip edip etmediğimizi görmek için arkasına bile bakmıyor. Adamları onun etrafında hizaya giriyor ve kanlı dudaklarına ve bağlılık yeminlerine rağmen Rocha'nın hâlâ yetkili kişi olduğu açık.

Kıtlık ilerlemeye başladı, görünüşe göre durumdan habersizdi. Ben de peşinden koşuyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesimi alçaltarak onu suçluyorum.

Famine'in yüzü duygudan yoksundur. "Her zaman yaptığım şey." "Hayır, her zaman yaptığın şey bu değil," diyorum hararetle.

sesi kısıldı. "Her zaman ne yaptığını gördüm." İnsanları doğruyor ve ne kadar geveze olurlarsa, ölümlerini o kadar boktan hale getiriyor.

Azrail'in gözleri bana dikildi. "Sanki bana güvenmiyormuşsun gibi."

Gah!

"Sana güvenmiyorum! Ama daha da önemlisi, ev sahibimize güvenmiyorum ve sen de güvenmemelisin."

"Bilmiyorum." Azrail'in sesi buz gibi. Bana bakıyor ve yüz ifademdeki bir şey dikkatini çekiyor. Bana daha dikkatli bakıyor, gözleri merakla parlıyor. "Ama söyle bana, küçük çiçek: Ne yapmamı isterdin?"

Tıpkı bir avcı gibi, benim karanlık düşüncelerimi gördü.

Konuşmak için dudaklarımı ayırıyorum.

Öldürün onları. Herkesi öldürdüğünüz gibi onları da öldürün.

Kelimeleri zorla çıkaramıyorum. Azrail'in öldürdüğünü görmek başka bir şey, onu cesaretlendirmek başka bir şey.

Ama ben bu adamların ölmesini istiyorum. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

Attan indiğimizden beri ilk kez, Famine bana hınzırca bir gülümseme fırlatıyor ve memnun görünüyor. "Kanın tadını aldın, değil mi küçük çiçek?"

"Bunu söylemiyorum-"

"Yeter." Sesinde tartışma yoktu. "Heitor'un ahlaksızlığının farkındayım. Ve senin aksine, ben Tanrı'nın eliyim, yani insanların ne zaman ve nasıl düşeceğini ben seçerim."

Bu işin sonu iyi bitmeyecek. Bunu biliyorum.

Biz içeri girdikten beş dakika bile geçmeden, Famine çoktan Heitor'un adamlarıyla derin bir sohbete dalmış, açıkça iradesini ortaya koyuyor ve lojistiği gözden geçiriyor.

Süvari, emirlerini yerine getirmeleri için korkunç adamları işe almayı alışkanlık haline getirmiştir, ancak şimdiye kadar bu adamlar satılmış ve fedailerden başka bir şey olmamıştır. Ancak bu insanlar profesyonel katiller; kötülüklerini bir palto gibi üzerlerine giymiş gibiler.

Bir figür önüme geçerek Famine'i görmemi engelliyor.

"Senin gibi bir kadın bu işlerle ilgilenmemeli. Sıkıcı bir iş" diyor Heitor.

Başımı kaldırıp uyuşturucu baronunun gözlerine bakıyorum. Nazik gözlerdi. Bunu beklemiyordum, onun için nazik gözleri olmasını. Bir şey ifade ettiğinden değil. Kibar gözleri olan pek çok adam bana sert davrandı. Sanırım Famine'in gözlerini tercih ederim; tanıdığım en dürüst bakışlara sahip.

Heitor beni dirseğimden tuttu. "Neden size odalarınızı göstermiyorum?"

Aldatıcı gözlerinden kadın düşmanı tavrına ve yanıltıcı masum teklifine kadar bu adamla ilgili her şey beni tedirgin ediyor.

Famine'e bakıyorum, bir kez olsun her zamanki patronluk taslamasını ve işime burnunu sokmasını diliyorum.

Heitor bakışlarımı takip ediyor.

"Her şey için onun iznine ihtiyacın yok herhalde," diyor bakışlarımı okuyarak.

"Şaşıracaksın," diye cevap veriyorum.

"Gel, gel," diyor yaşlı adam, kolumdan çekiştirerek ve beni yönlendirerek. "Kıtlık onu bıraktığın yerde olacak."

Erkeklerin ihtiyaçlarını karşılamaya alışkınım. Belki de bu yüzden Heitor'un beni daha güçlü itirazlar olmadan götürmesine izin verdim.

Ana odadan uzaklaşırken kolumu ovuşturuyorum, arkamızdaki sesler gitgide azalıyor. Heitor avluya açılan bir kapıyı açıyor.

Dışarı çıkıyorum ve bir dakika sonra o da beni takip ediyor. Kapı arkamızda tıkırdıyor, sesi çok gürültülü geliyor. Ya da belki de uyuşturucu baronuyla yalnız kaldığım için duyularım artmıştır.

Kolu sırtıma doğru hareket ediyor ve avucunu rahatsız edici bir şekilde aşağıya, kığımın kıvrımının hemen üzerine yerleştiriyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor ama o hiçbir şey olmamış gibi önüne bakmakla meşgul.

"Bu taraftan," diyor ve beni itiyor.

Bakımlı bahçelerin bulunduğu avluyu geçip dekoratif bir göletin etrafından dolaştıktan sonra malikânenin başka bir kanadına giriyoruz.

"Senin gibi bir kadın Azrail gibi bir adama nasıl bulaştı?" Heitor kayıtsızca sorar.

Ona bakarken boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Hâlâ dümdüz karşıya bakıyor.

Bahse girerim yatakta canımı yakarsın. Genelevde öğrendiğim şeylerin çoğu insanları nasıl okuyacağımdı.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Kötü koşullar."

"Koşullarınızın oldukça iyi olduğunu iddia ediyorum. Ne de olsa sizi öldürmedi."

Şimdi Heitor bana bakıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Gözleri nazik, soğuk ve kibar. Sinirlerimi geriyor.

"Yapmadı." Ama başkaları olabilir.

Cümlelerin söylenmemiş son kısmının aramızdaki havada kalmasına izin verdim.

Rocha bana bir süre daha bakıyor, sonra aniden duruyor ve fark etmediğim bir kapıya yöneliyor.

"Ah," diyor. "İşte geldik. Senin odan."

Kapıyı açıyor ve içeriye bakıyorum, yarı yarıya tüm bunların bir tuzak olduğunu ve ölmek üzere olduğumu düşünüyorum. Ama Heitor beni bir yatak odasına götürdü, çok kadınsı bir yatak odasına. Yıldızlı çerçeveler içinde güzel kadın tabloları, taze çiçeklerle dolu vazolar, sedef kakmalı bir şifonyer ve uzak duvara yaslanmış devasa bir ayna var. Ancak odanın en etkileyici özelliği, oymalı direkleri boyunca tüllü kumaşlarla örtülü devasa gölgelikli yatak.

Burası açıkça bir kadın için tasarlanmış bir oda -belki de bir metres? Bu kadın her kimse -ya da belki birkaç kadın vardır- şu anda boş.

İçeri giriyorum, bakışlarım narin bir avizenin asılı olduğu tavana gidiyor.

Heitor'un eli kışkımdan aşağı kayıyor ve kışkıımı sıkıyor. İşte böyle, dikkatim zengin odadan beni buraya getiren adama kayıyor.

"Odanızın keyfini çıkarın," diyor, gözleri üzerimde, ifadesi "sana sahibim" diyor.

Bir an için tepki vermedim. Son beş yıl boyunca, talep edilmeyen ilgiyi kabul etmeye şartlanmışım - yeni müşterileri bu şekilde kazanıyordum - ama eski şartlanma yeniyle buluşuyor. Bu ilgiyi istemiyorum, Heitor'dan değil; ayrıca bunu beni küçük düşürmek için yaptığını düşünüyorum.

Eski programım sonunda yerine oturdu. Heitor'un alanına giriyorum.

"Beni boşaltmak için kıcımlı tutmaktan çok daha fazlası gerekiyor," diyorum, sesim alçak ve samimi, "ama yine de çabanı takdir ediyorum."

Adamın gözlerinde bir kıvılcım... bir şey var. Belki merak, belki de ilgi. Ya da belki Heitor benim fethedilebilir bir meydan okuma olduğumu düşünüyordu ve şimdi benim bile keskin dişlerim olduğunu fark ediyor.

Bakışlarımı bir saniye daha tutuyor. "Seni ne zaman boşaltmaya çalıştığımı anlayacaksın. Belki de fark ettiğinden daha erken."

Rocha bana sırtını dönüyor ve ayakkabıları yerde tıkırdayarak uzaklaşıyor.

O öldükten uzun zaman sonra bile, derim hala sürünüyor. Kesinlikle yakında öleceğim.

Bölüm 27

O akşam Famine ile Heitor Rocha'nın büyük yemek salonunda oturuyoruz, ikimiz de akşam yemeğini beklerken kıpırdanıp duruyoruz.

"Bu kötü bir fikir," diye fısıldıyorum atlıya.

Koltuğunda arkasına yaslanıyor, bir bacağını dizinin üzerine atıyor. "Biraz gevşe, çiçek."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda Heitor'un birkaç adamı odaya giriyor, her biri bir tabak yemek taşıyor. Heitor'un kendisi ortalıkta görünmüyor.

Bize hizmet etmek için çok fazla.

Azrail, Rocha'nın yokluğunu fark ederek, "Peki senin çekilmez patronun nerede?" diye sorar. "Sanırım bana hizmet etmesini sizden değil ondan istedim."

Adamlardan biri, Rocha'nın bir sonraki kasabada olduğuna ve atlı adına düzenlemeler yaptığının dair belirsiz bir şeyler mırıldanıyor.

Heitor nerede olmak istiyorsa orada olması daha muhtemeldir; Kıtık bile onu başka türlü davranmaya zorlayamaz.

Azrail adamlara ters ters bakıyor ama tam tırpanını kapıp onları doğramaya başlayacağını düşündüğüm anda koltuğunda geriye yaslanıyor ve yemek tabaklarını masaya koymalarına izin veriyor.

"Sen oradaki," diye sesleniyor Famine, adamlardan birini işaret ederek.

Adamın gözleri atlıya kayıyor. O karanlık gözlerde gördüğüm korku değil, daha çok ihtiyat. Sanırım sosyopatlarla çalışmaya alışınca böyle oluyor.

Diğer adamlar tabaklarını bırakıp mutfağa geri çekilirken, Azrail ona yanına gelmesini işaret ediyor.

"Ne oldu?" diye sorar adam, Famine'e doğru ilerlerken. "Bir tabak kap. Otur."

Belki daha önce yanılmışımdır. Belki de Famine şu anda birini öldürmeyi planlıyordur.

Adam sadece bir an tereddüt eder, sonra odadan çıkar ve elinde bir tabakla geri döner.

Çekingen bir şekilde karşımıza oturdu.

"Kendine servis yap," diye emrediyor Azrail. "Burada bol miktarda var ve her şeyi denemenizi istiyorum." Sanki yemekleri kendisi yapmış gibi neredeyse yardımsever bir sesi var.

Muhafız, her bir tabağa uzanmadan önce sadece bir ya da iki saniye boyunca Famine'e bakıyor, her şeyden bir tepsi dolusu olana kadar tabağına biraz ondan biraz bundan koyuyor.

"Şimdi," diyor Famine, "ye."

Atlının tahmin ettiğim gibi adamı öldürmeyeceğini anlamam gerekenden daha uzun sürdü. Onu yemek testçisi olarak kullanıyor, hazırlanan yemeklere zehir katılmadığından emin olmak için.

"Şarabı da denemeyi unutmayın," diye teşvik ediyor atlı.

İkimiz de adam yemeğini yiyip içerken onu sessizce izliyoruz. Muhafızın gözleri Famine'in emirlerini yerine getirirken çakmak çakmak ama her şeyi bitiriyor.

Devrilmeyeceği anlaşıldığında gardiyan ayağa kalkar.

"Heitor'la yemek yemeyi umuyordum," diyor Famine gelişigüzel ve atlının adamın adını gerçekten hatırlamasından etkilendim.

"Özlendiğini bildireceğim," diye cevap veriyor gardiyan. "Eminim yokluğundan pişmanlık duyuyordur."

"Şimdi öyle mi?" Açlık diyor.

İki adam birbirlerine bakar. Sonunda, Azrail'in ağzının köşesi orantısız bir gülümsemeye dönüşür.

"Bana Heitor'u bulacaksın ve onu buraya geri getireceksin. Onunla biraz sohbet edeceğiz."

Rocha'nın adamlarından birinin patronunu bir şey yapmaya zorladığını düşününce midem yine bulanıyor. Duyduğum kadarıyla kartellerde sadakat önemli bir şeymiş. Ama Kıtılık'ın öfkesi zaten zar zor dizginleniyor. Ve ben hepsinin hedefindeyim.

Adam odadan çıkarken Azrail öne doğru oturur ve kendine servis yapmaya başlar. Ben aynı şeyi yapmayınca, Famine bana da servis yapıyor.

Famine ikimize de birer kadeh şarap doldururken, "Yanında oturup senin önemsiz düşüncelerinin bombardımanına uğramamanın ne kadar ferahlatıcı olduğunu anlatamam," diyor. Şişeyi yere bırakıp kendi bardağını kaldırıyor.

Atlıya bakıyorum. Bugün dikkatim dağınıktı, bu doğru. São Paulo'ya şiddetli girişimiz, Famine'in zorlukla susturulan vahşeti ve Heitor'un istenmeyen dokunuşu dikkatimi dağıttı.

Ne yaptığımı tam olarak anlayamadan ayağa kalkıyorum.

Azrail uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Kal."

"Bu bir emir mi yoksa rica mı?" Dedim. Suda bir şey mi var bilmiyorum ama Rocha gibi ben de şu anda emirlere uymak istemiyorum.

Atlı gözlerini bana diyor. "Bir fark yaratır mı?" diye soruyor, sözleri keskin.

Bir süre daha ona baktım.

Olurdu. Olur.

Ve bugün oyun oynamak istemiyorum.

Elimi onun elinin altından çekip gitmeye başladım.

Sanırım atlı beni durdurmak için Heitor'un adamlarını çağırarak.

Bunun yerine, "Eğer bu konuda böyle hissediyorsanız, o zaman bu bir taleptir" diyor.

Durdum ve derin bir nefes aldım. Famine'in herhangi bir şeyi kabul etmesinin büyük bir olay olduğunu biliyorum ve belki başka bir gün

Cevabından memnunum ama Heitor'un kıcını kapmasından sonra, erkeklerin benim için biçtiği rollere uymaya zorlanmaktan bıktım.

"Bunun işe yaraması için - g e r ç e k t e n işe yaraması için- bana saygı duyman gerekecek," diyorum, sırtım hâlâ atlıya dönük.

"Bir insan için büyük bir emir," diye yanıtlıyor.

Kızgın değilim ama bu kadarı da yeter. Tekrar çıkışa doğru ilerlemeye başladım.

"Ama sanırım senin için bir istisna yapabilirim," diye ekliyor. I bakış geri at Kıtık, sıkıntı kaynıyor Derimin hemen altında. Ama Azrail'in gözleri neşe dolu.

Şakacı davranıyor ve bu kez şakacı davranması birinin ölmesini g e r e k t i r m i y o r .

Beni kalmaya ikna eden her şeyden çok bu bakış. Şu anda iyi bir arkadaş olduğumdan değil.

Koltuğuma geri dönmek için tepiniyorum.

"Bu gece keyfin yerinde," diyor. "Konuşmayı seven birisin," diye karşılık veriyorum ona.

"Ruh halim harika - ya da ev sahibimizin içini boşalttıktan sonra öyle olacak."

Bir süre sessizlik olur, sonra Famine ekler: "Heitor'un yaşamasına izin verdiğim için hâlâ kızgınsın, değil mi?"

Yalan söylemenin ne faydası var? Üzgünüm ve bunun beni boktan bir insan yapıp yapmayacağını umursamıyorum.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyorum.

Famine kaşlarını kaldırıyor, saçma bir şekilde memnun görünüyor. "Oh, üzüldüğün başka şeyler de mi var? Ne kadar büyüleyici. Hiç uğraşmadan bir kadının öfkesini kazanmak ne sihirli bir numara."

Tabağıma ters ters bakıyorum. "Tanrım, senden harika bir insan olurdu. Müşterilerimin geri kalanıyla tam uyum sağlardın."

"Sözlerine dikkat et."

"Neden?" Şimdi alev alev yanan bakışlarımı tekrar atlıya çevirerek meydan okuyorum. "Bana daha önce yapılmamış ne yapabilirsin ki? Kendi hayatımı izlemekten bıktım.

sözlerimi ve hareketlerimi izliyorum. Başkaları dikkatli olmak zorunda kalmasın diye dikkatli olmaktan bıktım."

Aniden ayağa kalkıyorum ve narin şarap kadehimi elime alıyorum. Kolumu geri çekip uzaktaki duvara fırlatana kadar ne yaptığımın farkında değilim. Bardak çarpmanın etkisiyle paramparça oluyor ve şarap süslemeli duvar kağıdına sıçrayıp boylu boyunca aşağı damlıyor.

Rocha'nın eşyalarını yok etmek iyi hissettiriyor, muhtemelen bir servete mal olan ve şu anda Famine'in tadını çıkardığı şeyleri. Aslında o kadar iyi hissettiriyor ki, o ana kendimi kaptırarak masa örtüsünü tutup sertçe çekiyorum ve yiyeceklerle yemek takımlarını etrafa saçıyorum. Porselen tabaklar yere düşüyor, içindekiler dökülürken paramparça oluyor. Tüm o süs eşyalarının kırılma sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yaptıklarım için kendimi kötü hissetmeyi kendimde bulamıyorum. Ne bugün ne de etrafımdaki kurtların arasında.

Ancak her şey bittikten sonra atlıyla tekrar yüzleşiyorum, nefesim biraz ağırlaşıyor.

"Nihayet," diyor Famine, dudaklarının kenarlarını kıvrıran bir gülümsemeyle, "senin ateşinden bir parça."

Bölüm 28

Süvari ayağa kalkar, sandalyesi arkasından sıyrılır. Bunu yaparken kucağından birkaç parça yiyecek düşüyor ama onları fark etmemiş gibi görünüyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, her zamanki gibi korkutucu ve ürkütücü görünüyor. Azrail o kadar yaklaşıyor ki neredeyse göğüslerimiz birbirine değecek, göz temasını hiç kesmiyor.

Hâlâ kızgınım ama şimdi buna bir de kafa karışıklığı eklendi. Böyle davranmanın Famine'i kızdıracağını düşünmüştüm. Onun yerine, bana tatmak istediği bir şarapmışım gibi bakıyor.

Atlı elimi tutuyor, kendi eli benimkini gölgede bırakıyor ve sonra beni odadan çıkarıyor. Ona da bana da lanet olsun, ama sanki Heitor'la ilk seferinde dersimi almamışım gibi ona uyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beni çekiştirerek geniş evin içinde ilerlerken söylüyorum. "Kızmadın mı?" diye soruyorum.

"Kontrolünü kaybettiğini mi? Küçük çiçek, mest oldum. Maskaralıkların bir süredir gördüğüm en iyi eğlenceydi."

Gerçekten şimdi mi? İnsanları öldürmek birden sıkıcı mı oldu?

Azrail ve ben ana binadan çıkıp avludan geçiyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Odama tabii ki," diye cevap veriyor.

Ayaklarımın üzerinde tökezliyorum.

Famine bana bakıyor ve aklımın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi gizlice gülümsüyor.

Bakışlarım dudaklarına gidiyor ve ani, şok edici bir farkındalık beni vuruyor: Onu tekrar öpmek istiyorum. Onu kızdırmak ya da dikkatini dağıtmak için değil, o dudakların tadına yeniden varmak ve vücudunun benimkine yaptığı baskıyı hissetmek için.

Kendimi tamamen kaybettim. "Neden?" diye sordum.

Bana bir kez daha dolu dolu bakıyor ve ben bu bakışı iliklerime kadar hissediyorum.

"Seni odanın kapısında bırakmamı mı tercih edersin?" diye sorar.

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde ve ugh, yaltaklanmak istiyorum. Azgın bir ergen gibi konuşuyorum.

Azrail'in ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor ve dünya kendi ekseninde dönüyormuş gibi hissediyor.

Famine benimkinin hemen aşağısındaki bir kapıda durdu. Kapıyı açıyor, sonra benim için kapıyı açık tutuyor.

Odadan içeri adımımı atıyorum. Ortalık zaten mum ışığıyla aydınlanmış, alevler ferforje apliklerde dans ediyor.

Üzerinde tamamen işlemeli taştan yapılmış bir küre bulunan yan sehpaye doğru ilerliyorum. Dikkatim masanın yanında duran ve sırtlarında isimleri yazılı olan kitap yığınının kaymadan önce biraz döndürüyorum.

"Evet, lütfen odamı keşfedin," diyor Famine, sesi alaycı bir tonda.

"Yapmamam mı gerekiyordu?" Ona dönerken kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Ne de olsa beni buraya sen davet ettin."

Famine buna bir şey demiyor, ben de bunu teslimiyet olarak algılayıp odasını incelemeye devam ediyorum. Halılara dokunuyorum, odanın köşesindeki bara bakıyorum, monte edilmiş tabloları bakıyorum, kocaman bir fallusu olan çıplak bir erkek heykeline dokunuyorum -sanatçının hüznü bir düşünce içinde olduğu açık- ve yatağa bakıyorum. Tüm bu süre boyunca Famine'in bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Bir hamle yapmasını bekleyip duruyorum; ne de olsa beni buraya getiren oydu. Beni buraya getiren oydu.

Gözlerinde arzu ve dudaklarında öneri. Ama bana yaklaştırmaya bile çalışmıyor.

Çok garip.

Beni izlerken, Famine bronz zırhını çözmeye başladı. Ve şimdi kanım ısınıyor. Beklediğim şey buydu.

Hepsini çıkarması uzun sürmedi. Atlıyı siyah gömleği ve pantolonuyla görünce yutkunuyorum. Mum ışığı, keskin çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve şaşkın dudakları üzerinde dans ederek güzelliğini arttırmaktan başka bir şey yapmıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir panter gibi beni izliyor.

Bu görüntü kalbimin yerinden fırlamasına ve karnımın garip bir şekilde sıkışmasına neden oldu...

Yine de, şimdi kendi arzumu kabul ettiğim için atlıya geçmek konusunda isteksizim. Aramızdaki her neyse, yaşadığım diğer tüm deneyimleri yankılamasını istemiyorum ama bunu nasıl farklı kılacağımı da bilmiyorum. Bu yüzden, bakışlarım Azrail'in bronz pullarına takıldığında, atlı yerine onlara doğru ilerliyorum.

Atlı ile seyahat etmeye başladığımdan beri bu cihaza sadece bir göz attım.

Terazilere yaklaşıyorum, tuhaf varoluşları beni çekiyor. Hassas dairesel tavalar cilalanarak parlatılmış. Her birinin üzerine kazınmış bir dizi sembol var ve bunların Famine'in vücudunu kaplayan işaretlerle aynı olabileceğini düşünüyorum.

"Bu terazilerin ne için olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordum.

"Eşyaları tartmak içindir."

Atlıya bir bakış attım. "Ben de öyle düşünmüştüm." Parmağımla terazinin bir tarafına dokunuyorum, sıg metal kefe temastan sonra biraz sallanıyor, sonra tekrar yerine oturuyor. "Bir atlı neden bir şey tartmak istesin ki?" diye soruyorum.

Famine başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, bir şeye karar veriyormuş gibi bir süre beni izliyor.

"Bu, erkeklerin kalplerini tartmak için bir ölçüt," diyor sonunda.

Aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığımın habersiz yanıma doğru yürüyor. "Terazi hakikati, düzeni, barışı, yani olması gerektiği gibi bir dünyayı temsil ediyor," diye devam ediyor. "İnsanların bu dünyaya layık olup olmadığına bu teraziler karar verir."

Ona bakıyorum, yakınlığı karşısında kalbim biraz daha hızlı atıyor. Söylediklerini anlamam birkaç saniye daha sürdü.

"Bu bana anlattığın hikâyeye benziyor," diyorum. Erkeklerin kalplerini tartan Mısır tanrıçasıyla ilgili olan. Onun da terazisi vardı.

"Ma'at ve benim pek çok ortak noktamız var," diyor atlı yumuşak bir sesle.

Sığ tavalardan birine tekrar dokunuyorum. Böyle bir aleti kullanması gereken tüm varlıklar arasında, gaddar, vahşi Kıtık bu iş için en kötü aday gibi görünüyor.

"Nasıl çalıştığını görmek ister misiniz?" diye soruyor.

Evet. Görünüşe göre barış ve hakikat gibi soyut bir şeyi ölçebilen olağanüstü bir alet.

Başımı salladım.

Azrail biraz gülümser ve bir hançer bağladığı kemerine uzanır.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Ne yapıyorsun?" Bıçağı kılıfından çıkarırken soruyorum.

"Acısız olacağını düşünmedin, değil mi?" diye kaşlarını kaldırıyor. "Bunun işe yaraması için biraz kanına ihtiyacım var." Bir elini uzatıp beni işaret ediyor. "Şimdi, parmağını göreyim."

Ona vermiyorum.

Atlı bana bir bakış attı. "Sadece bir iğne yapacağım. Başka bir şey değil."

"Senin hıyar tanımını gördüm; benimkinden biraz daha yoğun bir tanım."

"Peki." Hançeri yerine koymaya başladı.

Onu izliyorum.

Eğer sana zarar vermek isteseydi, bunu çoktan yapardı.
"Bekle," dedim.

Bana baktı.

İşaret parmağımı uzatıyorum.

Bakışları ondan gözlerime kayıyor. Bakışları burada kalıyor. Gözlerini kaçırmadan elimi kavlıyor ve bıçağını bir kez daha kaldırıyor. Elimı sığ tavaya doğru çeviriyor.

"Bu biraz acıtabilir," diyor.

Ben tepki veremededen hançerini parmağımın alt kısmına saplıyor.

Kısa bir acı parlaması oluyor, ardından birkaç damla kan dairesel tepsiye damlıyor. Metal tepsi kanımın ağırlığıyla alçalıyor, sonra yükseliyor, sonra tekrar alçalıyor, ta ki diğer boş tepsideen biraz daha alçalana kadar.

Gözlerim Famine'e kayıyor. "Bu ne anlama geliyor?" "İyi bir insan olduğun anlamına geliyor."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Oldukça iyi mi?" Diyorum. "Bir zamanlar senin kışını kurtarmıştım. Bu bana hiç cennet puanı kazandırmadı mı?"

"Unuttuysan söyleyeyim, sen de beni öldürmeye çalıştın, yani hayır."

"Peki. Bakalım o zaman o küçük kutsal terazinde nasıl ölçülüyorsun," diye meydan okuyorum.

Açlık bana sırtıyor. Gömleğinin koluyla kanımı önce teraziden, sonra da bıçağının kenarından siliyor. Bir an sonra bileğini tepsiye yaklaştırıyor.

Hızlı bir hareketle derisini keser ve kanının tavaya dökülmesine izin verir.

Kanının terazinin onun tarafını ağırlaştırmasını bekliyorum ama asla gelmiyor. Bunun yerine kefesi kalkmaya başlıyor, üzerine daha fazla kan damladıkça daha da yükseliyor.

İşin en sinir bozucu kısmı ise diğer boş terazi. Ma'at'ın atlı hikâyesinde insanların kalplerine karşı en azından bir tüy tartılıyordu. Burada ise hiçbir şey yok, hem de hiç.

Kıtlık orada duruyor, kanlı kolunu uzatmış, o uğursuz yeşil gözleri terazi onun lehine dönmeye devam ederken beni izliyor.

"Senden daha zalim olabilirim," diye itiraf ediyor, "ama kalbim hala daha saf."

"Terazinizin bozuk olduğu belli," diyorum. "Hiçbir şekilde "Ruhun benimkinden daha saf."

Eğer bu terazinin gerçeği, adaleti ve barışı ölçtüğüne gerçekten inanıyorsam, o zaman Kıtlık terazinin kendi kefesini çok aşağıya doğru tartıyor olmalı. Bu dünyada yaşayan tüm şeytanlar arasında en kötüsü o.

Bu da terazinin hileli olduğu anlamına geliyor.

Tanrı bizden nefret ediyor ve Azrail'ini seviyor.

Uzun bir sessizlik oluyor ve o sessizlikte atlının yakınlığını hissediyorum. Elimden tutup beni buraya getirdiğini bir kez daha hatırlıyorum. Tüm bunlar, bundan sonra olacaklar için sadece bir başlangıç.

Atlıya dönüyorum ve onu görünce nefesimi tutuyorum. Onu tüm o ağır zırhı olmadan görmek samimi hissettiriyor. Özellikle de ikimiz onun yatak odasındaiken.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

Nedenini biliyorsun, gözleri öyle diyor.

Nefes veriyorum, nabzım hızlanıyor. Bu odaya girdiğimden beri bu gecenin de genelevde yaşadığım diğer deneyimler gibi geçeceğinden endişe ediyordum ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Hiç kimse, hiç kimse beni Famine kadar kendimin farkında hissettirmemişti. Hiç kimse yaptığı her kötü şeye rağmen onu bu kadar çok istememe neden olmamıştı. Martim bile, sevdiğim ilk çocuk.

Sadece atlı.

Ellerim gömleğime gidiyor, giysiyi çıkarmaya hazırım.

Kıtlık ellerimi tutuyor. Parmakları benimkilerin üzerinde sıkılaşıyor. Birbirine dolanmış ellerimize bakıyorum.

"Her şey seks değildir çiçeğim," diye nefes alıyor. O alçak, kadifemsi ses beni tüm doğru yerlerden okşuyor gibi.

Onun sözlerinin aksine, benim ona olan tepkim seksle ilgili.

"Başka ne var?" Ben soruyorum.

Yakınlaşmak için değilse beni neden buraya getirdi o zaman?

O zaman Famine'e bakıyorum ve düşük ışıktaki onu gerçekte olduğu gibi görüyorum. Kadim ve sırlarla dolu bir şey; benim gibi bir ölümünün kavrayamayacağı düşüncelere ve hayallere sahip bir varlık.

"Seks gibi önemsiz bir şey tarafından tüketilmek için mi çağlar boyunca yaşadığımı sanıyorsun?" diyor usulca. "Her şey gelir ve gider. Hayvanlar, bitkiler, hatta insanlar. Hepiniz çok ... geçicisiniz.

"Peki beni ne tüketiyor?" Bunun üzerine biraz boş boş gülümsüyor. "Kalıcı şeyler." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve Tanrı yardımcım olsun, o bakışlarda bir şeyler hissediyorum. Şehvet değil, cazibe değil -gerçi ikisinden de bolca var- ama ham bir bağ.

Ellerimi bıraktı ve ben ne yapacağımı bilemedim. Azrail'in ne istediğini ya da benim ne istediğimi bilmiyorum, ama temelde sekse hayır dedi, bu yüzden başka ne olduğundan emin değilim ...

Famine içeri giriyor ve yüzümü avuçluyor, bakışları benimkini araştırıyor. Onun dokunuşuyla hareketsiz kalıyorum.

"İşin doğrusu, gerçekten sevdiğim tek insan sensin."

Övgülere gelince, bu en iyi ihtimalle vasat.

Ama Famine'den gelince, kendimi yumuşamış hissediyorum.

Azrail'in dikkati ağızma kayıyor ve orada kalıyor. Birden, Famine'in seks konusundaki fikirleri konusunda saçmaladığını düşünüyorum çünkü bana yine o aç bakışını atıyor.

Kapı çalınır ve bir anda o an ve tüm beklenmedik tatlılığı yok olur.

Atlı, nefesinin altında küfrediyor. "Şu insan çiçeğini neredeyse unutuyordum Heitor."

Adını duyunca kaskatı kesildim.

Hareket belli belirsiz ama Famine'in bakışları hemen kapıdan bana kayıyor.

Bakışları daralıyor. "Neden ne zaman Heitor'dan bahsedilse sinirleniyorsun?"

"Nedenini zaten söyledim - çünkü o biz insanların olabileceği kadar kötü biri."

Azrail başını biraz eğiyor, hâlâ beni inceliyor. "Gördüğüm kadarıyla, en çok korkman gereken şey benim, egosu aşırı gelişmiş ve vicdanı gelişmemiş yaşlanan bir insan değil."

"Bana zarar vermeyeceksin," diyorum. "O incitecek."

Famine bir süre daha beni inceledikten sonra elini uzatıp gömleğimin altından geçiriyor. Temas anında nefesimi içime çekiyorum. Sıcak avucu etimin üzerinde geziniyor, sonra adamlarının beni bıçakladığı yerden kalan sivri yara izinin üzerine yerleşiyor. Kendileri çoktan ölmüş olan adamlar.

"Unuttuysan söyleyeyim, seni incittim," diyor. "Heitor'a gelince, neden onun sana zarar vereceğini düşünüyorsun ki?"

"Çünkü yaptığı şey bu," diyorum.

Azrail'in kanıta ihtiyacı varsa, tek yapması gereken kartel patronunun Famine'in adamlarını nasıl öldürttüğünü, parçalara ayırdığını ve duvarlarının dışında sergilemek için astığını hatırlamak. Biz gelmeden önce de Rocha'nın düşmanıydık, şimdi de düşmanınız. Ve fırsat verildiğinde, onun gibi adamlar düşmanlarını ortadan kaldırır.

Famine hâlâ yüz ifademi dikkatle izliyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Tanrım, bu adam acımasız.

"Öldürmekten korkmadığını bilmemizin yanı sıra mı demek istiyorsun?" Ben de öyle dedim.

Kapının diğer tarafından bir vuruş daha geliyor.

"Bunun dışında," diyor Azrail.

Rocha ile olan küçük karşılaşmamdan neredeyse hiç bahsetmiyorum. Bu çok küçük bir şey ve ben kendi işimi kendim hallettiğim için kendimle gurur duyuyorum.

iş. Ama atlı bunun peşini bırakmıyor ve ben de bunu ondan saklayacak kadar umursamıyorum.

"Daha önce," diyorum, "Heitor bana odamı gösterirken kıcıımı elledi."

"Ne yaptı?" Famine'in ses tonu değişmiyor ama birden çok daha tehditkâr bir hal alıyor.

"Kıcıımı sıktı." Bir şey değildi, neredeyse ekleyecektim, ama o pisliği sikeyim.

Atlının gözleri yine yüzümde geziniyor. Gördüğü her neyse çenesindeki bir kasın zıplamasına neden oluyor.

Kapı tekrar çalınıyor ve Azrail dikkatini benimkinden çekiyor. Aşına olduğum zalim gülümseme şimdi yüzünde çiçek açıyor.

"Bu baş belasıyla ilgilenmemin zamanı çoktan geldi de geçiyor bile." Tırpanını kaptığı gibi kapıya doğru ilerliyor. Kendi kendine şöyle dediğini duyuyorum: "Belki de onun ellerini tutmalıyım. Heitor'un bana yardım etmek için ellere ihtiyacı yok. Bacaklara da ihtiyacı yok."

Vay anasını.

Famine kapıyı tutuyor, sonra duraklıyor. "Hemen döneceğim," diyor bana. "Odamda istediğin kadar kalabilirsin."

Ve sonra gitti.

Bölüm 29

Ben Famine'in odasında kalmam.

Odanın özünde yanlış bir şey yok, ancak orada kalmak çok fazla beklemek gibi hissettiriyor ve şu anda başka birini bekliyormuşum gibi hissetmek istemiyorum.

Ne yazık ki beklemek tam da yatağımda yaptığım şey. Famine'in Heitor'la ilgilenmesinin ne kadar süreceğini düşündüğümünden emin değilim ama dakikalar geçiyor ve odamın dışındaki koridor acı verici bir şekilde sessizleşiyor.

Malikânenin bu kanadına doğru gelen ayak seslerini - herhangi bir ayak sesini- bekliyorum, ama kimse gelmiyor. O kadar uzun süre bekliyorum ki, konik mumlar damlayarak küçülüyor ve onları tutan apliklerin her tarafına balmumu bulaşıyor.

Göz kapaklarım ağırlaşana ve uykuya dalana kadar beklerim...

Tıklayın.

Gözlerimi açıyorum, kalbim garip bir nedenle hızla çarpıyor. Oda zifiri karanlık, mumlar bir noktada kendilerini yakmışlar.

Yatağımda uzanmış, beni neyin uyandırdığını anlamaya çalışıyordum. Oda o kadar karanlık ki bir şey seçmek çok zor. Yumuşak bir ses daha duyuyorum ve kapıdan geldiğini fark ediyorum. Daha önce kilitlemişim, ama şimdi yemin ederim kapı kolu dönüyormuş gibi sesler geliyor.

Bir an sonra kapı gerçekten de açılır. Koridordan süzülen alçak ışık bir erkek figürünü ortaya çıkarıyor. Yanındaki elinde bir şey var.

Kaslarım gerildi.

Famine, geceleri odama girebileceğine gerçekten güvendiğim tek kişi ve bunun nedeni de geri kalanımız gibi kendi kötülük markasını gizlememesi. Ama eğer figür Famine olsaydı, daha büyük, omuzları daha geniş ve gövdesi daha sivri olurdu.

Muhtemelen sessiz olmak da umurunda olmazdı.

Davetsiz misafir odaya girer ve uzaktaki bir ışık elindeki nesneden parlar.

Bir

bıçak.

Tanrım.

Davetsiz misafir tereddüt bile etmeden doğrudan yatağa yöneliyor.

Çekil, Ana!

Yanımdaki komodinin üzerinde pirinç bir şamdan var. Sessizce ona uzanıyorum, soğuk metal tabanı kavıyorum. Ve sonra bekliyorum, bunu yapmak beni neredeyse öldürüyor olsa da.

Figür o kadar yaklaşıyor ki onun bir adam olduğunu görüyorum. Yatağın yanına gelene kadar durmuyor. Eğilip bir elini boğazıma uzatıyor, bıçağı da yaklaşıyor.

Bir an için her şeyin nasıl geliştiğini görebiliyorum - önce beni nasıl bastırdığını, sonra yatağa nasıl geçtiğini. Ve oradan ... şey, kötü bir adam bu tür bir durumu tamamen kontrol altına aldığı anda neler olduğunu bilmemeyi dilerdim, ama fahişelik bir peri masalı değil.

Şamdanı kaldırıyorum ve saldırganı doğru olabildiğince sert bir şekilde savuruyorum. Kafasını ısıtıyorum, onun yerine adamın bıçak kullanan eline ağır bir çınlamayla çarpıyorum. Bıçağı savrulurken tanıdık bir erkek sesi haykırıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Heitor.

Tabii ki o. Bunu yapacak kadar yüzsüz olan tek kişi o.

"Kaltak," diye küfrederek silahıma doğru hamle yaptı.

Panik içinde şamdanı tekrar salladım. Bu sefer kafasına sert bir gümbürtüyle çarptı.

Heitor homurdanarak üzerime devriliyor ve korkunç bir an için bana saldırdığını düşünüyorum. Tekrar savuruyorum ama bu sefer şamdan ona çarptığında tek duyduğum yumuşak, gırtlaktan gelen bir ses oluyor. Boynumdaki el kayıyor ve üstümdeki adam hareketsiz kalıyor.

Birkaç saniye boyunca orada yattım, onun ağırlığı beni ezerken ağır ağır nefes aldım.

Onu öldürdüm mü?

Bu fikirden şaşırtıcı derecede az pişmanlık duyuyorum.

Ben daha çok, eğer ölmediyse, uyanıp başladığı işi gerçekten bitirmek isteyeceği ihtimalinden endişeleniyorum.

Zihnim karmakarışık, nabzım damarlarımda atıyor.

Büyük bir hamleyle Heitor'u üzerimden ittim.

Yataktan kayar ve bir yığın halinde parke zemine düşer.

Kimıda, kimıda, kimıda.

Titrek bacaklarımla kapıya doğru yöneldim. Ancak eşiğe geldiğimde bıçağı hatırlıyorum.

Sikeyim.

Heitor uyanırsa, silahı olan ben olmak istiyorum.

Bıçağı almak için acele ederken nefesimi tutuyorum, gözlerimi yatağın yanına yığılmış bir adam yığınının ayırmıyorum, ulaşma mesafesine girdiğimde bana saldıracağından eminim. Ama bakışlarım yatakta silahı ararken ceset kıpırdamıyor, çarşaflarımın arasında bıçağı görüp kabzasından tuttuğumda da kıpırdamıyor.

Gözlerimi kartel patronuna dikerek geri çekiliyorum, sonra dönüp kapıya doğru koşuyorum. Koridora çıktığımda hayatım buna bağlıymış gibi koşuyorum, hala tamamen giyinik olduğum için minnettarım.

Kıtlık nerede? Bu korkunç düşünce kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor. Onu son gördüğümde Heitor'u doğramayı planlıyordu. Ama Heitor odamdaydı, elleri ve bacakları sapasağlamdı.

Durmak için yavaşlıyorum, sonra koridorda geriye bakıyorum, kendimi adrenalin ve korku bulutu içinde düşünmeye zorlayarak ilerliyorum.

Orada olup olmadığını görmek için süvari odasını kontrol etmeliyim.

Bu mantıklı bir ilk adım olacaktır.

Başka bir şey düşünmeden koridordan aşağı koşuyorum. Famine'in odası benimkinin hemen yanında ve önünde durduğumda Heitor'un uyanmamış olmasını umuyorum.

Çekingen bir şekilde kapıyı açıyorum. İçerisi tamamen karanlık ve sadece buradaki mumların tabanlarına kadar yandığını varsayabilirim.

"Kıtlık mı?" Fısıldıyorum, parmak uçlarımla içeri giriyorum. Hiçbir şey yok.

"Kıtlık mı?" Tekrar söylüyorum, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

Odanın içinde el yordamıyla dolaşarak onun ya da eşyalarından herhangi birinin hâlâ burada olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. O fallik heykele dokunduğumdan oldukça eminim ama parmaklarım Famine'in pullarına, zırhına ya da Famine'in kendisine değmiyor - ki sanırım bu iyi bir şey. Bir parçam onun cesedine rastlayacağımdan korkuyordu.

Odadan çıkıyorum ve bir kez daha koridora yöneliyorum.

Eğer Azrail odasında değilse ve Heitor'la birlikte olmadığı açıksa, o zaman nerede olabilir? Ve daha da önemlisi, ne durumda?

Koridorun sonuna varıyorum ve evin bu kanadından çıkıyorum, adrenalin hala damarlarımda şarkı söylüyor. Dışarıda, gecenin serin havası kıvırcık saçlarımı karıştırıyor. Malikânenin ana binasının içinden mumlar ve kandiller parlıyor. Buradan bile içeride hareket eden figürleri görebiliyorum. Ancak hiçbiri atlı değil.

Bir sonraki adımda nereye bakmam gerektiğini ve varlığımı ne kadar belli etmem gerektiğini tartışarak o avluda müstehcen bir süre dikiliyorum.

Ben karar veremedim ana binadan bir kapı açılıyor ve bir adam avluya çıkıyor.

Donup kaldım. Beni henüz gördüğünü sanmıyorum.

Adam ana binanın içindeki birine "Sadece onu kontrol etmeye gidiyorum," diyor.

"Yapmayın," diye bağıyor biri daha içeriden. "Bunu yapan son adam parmağını kaybetti."

Şimdi görebildiğim muhafız tereddüt ediyor.

"Cidden dostum, bırak patron eğlensin, biz de kendi eğlencemizi yaşayalım," diyor içerideki gardiyan.

Midem bulanıyor. Patronun eğlencesi olmam gerektiğinden oldukça eminim. Gardiyanların eğlencesine gelince...

Adam isteksizce binaya tekrar giriyor ve bir kapının kapandığını duyuyorum.

Sonra tek ses benim düzensiz nefes alışım oluyor.

Yüce Tanrım, Famine'e ne oldu? Onu pusuya mı düşürdüler? Ne kadar kötü yaralandı?

Zihnimdeki panik yavaş yavaş yatışıyor ve tekrar net düşünmeye başlıyorum.

Bir şey çok açık: Burada kalamam. Heitor ölmediyse -ki ölmesini ummak çok iyi olur- adamlarının yanına dönecektir. Döndüğünde, hayatta olduğumu bilecekler.

Hâlâ üstünlük bendeyken bir şeyler yapmak için dakikalarım var.

Ana binaya yaklaşmak dünyadaki en zor şey, ama kendimi buna zorluyorum. Yavaşça, pencerelerden bakarak malikanenin eteklerinde ilerliyorum. İçeride muhafızlar toplanıyor gibi görünüyor, birkaçı fuayeden çıkıp ön bahçeye doğru ilerliyor.

Devasa binanın etrafında ilerliyorum, başka muhafızlara ya da -Allah korusun- Rocha'nın kendisine rastlamamak için nefesimi tutuyorum.

İyi şansım devam ediyor. Çitlerden uzak durarak binanın önüne kadar geldim.

Dairesel araba yolunda, Famine'in doğal olmayan bitkilerinin gölgeli kalıntıları arasında, yarım düzine adam kümelenmiş

bir şey, birkaçı alay ediyor. İçlerinden birinin bir şey salladığını görüyorum ve sonra ıslak, etli bir ses duyuyorum.

Bırakın patron eğlensin, biz de eğlenelim.

Midem bulanıyor ve gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Kıtık -korkunç, acımasız Kıtık- işkence görüyor.

Daha birkaç saat önce bana usulca dokunan ve benden hoşlandığını itiraf eden aynı adam.

Eğer ona nefretini gözden geçirmesi için bir sebep vermiş olsaydım, bu adamlar onu tamamen yok ettiler.

Onlar alay edip küfrederken ve atlıyı kesip biçerken izliyor ve midemin bulanmamasına çalışıyorum. Umabileceğim en iyi şey, çoktan bilincini yitirmiş ve acının ötesine geçmiş olması.

Bir şeyler yapmalıyım. Herhangi bir şey.

İşte o zaman elimdeki ağırlığı hatırladım. Tüm bu panik içinde hala elimde tuttuğum bıçağı neredeyse unutmuştum.

Kahretsin, gerçekten kullanacak mıyım?

Erkeklerin sesleri düşüncelerimi bölerek içeri giriyor.

"Onu vuran benim, o yüzden kılıç bende kalacak. Zırhını alabilirsin."

"Cesedi hazırlayacağımı düşünürsek, ben de bir şeyler istiyorum."

"Atı alabilirsin."

"Siktir git, o şey insanlardan nefret ediyor. Daha önce neredeyse elimi ısırp koparıyordu."

"Heitor nerede lan?" diye araya giriyor biri.

"Onu beklemeyin. Bu adamın buraya birlikte geldiği şıfıntıyla uğraşılıyor."

Sessiz kahkahalar. "Randy yaşı piç."

Silahlı daha sıkı kavırıyorum.

Sanırım bıçağı kullanabilirim.

Tüm bunlar olurken, biri atlı bir arabayı çekiyor, iki at arabaya bağlanmış durumda. Adamlar bir süre daha eğleniyorlar ve karanlıkta bile Kıtık'ın tırpanıyla oynadıklarını ve

zırhı. Neredeyse sonradan akıllarına gelmiş gibi atlının parçalarını arabaya yüklüyorlar.

Tam arabanın arkasını kapatmak üzereyken ön kapı çarparak açılır ve Heitor'un adamlarından biri dışarı fırlar.

"Patron saldırıya uğradı ve atlının kadını öldü."

Bölüm 30

O zaman kıcıımı sik.

Heitor'u buldular -ya da Heitor onları buldu- ve ben tüm zamanımı bu adamların hastalıklı eğlence anlayışını izleyerek boşa harcadım.

Neredeyse tek vücut olan muhafızlar, atlının eşyalarını bir kenara atarak konağın içine geri dönerler.

Tam bir şok yaşadım, hepsi gitti. Her biri. Belli ki Kıtık'tan çok patronlarının iyiliği -ve onun gazabı- konusunda endişeliler.

Birkaç saniye hareketsiz durup içlerinden birinin dönmesini bekliyorum. Ortalık sessizleşince derin bir nefes çekiyorum.

Şimdi tek şansım var.

Kalbim küt küt atarken, birinin beni göreceğinden emin bir şekilde arabaya doğru koşuyorum.

Arabaya varıp içine baktığımda, bir çığlığı bastırmak zorunda kalıyorum. Atlının kafasında bir ok var ve her tarafı kan içinde. Ve onunla ilk karşılaştığımda olduğu gibi, uzuvları eksik -ama çok uzakta değiller. Alt kolunu ve iki elini yanındaki arabada görüyorum. Başka hangi yaraları olduğunu söyleyemem ama görebildiğim kadarıyla kanlı ve şekilsiz.

"Hey! Ne yapıyorsun?" Ses ahırların olduğu yönden geliyor.

Omzumun üzerinden baktım. Daha önce görmediğim bir adam şimdi bana doğru adım atıyor, vücudunun hatlarına bir amaç yazılmış.

Kahretsin. Famine'e dönüyorum, paniklemeye başlıyorum. Kimse fark etmeden Azrail'le birlikte kaçmayı umuyordum ama bunun zamanı geçti.

Muhafızın ayak seslerini duyabiliyorum, aramızdaki son birkaç metreyi hızla kapatıyor.

Korkum ve paniğim yok oluyor; geriye sadece acımasız bir kararlılık kalıyor.

Adamla yüzleşmek için dönüyorum-

"Sen," diyor muhafız, beni tanıyarak. Beni yakalamak için uzandı.

Önceden hep tereddüt ederdim. Şimdi, tamamen aksiyonum.

Ona doğru hamle yaptım, bıçağı elime aldım. Bıçağımı boğazına sapladım çok kolaydı.

Boynuna uzanırken gardiyanın gözlerinin akını görebiliyorum.

Vay... Vay anasını.

Bıçağı geri çekiyorum. Bunu yaptığımda, yaradan bir kan nehri fışkırıyor.

Aman Tanrım. Adam öne doğru sendeleyip dizlerinin üzerine çökerken bir adım geri çekiliyorum.

Bir an bıçağa, sonra da adamın boynuna bakıyorum. Yara dağınık, her yere kan damlıyor.

Nefesimi içime çekiyorum ve anlık şok geçiyor, yerini hayatta kalmaya bırakıyor. Bıçak hâlâ elimde, arabanın önüne koşuyorum ve kendimi sürücü koltuğuna kaldırıyorum. Dizginleri kavrayıp telaşlı bir şekilde salladım.

Atlar sarsılarak harekete geçti. Arabanın çakıllı yolda yuvarlanırken çıkardığı ses gürültülü ve ilerleyişimiz acı verecek kadar yavaş. Atlar hızlanana kadar dizginleri tekrar tekrar tokatlıyorum.

Garaj yolundan ayrılıp malikânenin yıkık dökük ön girişine doğru ilerliyoruz.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Kocaman evin içinde hareket eden adamlar görüyorum ama kimse beni durdurmaya çalışmıyor. Şu anda dikkatleri dağınık, ama öyle olsa bile, daha fazla

birkaç dakikadan fazla zamanımız yok. Sonra adamlar arabanın gittiğini fark edecek ve peşimize düşecekler.

Düşündükçe ağzım kuruyor.

Tekrar öne dönerek atı ileriye doğru sürüyorum. İki yanımızda ölü ekinlerin bulunduğu uzun yolda ilerliyoruz. Daha önce bu yolu kirleten cesetler ve insan eliyle ezilmiş bitkiler şimdi temizlenmiş, bu da sürüşü nispeten daha yumuşak hale getiriyor.

Kalp atışlarım o kadar yüksek ki neredeyse tek duyabildiğim bu. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ama sonunda yıkık kemerin altından geçiyoruz ve atları ana yola geri yönlendiriyorum.

Paniğim yeniden artıyor. Heitor'un adamlarından kaçmamızın imkânı yok, hele ki Famine bu kadar ağır yaralıyken.

İhtiyacımız olan şey zaman. Azrail'in iyileşmesi için zaman. Bir anda dizginlere asıldım ve atları kısa sürede yukarı çektim.

Koltuğumdan zıplayarak bıçağımı botumun içine sokuyorum ve bileğimi kesmeyeceğinden emin olduktan sonra arabanın arkasına doğru ilerliyorum. Arabanın arkasını açarak Famine'i kollarının altından kavriyorum ve ağırlığının kötü omzumu çekiştirmesine karşı dişlerimi sıkarak kamburumu çıkarmaya başlıyorum. Cesedini arabadan çıkarıp yavaşça yere bırakırken kanının ıslak hissine ya da çok sayıdaki grotesk yarasına odaklanmamak için kendimi zorluyorum.

Arabanın ön tarafına, sürücü koltuğunun olduğu yere doğru yürüyüp dizginleri kavriyorum ve bir fiske vuruyorum. Atlar hemen hareket etmeye başlıyor ve at arabası ileri doğru sallanıp atlar onu çekerken deri kayışı elimden bırakıyorum.

Aceleyle atlının yanına dönüp onu kollarından tutuyorum ve elimden geldiğince yukarı kaldırıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum. Ona yapılanlar için üzgünüm ve onu çekip götürürken vereceğim acı için üzgünüm.

Onu yoldan çıkarıp Heitor'un malikanesinin karşısındaki karanlık tarlalara sürüklüyorum, deja vu üzerime çöküyor.

Famine'le bunu daha önce yapmış olmamızdan nefret ediyorum.

ve ben Şimdi ilk korkunĢ karŐılaŐmamızı tekrar canlandırmak zorunda kalıyoruz. En Ģok da yüzüne saplanan oku her gürüşümdede hissettiğim panik duygusundan ve vücudunun kayalara ve diğeri enkazlara her Ģarpışında irkilmemden nefret ediyorum.

Ne zaman oldu bilmiyorum, Famine'i ne zaman önemsemeye başladım. Ya da belki de canavarca davrandığı zamanlarda bile onu hep önemsedim ve bir süreliğine kendime yalan söyledim. Bunun beni ne tür berbat bir insan yaptığını bilmiyorum.

Uzaktan bağıırışlar duyuyorum.

Gittiğimizi biliyorlar.

Vücudumun sınırlarını zorluyor, bizi yoldan olabildiğince uzağı götürebilmek için kendimi daha hızlı hareket etmeye zorluyorum.

Ne kadar uzağı gitmeyi başardığımdan emin değılim, sadece daha fazla dayanamayana kadar atlıyı sürüklüyorum.

Bacaklarım kıvrılıyor ve bir yığın halinde yere yığılıyorum, atlının bedeni benimkinin üzerine düşüyor. Nefesimi topladıktan sonra ikimizi yeniden ayarlıyorum, böylece Famine üzerimde değıl, kollarımın arasında yatıyor. Sonra başımı onun üzerine eğiyorum.

Vücudum aşırı efordan titriyor ve midemde, kendime sadece kendi hayatım için korktuğumu söylemeye Ģalıştığım hasta bir his var. Ama Famine'e her baktığımda bu his daha da derinleşiyor.

Zihnim, o adamların karanlıkta atlıya yaptıklarını duyduğum ve gördüğüm tüm korkunĢ şeyleri yeniden canlandırmayı durduramıyor. Azrail'in bizden bu kadar nefret etmesine Őaşmamalı.

Ben de isterdim.

Düşüncelerim yolda ilerleyen atların toynak sesleriyle bölünüyor. Uzun bir süre sesleri yükseliyor ve bize yaklaşmalarını bekliyorum. Yaklaşmadılar. Atlılar yolda hızla ilerliyor, saklandığımız ölü tarlaya bakmak için bile durmuyorlar.

Onlar geçtikten sonra titreyen bir nefes alıyorum. Şimdilik güvendeyim.

Azrail'e bakıyorum. Başı kolumun üzerine düşmüştü ve bu manzara göğsümün en kötü şekilde ağrmasına neden oldu.

yol.

Titrek bir elimi uzatıp keçeleşmiş bir tutam saçı kenara çekiyorum, parmaklarım kanlı çıkıyor. O ok hâlâ Famine'in yüzünden çıkıntı yapıyor ve çıkana kadar iyileşmesi mümkün değil. Ve çıkması gerekiyor. Şimdi.

Ne yapmam gerektiğini bildiğim için safralarımı yutuyorum.

Ellerimi yaraya götürerek etrafını yokluyorum, kan ve parçacıkların verdiği hisle biraz öğürüyorum. Ok yüzüne, gözünün yakınına saplanmış ama tam olarak girmemiş, bu da onu geldiği yerden çıkarmam gerekeceği anlamına geliyor.

Titrek bir nefes veriyorum. Şeytan'ın taşakları, ama bunu yapmak istemiyorum. Gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Ama o adamlar hâlâ dışarıda bizi arıyor ve o tekrar uyanana kadar ne Famine ne de ben güvende olacağız.

Bacaklarımı atlinın altından çekerek onu nazikçe yere yatırdım.

Şimdi işin iğrenç kısmı.

Üzerine diz çöküp, okun sapını tutuyorum. Alt dudağımı ısırarak çekiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Elimi merminin etrafına daha sıkı sarıyorum,
parmaklarımın arasından sızan kandan irkiliyorum ve tekrar
deniyorum.

Hala bir şey yok.

Neden ben?

Sonunda, daha iyi bir açı elde etmek için kendimi kaydırarak, sertçe çekiyorum, biraz ileri geri oynatıyorum. Korkunç, ıslak sesler çıkarıyor ama gevşiyor. Sonra, dayanılmaz bir yavaşlıkla, yerinden çıkmaya başlıyor.

Teşekkürler.

Okun ucu bir parça ete takılıyor. Yine öğürüyorum.

Biraz daha çekiyorum ve daha fazla dokuya çarpmadan önce bir kez daha gevşiyor.

Ağzımı omzuma bastırmak için duraklıyorum.

Bunu yapabilirsin, Ana. Neredeyse çıktı.

Mide bulantımı bastırmaya çalışarak, ok sapını ileri geri oynatarak çekiyorum. Son bir kaygan, emici sesle mermi dışarı kayıyor.

Oku bir kenara fırlatırken yarı rahatlama, yarı korku olan çığlığımı yutmak zorunda kalıyorum.

Geri kalanını kontrol etmeliyim.

Tanrım, bundan nefret ediyorum. Bu çekilmez yaratığa gerçekten değer verdiğimi keşfetmekten bile daha çok nefret ediyorum.

Ellerimi tekrar Famine'in üzerine koyuyorum ve başından başlayarak parmaklarımı üzerinde gezdirip başka yaralar arıyorum. Kollarından biri bileğinde, diğeri dirseğinde bitiyor. Ayrıca boynunda ve bacaklarından birinde de açık yaralar buluyorum, sanki Heitor'un adamları uzantıları çıkarmayı denemiş ve başaramamışlar gibi.

Tüm süreç korkunç. Kıtlık o kadar hareketsiz ki öldüğünü anlamak mümkün değil.

İşim bittiğinde uzanıp Azrail'in yüzüne kanlı ve titreyen bir elle tekrar dokunuyorum. Bu korkunç, karmaşık canavar. Çoğu zaman herhangi bir yerdeki en kötü şeydir, ama şu anda... şu anda Heitor ve adamları bu unvanı elinde tutuyor.

Parmaklarım Famine'in yanağında geziniyor. Kendimi kaybetmeye çok yakınlım ama kendimi bir süre daha güçlü kalmaya zorluyorum. Bunun yerine Azrail'in yanına uzanıp bir elimi göğsüne koyuyorum ki uyandığında yalnız kalmasın.

Ve sonra beklerim.

Akşamın serin havası saçlarımı karıştırıyor ve etrafımdaki ölü şeker kamışı saplarını sallıyor. Ne kadar korkunç geçtiği düşünülürken tuhaf bir şekilde huzurlu bir gece. Birkaç derin nefes alıyorum.

Bir adam öldürdüm, belki de iki, eğer Heitor saldırımdan sağ çıkmadıysa.

O bıçağı adamın boğazına indirmenin ne kadar kolay olduğunu, deriyi ve siniri ne kadar kolay kestiğini hâlâ hatırlayabiliyorum. O an kendimi ne kadar acımasız hissettiğimi hatırlıyorum.

ve içten içe biliyorum ki biri beni ve Famine'i burada saklanırken bulsa bunu yine yapardım.

Kaşlarımı çatarak atlıya bakıyorum. Bu adam için her şeyi tekrar yapardım, çünkü kötü ya da değil, vahşi ya da değil, Famine beni gerçekten gören ve bana değer veren tek varlık olabilir. Ve... ben de onu gerçekten gören ve değer veren tek kişi olabilirim.

Bu ikimizi de birbirimize istemeyerek de olsa sadık yaptı.

Gece ilerledikçe bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Arada sırada bağırان adamlar ve dörtnala koşan atlar duyuyorum ama bu tarlaya sadece bir kez uğrayan oluyor. O zaman bile sadece birkaç acı verici dakika için. Sonra atlarının geri çekildiğini duyuyorum ve tekrar rahat bir nefes alıyorum.

Azrail'in yanında ne kadar süre hareketsiz yattığımı bilmiyorum.

-Burada, üstümüzde sonsuz gökyüzü ve etrafımızda uçsuz bucaksız tarlalar var. Zaman akıp gidiyor gibi geliyor ama bir noktada Kıtık'ın su yüzüne çıktığını hissediyorum.

İnliyor, sesi göğsümü sıkıyor. Kendime sakladığım gözyaşlarım şimdi isyan etmeye başlıyor.

"Merhaba," diyorum ona, sesim titreyerek. Uzanıp yüzünü usulca okşuyorum. "Benim, Anna."

Anlaşılmaz bir ses çıkarıyor ve başını oynatmaya çalışıyor ve her şey o kadar yürek parçalayıcı ki devam etmeden önce birkaç nefes almam gerekiyor.

"Güvendesin," diyorum, yalan dudaklarıma kolayca geliyor. "Heitor ve adamları tarafından pusuya düşürüldünüz," diye fısıldıyorum kulağına. "Şu anda bizi arıyorlar, bu yüzden sessiz kalmalıyız."

Dokunuşumun altında, atlı hareketsiz.

Yine mi bayıldı?

Ama sonra koluma uzandı ve kendi kolunun olmadığını fark edince acı dolu bir ses çıkardı. Loş ay ışığında gözleri benimkilere kaydı. Bakışlarındaki kırık umutsuzluğu taklit etmek mümkün değil.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Çok, çok üzgünüm." Sonra hareket ediyorum ve onu itip kakmamaya dikkat ederek

Atlıyı kollarımın arasına alıp saçlarını okşuyorum.

Kıtlık titriyor ve onun acısını ancak hayal edebilirim.

Tekrar tekrar özürlerimi fısıldadım. Sonra onu kendime çekerek, kendimi bırakıyorum. Kötü adamların elinde onun başına gelen her korkunç şey için ağlıyorum. Ve sonra kötü adamların elinde başıma gelen tüm korkunç şeyler için ağlıyorum, normalde üzerinde durmama izin vermediğim şeyler. Bize gereksiz yere çektirilmiş gibi hissettiren tüm acı ve ıstıraplara teslim oluyorum.

Bu dünya acımasız bir yer.

"Bizden nefret ettiğin için seni suçlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Suçlamıyorum. Keşke yapabilseydim - her şeyi çok daha kolaylaştırırdı - ama yapamıyorum." Karanlıkta onu tekrar kendime çekiyorum, birlikte sallanıyoruz.

Atlının kollarının ellerinden geldiğince beni sardığını hissediyorum ve karanlıkta ağlamaya başladığını duyduğumu sanıyorum. Bu ses beni kırıyor. Kana bulanmış saçlarına bir öpücük konduruyorum.

İkimiz uzun bir süre öyle kaldık, birbirimize sarıldık ve tamamen savunmasız kaldık. Ve ilk kez soğuk, kalpsiz Azrail'in aslında o kadar da soğuk ve kalpsiz olmayabileceğini düşünüyorum.

Bir noktada gözyaşları kurur ve geriye kalan tek şey birbirimizin varlığının verdiği rahattır.

"Bu... üzücü bir şekilde tanıdık," diyor Famine, kelimelerine acı dolanıyor. Başı ve vücudunun üst kısmı kucağımda. Bacaklarım çoktan uykuya dalmış ama onu hareket ettirmeye cesaret edemiyorum.

Sanırım sonunda Azrail'in kucağında uyuyan ben olduğum zamanki amacını anladım.

"Sen... haklıydın," diye fısıldıyor.

Heitor hakkında demek istiyor.

"Haklı olmanın canı cehenneme," diye fısıldıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi," diyor. "Ne... oldu? Nasıl ...
?"

"Kaçmak mı?" Cümlesini onun yerine tamamlayarak soruyorum. "Heitor beni aramaya geldi." Şu anda bile içimde korku ve öfkenin sıcak bir karışımı yükseliyor.

Famine kucağımda kaskatı kesildi. "O ... ?"

"Beni incitmek mi?" Onun yerine ben bitiriyorum. "Denedi ama sana küçük bir sır verebilir miyim?" Azrail'in cevap vermesini beklemeden yaklaşıp fısıldıyorum: "Bir fahişeye yatılmaz. Kabuslara konu olabiliriz."

"Ben ... neredeyse korkuyorum," diyor.

Atlının mizah yapmaya çalışacak kadar iyi olmasından dolayı rahatlayarak küçük bir tebessüm ediyorum.

"Onu nasıl durdurdun?" diye sorar.

"Ona aptal şamdanlarından biriyle vurdum." Famine bir kahkaha atar, ancak kahkahası yüzünü buruşturarak son bulur.

Refleks olarak uzanıp saçlarını okşuyorum, onu rahatlatmaya çalışıyorum. Hayal görüyor olmalıyım ama Azrail'in bu dokunuşa eğildiğine yemin edebilirim.

"Hayatta olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Umarım öyledir," diyor Famine ve sözleri büyük bir tehdit içeriyor. "Onunla bitmemiş bir işimiz var."

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Heitor'un nasıl olup da Kıtık kadar korkunç olduğunu düşünebildiğim bir muamma. Azrail'in eline su dökemez.

"Ben yokken... başka ne oldu?"

Uzun bir süre sessiz kaldım, gecenin tüm acımasızlıklarını hatırladım.

"Bir adam öldürdüm," diye itiraf ediyorum.

Sanırım Famine'in kaşlarının kalktığını görüyorum. Biraz doğrulmaya çalışıyor. "Bu nasıl oldu?" Sesi çok meraklı geliyor.

"Seni bulduktan hemen sonra beni yakaladı-" dediğimde bakışlarını karşılayamıyorum.

"Beni bulduktan sonra mı?" Açlık tekrarlıyor. Sesinde tuhaf bir ton var ve sanırım o da benim daha önce fark ettiğim şeyi fark ediyor - onu sadece kurtarmayacağımı, onun için savaşıp öldüreceğimi de.

"Olanların geri kalanını anlat bana," diyor usulca. "Hiçbir şeyi atlama."

Ben de öyle yapıyorum, son birkaç saati anlatırken saçlarını okşamaya devam ediyorum.

Çoğu zaman sessiz kalıyor, ama o sessizlikte aramızda ince bir şeylerin değiştiğine yemin edebilirim. Ne olduğunu bilmiyorum.

Ona olanları anlatmayı bitirdikten sonra, orada öylece uzanıp düşüncelere daldı.

"Beni iki kez kurtardın," diyor sonunda. "Neden? Sana bu kadar acı çektirmişken neden böyle bir şey yaptın?" Cevabı bilmek için çaresiz görünüyor.

Elimi yavaşça yüzüne koyuyorum. "Bilmiyorum, Famine. Çünkü aptalım sanırım. Ve kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğum için. Ama en önemlisi, senin benden hoşlandığın kadar ben de senden hoşlanıyorum."

Azrail'in gözlerinin karanlıkta parlamışına bakınca, şu anda elleri olsaydı uzanıp dudaklarımı kendine çekeceğinden adım gibi eminim. Bunun yerine ikimiz birbirimizi içimize çekiyoruz.

"Beni terk ettikten sonra sana ne oldu?" Nazikçe sordum.

Anı mahvedeceğimi biliyorum ama sormadan edemiyorum. Acımasızca dövülmüş.

Gözleri benden uzaklaşıyor. "Tuzağa düşürüldüm." Bu konuda söyleyeceği tek şey bu.

Acıdı mı? Sormak istiyorum ama tabii ki acıttı. Belli ki Hala acıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, çünkü aklıma gelen tek şey bu.

Famine'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Ben değil ÖZÜR DİLEME için Ben. Ben ÖZÜR DİLEME insanlık için."

Bunun üzerine Kıtık sessizleşir.

"Tanrı bizden gerçekten nefret ediyor mu?" Yumuşakça soruyorum. Şimdi bu soru için uygun bir zaman gibi görünüyor.

"Benim kadar değil."

"Bu bir cevap değil."

Kıtlık'ın yüzü asılır. "Sizin türünüzün zamanı tükeniyor," diyor.

Bu gece gördüğüm ve duyduğum korkutucu şeyler arasında en korkutucu olanı bu olabilir. İnsanlık hangi göksel sınava tabi tutulduysa, bunda başarısız oluyoruz.

Azrail bir inilti çıkarır.

"İyi misin?" Sesi duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Olacağım. Sadece kısa süreli bir ağrı. Yakında geçecek," diyor sesi gergin bir şekilde. "Ama dikkatimi dağıt, çiçek. Bana hayatından bahset."

Bakışlarım ona doğru kayıyor. "Genelevdeki işimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Seni tanımak istiyorum," diye cevap veriyor ve bu akşam ilk kez Famine'in sözleri içime hoş bir sıcaklık yayıyor.

"Ne kadar geriye gitmeliyim?" Ben soruyorum.

Buna karşılık atlı, basit bir şeyi alıp aşırı karmaşık hale getirmişim gibi iç geçiriyor.

"Aman Tanrım, memelerini sakinleştir, en baştan başlayacağım."

Karanlıkta emin olamıyorum ama sanırım bir anlığına gülümsediğini gördüm.

"Annemi hiç tanımadım," diye başlıyorum. "Yani onu tanıyordum ama hatırlamıyorum. Ben iki yaşındayken, kardeşimi doğururken öldü, o da onunla birlikte öldü - ya da belki ondan önce öldü, bu konudaki hikayeyi hala tam olarak bilmiyorum.

"Babam beni yalnız büyüttü ama iyi bir babaydı. Bana küçük prensesim derdi ve çalıştığı marketten aldığı ikramları bırakmak için okuluma uğradığını hatırlıyorum." Bu hikayeyi şimdiye kadar hatırlamamıştım ve düşüncesi bile içimi sızlatan bir sıcaklıkla dolduruyor.

"Ona ne oldu?" Famine soruyor.

"Ben henüz genç bir kızken diyabet komplikasyonlarından öldü."

İşte, hayatımın ilk yarısına yakınını anlattım. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi yarısını.

"Ölümünden sonra teyzemin yanına taşındım." Şimdi duraklıyorum. Açlık devam etmemi bekliyor.

Ondan çok kendimi rahatlatmak için saçlarını okşamaya başladım.

"Onunla hayat ..." Ölünün şerefini lekelemeyecek uygun bir kelime arıyorum ama bulamıyorum. Sonunda başımı sallıyorum. "Nahoş."

"Neden?" Azrail'in ses tonu dikkatle nötrdür.

"Beni her şey için döverdi." Tam da bu amaçla yanında bulundurduğu bir at kırbacı vardı. "Hiçbir şeyi doğru yapamazdım." Onun sürekli hayal kırıklığını hatırladığımda hala eski, donuk bir utanç yanması hissediyorum.

"Çoğu zaman gittiği için rahatlıyorum," diye itiraf ediyorum, bu sözler beni suçlu hissettiriyor.

"Bana rahatlamadan başka bir şey hissettiğini mi söylemek istiyorsun?" Famine diyor ve sesindeki şaşkınlığı duyabiliyorum.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki. O benim teyzemdi."

"Yani?" Açlık diyor. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Beni önemsemi... kendi tarzında." Bana uyuyacak bir yer, yiyecek yemek ve giyecek kıyafet verdi. Keyifli bir deneyim değildi ama yine de bir şeydi.

Atlı inanmayan bir ses çıkarır.

"Ne?" Talep ediyorum. "Onun yaptığını düşünmüyor musun?"

"Yeterli değil, çiçek, neredeyse yeterli değil," diyor. "Yine de," diye ekliyor, "insanlardan daha iyisini beklememeliydim."

"İnsanların hepsi kötü değil," diyorum.

Azrail kendini biraz düzeltiyor ve bunu yaparken inliyor. "Belli ki onlar tarafından hiç işkence görmemişsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Bir tarlanın ortasında canımızı kurtarmak için saklanıyoruz ve peşimizdeki adamlar sadece ölümden zevk almıyor, aynı zamanda acı çekmekten de hoşlanıyorlar.

İkimiz de sessizliğe gömölüyoruz ve uzun bir süre öyle kalıyoruz. Saçlarını okşamaya devam ediyorum. Uzakta, başka atların nal seslerini duyuyorum. İkimiz de tamamen hareketsiz kalıyoruz. Ama sesi ilk duyduğumda olduğu gibi, bu atlılar da araziyi kontrol etmek için durmuyorlar.

Toynak vuruşları kaybolduğunda, Famine "Bana hayatını anlatmayı hiç bitirmedin" der.

Ona bakıyorum. "Hikâyeleri sevdiğini biliyorum ama benimkinin aradığın şey olduğundan emin değilim." Adalet yok, barış ve uyum yok ve Famine'in yaptığı cameolar dışında, özellikle doğaüstü hiçbir şey yok.

"Tam da aradığım şey."

Bu ifadeden ya da bunu söylerken bana bakışından bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum. Bu adamın benimle gerçekten ilgilendiğini düşünmeye başlayacağım ve söz konusu atlı olduğunda bu tehlikeli bir varsayım.

Nefes veriyorum. "Sana bundan bahsetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. Dürüst olduğum için kendime biraz kredi veriyorum.

"Neden?" diye sorar atlı merakla.

Başka tarafa bakıyorum. "Yaşamak için yaptığım şeyden utanmıyorum, ama ..." Ama bazı açılardan öyleyim.

"Laguna'ya vardikten kısa bir süre sonra Elvita beni buldu." Aç, yoksul ve büyük bir suçluluk duygusuyla doluydum. Aklımda, Anitápolis'i yok etmişim. "Çaresiz, kırık dökük kızları gözüne kestirmişti.

"Beni geneleve geri götürdü, bana yemek ve yatak verdi... iş karşılığında." Duraksıyorum. Seks hakkında konuşmaktan, onu başkaları üzerinde kullanan ben olduğumda hoşlanıyorum; kurban ben olduğumda bunu tartışmaktan pek hoşlanmıyorum. "O

... beni birkaç hafta eğitti," diyorum.

Kıtlık korkunç bir sessizliğe büründü.

"Böyle bir seks görmek şok edici." Tamamen korunaklı değildim ama daha önce hiç geneleve de gitmemiştim. "Ve bir noktada, ben de katıldım ..." Derin bir nefes alıyorum. "Ve son beş yıl boyunca yaptığım şey buydu. Erkeklerle hizmet ettim ve

Kadınları hayal edebileceğiniz ve muhtemelen edemeyeceğiniz birçok yönden."

Yanımdaki Famine hiçbir şey söylemiyor.

"Ben... size başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Süvarinin, yaşadığım cinsel ilişkilerin ayrıntılı bir anlatımıyla özellikle ilgilendiğini sanmıyorum. "Birlikte çalıştığım kadınlarla arkadaş oldum. Bazıları çok genç yaşta öldü, bazıları da genelevden ayrıldı, ya başka bir iş için ya da evlenmek için ya da-"

"Peki ya sen?" diye araya giriyor Azrail. "Başka bir iş için ayrılmayı ya da evlenmeyi hiç düşündün mü?"

Bakışlarım tekrar ona yöneliyor. İfadesini okumaya çalışıyorum ama çok karanlık.

"Bir keresinde neredeyse terk ediyordum," diyorum. "Aşık oldum... ama o kalbimi kırdı."

Kıtlık'ın ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve gözleri, gözleri üzgün görünüyor.

"Bu hayatın sana verdiklerinden daha iyisini hak ediyorsun Ana," diyor sonunda. "Çok, çok daha iyisini."

Azrail'e bakıyorum. Başparmağım kendi isteğiyle şakağını okşuyor. "Sen de öyle Famine. Sen de öyle."

Bölüm 31

"Pekâlâ," diyor atlı çok sonra, gökyüzü aydınlanmaya başladığında. Doğrulup oturur. "Ben hazırım."

Azrail elini uzatıyor ve loş ışıktaki tırpanının dış hatlarını görüyorum. O devasa silahı görmek beni şok etti. Bir noktada tekrar ortaya çıktı.

Bakışlarım atlının göğsüne kayıyor ve zırhının parlaklığını seçebiliyorum. Yakınımızda bir yerde onun pullarının da olduğunu hayal ediyorum.

Famine silahını kaptı ve ben nefesimi tuttum. Elinin tekrar büyüdüğünü fark etmemiştim.

Bakışlarım diğer koluna gidiyor. Ön kolu ve eli teknik olarak yerinde olsa da o kolun iyileşmesi henüz tamamlanmamış. Yine de olması gerekenden biraz daha zayıf ve etli görünüyorlar.

"Hazır mısınız?" Kafam karışmış bir şekilde yankıladım.

"Neye hazırsın?"

Azrail'in iki kez denemesi gerekiyor ama sonunda kendini ayağa kaldırıyor.

Bana bakıyor, dudaklarının kenarında bir gülümseme belirliyor. "Neden, intikam için. Başka ne için?"

Famine biraz topallıyor, ama ona yardım etmeye çalıştığımda, beni el sallıyor. Kötü koluyla. Hâlâ uzuyor. Bacaklarının ne durumda olduğunu söyleyemem ama boynundaki yara büyük ölçüde iyileşmiş görünüyor.

"Nereye gittiğini biliyor musun ki?" Atlının terazisini almak için eğilerek söylüyorum - ki bu terazi aslında

yakınlarda oturuyor. Bunları almak için neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Kıtlığın kendisi onları geride bırakacak kadar mutlu görünüyor.

Öfkeli bir ses çıkarır. "Elbette hissediyorum. Bitkilerim aracılığıyla tüm dünyayı hissedebiliyorum."

Bu... rahatsız edici.

Ancak bu ifade ne kadar tuhaf olsa da doğru olmalı çünkü on dakika geçmeden kendimizi yolda buluyoruz.

Arazi şeridi tamamen terk edilmiş gibi görünüyor, ancak son birkaç saat içinde birkaç adamın bu yoldan aşağı yukarı at sürdüğünü biliyorum. Kıtık malikânenin ana girişine doğru yürüyor.

"Bu tanıdık geliyor," diyorum. Farklı bir şehir ve farklı bir yıl, ama kendisine zarar veren insanlardan intikam almak isteyen aynı acımasız atlı.

Famine durup omzunun üzerinden bana bakıyor. "Benim öfkeli olduğumu düşündüğünü biliyorum," diyor sanki aklımı okumuş gibi, "ve çoğu zaman öyleyim ama..."

Hala net göremeyecek kadar karanlık ama yemin ederim bana yine o aç bakışlarından birini atıyor.

"Seni terk etmeyeceğim. İlk tanıştığımızda seni asla terk etmek istememiştim. Aklım karmakarışıkta Ana. Bırak da cezalandırılması gereken insanları cezalandırayım, böylece öldürme ihtiyacından başka bir şey düşünebilirim." Uzaktan atların nal seslerini duyuyorum.

Daha önceki toynak vuruşlarının aksine, bunlar yavaş ve sabittir. Açlık tekrar ileriye, malikânenin bulunduğu yönden gelen gürültüye doğru döner.

Tekrar yürümeye başlıyor, parçalanmış kemer ortaya çıkıyor. Onu takip ediyorum, önümdeki yüzleşmeden dolayı içimde korku çiçekleri açıyor.

Toynak sesleri daha da yükseliyor ve kayaların üzerinden geçen tekerleklerin gıcirtısını ve insan seslerinin mırıltısını duyuyorum. Bu sesler içime bir korku dalgası daha gönderiyor. Bana kaçmamı söyleyen içgüdüyle savaşıyorum.

Kıtık ancak kemerin altından geçip araziye tekrar girdiğimizde yürümeyi bırakıyor. Kemerin altında hareketsiz duruyor.

masmavi gökyüzünde, yaklaşmakta olan atlı bir arabaya benzeyen şeyi izliyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra beni yanına çağırıyor.

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"Göğüslerini sakınleştir, Ana," diyor atlı, sözlerimi bana karşı kullanarak. "Bu işin eğlenceli kısmı."

Midem bulanıyor. Kıtlığın eğlence anlayışı kaçınılmaz olarak kan ve acı içeriyor.

Sabahın karanlık ışığında, arabayı süren iki adam olduğunu seçebiliyorum, ancak seslere bakılırsa arabanın yatağında daha fazlası oturuyor.

"Bu da ne?" Adamlardan birinin dediğini duydum.

Araba bize doğru yaklaşırken Famine, "Hazır olun," diyor.

Bir şeyler olacağına dair başka bir işaret vermiyor. Ama sonra hissediyorum, ayaklarımın altındaki en ufak titremeyi.

Bir saniye sonra, yer bir iniltiyle yarıyor. Önümüzde, atlıların bitkileri altında büyüdükçe tahta araba gıcırdıyor, onu eğilmeye zorluyor, sonra da yan yatıyor. Adamlar yere savrulurken bağıyorlar. Sadece at bir şekilde ayakta kalmayı başarıyor.

Tepede, kalın bulutlar toplanırken karanlık gökyüzü çalkalanıyor gibi görünüyor.

Azrail arabanın arkasına doğru yürürken bir yandan da ısıklık çalar.

Adamlardan birkaçı çoktan ayağa kalkmaya başlamıştır.

"Bu da ne?" diyor biri.

"Şeytan değil," der Famine, "Azrail." Ve sonra öldürmeye başlar.

Atlı, tırpanını adam üstüne adam indiriyor ve bu sırada ısıklık çalıyor. İçlerinden birkaçı arabadan kaçmayı başarıyor ve her yöne doğru koşuyor.

Bu yönlerden biri de benim yolum.

Adamın malikânenin çıkışına doğru gittiğini varsayıyorum ama yaklaştıkça doğrudan bana doğru geldiğini fark ediyorum.

Atlının terazisini bırakıp topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kemerli geçide doğru koşmaya başlıyorum.

Ancak sadece birkaç metre gidebilmişim ki adam sırtıma çarparak beni yere düşürdü. Umutsuzca kendimi sürüklemeye çalışıyorum.

Bunu yapamadan sert bir el beni ters çeviriyor. Elleri boğazıma dolandığında ve sıkmaya başladığında gölgeli yüzüne zar zor bakıyordum.

"Onu öldüreceğim!" diye bağıyor adam omzunun üzerinden. "Gitmemize izin vermezsen yaparım."

Islık sesi kesildi.

Boğuluyorum ve tek yapmak istediğim adamın parmaklarını boğazımdan çekmek ama botumda bir bıçak var.

Bacağım adamın altında yarıya kadar sıkışmış durumda ve o ağırlığını bacağıma vermeden önce bacağımı kendime doğru ancak yarıya kadar çekebiliyorum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken bile el yordamıyla kabzayı arıyorum. Parmaklarım kabzayı buluyor ve bıçağı geri çekiyorum, bu sırada kendime bir çentik atıyorum.

Tereddüt etmeden bıçağı böğrüne sapladım.

Adam haykırıyor, tutuşu gevşiyor. Büyük bir ciğer dolusu hava çekebiliyorum ama sonra elleri bir kez daha boynuma dolanıyor.

Bıçağı geri çekip, ona tekrar saplıyorum.

Homurdanıyor ama beni sıkıca tutuyor.

Yüce Tanrım, bırak gideyim.

Onu tekrar bıçaklayamadan, çizmeli bir ayak adamı üzerimden atıyor.

Famine adama yaklaşıp botunu saldırganın boğazına indirirken nefes nefese orada yatıyordum. Azrail'i gören saldırganım irkilerek bir ses çıkardı.

Kıtlık, sırtında kılıfında duran tırpanıyla adama bakarken acımasız bir ifade takınıyor. Arkasında

Yeryüzüne doğru çakan şimşekler atının zırhını ve saçlarını aydınlatır.

BOOOOOM! BOOOOM-BOOOOM-BOOOOOM!

"Asla ama asla benim olanla uğraşma," diyor.

Ve sonra adamın nefes borusunu eziyor.

Birkaç saniye boyunca hareket etmiyorum, nefesim kesik kesik geliyor. Neredeyse anında gök gürültüsü ve şimşek çakması kayboluyor. Ancak o zaman ne kadar uğursuz bir sessizlik olduğunu fark ediyorum.

O sırada Famine yanıma geldi ve beni kollarına aldı. Kanlı bedenim onun inatçı bedeniyle buluşuyor.

"Siktir," diyorum, kollarım boynuna dolanırken sesim titriyor. Alnımı göğüs zırhına yaslıyorum.

Atının tutuşu sıklaşıyor. "İyi misin?" diye sorar.

Ona karşı başımı sallıyorum.

Bir süre sonra, "Sen de mi iyisin?" dedim. diye sordum. "Şimdi iyiyim."

Gözlerimi kapatıp sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Beni önemsiyor ve kahretsin, önemsenmek ve sarılmak çok iyi hissettiriyor. Etrafımızdaki tarlalarda ikimizin kurduğu yakınlık her ne ise, hala devam ediyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda etrafa dağılmış cesetlere bakıyorum.

"Hepsi öldü mü?" diye sordum.

Bana bakıyor, bakışları giderek uzaklaşıyor. Bir süre sonra, "Şimdi öyleler." dedi.

Nefesimi tamamen topladıktan sonra, Famine beni yere bırakıyor ve devrilmiş arabaya yaklaşıyor. Bitkilerini arabayı düzeltmek için kullanıyor ve bir dakika boyunca arabaya bağlı ürkmüş atları sakinleştiriyor.

Onları sakinleştirmiş gibi göründükten sonra, Famine arabaya geri döner ve kendini sürücü koltuğuna atar.

Yanındaki boş alana vuruyor. "Hadi Ana, gidip Heitor'u bulalım ve o piçle biraz sohbet edelim."

Araziye dönüş yolu, çıkış yolundan çok daha kısa görünüyor. Üstümüzde gökyüzü aydınlanmaya devam ediyor ve mavi-gri bir renge dönüşüyor.

Arabamızın içeri girme sesiyle birlikte birkaç adamın öne doğru yürüdüğünü görüyorum. Etrafımızdaki çoğu şeyin derin, gölgemsi bir tonu olduğu için hava hâlâ yeterince karanlık; bizi fark etmeleri bu yüzden bu kadar uzun sürüyor olmalı.

Bunu yaptıkları anda, Kıtık'ın bitkileri yerden filizlenip adamları kapıyor. Arabamız dairesel yolda ilerlerken bir çığlık korusu yükseliyor.

Önümüzde, ön kapı açılıyor ve tanıdık bir suret dışarı çıkıyor.

Heitor.

Onu görünce biraz geri çekildim.

Azrail bana bakıyor, yüzümdeki ifadeye bakıyor. Dikkatini tekrar Heitor'a çevirdiğinde, Famine'in bakışları adamın şakağındaki kanlı yaraya takılıyor.

"Bütün bu şeytanların içinde..." Sesi kesilir ve atlıyı görünce yüzü kızarır. "Nasılsın...?" Gözleri Azrail'in üzerinde gezinir. Adam sendeleyerek geri çekilir. "Ama senin öldüğünü gördüm."

Kıtık ayağa kalkıyor, sonra yavaşça arabadan iniyor, ayak sesleri sabahın erken saatlerinde havada yankılanıyor.

"Sana daha önce söylediklerimi unuttuğun belli," diyor, "o yüzden sana hatırlatmama izin ver: Ben öldürülemem ve -daha da önemlisi- hayatıma kasteden girişimler intikamla karşılanacaktır."

Rocha muhtemelen malikânesine geri kaçmak için döner. Şiddetli bir çatırtıyla altındaki taş döşeli yürüme yolu parçalanır ve dikenli bir çalı büyür, cılız dalları kartel patronuna uzanırken bile kapıyı kapatır.

Heitor sendeleyerek geri çekiliyor, sonra atlıyla yüzleşmek için dönüyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Famine.

Adama yaklaşırken atının yüz ifadesini göremiyorum ama sadece omuzlarının sert duruşundan anlıyorum ki

Fokur fokur kaynıyor.

"Bunu sadece bir kez soracağım," diyor Azrail, sesi uğursuz, "Ana'ya ne yaptın?"

Adım geçince kaşlarım kalktı.

Heitor yerinde durur, bir yanda Kıtık'ın bitkileri, diğer yanda atlı tarafından kuşatılmıştır.

"Kim?" Rocha diyor. Sonra gözlerini bana dikey ve yemin ederim yüz hatlarından bir an için öfkeli bir şey geçiyor. "Birlikte olduğun o kaltağı mı kastediyorsun?" diyor çenesini bana doğru sallayarak. Şakağını işaret ediyor. "Bana saldırdı."

Bu yanlış cevap.

Azrail, tırpanı sırtında kılıfında, Heitor'a doğru yaklaşıyor.

"Çoğu zaman öldürdüğüm insanlar umurumda olmaz," diyor atlı. "Ama sen, senin için bir istisna yapacağım."

Nefesim kesildi.

"Lütfen," diyor Heitor, ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak. "Yemin ederim hepsi bir yanlış anlaşılma. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de yapayım."

Famine'in başını eğdiğini görüyorum. "Sen ve ben kötü adamlarız. Birbirimize yalan söylemeyelim, artık kelimelerle ifade edilemeyecek durumdayız."

Kıtık elini Rocha'ya doğru uzatıyor. Havadaki bir şey değişiyor ve atlının korkunç bitkilerinden birinin yerden çıkmasını bekliyorum.

Ama toprak yarılmıyor ve derinliklerinden doğaüstü bir bitki örtüsü yükselmiyor. Ve yine de, ben izlerken, çiftlik sahibi kendi nefesinde boğuluyor gibi görünüyor.

"Bana ne yapıyorsunuz?" Heitor'un nefesi kesilir.

"Ekinleri nasıl öldürdüğümü hiç merak etmedin mi?" diyor Azrail. "Eğer düşünseydin, onlara yaptığım şeyi sana da yapabileceğimi düşünebilirdin. İnsanlar da sonuçta başka bir ekin türüdür."

İçimi bir ürperti kapladı.

"Deneyimlediğiniz şey," diye devam ediyor Famine, "vücudunuzun her seferinde küçük parçalar halinde ölme hissidir. Ama bu hemen gerçekleşmeyecek. Bundan emin olacağım."

Kıtlığın ekinleri nasıl soldurduğunu ilk elden gördüm. Aynı şeyi bir insana yaptığını hayal edemiyorum - ya da mümkün olduğunca acı verici hale getirmek için deneyimi uzatabileceğini.

Ve acı çekiyor gibi görünüyor. Heitor kendi üzerine kıvrılıyor, göremediğim bir acıdan dolayı ağlıyor.

"Lütfen," diye mırıldanır. "Hâlâ yardım edebilirim... Özür dilerim... Yanlış anlaşıldım."

Bir duraklama oluyor, sonra Azrail'in kısık kahkahasını duyuyorum. "Bir yanlış anlaşılma mı? Hayır, hayır dostum. Bana zarar vermeye çalışman bir şeydi. Ama sonra gidip onu incitmeye çalıştın." Famine omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Sabahın lavanta rengi ışıltısında, atlı bana hararetli bir yoğunlukla bakıyor.

Bu bakışla birlikte içime beklenmedik bir sıcaklık yayıldı. Atlı şimdi beni defalarca korudu ve ben de yardım edemiyorum ama kendimi... aziz hissediyorum.

Famine bunun benim zayıflığım olduğunun farkında mı? Hiç gerçekten sevilmemiş bir kız için, beni böyle tuzağa düşürüyorsun.

"Ona dokunduğun an," diye devam ediyor Azrail, "işaretlenmiş bir adam oldun." Kıtlık konuşurken yer sarsılır. İki adamın etrafındaki kaldırımda daha fazla yarık açılır ve içlerinden birkaç sinsi sarmaşık çıkar. Bitkiler ölmekte olan adamın üzerinde uğursuz bir rahatlıkla süzülüyor, ayak bileklerini ve ellerini sarıyor. "Ama sonra sen onun için geldin-"

Famine'in sözleri mide bulandırıcı bir çatırtıyla noktalanır ve Heitor haykırır.

"Söyle bana, kötü adam," diyor Azrail, "ona ne yapmak niyetindeydin?"

Sarmaşıklar etrafını daha sıkı sararken Heitor'un tek tepkisi inlemek olur.

"Onun şiiirini okumaya mı niyetlendin?" Bir şaklama daha, bir acı dolu çığlık daha. "Ya da ona sadakat yemini etmek?" Bir çatırtı daha, ardından bir inilti. "Ona yiyecek ya da giyecek getirmeye ya da övgüler yağdırmaya mı geldin?" Şak, şak, şak.

Heitor açıkça ağlıyor.

"Ya da ona zamanına ne kadar değersiz olduğunu söylemek için mi?"

Çatlak.

Adam hıçkırır ve Famine ona bakar.

Olduğum yerde çakılı kaldım, nefesim boğazımda düğümlendi. Atlının ne yaptığı ya da benim bu konuda ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama kafamı çeviremiyorum.

Bir duraklama var. Sonra-

"Hayır. Sen ona tecavüz etmeye geldin. Ve dostum, ikimiz de hiçbir şeyin çiçeğime zarar vermeye çalışmak kadar öfkemi körükleyemeyeceğini keşfediyoruz."

Çat, çat, çat.

Daha fazla çığlık, ardından nefessiz, acı dolu ağlamalar.

Famine Rocha'nın yanına çömeliyor ve gülüyor. "Ölmeyeceksin, Heitor. Henüz yeterince yalvarmadın. Ama yalvaracaksın. Ve o zaman bile seni oyalayacağım. Çünkü ister inan ister inanma, bu dünyada yürüyen en kötü şey sen değilsin.

Azrail yaklaşıyor. "Öyleyim."

Bölüm 32

Famine doğrulurken nefes almak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Beni savundu. Yani, bir adama işkence etti ve birkaç kişiyi daha öldürdü, bu yüzden muhtemelen bunun ne kadar kötü olduğuna odaklanmalıyım.

Ama aziz olmadığımı uzun zaman önce kabul ettim.

Bu yüzden son birkaç saat içinde Famine'in bana karşı bir şeyler hissettiğini açıkça ortaya koyduğu gerçeğine odaklanıyorum. Sadakatten daha derin bir şey. Tenim karıncalanıyor, hissettiğim garip duygular tüm vücudumu elektrikliyor.

Açlık ayağa kalkıyor, arabaya doğru geri yürüyor. Gözleri her türlü duyguyla parlıyor, en belirginleri tehdit. Ama benimkilere kilitlendiklerinde yumuşuyorlar ve bir an için içlerinde hem umutlu hem de kırılgan bir şey gördüğüme yemin edebilirim. İfade geldiği gibi hızla tekrar gidiyor.

Azrail arabanın yanına doğru ilerliyor ve sağlam elini bana uzatıyor. Zırhına kan sıçramış ve kanlı kıyafetinin görüntüsü şu anki şövalyeliğiyle çok çelişiyor.

Elini tutuyorum ve arabadan inmeme yardım etmesine izin veriyorum. Yere indiğimde elimi bıraktı.

"Yapmam gereken son bir şey var," diyor usulca.

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum ama atlı çoktan arkasını dönüp malikâneye doğru ilerlemeye başlamış, Heitor'u fark edene kadar da kırık adamı tutan bitki atının önünden kaymış. O sırada

Hareket, Heitor haykırıyor, ses bir iniltiye dönüşüyor.

Famine ön kapıya ulaştığında, girişi kapatan bitki kendi üzerine kıvrılır ve atının geçebilmesi için kuruyup gider. Famine çizmeli ayağını kaldırır ve kapıya sert bir tekme atar. Tahta parçalanır ve kapı iç duvara çarparak açılır.

Uzaktan, evden gelen birkaç korku dolu çığlık duyabiliyorum. Kıtık eşikte duraksıyor ve kendisini bekleyen manzarayı seyre dalıyor.

Tekrar hareket etmeye başlıyorum, tam atlı içeri girerken konağa doğru ilerliyorum. Heitor'un yanından geçiyorum, gözlerim bir an için onunkilerle buluşuyor.

Bir zamanların gururlu uyuşturucu baronu artık derisi grileşmiş ve solmuş, yüzü solgun ve uzuvları doğal olmayan açılarla bükülmüş, kırık dökük bir adamdan başka bir şey değildir.

"Lütfen..." diye fısıldıyor.

Burası acımam gereken yer. Ne yazık ki hepsini gerçekten hak eden insanlar için kullandım.

Bakışlarım uzaklaşıyor ve onun yanından geçip konağa giriyorum.

Önümde, Heitor'un kalan adamları oturma odasında toplanmış, silahları yerde. Azrail'in önünde diz çökmüşler, başlarını eğmişler, sanki ona sadakatle hizmet etmeye niyetliler.

Sanki dün gece ne kadar sadakat gösterebileceklerini acı bir netlikle kanıtlamamışlar gibi.

Bu son birkaç adam kaybeden ata oynadıklarını fark etmiş olmalılar.

"Oh, bu çok değerli," diyor Famine önümde. "Sanırım beni vurmak sadece bir kazaydı?" Belli ki o da benimle aynı şeyi hatırlıyor.

Adamlardan biri başını kaldırıyor ve ne kadar hastalıklı görüldüğünü fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Sanki hayatı gözlerimin önünde solup gidiyordu...

Bu, Famine'in Heitor'da gösterdiği korkunç yeteneğin aynısı olmalı.

"Sana zarar vermek istemedik," diye mırıldanıyor muhafız, gözlerini Famine'e dikerek. "Bizi Heitor zorladı."

"Sebeplerini gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?" Kıtık soruyor. Altımızdaki zemin titriyor, sonra kalkmaya başlıyor, fayanslar yerinden oynarken mermer zemin çatlıyor. Yerden bir bitki ormanı yükselip adamların etrafını sararken sendeleyerek kendimi yakındaki bir duvara dayıyorum.

Zayıflamış halleriyle bile birkaçı kaçmaya çalışıyor. Faydasızdır, her zaman faydasızdır. Dallar ve sarmaşıklar yılan gibi saldırarak etraflarını sarıyor.

Kırılan kemiklerin çıtırtısı ve adamların acı dolu bağırışları hâlâ midemi titretiyor.

Azrail muhafızların odasından dönüp bana doğru geliyor. Gözlerini kapatıyor, nefes alıp veriyor.

Onları tekrar açtığında, "Bitti." diyor. "Ne bitti?"

Atlı bana anlamlı bir bakış attı.

Hissediyor muyum yoksa parçaları mı birleştiriyorum bilmiyorum ama sonunda Kıtık'ın buradaki insanlar anlamına geldiğini anlıyorum. São Paulo halkı.

Bu da asla alışamayacağım bir başka şey; atlının birkaç dakika içinde tüm kasabaları acımasızca öldürebilmesi.

Yüz ifademde bir şey olmalı çünkü Famine kaşlarını çatıyor. "Hadi ama," diyor. "Bana bu konuda gerçekten üzgün olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Evet. Elbette tanık olduğum son bir düzine ölüm dışında her şeye üzülüyorum.

Ruh halinin gösterdiğinden daha nazik olan Famine koluma giriyor ve beni karışık sarmaşıklar ve insan uzuvlarından oluşan ormanda ilerletiyor. Odayı geçip avluya çıkıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Sersemlemiş bir halde yürüyormuşum gibi hissederek söylüyorum.

"Odanız," diyor atlı ve sesinde bir nota var ...

Ona bakıyorum ama yüzü bana ruh hali hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Avludan dolambaçlı yollardan geçip onun ve benim odamın bulunduğu kanada giriyoruz. Odamın kapısının açık olduğunu görünce biraz kaskatı kesiliyorum.

Famine kolumu bırakıyor ve önümde ilerleyerek odama girmeden önce koridorda ilerliyor. Ben daha yavaş yaklaşıyorum, yaklaştıkça kalbim hızlanmaya başlıyor. Bu saçma bir tepki; Heitor'un Azrail'in korkunç bitkilerinden birinde hapsedildiğini biliyorum ama yine de birkaç sakın nefes alıp bacaklarımı o odaya doğru hareket etmeye zorlamam gerekiyor.

Atlının bakışları içeride etrafı tarar, buruşuk yatağı, şamdanı ve yerdeki birkaç kan damlasını görür. Bir süre sonra yakındaki bir dolaba doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor. İçeride asılı duran kadınsı giysileri görebiliyorum. Anlaşılan Heitor bu odayı benden önce burada kalan zavallı ruh için stoklamış.

Kıtlık onları teker teker çekmeye başlar ve yere düşmelerine izin verir.

"Ne yapıyorsun?" Famine'e soruyorum.

"Benim odamda kalıyorsun," diyor bana dönüp bakmadan.

"Neden?" Merakla sordum. Yani, bu anlamaya karşı değilim, sadece Famine'in bunu desteklemesine şaşırdım.

Giysi yığını kaldırıyor. "Cevabın kendi kendini açıkladığını düşünüyorum," diyor. "Yalnızken pusuya düşürüldün. Bunun bir daha olmasını istemiyorum."

Göğsümde bir sıkışma var, görmezden gelmeye çalışıyorum.

Atlı yanımdan geçip gidiyor, hafif, dantelli giysiler kolunun altında dalgalanıyor.

"Onlar benim bile değil," diyorum, odadan çıkışını izlerken.

"Şimdi öyleler," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Peşinden odasına giriyorum. Eşiğin hemen içinde duruyorum, kendimi yabancı hissediyorum. Belki gördüğümüz onca katliamdan, belki de atıyla aramızdaki ilişkinin bilinmeyen bir bölgeye kaymış olmasından, ama aniden bir yay kirişi gibi gerildiğimi hissediyorum.

Öte yandan açlık, ruh halimi paylaşmıyor gibi görünüyor.

Yeni giysilerimi yakındaki bir şifonyerin üst iki çekmecesine atıyor, sonra da iterek kapatıyor. Dönüp bir kez daha bana bakıyor.

Dikkatim gözünün üstündeki yaraya takılıyor, o okun açtığı yaraya. Şimdi büyük ölçüde iyileşmiş ama hâlâ biraz kırmızı ve çiğ görünüyor. Bakışlarım dirsekten kesilmiş olan koluna düşüyor. Onu bulduğum andan bu yana geçen saatler içinde iyileşmiş ama yine de hiç de doğal olmayan bir şekilde etli görünüyor.

"Acıyor mu?" Kolumu işaret ederek soruyorum. "İyi olacağım," diyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Yatağı işaret ediyor. "Devam et."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bana spekülatif bir bakış atıyor. "Uyu. Yaşadığımız geceden sonra buna ihtiyacın olduğuna eminim."

Oh. Tabii ya. Ne demek istediğini anlamadığım için zihnimin durumunu ciddi ciddi sorguluyorum. Ve şimdi uykudan bahsettiğine göre, uykunun beni çekiştirdiğini hissedebiliyorum.

Ama yine de tereddüt ediyorum.

Açlık iç çeker. "Ne oldu?"

"Gerçekten binmek istemiyorum," diyorum, kan sıçramış, kir içindeki bedenimi göstererek.

Bir kaşını kaldırıyor. "Burası bir iki gün içinde akbabalara kalacak. Kimsenin umurunda değil."

"Senin kanınla yıkanarak uyumak istemiyorum." Ve diğer adamların kanıyla. Bıçakladıklarımın. Bir ürpertiği bastırıyorum.

Süvari başıyla odasına bağlı banyoyu işaret ediyor. "Hepsi senin."

Sadece bir an tereddüt ettim. Sonra ona doğru ilerledim. Musluğu açıyorum, akan suyun görüntüsü içimi bir merak kıvılcımıyla dolduruyor.

Kıyafetlerimi çıkarıp banyo dolduğunda içeri giriyorum, su serin ve ferahlatıcı. Leğen dolana kadar bile ısınmıyor. Belki de bu yüzden orada uzun süre kalmıyorum. Ya da belki de atlının kafesteki bir yaratık gibi odasının etrafında sinsice dolaştığını duyabildiğim içindir.

Cildimi çığ olana kadar keseliyorum ve temizlendiğimden emin olana kadar saçlarımı yıkıyorum. Ve sonra küvetten çıkıyorum, giderin fişini çekiyorum ve kendimi bir havluya sarıyorum, kafam banyoya girdiğimden çok daha berrak.

Famine'in odasına girdiğimde, atlının nihayet kendine gelmeyi başardığını görüyorum. Yatağın yanındaki sandalyeye oturmuş, çığ eline bakıyordu. Yüzünde üzgün ve sıkıntılı bir ifade var, midemi bulandıran bir ifade.

Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Bir an için bana verdiği ifade çıplak bir kırılmalı ve ben yine bunu görünce fiziksel olarak tepki veriyorum.

Odayı geçip Famine'e doğru yürüyorum ve sessizce sağlam elini tutup çekiştiriyorum.

"Ne yapıyorsun, Ana?" diye sorar.

"Başlangıç olarak, kışını sandalyeden kaldırmaya çalışıyorum," diyorum kolunu bir kez daha çekiştirerek. Ona küfretmek iyi hissettiriyor, sanki önceki ilişkimizi yeniden kuruyormuşum gibi.

Atlı isteksizce ayağa kalkıyor ama bana karşı temkinli görünüyor. Neden bilmiyorum; son on iki saattir cehennemden geçtik ve geri döndük. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek onu banyoya götürüyorum.

İçeri girdiğimizde onu porselen leğene doğru itiyorum.

"Atla," dedim.

Famine hayatında hiç bu kadar iğrenç bir şey görmemiş gibi küvete bakıyor. "Yıkanmak istemiyorum."

"Aman Tanrım. Bin hadi."

Omzunun üzerinden bana asık suratlı bir bakış atıyor ama adımlarını atıyor - kanlı zırhı ve her şeyiyle.

Ona uzun uzun iç çekme sırası bende. "Önce soyunman gerek."

Azrail'in gözleri parlar. "Bu çok saçma." Ama konuşurken bile soyunmaya başlar.

Önce botlarını çıkarıyor; sonra parça parça zırhını çözüyor, yüz ifadesi tüm bunlardan nefret ettiğini açıkça söylüyor. Yine de iş soyunmaya geldiğinde ne bir utangaçlık ne de bir mahcubiyet var. Utanacak bir şeyi olduğundan değil...

Gömleğini çıkarıp pantolonunu ve altına giydiği her şeyi indirip son giysilerini küvetin kenarına fırlatırken bile bana aynı hoşnutsuz bakışla bakıyor.

İfadem i ilgisiz tutmak için yüz hatlarımı eğitmek zorunda olan benim, çünkü Kutsal Meryem Ana, bana kaşlarını çatarken bile, Famine hayatım boyunca gördüğüm en güzel adam. Her santimetresi yontulmuş kaslardan oluşuyor, geniş omuzları dar bir bele doğru iniyor ve Famine'in geri kalanı kadar hoşnutsuz olmasına rağmen bir şekilde güzel olan bir horozu var.

Bakışlarım tekrar vücudunda geziniyor, sadece görünüşünü daha da güzelleştiren parlayan dövmelelerine takılıyor.

"Ee?" diyor. "Bakmayı bitirdin mi?"

Bir gülümsemeyi bastırmak zorundayım. Moody Famine'in etrafında olmak şaşırtıcı derecede eğlenceli - en azından öldüreceği kimse olmadığında.

Musluğu açıp gideri tıkadıktan sonra banyodan çıkıyorum ve Famine'in şifonyerinden, aşağı yukarı benim bedenime uyan bir elbise olduğu anlaşılan beyaz bir giysi alıyorum.

Üzerime çekerek banyoya tekrar giriyorum. Atlı hâlâ çıplak ve ayakta; tek fark, şimdi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş olması.

Küvete doğru başımı salladım. "Otur."

"Emirleri ben veririm," diyor. Sanki unutabilirmişim gibi.

Yanına gidip kışına bir şaplak attım. "Otur."

Bana alaycı bir bakış fırlattı ve Tanrım ama ben erkeklerin böyle şeylerden hoşlanmasına alışkınım. Atlının çoğu erkek olmadığını tekrar fark etmek garip.

Ama ... Famine oturuyor, bana dik dik bakarken bile sırtını yavaşça küvete yaslıyor. Suyu kapatıp leğene doğru ilerliyorum.

Arkasında bir bank var, muhtemelen bir hizmetçinin oturup ev sahibinin yıkanmasına yardım edebileceği bir yer. Bir el bezi ve bir kalıp sabun alıp o banka oturuyorum.

"Bundan zevk mi almam gerekiyor?" diyor Azrail, huysuz huysuz, sırtı bana dönük.

İpliksi elbisemi yukarı kaldırarak atlının arkasına yaklaşıyorum, ayaklarım küvete dalacak ve Famine'in gövdesi kalçalarımın arasına girecek şekilde kendimi ayarlıyorum.

Bacaklarımı bastırdığımda atlının gerildiğini hissediyorum.

Eğilip bezi suya daldırıyorum. Yukarı çıkarken kulağına usulca şöyle diyorum. "Kendine gerçekten izin verersen olabilirsin."

Sonra bezi göğsünden aşağı sürüklüyorum.

Bacaklarımdan birini tutuyor, muhtemelen onu ve geri kalanımı çevresinden uzaklaştırmak için.

"İster inan ister inanma," diyorum konuşurcasına, "seni baştan çıkarmaya çalışmıyorum."

Benim için sakıncası yok...

Düşünce içeri giriyor, yasaklanmamış.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," diyor Famine. Eli hâlâ bacağımda ve hâlâ beni itecekmiş gibi görünüyor ama bir an için hiçbir şey yapmıyor.

El bezini tekrar suya daldırıyorum, bunu yaparken saçlarımın bir kısmı atlinin boynuna ve omzuna değiyor.

"O zaman neden rahatlamiyorsun?" Bezi göğsünde aşağı yukarı gezdirmeye devam ederek, aklımın onun ne kadar çekici olduğuna takılmasına izin vermemeye çalışarak söylüyorum.

"Sevmiyorum-" Kendini durdurur gibi oldu, sonra nefes verdi. "Benimle ilgilenmeni istemiyorum."

Kollarına doğru ilerliyorum, iyi olanı temizliyorum, gözlerim bileklerini pranga gibi saran yeşil gliflere takılıyor.

"Seninle hiç ilgilenen oldu mu?" Ses tonum hafifleyerek soruyorum. "Kimseye ihtiyacım yok," diyor ve ben de onun bu sözlerini duyabiliyorum.

kaşlarını çattı.

Hemen bir şey söylemiyorum, onun yerine yaralı kolunu kaldırıyorum ve bezi tamamen iyileşmiş bölgenin üzerinde nazikçe gezdiriyorum.

Sonunda bezi suya daldırarak, "Herkesle ilgilenilmesi gerekiyor," diyorum.

"Benim türümden değil."

"Özellikle de senin türün."

Famine bana bakmak için dönüyor, gözünün üstündeki yara hâlâ kırmızı ve ben bu hareketi çenesini yakalamak için kullanıyorum. Bezi yüzüne götürürken yüz hatlarımı incelemesine izin veriyorum. Ona bu kadar yakınken, ne kadar vahşice güzel olduğunu anlıyorum. Güzel ve vahşi.

Büyük bir dikkatle yaranın kenarlarını siliyorum. Bunu yaparken, Famine'in elinin bacağımdan yukarı, sonra aşağı kaydığını hissediyorum, bu hareket tüylerimi diken diken ediyor.

Bezimin açık yarasına dokunduğu an her şey sona eriyor.

Dokununca tıslıyor, başını çevirmeye çalışıyor. Ama çenesini tutuşum ve bacaklarımın onu yerinde sabitleyişi arasında, gidebileceği hiçbir yer yok.

Görünüşe göre bu yara sandığım kadar iyileşmemiş. "Kes şunu," diye homurdanıyor, parmakları bacağıma sıkıyor.

"Kıpırdamadan dur," diyorum, dikkatim yaranın üzerinde. Yapmıyor, onun yerine vahşi bir kedi gibi elimden kurtulmaya çalışıyor.

"Tanrı aşkına, kes şunu," diyorum çenesini daha sıkı kavrayarak. Famine acıyla başa çıkamıyor değil ya. Son on iki saattir yaptığı şey tam olarak buydu. Ve bu onun katlandıklarıyla kıyaslanamaz bile.

Atlının gözleri parlıyor ve bakışları inceliyor ama beni dinliyor.

Metodik olarak önce yarasını, sonra da yüzünün geri kalanını temizliyorum.

Ben çalışırken beni izliyor, kaşlarını çatıyor. Ama bir dakika kadar sonra sakinleşiyor.

Yüzünden saçlarına doğru ilerliyorum, bezi bir kenara bırakıp parmaklarımı karamel buklelerinde gezdiriyorum. Dokunuşumla gözlerini kapatıyor ve atlıların bile iyi bir baş masajından hoşlandığına dair bir memnuniyet kıvılcımı hissediyorum.

"Çıplaklığıma tepki vermedin," diyor birdenbire.

Tepki verdim. Vermemek için ölü olmam gerekirdi. Ama bunu kendime saklıyorum.

"Öyle mi yapmam gerekiyor?" Onun yerine ben söylüyorum.

Gözlerini açar. "Geçmişte insanlar yaptı."

Bu beni duraksatıyor ve Famine'in yakalanıp işkence görmeden önce nasıl bir adam olduğunu tekrar merak ediyorum.

"Çıplak erkek görmeye alışkınım," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

Gerçi Famine gibi adamları görmeye alışık değilim. Bu konuda ayrı duruyor.

"Hmm..." diye düşünüyor. Eli tekrar bacağымda aşağı yukarı hareket etmeye başlıyor ve dokunuşu beni garip bir şekilde nefessiz bırakıyor.

En son ne zaman biri için acı çektim?

Dürüstçe hatırlayamıyorum. Kendinizi sekse aşırı doyurduğunuzda gerçek şehvet nadir görülen bir şeydir. Ne yazık ki tüm süreç biraz mekanik bir hal alıyor.

"Geri kalanınızı yıkamamı ister misiniz?" Sesim kendi sesim gibi çıkmıyor. Çok alçak.

Açlık tereddüt eder. Sonra-

"Hayır. İçeri girdiğimden beri bu lanet banyoyla işim bitti." Ama tıpkı benim gibi, sesi olması gerektiği gibi çıkmıyor; her zamankinden daha kısık. Ve sonra, tabii ki, sanki ona daha aşağıdan dokunmam fikriyle oynuyormuş gibi tereddüt etti.

Famine ayağa kalkıyor, bir havlu almak için leğenden çıkıyor ve ben onun kışına bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Tanrı yardımcım olsun ama o kıştan bozuk para sektirseniz bile atlı hakkında böyle şeyler düşünmemeliyim. Özellikle de çıplaklığından etkilenmediğime dair o büyük açıklamayı yaptıktan sonra.

Kukum yüzünden mi? Oh, hareket etti.

Famine üstünü değiştirirken ben de yarı düzgün bir insan olmaya çalışarak banyodan çıkıyorum.

Yatak odasına tekrar girer girmez, atlının yatağı beni çağırıyor. Artık tehlike geçtiğine ve adrenalinim tükendiğine göre, kendi yorgunluğumun kemiklerime yerleştiğini hissedebiliyorum.

"Biraz uyu," diyor Famine arkamdan, saçlarını havluyla silerken. "Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Beni rahatsız edecek kimse kalmadı; atlının kendisi dışında kimse.

"Ne yapacaksın?" Yatağa doğru ilerleyip yumuşak çarşafların içine girerken bile omzumun üzerinden soruyorum.

"En iyi yaptığım şey." Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Bütün o adamlara acı çektireceğim."

Bölüm 33

Yumuşak bir tıklama sesi beni uyandırıyor.

Gözlerimi yavaşça kırıştırıp odayı kaplayan loş ışığı içime çekiyorum.

Bütün gün uyumuş olmalıyım.

Esniyorum, doğruluyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum.

Nerede ve ne zaman olduğumu tam olarak kestiremediğim keyifli bir cehalet anı var. Sonra o an geçiyor ve anılarım zihnimi dolduruyor.

Lanet olsun.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, sanki bu her şeyi unutturacakmış gibi.

Tap-tap-tap. Yine o ses.

Bakışlarım ona doğru kayıyor.

Kıtlık yakındaki bir duvara yaslanmış, parmakları elindeki kristal bardağın kenarına vuruyor. Bana tuhaf tuhaf bakıyor.

Biraz daha dik oturuyorum, atlının tüm dikkatinin üzerimde olduğunu fark ettiğim için hızla uyanıyorum.

"Saat kaç?" Gökyüzünün grimsi bir mora büründüğü pencereden dışarı bakarak soruyorum.

Azrail cevap vermiyor, sadece parmaklarını bardağının kenarına vuruyor. Hiç dokunulmamış gibi görünüyor, sanki başlangıçta hiç parçalanmamış gibi.

"Daha iyisin," diyorum.

"Mmm..." diye dikkati dağılmış bir şekilde cevap veriyor, o keskin yeşil gözleri hala beni içine çekiyor.

"Ne?" I Sonunda Söyle, Çünkü onun odaklanma o garipleşiyor.

"Saçımda kocaman bir böcek falan mı var?"

"Pişman mısın?" diye sorar atlı, sesi nötrdür. "Neyden pişmanım?" Ama sonra gözlerinde görüyorum.

Onu kurtarıyorum.

Sanırım dün gecedен bahsediyor.

"Yapmalı mıyım?" Ona sordum.

İçkisinden bir yudum alıyor ve çözemediği bir bulmacaymışım gibi beni inceliyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

"Seni kurtarmak mı?" Ona bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü kurtarılmaya ihtiyacın vardı."

Kaşlarını çatıyor ve eminim ki durumu bu kadar basitleştirmemden nefret ediyor.

Bunu aştığımızı sanıyordum. Dün gecenin ikimizi yakınlaştırdığını düşünmüştüm ama şimdi şüpheli ve mesafeli görünüyor.

Bakışlarım Azrail'den uzaklaşıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Buradan ana evi göremiyorum ama dışarıda olduğunu hissedebiliyorum. İçeride bir yerde, bir düzine adam bağlanmış durumda.

Bu düşünce belli belirsiz midemi bulandırıyor.

"Herkes ... ?"

"Öldü mü?" Kıtlık benim için

bitiriyor. Başımı sallıyorum.

Bir içki daha alır. "Maalesef."

Eğer Azrail yapabilseydi, onları da bir zamanlar kendisinin hayatta kaldığı ve acı çektiği kadar uzun süre hayatta tutacağını ve oyalayacağını hissediyorum.

Bardağını kaldırıyor. "Bir tane ister misin?" diye sorarak düşüncelerimi dağıtıyor.

"Evet," diyorum, önce yemek yemenin daha iyi bir seçenek olabileceğini bile düşünemedim. Geçirdiğimiz gecedен sonra alkol bir nimet gibi geliyor.

Famine duvarı iterek odasının köşesinde yer alan bara yöneliyor. Zaten kristal bir sürahi var

ve bir şokla fark ediyorum ki ben uyurken Azrail odada dolaşmış. Bu düşünce karşısında utanmam gerekirdi - özellikle de en son ben uyurken odama bir adamın girdiğini düşünürsek- ama tek yaptığı midemi garip bir şekilde sıkıştırmak oldu.

Famine tezgâhın altından bir bardak alır ve kendi bardağının yanına koyar. Sürahinin tıpasını açarak kehribar rengi sıvıyı her iki bardağa da döker. Azrail kendi bardağını alır, dudaklarına götürür ve bir dikişte yutarak geri fırlatır. Kendine bir kadeh daha doldurur, sonra iki kadehi de kapar.

Yataktan kayarak çıkıyorum ve odanın ortasında onunla buluşup bardağı elinden alıyorum. Artık uyuduğuma ve Famine'in düşmanları öldüğüne göre, dün gecenin gerçekliği kafama dank ediyor.

Yatağa doğru ilerledim ve ağır bir şekilde şiltenin üzerine oturdum. Likörden uzun bir yudum alıyorum. Olması gerektiği kadar yakmıyor, bu yüzden bir yudum daha alıyorum - ve bir tane daha - ellerim kontrolsüzce titremeye başlıyor.

"Bir adam öldürdüm," diyorum sonunda, gözlerim Famine'inkilerle buluşmak için yükseliyor. Dehşet mideme bir taş gibi oturuyor.

"Anladığım kadarıyla bu deneyimden benim kadar keyif almadınız?" diyor.

İçimden küçük, acı dolu bir ses çıkıyor. Gözlerimi kapatıp içkimi tekrar dudaklarıma götürüyorum ve kalanını büyük bir lokmada yutuyorum. Vicdan azabımın daha da yumuşattığı pürüzsüz bir likör. En azından beni içten dışa doğru ısıtmaya başlıyor, bu suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletiyor.

"Eğer teselli olacaksa," diyor, "bana yardım etmek için yaptığın her şeyi takdir ediyorum-öldürmek dahil."

Ona boş bir kahkaha attım... ve sonra ağlamaya başladım.

Bir hıçkırık olarak başlıyor, ancak hızla tüm vücut hıçkırıklarına dönüşüyor. Bir kez başladığımda, duracak gibi görünmüyorum. Bu üzüntü beni pençesine aldı. Ellerim hala titriyor ve ben bir adam öldürdüm ve daha pek çok adam ölecek ve benim hiçbir fikrim yok.

ne yaptığımı ya da neden bu şeytana yardım etmek zorunda hissettiğimi-

"Hey," diyor Famine, sesi nazikleşiyor, çok nazik. "Hey."

Öne çıktı ve önümde diz çöktü. Atlı benden kadehimi alıyor ve kendi kadehiyle birlikte bir kenara koyuyor.

Bacaklarımı ayırıyor, böylece daha da yaklaşabiliyor, zırhı iç uyluklarımda sertleşiyor. Sonra Famine yüzümü ellerinin arasına alıyor, yanaklarımı avuçluyor ve gözyaşlarımı siliyor.

"Ağlama."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum, kendimi perişan hissediyorum.

Gözleri bir damla yaşa kilitlenir. Kaşlarını sertçe çatıyor, gözleri acı çekiyor. "Beni kurtardın," diyor.

"Bunun beni gerçekten daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Sesim titreyerek söylüyorum. "Sadece daha fazla insan öldüreceksin."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, sanki bunun kötü bir fikir olduğunu ilk kez düşünüyormuş gibi.

Berbat bir kahkaha attım. "Tanrı'nın adını kötüye çıkarıyorsun."

Açlık kendi kahkahasını zorluyor. "İnsanlara iyi bir tane veriyorsun."

Bunun üzerine göğsüm sıkışıyor ve bir anlığına, dudaklarının benimkiler üzerindeki anısı ve vücudunun yakın baskısı ile üzüntümden uzaklaşıyorum.

Tıpkı vücudunun şimdi yakınlaştığı gibi.

Azrail bana bakmaya devam ediyor, bakışları çok yoğun. "Çok iyi."

Sanırım beni öpebilir.

Öpüşmek için pek uygun bir ruh halinde değilim ama Famine fikrimi değiştirmeye istekliymiş gibi bana bakıyor. Elleri hala yanaklarımda, nefesinin gıdıklayıcılığını hissedebiliyorum ve yüzü çok yakın, çok yakın. Ve sonra vahşi gözleri ve hınzır ağzı var ve şimdi hareketsiz kaldım, suçluluğum bir anlığına unutuldu.

Tam Azrail'in eğileceğini düşündüğüm anda, onun yerine ellerini indiriyor.

"Aç olmalısın," diyor.

Hayal kırıklığının kabardığını, mutsuzluğumun geri geldiğini hissediyorum.

"Yemek yemem gerektiğini hatırlamana çok şaşırdım," diyorum. "Unuttuysan diye söylüyorum, küçük çiçek, ben Kıtık'ım. Açlık ise

Asla unutmayacağım bir şey var," diyor. Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Unuttuysan diye söylüyorum," beni odadan çıkarmasına izin vererek, "açlığım geçmişte aklımdan çıkmış olabilir."

Beni görmezden geliyor, malikânenin bu kanadından dışarı doğru çekiyor. Avluyu geçiyoruz, Famine'in bronz zırhı solmakta olan ışığın son parçalarını yakalıyor.

Onu bir kez daha görmek nefesimi kesiyor. Şaşırtıcı boyu ve kaslı vücuduyla efsanevi bir kahramana benziyor, hepsi de efsanevi görünümlü bir zırhın içinde. Bir günden kısa bir süre önce ölmüş olduğunu anlamak neredeyse imkânsız.

Azrail omzunun üzerinden bana bakıyor ve yüzümdeki harikulade ifadeyi yakalıyor. Ağzının kenarı sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve gözleri dans ediyor gibi görünüyor. Benimle dalga geçeceğini sanıyorum ama geçmiyor. Sadece bana gizemli bir bakış fırlatıyor ve bir kez daha öne doğru bakıyor.

Ancak ana binaya girdikten sonra Kıtık'ın bitkilerine hapsettiği adamları hatırlıyorum.

Duruyorum, gözlerim yerden filizlenen çalılardan oluşan kalın yeşil duvara gidiyor. Adamları son gördüğümde beri bitkiler çiçek açmış ve sarmaşıklar duvarlara tırmanmaya başlayarak fuayeyi neredeyse tamamen kapatmış. Diğer bitkiler de kök salmış, mobilyaların üzerine yayılmış, bu yüzden burası garip bir fantezi manzarası gibi görünüyor. Tüm bunların arasında tek bir ceset bile göremiyorum.

"Neredeler?" Gözlerim büyüyen karanlığı ararken soruyorum.

"Adamlar mı?" diye sorar Azrail. "Onları ben taşıdım." Dikkatimi Kıtık'a çeviriyorum. "Nasıl?"

Kaşlarını çatıyor. "Benden gördüğün onca şeyden sonra bile hala yeteneklerimi mi sorguluyorsun?"

Cevap vermediğimde, "Onları bitkilere taşıttım." diyor. Bu görüntü karşısında biraz yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu neden yapasın ki?" Ben soruyorum.

"Ölü insanları görmekten ne kadar hoşlansam da, bunun iştahınızı kaçırabileceğini düşündüm."

Kuşkusuz olurdu, ama bu ne zaman Famine'in düşünce sürecine dahil oldu ki?

Bu... onun için alışılmadık bir düşünceydi.

"Rica ederim," diye ekliyor, çünkü bir nezaketin bir şekilde bozulmasına izin veremez.

Yeşilliklere biraz daha bakıyorum, artık o bitkilerin içinde gizlenen herhangi bir ceset olmadığını bildiğim için bu tuhaf manzaraya hayret ediyorum.

Bitkilere bakarken, "Yaşayanların dertlerine hiçbir zaman sempati duymadım," diyor Famine. "Senin türün beni ele geçirmeden önce bile."

Ona şöyle bir bakıyorum. Yüzünün eğiminde ve gözlerindeki parıltıda bana vahşi, evcilleşmemiş yerleri hatırlatan bir şey var. Dağlarla ve bulutlarla insanlarla olduğundan daha fazla ortak noktası olduğunu söylerken haklıydı.

Bu onu daha az sevmeme neden olmuyor. Aksine, tuhaflığı onu daha çekici kılıyor. Erkekleri tanırım, onları çok iyi tanırım. Bilmediğim şey ise doğal olmayan güçleri ve uhrevi zihniyle bu varlık.

Onunla ilgili insani olan tek şey acımasızlığı.

Elimi bir kez daha tutan Kıtık beni odadan dışarı çıkarıyor. Yemek odasının ortasındaki dev masanın yanından geçerken, daha dün gece süvarinin akşam yemeğini mahvettiğimi fark ediyorum. O anı sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Sıradan bir kapıdan geçiyoruz. Kapının diğer tarafında kocaman bir mutfak var.

Bulunduğumuz diğer evlerin aksine, bu mutfağın ruhu yok. Süssüz duvarlardan ve çıplak tezgahdan bu mekanda sadece hizmetkarların yaşadığı anlaşıyor.

"Size yemek hazırlayacak kimse kalmadı," diyor Famine. "Korkarım tek başımızayız." Aslında bu konuda belli belirsiz endişeli görünüyor.

"Sanırım idare edebilirim," diyorum. Tanıdığım bazı insanların aksine, son birkaç yıldır kendim için yemek yapmak zorundaydım. Benim ve genelevdeki diğer kızların mutfığa doluşup yemek pişirirken ve temizlik yaparken konuşup güldüğümüz o kamp yemeklerini bir daha yiyemeyeceğimi fark ettiğimde içimi bir hüznün kaplıyor.

Boyalı Melek'teki hayat o kadar da kötü değildi. Gerçekten değildi.

Mutfığa bağlı bir kiler var ve yiyeceklerin çoğu burada saklanıyor gibi görünüyor. Devasa pirinç ve un çuvalları, çeşitli meyvelerden oluşan kavanozlar, kurutulmuş salamlar ve baş üstü kirişlerinden sarkan otlar ve daha neler neler var. Rafta el değmeden duran bir sepet peynirli ekmek ve küçük bir çuval manyok cipsi gibi önceden hazırlanmış ürünler bile var.

Açlık bir tekerlek peynire doğru ilerler ve ona bakar. "Bu ölüm gibi kokuyor. Son derece ilgimi çekti."

Atlıya baktım. Benimle birlikte yemek yemeyi planladığını fark etmemiştim. Bu... gerçekten eğlenceli olabilir.

"Bana bir saniye verin," diyorum ona.

Kilerden çıkıp mutfığa tekrar girdiğimde bana bakıyor. Odada sadece bir bıçak alacak kadar kalıyorum ve sonra atlının yanına dönüyorum.

Peynir tekerleğine yaklaşp bir dilim kestim ve ona uzattım.

"Rica ederim," diyorum, daha önceki sözlerini ona iade ederek.

Peyniri benden alıyor, gözlerinde şakacı bir kıvılcım var. Balmumunu sıyrıp bir ısırık alıyor.

"Ugh." Yüzünü buruşturuyor. "Tadı da ölüm gibi." Peynir diliminin geri kalanını yere bırakıyor ve bakışları ilgisini çeken bir sonraki yiyeceğe doğru ilerliyor.

"Bu nasıl bir şey?" Boşlukta hareket etmesini izleyerek soruyorum.

Kıtlık, duvarın içine yerleştirilmiş bir kapının bulunduğu kilerin arka tarafına yönelir. Kapıyı açar ve şarap mahzenine benzeyen bir yerde kaybolur.

"Neye benziyor?" diye sesleniyor. "Ölüm mü?" Etrafı karıştırdığını duyabiliyorum. "O huysuz bir pislik, işte bu-

"Aha!"

Kıtlık bir süre sonra bir elinde kehribar rengi bir sıvı şişesi, diğerinde şarapla geri döner ve onları savaş ödülü gibi tutar.

"Ölüm değil," diyorum, dördüncü atlıyı düşününce ürperiyorum, Kıtlık'ın açıkça biraz fazla iyi tanıdığı atlıyı. "Kıtlık olmak ve yemek yemek."

Bana yaklaştı. "Biliyor musun, sırt üstü yatmayı meslek edinmiş bir kıza göre çok meraklı bir zihnin var."

Famine'in bir fahişenin ne yaptığını tarif etmesinden dolayı kendimi tutamıyorum. Sırt üstü yatmak! Keşke. Fantezileri gerçekleştirmek çok zor bir iş.

Bunun yerine, "Merak seks işçiliği için de kullanışlı bir araçtır." diyorum. Çok kullanışlı.

"Mmm," diye cevap verir Azrail, bunu yaparken likörün mantar kapağını çıkarır. Şişeden doğrudan bir yudum alıyor.

"Ah," diye iç geçiriyor. "Bunun tadı da ölüm gibi ama çok daha iyi bir versiyonu. Ölümün en çekici hali."

Bu, Famine'in o kadar dakika içinde atlıdan ikinci kez bahsedışı.

"Gerçekten bir kişiliği var mı? Ölümü?" Merakla sordum.

Famine bana aptal olduğumu açıkça belirten bir bakış atıyor. "Öyle mi?" diye soruyor.

Şişeyi ondan alıyorum. "Öfke bir kişilik değildir," diye takılıyorum.

Kısa bir süre önce temel bir kişiliğe sahip olmadığı konusunda ısrar eden kişinin Famine olduğunu belirtmiyorum.

Onu benden geri aldı. "Ama tavır öyle." Ve Azrail'in sınırsız bir tavrı var.

"Pekala," diye kabul ediyorum, "demek istediğini anladım."

"Hmm," diyor, likörden bir yudum alırken beni inceliyor.

Gırtlığının çalışmasını izlerken fark ediyorum ki, o dudakları gerçekten tekrar üzerimde istiyorum. Ve o ellerin -pek çok kişiyi kesen o ellerin- tenimin üzerinde kaymasını istiyorum.

Onun yanındayken hissettiğim bu artan acıyı dindirmelerini istiyorum.

Famine şişeyi indiriyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Hayır, gerçek düşüncelerimi itiraf

etmeyeceğim. "Sadece ölümü

düşünüyordum," diye cevap veriyorum.

Yanlış cevap.

Keskin bakışları daha da keskinleşiyor. "Onun hakkında ne düşünürsen düşün," diyor, "yüzündeki o bakışı hak etmiyor."

"Ne bakışı?" Yanağıma dokunarak

soruyorum. "Onu becermek

istiyormuşsun gibi."

Becermek istediğim ölüm değil.

Tanrım, bunu gerçekten istememeliyim. Çünkü Famine sorunlar.

Ama benim de sorunlarım var sanırım. Sadece öldürücü türden değil.

"Peki Ölüm nerede?" diye

soruyorum. Famine'in ifadesi

kararıyor. "Hayır."

"Ne yok?" Şişeyi ondan alarak soruyorum.

"Hayır, yüzünde hâlâ o ifade varken sana nerede olduğunu söylemeyeceğim."

Hâlâ Kıtlık'ı kemirmek ister gibi mi görünüyorum? Hiç iyi değil.

Ve atlının kimi çekici bulduğumu önemsemesi de iyi değil. Şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve dalgın dalgın bir yudum alıyorum. Baharatlı rom boğazımdan aşağı kayarak sinirlerimi yatıştırıyor.

Yutkunuyorum, sonra şişeyi indiriyorum.

"Ölümlle hiçbir ilgim olmadığını söylediğimde bana güvenin," diyorum ona.

Azrail bana inanmış olmalı çünkü bir süre sonra biraz yumuşamış görünüyor.

Bir süre sonra, Famine "Uyuyor" der.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ölüm mü demek istiyorsun?" Diyorum. "Ölüm uyuyor mu? Bu da ne demek oluyor?" diye soruyorum.

"Yani henüz dünyaya dönmedi. İki kardeşim benden önce geldi. Ölüm onu takip edecek."

Zihnim hızla onun söylediklerini bir araya getirmeye çalışıyor. İlk iki atlı olan Salgın ve Savaş'ın uzak ulusları yok ettiğine dair hikâyeler duymuştum. Ama buraya hiç gelmediler.

"Yani dalga dalga mı geliyorsunuz?" Ben soruyorum.

Sözlerim karşısında haince bir gülümseme takındı. "Onun gibi bir şey."

"Senden önce gelen iki atlı, Pestilence ve War, şimdi gittiler mi?" O atlılarla ilgili duyduğum hikâyeler eski ve yıpranmış. "Bu yüzden mi buradasın... uyanık?"

"Esasen," diyor Famine.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve Ölüm... uyuyor mu?" Azrail başını sallıyor. "Yerin derinliklerinde." Bu rahatsız edici falan değil.

"Neden dördünüz de aynı anda gelmediniz?" diye sordum. "Neden bizi öldürme sürecini uzattınız?" İnsanların iyi olduğu bir şey varsa o da kendi postlarını kurtarmaktır. Görünüşe göre hepimizi bir anda yok etmek, yavaş yavaş yok etmekten çok daha kolay olacak.

"Neden gerçekten?" Famine de aynı fikirde. "Ben de kendime aynı soruyu sordum. Sana şunu sorayım: Neden doğum ve ölüm aynı anda gerçekleşmiyor?"

"Bu hiç mantıklı değil," diyorum elimdeki baharatlı romdan bir yudum daha alarak.

"İnsan ölmeden önce yaşamalı," diye devam ediyor atlı. "Her şeyin belli bir düzeni vardır - ilahi şeylerin bile - özellikle ilahi şeylerin. Kardeşlerim ve ben geldiğimiz zaman geliyoruz çünkü amacımızın doğası bu ve sizin kaderinizin doğası da bu."

Bölüm 34

Atlı bu gece kendisinden çok şey paylaşıyor. Yani, çok çok fazla. Her zamankinden daha fazla. Kilerdeki eşyaları karıştırırken, manyok cipslerini ve peynirli ekmeği alıp onları da yere koyarken beni en çok etkileyen şey bu.

Famine her zaman bu yönlerini paylaşmaya istekliydi de ben mi şimdi ona bu soruları soracak kadar rahatım... yoksa şimdi bu soruları yanıtlayacak kadar rahat olan o mu, karar veremiyorum.

Kuru incir dolu bir sepet ve kaju fıstığı dolu başka bir sepet alıp yere koyuyorum. Bir rulo salam ve bir sepet Brezilya fıstığı daha var. Bu son iki parçayı da alıp kendimi yere bırakıyorum, sırtımı bir pirinç çuvalına dayıyorum.

"Ben yerde oturmuyorum," diyor Famine, küçümseyerek bana bakarak.

"O zaman ayakta kal," diye cevap veriyorum. Yani, gerçekten umurumda değil.

Elindeki şarap şişesini yakındaki tezgahlardan birinin üzerine bıraktı. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, beni kucağına alıp yiyeceklerden uzaklaştırmaya başladı, sadece baharatlı romu yanımda durduğu yerden almak için durakladı.

"Hey!" diye itiraz ettim. "Ben rahattım." "Bunu daha çok seveceksin," diye ısrar ediyor.

"Ah, evet, çünkü arzularımı benden çok daha iyi anlıyorsunuz."

Famine bana cehennem kadar sıcak bir bakış attı ve şimdi yine ağzını düşünüyorum ... ve bugün daha önce gördüğüm diğer kısımlarını.

Mutfaktan geçip yemek odasına girdiğimizi zar zor fark ediyorum.

Azrail bir sandalye çıkardı ve beni içine attı. Bir an sonra romu önümdeki masaya bıraktı.

"Ben dönene kadar kendini eğlendirmen için," diyor kulağıma.

Bununla birlikte yemek odasını terk ediyor. Kilerdeki hışırtılarını duyabiliyorum. Döndüğünde bir sepet peynirli ekmek, manyok cipsi, salam ve kaju fıstığı getiriyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Sen gerçekten... hizmet Ben mi?"

"Bize yemek getiriyorum," diye düzeltiyor beni bir kez daha gitmeden önce.

Bir dakika geçiyor ve sonra Kıtık şarap ve son yiyeceklerle geri dönüyor, peynir tekerleğini masanın üzerine belirsiz bir şekilde bırakıyor, kullandığım bıçak şimdi ortasından dışarı çıkıyor.

"Bana hizmet ediyorsun," diyorum kuşkuyla.

Yanımdaki sandalyeyi sıyrıp oturuyor, sonra benim koltuğumu kapıp kendisine doğru çekiyor. Beni o kadar yakınına çekiyor ki kalçaları benimkileri kavırıyor ve ondan başka bakacak yer kalmıyor.

Bu... rahat.

Azrail masanın öbür ucuna uzanır ve rom şişesini olduğu yerden alır.

Merakla onu izliyorum, atlının ne yaptığından emin değilim.

Bakışlarımla buluşuyor, dudaklarında sinsi bir gülümseme ve sonra çenemin altını kavırıyor.

"Sen ne-?"

Atlı, baharatlı romu dudaklarıma doğru kaldırdı. "Bu, küçük çiçek, sana hizmet ediyorum."

Ve sonra beni ruhlarla besliyor.

İçerken onu izliyorum ve belki de hayal görüyorum, ama gözleri yanıyor gibi görünüyor.

Bakmamaya çalışıyorum ama bronz teninden o acımasız, şehvetli dudaklarına ve uçucu bakışlarına kadar onu görmek midemi hafifletiyor ve titretiyor. Daha önce hiç bu kadar itici derecede güzel biriyle birlikte olduğumu sanmıyorum.

Famine şişeyi uzun süre dudaklarımdan çekmiyor ve ben de içmeyi bırakmıyorum, ikimiz birbirimizi izliyoruz.

Yine midemde o hafif, havadar hissi hissediyorum, uçabileceğimi hissettiren hissi.

Kendime alkol yüzünden diyorum.

Gözlerini benden ayırmayan atlı, sonunda içkiyi dudaklarımdan indiriyor, sonra da kendi dudaklarına götürüyor.

Karnımda ısı birikiyor.

Azrail içiyor, içiyor... ve içiyor. İçkiyi bitirene kadar durmaz.

Boş şişeyi ağır bir çınlamayla masaya bırakıyor. "Başka bir gösteri ister misiniz?" diye soruyor.

"Gösteri mi?" Yankıladım, kayboldum. Hâlâ Famine'in tüm romu içtiği gerçeğine takılmış durumdayım.

Ağzı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Kıtlık ayağa kalkıyor ve ben onu geri çağıramadan mutfağa yöneliyor. Birkaç dakika sonra küçük bir orduyu öldürecek kadar alkolle geri döndü.

Elindeki ganimeti masaya bırakıyor ve yemeğimizin bir kısmını kenara atıyor.

"İçki sorunun var," diyorum.

Onu suçladığımdan değil. Eğer Elvita'nın kızları için uyguladığı madde bağımlılığına hayır politikası olmasaydı, muhtemelen ben de yıllar önce aynı tuzağa düşerdim.

"Binlerce insan öldürüyorum ve senin sorunun bu mu?" diyor. "Çok fazla içmem mi?"

Haklı bir noktaya değindi.

"Benim de öldürmekle ilgili bir sorunum var." Sayılır.

Aslında, özellikle de Famine'in bana ve sevdiklerime karşı işlediği tüm suçlar düşünüldüğünde, bununla daha fazla sorun yaşamam gerekirdi. Ama atlının kim ve ne olduğu konusunda garip bir barışa vardım. Durmasını istiyorum ama onu durduramıyorum.

Acımasızca dürüst olmam gerekirse, bunu yapmalı mıyım bilmiyorum. İnsanlar korkunç olabiliyor. Belki de hak ettiğimiz şey budur.

Kıtlık içmeyi bırakmaz. İçiyor, içiyor ve içiyor. Bir adamı üç kez öldürmeye yetecek kadar içki. Ama Azrail iyi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da berbat görünmüyor.

O alkolle uğraşırken ben de önümdeki yemeğin çoğunu bitirmeyi kişisel bir görev haline getirdim. Ben de biraz içerim.

Tüm bunların arasında birbirimize her şey hakkında sorular sormaya başladık.

"Kaç erkekle birlikte oldun?" Famine bir kadeh şarabını yudumlarırken soruyor.

"Cinsel olarak mı?" Bir avuç fındık kaparak söylüyorum. "Bilmiyorum." Kajulardan birini ağzıma atıyorum. "Çok fazla."

"Kaç kadınla birlikte oldun?" diye devam ediyor. "Otuz üç," diyorum hiç duraksamadan.

Kaşları havaya kalktı. "Saydın mı?"

"Onlar daha unutulmaz yatak partnerleriydi," diyorum. Bir çift fındık daha yiyorum. "Peki ya sen?" diye soruyorum. "Kaç kişiyle birlikte oldun?"

Famine şarabından uzun bir yudum alıyor, bakışları uzaklaşıyor. "Bilmiyorum. Numarayı hatırlamıyorum."

Ona garip bir bakış attım. "O zaman neden hatırlayacağımı düşündün?"

"Çünkü sen bir insansın ve insani şeyleri önemsiyorsun. Öte yandan ben umursamıyorum." Bununla birlikte içkisini bitirir.

Famine bardağını yeniden doldurmak için öne doğru eğilir. "İnsani şeylerden bahsetmişken, ne gibi tuhaf küçük yetenekleriniz var?" diye soruyor.

"Neredeyse kör bir adamı becerebilirim," diyorum yardımsever bir şekilde. Nefes veriyor.

Rahatsız edici seks şakalarından vazgeçtiğimi mi sandı? Zavallı, saf adam.

Azrail'e masum bir bakış attım. "İstersen gösterebilirim-"

"Gözlerimi bu işin dışında tutalım," diyor, artık dolu olan şarap bardağını dudaklarına götürürken. "Zaten son gün iki elimi de kaybettim. Gözlerimin de gitmesini istemem."

Sözlerine rağmen, yemin ederim yarı meraklı görünüyor. Şahsen ben yarı ilgiden çok daha fazlasını duyuyorum.

"Peki, erkekleri kör etmek dışında," diyor, "başka ne yapmaktan hoşlanırsın? Okumak mı? Şarkı söylemek? Dans etmek? Bekle, sonuncusunu unut. Bir bok için dans edemediğini biliyorum."

Söylemesi çok kaba bir şey ama yine de bir kahkaha atıyorum. Famine'in pislik gibi kişiliğine karşı bir tür zaaf geliştirdim.

"Siktir git," diye cevap veriyorum iyi huylu bir şekilde.

"Mmmm..." Yine bana spekülatif bir bakış atıyor, sanki sözlerimi ciddiye alıyormuş gibi.

Bu düşünce tenimi ısıtıyor.

"Piyanoda birkaç tuşa basabilirim," diyorum dikkatlice, daha önceki sorusunu yanıtlarken, "ve yeterince basitse bir melodiyi taşıyabilirim."

Ama atlı beni dinliyor gibi görünmüyor ve şimdi aklım tekrar bu doğal olmayan şeyin üzerimde ve içimde olmasının nasıl hissettireceğine dönmüş durumda.

Düşüncelerim, Kıtık'ın tırpanının ve terazisinin gözlerimin önünde şekillenmesiyle yarıda kesildi.

Derme çatma ziyafetimizin tam ortasında katılaşan terazi, boş bir şişeyi devirdi.

Onları görünce irkildim. "Bu... ?"

"Genelde olur mu?" Açlık diyor. "Eğer onlardan yeterince uzun süre uzak kalırsam, olur."

"Ne kadar süre yeterli?" Ben soruyorum.

Azrail uzanır ve tırpanı masadan kaldırır. "Esir tutulduğum zamanlarda ben de tam olarak bunu anlamaya çalışırdım."

Esir kelimesini duyunca ona sertçe baktım. Bu gece konuşmadığımız tek şey buydu. Kıtlık'ın tutsaklığı. Ve sesine bakılırsa, bunun iyi bir nedeni var. Sadece ses tonu bile tüylerimi diken diken ediyor.

Atlı tırpanı kucağına bırakır. "Bir mızrağın üzerinde uyanırdım, ya da-"

"Turna balığı mı?" şaşkınlıkla söylüyorum.

Yeşil bakışları benimkileri kesiyor ve neredeyse acısını ve eski öfkesinin keskin ısırığını görebiliyorum. "şanslı olsaydım, basitçe ona bağlanırdım. şanssız olsaydım..." Bakışları uzaklaşıyor ve söyleyeceği şeye karşı kendimi hazırlıyorum. "şansım yaver gitmezse ona çivilenmiş ya da kazığa oturtulmuş olurum."

Kazığa oturtulmuş... ?

Midemdeki yemek aniden pek iyi oturmuyor.

Tırpanı kucağına koyuyor, parmakları üzerine kazınmış işaretlerin üzerinde geziniyor.

"Ama birkaç eşyamın ortaya çıktığı o şanssız zamanlardı. Elbette onları elimden alıyorlardı, bunun bir önemi yoktu. Beni onları ya da güçlerimi kullanamayacak kadar yaralı ve zayıf tuttular."

Zihnimde korkunç görüntüler canlanıyor ve Famine'i bu şekilde hayal etmek bana fiziksel olarak acı veriyor. Güçlerini kullanamaması için ne kadar incinmiş olması gerektiğini kavrayamıyorum.

"Benim de ruhumu kırdılar," diye itiraf ediyor sessizce, kadehindaki şaraba bakarak. Sanki bu hatırlatma çok acı vericiymiş gibi

Ayık kalabilmek için içkiyi dudaklarına götürür ve üç uzun yudumda hepsini yutar.

Uzanıp atlının bacağını sıkıyorum. "Çok özür dilerim. Gerçekten." Şiddet yanlısı biri değilim ama onun sözlerini duymak ve yüz ifadesini görmek tüm koruyucu içgüdülerimi ortaya çıkarıyor.

Buraya insanları öldürmek için gönderildi -muhtemelen Tanrı'nın hoşuna gitmeyecek kadar kötü olduğumuz için- ve biz bir şekilde Kıtık'a bizden önceki ünden daha da kötü olduğumuzu kanıtlamayı başardık.

Atlı elimi kendi eliyle kapatıp sıkıyor. Bu dokunuşla kalbim korku ya da endişeyle ilgisi olmayan bir şekilde çarpmaya başlıyor.

"Onlardan nasıl kaçtın?" diye sordum. Hikâyenin bu kısmını hiç duymamıştım.

"Adamlardan biri gardını düşürdü ve ben iyileşirken uyuyakaldı. Onu ve nöbet tutan diğerlerini etkisiz hale getirecek kadar güç toplayabildim. Sonra kendimi kurtardım ve... gerisini biliyorsunuz."

Uzanıp bir şişe cachaça alıyor.

Kapağını açıp soluk likörden bir yudum alıyor.

Ona bakıyorum, tüm öfkesini ve acısını içime çekiyorum. Çoğunlukla bunlardan oluşuyor. Ama tüm bunların arasında, daha yumuşak, daha nazik, katlandığı zalimliklere ve doğuştan gelen bizi öldürme dürtüsüne rağmen büyüyen bir şey gördüm.

Öne doğru eğilerek Famine'in tırpanını iki elimle kavrayıp kucağından kaldırıyorum.

Atlı beni dikkatle izliyor ama durdurma zahmetine girmiyor. Onu bir kenara bırakıyorum ve sonra elindeki cachaça şişesine uzanıyorum.

"Bütün eşyalarımı alıyoruz, öyle mi?" diye soruyor, ancak likörü elinden almama izin veriyor.

Şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Bu belki de bir gecede içtiğim içkiden daha fazla.

Şişeyi indirip ona bakıyorum. "Alkol hakkında söylediklerinde ciddi miydin?" Bana onca zaman önce söylediklerini hatırlayarak soruyorum.

"Ne dedim ben?"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Biraz alkolün her türlü günahın hatırasını temizlediğini mi?"

Kıtlık, içinde mizah olmasa da bir gülümseme yayıyor. "Başka türlü hissetseydim bu kadar derin içer miydim?"

Bunu çok fazla irdelememeye çalışıyorum. Belki de Famine'in de benim gibi pişmanlık duyduğu ve kendinden nefret ettiği anlar vardır.

Çok dikkatli bir şekilde cachaça'yı masaya bırakıyorum ve Famine'e yaklaşıyorum, dizlerim onun iç uyluklarına sürtünüyor. Alkol beni cesur yapıyor.

"O zaman belki bu günahın anısını temizler." Bununla birlikte onu öptüm.

Bölüm 35

Dudakları saten gibi yumuşak. Onu en son öptüğüm zamanı hatırlamıyorum.

Ve onu son öptüğümde olduğu gibi, Famine hemen tepki vermiyor. Sanırım şok olmuş olmalı. Öpüşmenin devam etmesinin tek nedeni neredeyse kilolarca içki içmiş olmam ve özgüvenimin tüm zamanların en yüksek seviyesinde olması.

Ama sonra Azrail'in dudakları kıpırdamaya başlıyor ve birdenbire öpücüğüne benim bile yetişmekte zorlandığım bir tutkuyla karşılık veriyor. Uzanıp beni belimden yakalıyor. Ustaca bir çekişle beni kucağına çekti.

Kendimi yeniden düzenliyorum, böylece ona binmiş oluyorum. Atlı beni vücuduna sımsıkı sarıyor, elleri kalçalarımın altına gidiyor. Bu sırada dudakları benimkileri yutuyor.

Altımda sertleştiğini hissettiğimde şok oldum. Öfkeli bakışlarını görmüştüm ve vücut dilindeki ilgiyi okumuştum, ama bu Famine'in arzu duyduğunun gerçek bir kanıtı - ve tüm insanlar arasında benim için.

Ellerim yanaklarına kayıyor, yüzünü kucaklıyorum. Şu anda yaptığı tüm kötülükleri bir kenara bırakabilmem ürkütücü. Çünkü onun kökeninde beni çağıran bir şey var. Belki de gördüğüm o iyilik çekirdeği. Belki de onun korkunçluğu ya da kırılganlığıdır. Belki de hiçbir şey değildir ve ben sadece birbirimize benzediğimiz konusunda kendimi kandırmışım.

Famine'in avuç içleri yanlarımda geziniyor, parmakları sırtımın etine bastırıyor. Tüm bunlar olurken ağzı benimkini okşuyor. Dudaklarımı ayırıyor ve bir an için nasıl öpüşüleceğini ve nasıl iyi öpüşüleceğini bildiğine şaşıyorum.

Atlı kaç kadınla birlikte oldu? Kıtık uzaklaşıyor, nefesi kesiliyor.

Neden? Gözleri soruyor gibi. Neden beni öptün?

Nabzım hızlanıyor.

Gerçekten neden?

Çünkü kötü seçimler yapmayı severim ve sen şimdiye kadarki en kötüsü gibi görünüyorsun.

Atıyla çok daha fazlasını yapmak için duyduğum çok gerçek, çok güçlü arzuya rağmen, Kıtık'tan kurtulmaya başlıyorum. Kendime hakim olmaya çalışıyorum.

Kalçalarımı tutuyor. "Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Şimdi beni avucunun içine aldı, ayrılmam imkansız.

"Kendi merakımı tatmin ediyordum."

Ve eğer buna boyun eğsem, bu gece gerçekten geçmemem gereken sınırlar geçilmiş olacak.

"Seni tekrar öpmek..." Büyüleyici. İlgi çekici. Bağımlılık yapıyor, "bir hata" diyorum, kendimi bu gerçeğe ikna etmeye çalışarak.

Dilimde hâlâ Kıtık'ın tadı var ve dudaklarım öpücükten dolayı çiğ ve tüm bunlar zihnimi bulandırıyor.

"Bu bir hataydı," diye kabul ediyor. "Bir tane daha, bir tane daha yapalım. Yarın hepsinden pişman olabiliriz."

Kaşlarım kalktı.

Ciddi mi bu?

Onun hınzır, güzel yüzünü inceliyorum. Bir zayıflık anında yakışıklı bir adama teslim olmak benim için bir şey. Bu tanrının insani dürtülerini benim üzerimde test etmesi başka bir şey. Ve onu istesem de, bundan doğabilecek sonuçları istediğimden emin değilim.

Ve serpinti olacak.

Ama lanet olsun, merak ediyorum. Ölümcül derecede.

"Yarın her şey eski haline mi dönecek?" Ben de öyle dedim.

Famine bana çoktan kazandığını biliyormuş gibi bir bakış attı. "Öyle olmalı."

Yüzüne bakıyorum ve sadece bir anlık tereddütten sonra eğiliyorum ve Azrail'in ağzı sanki hiç ayrılmamış gibi tekrar benimkine yapışıyor.

Ve kendimi bunun hissine bırakıyorum.

Şimdi ben kendimi tutmuyorum ve o da kendini tutmuyor, bu çıraya çarpan bir kıvılcım gibi, tutuşuyor, yanıyor ve büyüyor. Ve ikimiz de tüm bunlar tarafından tüketiliyoruz. Ona karşı hareket ediyorum, bedenim daha fazlasını istiyor - daha fazlasına sahip olmaya alışkın. Alışkın olmadığım şey ise arzularımı kontrol edememek.

Sanki bir şey anlatmak ister gibi öpüşmeyi kestim.

Kıtlık inlemeye başlar. "Çok fazla düşünüyorsun, küçük çiçek."

Parlak, ağır ağır kapanan gözlerini ve şişmiş dudaklarını incelerken bile onu şakacı bir şekilde itiyorum.

Bunun üzerine biraz gülümsedim. "Hırçınlığını sevimli bulmaya başladığımı söylemiş miydin?"

Famine kaşlarını çatıyor ama gözleri yumuşuyor. Elini tutuyorum, parmaklarımı kasten onunkilerin arasından geçiriyorum. Birbirine dolanmış ellerimize bakarken duraksıyorum. Daha bir gün önce tuttuğum el yok olmuştu. Şimdi güçlü ve bütün parmaklarını görünce hayret ediyorum. Kulağa tuhaf gelse de biraz nasırlı bile.

"Gerçekten de eskisi gibiler," diyorum.

Parmaklarım bileğine doğru ilerliyor ve Famine onu keşfetmeye devam etmeme izin vererek boş boş beni izliyor.

Bronz bir kolluk ön kolunu kaplıyor, sarmaşıklar ve çiçekler metale işlenmiş. Onu çekiştiriyorum.

"Bunu çıkarabilir misin?" Ben soruyorum.

Famine söze gerek duymadan dediğimi yapıyor, zırhı çözüp bir kenara fırlatıyor. Kolunu yukarı itiyorum, gözlerim Famine'in bileklerini çevreleyen parlayan yeşil gliflere takılıyor.

İşaretleri takip ediyorum, parmağım biraz karıncalanıyor, sanki sadece şekilleri yapma eyleminin bile bir gücü varmış gibi.

Bu bir mucize. Çok tuhaf bir hisse kapılıyorum, sanki evren onun içinden akıyor ve ben sadece onun en ucuna dokundum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Bir dakika önce fazla düşündüğüm için benimle alay etti, ama şimdi düşüncelerime aç görünüyor.

"Çok fazla şey var,"
diyorum. "Say onları."

"Bence bunlar prangaya benziyor," diyorum, işaretlere bakarken bileğini ileri geri çevirerek, "ama çok güzeller ve bana senin insan olmadığını hatırlatıyorlar ve bu yönünü seviyorum." Daha sessiz bir şekilde ekliyorum, "Dürüst olmak gerekirse, sende çok fazla şey seviyorum."

Alkol dudaklarımı gevşetti.

Famine okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Gerilim dolu bir saniyenin ardından öne doğru eğiliyor ve ensemden tutarak dudaklarımı kendisine doğru çekiyor.

Daha önce aramızda bir kıvılcım olduğunu düşünmüştüm ama şu anki yoğunluğumuzla kıyaslanamaz bile. Azrail'in parmakları saçlarıma dolanıyor, beni daha da yaklaştırırken her türlü düğümü yakalıyor. Kolunu bırakıyorum, ellerim yüzünün iki yanına gidiyor.

Eğer o evrense, bu öpücükle evrene girdiğimi hissediyorum. Bana karşı inliyor ve bu en seksi ses.

Duydum, çünkü bu garip insani yönüne teslim olmanın ona ne kadar mal olduğunu biliyorum.

Dili b e n i m k i n e sürtünüyor ve üzerindeki alkolün tadını alabiliyorum.

Bu kötü, çok kötü bir fikir.

Onu daha sert öpüyorum, umursamadan. O hafif, havadar his geri geldi, sanki beni bırakırsa uçup gidecekmişim gibi.

Gerçek şu ki, kötü bir fikir ya da değil, bu doğru hissettiriyor. Açlık benim çirkin ve öfkeli tarafımı gördü, ben de onun yumuşak ve savunmasız

Bir. Onunla dövüştüm, adını lanetledim, hatta onu öldürmeye çalıştım. Bu bize kalan son seçenek gibi görünüyor.

Elleri tekrar belime gidiyor, aşağı inmeden önce sadece bir an orada kalıyor.

Kalçalarımın tutup ayağa kalkıyor ve bu sırada beni kaldırıyor. Arkasındaki sandalye devriliyor, kalçam masaya çarpıyor ve kollarım boynuna dolanırken neredeyse hiçbir fark edilmiyor.

Açlık beni masadan uzaklaştırıyor ve beni odasına geri götürüyor olabileceğini düşünüyorum. Bu düşünceyle içim daralıyor.

Ama odadan çıkmadan önce atlı beni duvara doğru itiyor ve olduğum yerde sabitliyor. Açlık çenemi yakalıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Bu gece, senin güzel insan numaralarının hiçbirini istemiyorum," diye uyarıyor.

Nefes veriyorum, duvara yaslanıyorum. Bana öyle bir bakıyor ki, derim yüzülmüş gibi hissediyorum.

"Küçük numaralarımı seviyorsun," diyorum nefes nefese, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Çenemi biraz daha sıkıyor. "Ben senin zayıf iradeli müşterilerinden biri değilim. "Senin gösterişini istemiyorum. Beni öldürmeye çalışan saf, öfkeli kadını istiyorum. Beni kurtaran kadını."

Boğazım çalışıyor. "Ben... samimi olma konusunda çok fazla deneyimim yok," diye itiraf ediyorum. Bekâretimi Boyalı Melek'te kaybettim. Bunu sadece profesyonel olarak yaptım.

"Ve insan olma konusunda çok fazla deneyimim yok," diyor Famine, "ama şu anda ikimiz de deneyeceğiz."

Azrail'in dudakları bir kez daha dudaklarıma çarpmadan önce şok olmuş gibi bakacak bir anım bile olmuyor, ağzı bir şekilde hem kızgın hem de aç.

Ve sonra, akıntı gibi, sürüklendim.

Dokunduğu her yerde tenim canlanıyor. Bacağı kalçalarımın arasına giriyor, beni öperken göbeğime bastırıyor.

Beni. Bu hisle, ağzının içine doğru nefes alıyorum.

Samimi olmanın o kadar da zor olmadığını fark ettim. Seni yiyip bitiren kişi için zonkladığında değil.

Ellerim saçlarında, ipeksi, ince saçlarında ve ben onun içinde kayboluyorum.

Bir noktada bizi duvardan uzaklaştırıyor ve beni yemek odasından dışarı, malikânenin ana salonunu kaplayan kalın bitki düğümünün yanından geçiriyor. Azrail avluya açılan kapıyı tekmeleyerek açıyor ve dışarı çıkıyoruz.

Ilık gece havası tenime geçiyor. Etrafımızda, bir kıyamet yaşandığından habersiz, gece yaratıklarının birbirlerine seslendiklerini duyabiliyorum.

Atlıyı soymak için odasına varana kadar beklemem gerektiğini biliyorum ama -belki alkolden ya da cinsel gerilimden, belki de bu adamın dudaklarını nasıl kullanacağını gerçekten biliyor olmasından- bilmiyorum, sadece sabırsızım.

Famine'in zırhına uzanıyorum, ellerim göğüs zırhının sert metaliyle buluşuyor. Vücudumun ellerinin arasından kaymasına izin veriyor, böylece ince elbisemin dekolte yakasını yakalayabiliyor-

Riiiiip. Ortasından yırtarak beni neredeyse tamamen ortaya çıkardı.

Sanırım sabırsız olan bir tek ben değilim.

Azrail'e ve zırhına umutsuz bir bakış attım. "Bu hiç adil değil."

Kısık bir kahkaha atıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Becerikli parmaklarıyla zırhını çözüyor, parça parça sıyrıyor. Gömleği ve pantolonuna kadar indiğinde dudaklarım tekrar onunkilere yapışıyor, çıplak bedenim hâlâ onu örten siyah kumaşa bastırıyor.

Onu öperken çekiştiriyorum ve ikimiz birlikte aceleyle son giysilerini de çıkarıyoruz.

Famine beni kendine doğru çekiyor ve ben de onun çıplak tenini tenimde hissetmekten zevk alıyorum. Benden o kadar uzun ki

Beni daha iyi öpebilmek için kaldırması gerekiyor. Ellerim omuzlarına gidiyor, sonra pazularına kayıyor-

"Bekle, bekle," diyorum öpüşmeyi keserek. "Beni yere bırak."

Azrail'in gözleri puslu ama dediğimi yapıyor. Kollarında kalmak yerine ondan uzaklaşıyorum.

Bakışları daralıyor ve onu gölgeleyen arzunun bir kısmı kayboluyor.

"Şimdi ne var?" diye soruyor.

"Sana bakmak istiyorum," diyorum.

"Bana bakmak istiyorsun," diye tekrarlıyor tonsuzca.

Bakışlarım, ezberlediğim o güzel, hınzır yüzünden vücudunun daha az tanıdık kısımlarına doğru onu tarıyor. Omuzları hoş bir şekilde geniş ve sonra boynunu ve göğsünün üst kısmını bir tür kalın kolye gibi çevreleyen o parlayan dövmeler var. Dövmelerin soluk ışığı etrafımızdaki bitkileri aydınlatıyor.

Bakışlarım daha aşağıya, Tanrı'nın ona verdiği kaslı bir gövdeye kayıyor çünkü her ne hikmetse Famine hepimizi öldürürken etrafta bir bebek gibi dolaşmak zorunda. Gövdesi ince bir bele doğru inceliyor ve-

Bu iyi donanımlı bir adam.

"Eee?" diyor. "İlkel insan beyniniz tatmin oldu mu?" diyor.

Ona kurt gibi gülümseyerek bir kez daha yaklaşıyorum.

"Gerçekten çok güzelsin," diyorum.

"Güzel mi?" diyor alaycı bir şekilde.

Kollarına girdim. "Bu bir iltifat." Bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

Atlı beni kucaklıyor ve ileriye doğru taşıyor. Ama beni odalarına götürmek yerine, birkaç adım sonra Azrail beni nemli toprağa bırakıyor. Bacaklarımı aralarına diz çökebileceği şekilde açıyor, bakışları bedenimin üzerinde geziniyor.

Bana herhangi bir işaret vermeden, Famine öne doğru eğiliyor ve karnımın alt kısmına bir öpücük konduruyor. Kimden

Dudakları karnımda geziniyor. Ağzı karnımdaki yara izlerinde duraklıyor, adamlarının bana verdiği yara izlerinde.

"Beni affet," diyor, o kadar yumuşak ki neredeyse kaçıyorum.

Yutkunuyorum. Atlının herhangi bir hareketinden pişmanlık duyacağını düşünmemiştim.

Gözlerim onunkileri buldu. "Geçmişte kaldı."

Biraz doğruluyor ve yüzümü incelerken bir elini yaralarımın üzerine koyuyor. "Bence son derece cesursun," diyor, "merhametin de sıra dışı ve takdire şayan. Sana hayatımı iki kat daha fazla borçluyum ve bu az bir şey değil.

"Ve ne olursa olsun," diye ekliyor, "sen de güzelsin.

Aşırı derecede."

Tüm bu övgüler yüzünden yüzümün ısındığını hissediyorum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gözleri sabit bir şekilde benimkilerin üzerinde. "Çünkü sen bir insansın ve sanırım iltifatlardan benden çok daha fazla hoşlanıyorsun. Ve hangi dayanılmaz nedenden dolayı olursa olsun sana çok iltifat etmek istiyorum."

Kalbim yüksek sesle çarpmaya başladı.

"Şimdi," diyor, üzerime kapanırken dudaklarında sinsî bir gülümseme kıvrılıyor, "bu kadar yeter."

Dudaklarımı yeniden yakalayarak düşüncemi noktılıyor. Ağzı talepkâr ve öpücükle ilgili her şey samimi hissettiriyor.

Bacaklarımı ona doluyorum. Sert ve hazır, ama hemen sekse atlamak yerine, vücudumda aşağı doğru hareket etmeye başlıyor, giderken öpücükler yerleştiriyor.

Elleri göğüslerime gidiyor, başparmakları meme uçlarımda geziniyor.

Famine gittikçe daha aşağıya inerken bir ses çıkarıyorum - göbek deliğimi, leğen kemiğimi geçerek ...

Beni öpmeyi bırakıp bacaklarımı iyice açıyor. Sanırım daha önce benim ona hayran olduğum gibi o da bana bakıyor ve hayranlık duyuyor, ama sonra amıma doğru eğiliyor-

Siktir, bekle.

Onu saçlarından yakaladım. "Bunu yapmamalısın," diyorum, sesim soluğum kesilerek.

Tanrım, ona eski bir fahişeye seks yapmanın zor yanlarını anlatmalıyım. Bu anlaşmayı bozabilir.

"Neden olmasın?" Bu bir soru bile değil. Sözlerimin onu ikna etmeye yetmediği açık. Tekrar aşağı inmeye başladı.

"Bekle!" Onu bir kez daha durdurarak dışarı fırladım.

"Sakin bana birden utangaç olduğunu söyleme?" Bu düşünceyle çok eğlenmiş görünüyor.

Eğlenceli ve sabırsız.

Sekse hiç saygısı olmayan bir adam için, seks yapmaya çok hevesli.

Yutkunuyorum.

Tanrım, bunu nasıl ele almam gerekiyor? Müşterilerimin çoğu biliyor.

"Pek çok insanla birlikte oldum," diyorum.

Alakasını **a n l a m a m ı ş** gibi kaşlarını kaldırıyor. "Ve?"

Dudaklarımı yalıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Ne tür... hastalıklara sahip olabileceğimi bilmiyorum."

Çeşitli rahatsızlıklar geçirdim. Kalıcı bir şey olmadı ama bazen bu tür şeylerin ortadan kalkması illa ki yok olduğu anlamına gelmiyor.

Açlığın parmakları tenime vuruyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Yani senden bir şey kapacağımdan mı endişeleniyorsun?" diyor beni dikkatle inceleyerek.

Gururum yerlerde sürünüyor ama kendimi çok ama çok genç ve yetersiz hissederek başımı sallıyorum. Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum.

Kıtlık'ın parmakları içeri giriyor. "Benim için endişelenmen garip... dokunaklı, ama intikamcı Tanrı aşkına, lütfen şimdi amını öpebilir miyim?" Konuşurken bile geriye doğru eğiliyor ve onu tekrar saçlarından yakalamak zorunda kalıyorum.

Yüzünü bana doğru eğerken bile iç geçiriyor. "Şimdi ne olacak?"

"Ne dediğimi anlıyor musun?" Soruyorum çünkü anladığından emin değilim.

"Hastalıklara yakalanamam," der Azrail. "Şimdi, beni çözecek misin?"

Hastalık kapamaz.

Hastalık kapamaz.

Saçını serbest bırakıyorum.

Kıtlık kollarını iç baldırlarıma dayıyor. "Teşekkür ederim," diyor.

Sonra eğildi ve bana çok farklı bir öpücük verdi.

Bölüm 36

Kutsal Meryem Ana...

Neredeyse yerden havalanıyordum.

Birinin dudakları amıma değmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, beraberinde gelen keskin, neredeyse acı verecek kadar hassas hissi neredeyse unutmuştum.

Kıtlık'ın ağzı dış dudaklarımın üzerinde geziniyor, beni yiyip bitiriyor.

Bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum. Yine de ağızımdan kaçıyor. Karşılık olarak bana gülümsediğini hissediyorum.

Aman Tanrım.

Şaşkınlıkla tepemdeki karanlık gökyüzüne bakıyorum, Famine'le buraya nasıl geldiğimizi hatırlamaya çalışıyorum, yüzü göbeğime bastırılmış halde.

Düşman olmamız gerekiyordu, değil mi?

Düşmanların bunu yapacağını sanmıyorum.

Dili içime kayıyor ve bir çığlık atıyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve şükürler olsun ki hava çiselemeye başlıyor çünkü bu durum beni terletmeye başlıyor.

Dudakları bana karşı çalışırken Famine'in elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve sanırım beni -tüm beni- hissediyor. Ama sonra ağzı klitorisimin yolunu buluyor-

Ondan uzaklaşıyorum ya da en azından bunu deniyorum. Elleri kelepçeye dönüşüp beni yerime mıhlıyor.

"İşlerin çok ilginç bir hal almasını istemiyorsanız, kıvranmayı bırakmanızı öneririm," diyor.

Azrail'e bakmak için duraklıyorum. "İşler bundan daha ilginç hale gelebilir mi?" Soluk soluğa söylüyorum. Yani, mahşerin atlısı üzerime geliyor.

Kıtlık klitorisimi ısırarak karşılık veriyor ve kahretsin. Kıvraniyorum, hayatım buna bağlıymış gibi kıvraniyorum.

Azrail uzaklaşır. "Tehditleri yerine getirmekten nefret ederim," diyor.

Yalancı. Bu boku seviyor.

Etrafımızdaki zemin titremeye başladı.

"Neler oluyor?" Diyorum ki, Kıtlık'ın dikkati dağılmış. Doğrulamaya çalışıyorum ama atlı beni geri itiyor.

Bana hınzır bir gülümseme fırlatıyor. "Her zaman kendi iyiliğin için fazla meraklı oldun, değil mi?" diye dilini şaklatıyor. "Yaramaz insan."

Kafam tamamen karışmış bir halde ona bakarken göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

Ne olduğunu anlayamadan çığlık atıyorum. Ve sonra bana dokunuyor!

"Bu ne lan!" Neredeyse Famine'in elinden kurtuluyordum çünkü kızınız dün gece dersini almıştı: Başıma kötü bir şey gelmesini beklemek için etrafta dolanmayacağım.

Kıtlık gülüyor, sonra o şey bileğime dolanırken bile beni tekrar yere yapıştırıyor; bir an sonra başka bir gölgeli nesne diğer bileğime dolanıyor. İşte o zaman bunun Azrail'in bitkileri olduğunu anlıyorum.

Beni yerinde tutmak için kelimenin tam anlamıyla bitkiler yetiştirdi.

Famine bacaklarımın arasına uzandığı yerden gülmeye devam ediyor. "Gerçekten bunu insan gibi yapacağımı mı düşündün?"

Sözlerini noktalamak istercesine, iki sarmaşık daha ayak bileklerime dolanıyor.

Bu çok berbat.

"Cidden bitkilerini beni hareket etmekten alıkoymak için mi kullanıyorsun?" Ben de diyorum ki.

Tek tepkisi klitorisime bir çimdik daha atmak oluyor. Yine neredeyse dayanılmaz zevk patlamasından uzaklaşmaya çalışıyorum, ama bu sefer yerimde tutuluyorum.

Lanet olası çalılıklar tarafından.

Bu şimdiye kadarki en tuhaf durum olabilir ve ben pek çok tuhaf durumda bulundum.

"Sen sapık bir ucubesin," dedim ona.

"Shhh ..." Famine diyor ki, sesi içimde titreşiyor.

"Sapık bir kontrol manyağı," diye düzeltiyorum.

Parmağını içime sokarken bana bir öpücük daha konduruyor.

Yüce İsa.

Artık kaçamayacağıma göre, Famine beni parmaklarken ağzını acımasızca klitorisimin üzerinde ve dışında kesinlikle çıldırtıcı bir şekilde hareket ettiriyor.

Bu bir seferde çok fazla, ama olduğum yerde sıkışıp kaldım, kaçamıyorum.

"Famine-Famine-" diye inledim, "Lütfen-lütfen-lütfen..."

İçime bir parmak daha sokuyor ve-

Şiddetli bir orgazm içimden geçerken ona doğru eğilip nefessiz bir çığlık atıyorum. Orgazm uzadıkça uzuyor ve Azrail'in ağzı her zaman üzerimde.

Orgazmım bittikten sonra bile elini bırakmadı.

"Dur, dur!" Yalvarıyorum. "Lütfen." Doruk noktamdan titriyorum. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

İsteksizce kendini itiyor ve gövdelerimiz birbiriyle aynı hizaya gelene kadar vücudumda ilerliyor.

Aletin kalçama sertçe bastırdığını hissediyorum ve artık Atlantik kadar ıslak olduğum için içine sokacağını düşünüyorum, ama bunun yerine bana bakmayı, yüz ifademi içmeyi seçiyor.

Saçımı geriye doğru tarıyor. "Uslu duracak mısınız?" "Sen neden bahsediyorsun ki?" Diyorum, sesim hala nefes nefese.

Başını eğerek yüz ifademi biraz daha inceliyor. "Hmmm," diye düşünürken yanağıma dokunuyor, "belki de sana daha fazla eziyet etmeliyim. Sana eziyet etmeyi çok seviyorum ..." Aşağı doğru inmeye başladı.

"Bekle, bekle!" Yüce Tanrım.

Duraklıyor, bakışları tekrar bana kayıyor. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

Kıtlık daha önce hareket etmiyordu, ama şimdi tamamen hareketsiz görünüyor. Tereddüt ettiğini görebiliyorum ve tamamen tahrik olmuş bir adamın, kendisine dokunmak için yalvaran bir kadını düşünmesine neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Sonra, sözsüz bir şekilde, o sarmaşık canavarların üzerimdeki hakimiyetlerini bırakmalarına izin veriyor.

Kıtlık geri çekiliyor gibi görünürken bileklerimi döndürerek doğruluyorum. Her zamanki gibi arkasına yaslanıp insanların ona hizmet etmesini beklemiyor. Aksine, sanki benden bunu istemeyi kendine yediremiyormuş gibi biraz uzak duruyor.

Atlı buna alışık değil. İstediklerini almaya ve kendisinden bir şeyler alınmasına alışkındır ama birinin ona herhangi bir amaç gütmenden bir şey vermesine izin vermek? Bu biraz çaba gerektiriyor gibi görünüyor.

Diz çöktüğü yere doğru sinsice ilerliyorum. Ellerimi yavaşça omuzlarına koyuyorum.

"Uzan," diyorum usulca.

Kimseye boyun eğmeyen adam, gözleri bana biraz güvensizce baksa da, şimdi emirlerimi şikayet etmeden yerine getiriyor.

Ellerimi kalçalarının üzerinde gezdiriyorum, kasları dokunuşumun altında gerildiğinde biraz gülümsüyorum.

Bacaklarına biraz masaj yaparak, "Gevşe, bu eğlenceli olacak," diyorum.

Bacaklarının arasına geçip sikinin önünde diz çöküyorum. Kirin saçlarımdan ve boynumdan aşağı kaydığını hissedebiliyorum. Bu alıştığımdan çok daha ilkel bir his. Ama bu durumda, farklı olmak iyidir.

Famine'in aleti kışkırtıcı bir şekilde yakın ve bir an için gerilimin uzamasına izin veriyorum.

Bakışlarım Azrail'inkilerle buluşuyor ve hava neredeyse onun sinirleriyle çatırdıyor.

Eğiliyorum, sıcak nefesim ereksiyonunun üzerinde dolaşıyor. Tepki olarak, sarsılıyor.

Gülümsüyorum.

"Küçük çiçek, bana bakışına bakılırsa, endişelenmem gerektiğini hissediyorum-"

O daha düşüncesini tamamlayamadan ağzımı onun etrafına doluyorum, elim sikinin dibine gidiyor.

Açlık bir nefes tıslar.

Kendine gelmesi için ona bir an bile vermedim. Ağzım onu çalıştırmaya başladı, yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı.

Cehennem kadar seksi bir inilti çıkarıyor.

Kıtlık haklıydı elbette. Endişelenmeli. Onun seksi tekrar düşünmesini sağlayacağım. Tamamen ve bütünüyle.

Onunla işim bittiğinde benim olacak.

Dilimi sikinin hassas başının etrafında döndürmekten, taşaklarını avuçlamaya, hatta parmağımı kıkına bastırmaya kadar elimdeki her numarayı kullanıyorum - ki bu sonuncusu bana karşı sarsılmasına neden oluyor.

"Yüce Tanrım," diye yemin ediyor, "bu nasıl bir büyücülük?"

Onu görmezden gelme sırası bende, çabalarımı ikiye katlıyorum, ağzım ve elim onu çalıştırıyor.

Yanıt olarak iniliyor, kasları kasılıyor. Elleri saçlarımın arasına giriyor ve beni tutuyormuş gibi kavlıyor.

Boştaki elimle taşaklarını tekrar avuçluyorum.

Kalçaları titriyor ve siki ağzımın içinde seğiriyor. "Yüce Tanrım, durman gerek."

Um, görmezden gel.

"Ana-" Sesi sertleşiyor, siki bana karşı seğirmeye devam ediyor.

Görmezden gel.

"Eğer işlerin ilerlemesini istiyorsan... İsa... dur..."

Bana hiç merhamet göstermedi. Ben de karşılığını vereceğim. Ağzımı onun üzerinde kaydırmaya devam ediyorum, elim şaftının tabanını pompalıyor.

"Kahretsin, çiçek-" Famine'in saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve sonra orgazm olmaya başlarken bana doğru itiyor.

Sonra onun tadına bakıyorum, döllerini boğazımdan aşağı kaymadan önce bir anlığına ağzımı dolduruyor. Tekrar ve tekrar bana karşı pistonlar ve ben onu kurutuyorum, beni nazikçe uzaklaştırana kadar onu çalıştırıyorum.

"Merhamet edin," diyor, puslu gözleri benimkilerle buluşuyor. Yanakları kızarmış ve iyice sikilmiş görünüyor.

Altımda kasları gevşedi.

Ona çok kötü, çok gururlu bir gülümseme gösterdim. Aslında bana merhamet için yalvardı. Bu sözleri kesinlikle tekrar duymak istiyorum.

Ve sırf onun zevkini görmek uğruna onu yeniden iyi hissettirmek istiyorum.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Beni kendine doğru çekti, sonra kulağıma nefes verdi, "Ho-ly shit."

"Ve bunca zamandır bunu yaşıyor olabileceğinizi düşünmek," diyorum alaycı bir şekilde.

Uzun bir duraklama olur ve ardından Famine şaşkın bir kahkaha atar. "Küçük çiçek, sen belki de benden bile daha sinsisin."

Gözleri zevkle parlıyor. Elini sırtımda gezdiriyor, tenimi hissetmekten zevk alıyor gibi görünüyor. Ama sonra dokunuşu duruyor. Biraz aşağı iniyor, sonra yukarı çıkıyor.

İlk kez fark ettiği şeyin farkında olarak ona karşı sertleşiyorum.

"Ana."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor.

"Bunlar ne?" Famine parmaklarını sırtımı boydan boya geçen çizgilerin üzerinde gezdirerek soruyor.

Beni birçok kez çıplak gördü ama sırtıma hiç bakmadı.

"Yara izleri."

"Yara izleri," diye tekrarlıyor sakince. Fazla sakince.

"Neyden?"

Bu konuşmayı istediğimden çok daha fazla yaptım. Çoğu erkek, sağ olsunlar, hizmetlerim için para ödüyor olsalar bile yastık sohbeti için dürüst bir girişimde bulunurlar. Bu yüzden sorular soruyorlar.

"Teyzemin özellikle düşkün olduğu at kırbacı."

"Teyzen sana bunu mu yaptı?" diyor hayretle.

Başımı sallıyorum.

Yara izlerine bakabilmek için beni biraz hareket ettiriyor. Gördüğü her şey onu daha da dikleştiriyor.

Kendimi hareket ettirmeye başlıyorum ama o beni yerimde tutuyor, sırtımı inceliyor.

"Düzinelerce yara izi var," diyor dehşete düşmüş bir halde.

İçinde böyle bir şeyden rahatsız olacak bir şey olduğunu düşünmemiştim. Her zaman insanlara daha kötüsünü yapıyor.

"Farkındayım." Derim yarılırken oluşan keskin, kesici yanığı ve yaralar iyileşirken günlerce süren sert, kalıcı acıyı çok net hatırlıyorum.

"Neden sana vursun ki?" diyor. Famine genelde öfkesini belli etmez ama şimdi sesinde bunu duyuyorum.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Değişiyordu. Bazen ev işlerimi yapmayı unuttuğum içindi. Bazen çok yavaş ya da çok tembel olduğum içindi. Bazen hoşuna gitmeyen bir şey söylerdim, bazen de ona sadece bir bakış atardım."

"Bir bakış," diye tekrarlıyor Famine. Anlam veremiyormuş gibi bana bakıyor. "Ve sen hala onunla mı yaşıyorsun?"

"Çocuktum," diyorum biraz savunmacı bir tavırla. "Gidecek başka yerim yoktu."

"Başka bir yer daha iyi olurdu."

Ona küçümseyici bir bakış attım. "Hiç güçsüz olmamış bir adam gibi konuştun."

"Güçsüz kaldım."

Nefesim kesildi. Tabii ya. Nasıl unuttum bilmiyorum.

Yara izlerimi biraz daha takip ediyor. "Ve neden senin türünden nefret ettiğimi merak ediyorsun."

Boğazım çalışıyor. Söylediği şey korkunç ama nefretini hissetmiyorum; şu anda empatisini hissediyorum. Acımı anlayan bir kişi varsa, o da o olurdu.

"Bunu sana söylememeliyim," diye itiraf ediyorum, "ama bazen... bazen -Tanrım bu sapıkça bir şey- bazen senin ve diğer atlıların bizi öldürmesine gerçekten minnettar oluyorum."

Kıtlık durgunlaşıyor, o sinir bozucu yeşil gözler beni izliyor.

Belki de hiçbir şey söylememeliydim. Hepimizi yok ederek iyi bir şey yaptığına inandırmak istemiyorum onu.

Şakaklarımı ovuyorum, kendimi açıklamam gerektiğini hissediyorum. "Bana ve benim gibilere yapılanları düşündüğümde, gördüğüm her kötü davranışı düşündüğümde - pişmanlık duymadan veya bir saniye bile düşünmeden yapılan eylemler - bazen insan doğasında temelde yanlış bir şeyler varmış gibi geliyor. Birbirimize karşı neden bu kadar nefret dolu olabildiğimizi anlamıyorum."

Konuşurken utanç duyuyorum, ama sonra -sözlerimin ardından- sanki üzerimdeki yükü atmışım gibi bir hafiflik hissediyorum.

"Neden bana söylemedin?" Açlık sorar.

"Bazen insanlardan en az senin kadar nefret ettiğimi mi?" Dedim. "Öyle mi yapmam gerekiyordu? Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Bana bakışı açıkça evet, olurdu diyor.

Uzun bir duraklama olur. Sonunda Azrail, "Madem böyle hissediyorsun, o zaman neden öldürdüğümde üzülüyorsun?" der.

Boş bir kahkaha atar. "İnsanlıktan her zaman nefret etmiyorum.

Ve kötü şeyler yapan insanlar bile her zaman kötü değildir."

Famine bana inanmaz bir bakış attı. "Teyzen ve seni bana verecek olan kadın gibi."

"Elvita," dedim.

"Onun da adının da canı cehenneme," diyor Famine. "Birini bir un çuvalı ya da bir şamdanmış gibi veremezsin. Sen bir insansın."

Atlı, insanların doğuştan gelen bir değeri olduğunu söylediğinin farkında mı? Bu yeni bir şey.

"Ve birini rutin olarak dövüp hala onu seviyormuş gibi davranamazsınız" diye devam ediyor.

"Bunu bilmiyorsun," diyorum, sesim fısıltı gibi çıkıyor çünkü gerçek ve derin bir şeye değindi. "O kadar da siyah ve beyaz değil."

"Ciddi misin sen?" diyor inanmayarak. "Sana zarar veren insanlardan bahsediyoruz Ana. Nasıl olur da onları savunmaya kalkarsın?" Famine benim adıma öfkeli görünüyor.

"Kimse bana ev vermezken onlar bana ev verdi," diyorum.

"Ben olsam verirdim," diyor.

"Tüm kasabamı öldüren adamla gün batımına doğru yola çıkmadığım için pişman mı olmalıyım?"

"Onlar bir çocuğu istismar eden pisliklerdi ve Ben."

Kelimeler ağzından çıktığı anda çenesi bir sıkılıp bir açılıyor.

Onunla biraz daha tartışmak için ağzımı açtığımda ayağa kalkıyor ve bu sırada beni kucaklıyor. "Bu kadar yeter," diyor beni malikânenin kendi odalarının olduğu kanadına doğru götürürken. "O amcığını tekrar tatmak istiyorum ve lanet olsun sana, sırf o kurnaz ağzını tekrar sikime değdirmek için ne tavizler verirdim."

İmtiyazlar mı? İşte bu ilgimi çekti. Belki yine de insanlığı kurtarmak için bir fırsatım olur.

Tüm kan dökülmelerine son verecek bir oral seks. Bunun çağrışımını gerçekten seviyorum.

Bölüm 37

Ertesi sabah geç saatlerde, bana ait olmayan bir yatakta uyandım. Nerede olduğumu düşünmek için biraz zamanım olduğuna göre, bu o kadar da garip değil.

Kıtlık'ın odası. Heitor'un evi.

Ayağa kalktığımda dudaklarımın şiştiğini, kıyafetlerimin olmadığını, saçlarımın darmadağın olduğunu ve başımın

-

Lanet olsun, kim bilir ne zamandır başım bu kadar ağrıyamıştı.

Bir an sonra mide bulantısı ortaya çıkar.

Banyoda süslü bir tuvalet var ama başka bir şehirde de olabilir, çok uzakta. Yatağın yanında dekoratif bir vazo var.

Bu kadar yeter.

Midem son on iki saat içinde yediğim ve içtiğim her şeyi kusmaya başlamadan önce çırılçıplak ona doğru koşmaya ancak zaman bulabiliyorum.

Öğürürken, dün gece tüm korkunç ayrıntılarıyla aklıma geliyor.

Ve oh, korkunçtu.

Seramik vazoyu kendime doğru tutuyorum ve tekrar fırlıyorum, ancak bu sefer alkolden mi yoksa kötü, kötü seçimlerimin anısından mı emin değilim.

Famine'in tenime dokunuşunu, dudaklarını amıma bastırışını hâlâ hissedebiliyorum.

Beni yemesine izin verdim. Yüce Tanrım. Mahşerin atlısının beni yemesine izin verdim.

Hatırladıkça yüzümün kızardığını hissediyorum. Ben, profesyonel fahişe, yüzüm kızarıyor, hem de oral yoldan.

Ama Tanrı merhamet etsin, ben de keyif almıştım. Ve sonra çok acı verici gerçek konuşmamız oldu. Yaralarımı gördü, benim adıma kızdı.

Titrek bir nefes aldım. Benim adıma gerçekten kızgın olan biri var mıydı? Genelevdeki arkadaşlarım vardı -özellikle Izabel dayak olayını biliyordu ve teyzeme bir iki kez küfretmişti. Ama onun öfkesi bile hiçbir zaman Famine'inki kadar derin ve ağır olmamıştı. Dün gece bana daha iyisini hak ediyormuşum gibi baktı, sanki elinden gelse zamanda geriye gidip acımı silecek ya da buna sebep olanları cezalandıracakmış gibi.

Ve yardım edemem ama... etkilendim. Çok etkilendim.

Bu son derece sorunlu bir durum çünkü Famine ile aramdaki her şeyin eski haline dönmesi gerekiyordu. Anlaşmamız böyleydi.

Bu yüzden aramızdaki şeyler değişmiş gibi onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Tekrar hastalanmayacağıma inandığımda, şifonyere doğru ilerliyorum ve üst çekmecedен allık renginde ince bir elbise çıkarıyorum.

Yatağımın yanında yarısı dolu bir sürahi su ve biraz bayat ekmek duruyor ve bu manzara karşısında boğazım düğümleniyor.

Kıtlık bunu benim için mi bıraktı? Karnımda sıcaklık yayılıyor.

Dur o, Ana. O sadece a otoriter pislik o isteksizce arkadaş olduğun.

... Çıkarları olan arkadaşlar.

Hepsi bu kadar.

Ekmeği yiyorum ve suyun çoğunu içiyorum ve sonra midem bulana bulana Kıtlık'ın yatağına geri dönüyorum.

Ama gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm, gecenin geri kalanında bu yatakta yaptıklarımızın anıları oluyor. Seks yok ama

Her şey ona kadar.

En azından seks olduğunu sanmıyorum... Sonlara doğru işler biraz bulanıklaştı.

Famine'in maharetli ellerinin ve tenime değen o acımasız ağzının hatırasının şehvetimi yeniden uyandırmasına yardımcı olmuyor.

Yarın her şey eski haline dönecek mi? Ben sormuştum.

Salak, salak, salak.

Zihnim o anıları asla temizleyemeyecek. Ve temizlenene kadar da aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Sonunda, Kıtık benim için geliyor.

Koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum. Attığı her adımda kalbim hızlanıyor. Ayak sesleri odasının önünde duraklıyor ve sonra kapı açılıyor.

Sırtım kapıya dönük, kendi üzerime kıvrılmış olsam da atının gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor.

Sonra yine o ayak sesleri. Nabzım kulaklarımda atıyor ve endişeden ve heyecanın en kötüsünden midem bulanıyor. Oh, ve meşru mide bulantısı. O da var.

Sarhoş olmak kesinlikle abartılıyor.

Kıtık yataktan bir metre uzakta durur.

"Ne var yanlış ile Sen?" Onunderin ses tüylerim diken diken oluyor.

Tanrım, berbat biri.

Ayrıca her şeyin eski haline dönmesi konusunda da hiçbir sorun yaşamıyor.

Yüzümü yastığıma gömdüm.

Akşamdan kalmalığı biliyor mu ki? Eğer bilmiyorsa, açıklayacak enerjim olduğundan emin değilim.

Ayrıca sesinin yanaklarımı ısıtmasından ve baş ağrımın şakağıma vurmasından da nefret ediyorum.

"Her şey," diye mırıldanıyorum, battanileri kendime doğru çekerek. "Son yirmi dört saati unutmak istiyorum."

"Bunun için daha fazla alkol gerekir."

İnledim. "Bir daha asla," diye mırıldanıyorum. Tüm o farklı likörlerin hatırası bile öğürmemeye neden oluyor.

Kıtlık devam ediyor için stand Orada. "Are
senin "Seni yakaladığım için pişman
mıyım?"

"Bir süre önce yakalandılar," diyorum.

"Ve?"

Ve?

Azrail'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Ve ne?"

Famine bana tuhaf tuhaf bakıyor ama sözlerimden mi yoksa beni bu kadar hasta gördüğünden mi bilemiyorum. Yatağın yanına çömeliyor ve elini uzatıp tenime dokunuyor. Bunu yaptığı anda dün geceye geri dönüyorum.

Karışık kollar, karışık bacaklar, göğüslerimden aşağı ve kalçalarımın arasına öpücükleri...

O anıları uzaklaştırmak için sakın bir nefes almam gerekiyor.

"Biz... seks yaptık mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Hatırlamıyor musun?"

"Dün gecenin çoğunu hatırlıyorum..." İkimizin de işlerin kontrolden çıkmasına izin verdiğimiz bilecek kadar.

Yüzünü buruşturuyor ama gitmiyor. Azrail'in bakışları yüzümde geziniyor, tüm ifadesi özlem dolu. Buna karşılık, midemin çok ilkel bir şekilde sıkıştığını hissediyorum.

Parmak eklemlerini yanağıma sürtüyor, bu hareket acı verecek kadar nazik.

"Ne?" Sonunda söyledim.

Kıtlık başını sallıyor, sonra boş su sürahime doğru yürüyor. "Daha ister misin? İnsanların bu şeylerden saçma miktarlarda istediğini biliyorum..."

Karnım zonkluyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim biraz kısık çıkıyor.

O yeşil gözleri bana doğru kayıyor. Şu anda olması gerektiği kadar kayıtsız görünmüyorlar. "Bu bir numara mı?"

soru?"

Azrail'in üzerime titremesini istemiyorum. Bu aklıma ve kalbime garip şeyler yapıyor.

"Dün gece bir anlaşma yaptık-"

Famine sürahiyi tekrar yerine koyar. "İyi," diyor, umursamaz görünüyor. Başını içine kustuğum vazoya doğru çeviriyor ve burnunu kırıştırıyor. "Kendi başının çaresine bakmana izin vereceğim. İhtiyacın olanı al ve bir saat içinde benimle malikânenin önünde buluş."

Ben temizlenirken Kıtlık mesafesini koruyor ve bir yandan bunun için saçma bir şekilde minnettarım, ama diğer yandan

... Bilmiyorum. Onun yokluğu içimde var olduğunu bilmediğim bir boşluk açmış gibi hissettiriyor ve bu beni huzursuz ediyor. Ve bu da beni kendime kızdırıyor.

"Aptal kız," diye mırıldandım. Önemsemişim için aptal ve onu uzaklaştırdığım için aptal.

Başım hâlâ ağrıyor ve midem hâlâ huzursuz.
Ata binmek eğlenceli olmalı.

Yanımda götürmek istediğim birkaç eşyayı topluyorum - aralarında Rocha'nın hançeri de var, çünkü siktir et o herifi. Onları dolapta bulduğum bir çantaya tikiştiriyorum.

Famine'in eski odalarından çıkıp avluyu geçiyorum. Yerde dün gecedan kalma giysi kalıntıları yatıyor. Bakışlarım ona kayıyor ve karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Bunu düşünmeyi bırak Anna.

Ana binaya giriyorum ve neredeyse geri çıkıyorum. İçerideki bitkiler coşmuş, neredeyse odayı yutacak hale gelmiş. Geldiğim yöne dönüp bakıyorum ve ilk kez dışarıda da avludaki bitkilerin şiştiğini ve alanın çoğunu ele geçirdiğini fark ediyorum.

Bir kez daha odaya dönüp derin bir nefes alıyorum.

Burada hiç ölü yok. Sorun yok.

Bu toparlayıcı düşünceyle, bitki örtüsünün arasından dirsekleyerek ilerliyorum, saçlarım uzanmış bir çiftte takılıyor

şubeler.

Ön bahçeye vardığımda Famine beni bekliyor, atı eyerlenmiş ve hazır. Söze gerek duymadan elimdeki çantayı alıyor ve atına bağlıyor.

Midemi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak arkasından gidiyorum.

Azrail bana döndü. "Gitmeden önce..."

Cümlesini bitirmesini bekliyorum. Onun yerine elini uzatıyor ve avucunu ayaklarıma doğru uzatıyor.

Tenim karıncalanıyor ve Famine'in büyüünün etrafımızda ortaya çıktığını hissedebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Yaramazlık yapıyorum," diyor.

Famine'in normal davranışlarını gördükten sonra, yaramazlığın neye benzediğini hayal bile edemiyorum. Bildiğim tek şey kesinlikle korkmam gerektiği.

Ama ben değilim. Tüm acımasızlığına rağmen, bu adamın bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Bunu açıklayamayacağım bir kesinlikte biliyorum.

Ayaklarımda dibindeki nemli toprak kayıyor. İçinden küçük yeşil bir filiz yükseliyor. Gözlerimin önünde büyümesini, dalların tırmanmasını, birkaçının bacağıma dolanmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Bitkiden yapraklar ve dikenler filizleniyor.

"Sonunda öleceğim yer burası mı?" Diyorum, sesim eşit.

"Bu kadar dramatik olma, küçük çiçek. Sana zaten söyledim, seni öldürmeye niyetim yok."

Bitki büyürken bile tek bir diken bile batmıyor bana, yine de bir sevgili gibi bedenime sarılmaya başlıyor. Birkaç dakika içinde etrafımda bir gül ağacının canlanmasını şaşkınlıkla izliyorum. İçinden tek bir tomurcuk filizleniyor.

Tomurcuk büyürken ona bakıyorum, sonra patlayarak açılıyor ve

Lavanta gülünün narin, dumanlı yaprakları.

Gördüğümde uyuşuyorum.

Kıtlık, yollarımız ilk kesiştiğinde de aynı çiçeği yetiştirmişti. Ve şimdi yine yetiştirdi.

Gülü bitkiden koparır, dikenlerini çıkarır. Elini gül fidanının üzerinde gezdirir. "Çok güzel olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor bitkiye, "ama onu bırakmalısın."

Sanki anlamış gibi, gül fidanı kendini benden kurtarıyor.

Tam bitkiden uzaklaşırken, Famine gülü bana uzatıyor.

"Neden?" Gülü ondan alarak soruyorum. Neden köyümü yok ettikten sonra bu gülü benim için yetiştirdi ve neden bugün yine benim için yetiştirdi? İçimi kurcalayan o tuhaf, rastgele şeylerden biriydi bu.

"Çünkü senin yanındayken," diyor, "gücümü yok etmek yerine yaratmak için kullanmak gibi tuhaf bir dürtü hissediyorum."

São Paulo'ya dönmüyoruz ve bunun için saçma bir şekilde minnettarım. Buradan bile havadaki çürümenin kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Bu kadar büyük bir şehirde ölümün neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum.

Tamamen kaçtığımızdan değil. Heitor şehrin kenar mahallelerinde yaşamış olabilir, ancak São Paulo'nun katıksız yayılımı, çalılara ve ağaçlara sarılmış cesetlerin yanından kilometrelerce geçmemiz anlamına geliyor.

"Acı çekiyorlar mıydı?" Ben sordum.

Famine'den acımasız bir yanıt bekliyorum. Onun yerine "Çabuk oldu." diyor.

"Neden onları bu şekilde öldürüyorsun?" diye sordum. Artık biliyorum ki açlık, bitkileri olduğu kadar insanı da kolayca kurutabilir.

"Tercih, çoğunlukla."

Tek söylediği bu. Sanki bugün, her zaman yaptığı gibi yaptıklarının tadını çıkarmıyor. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Umutlu hissetmek çok kolay, sanki kötü bir adamı her seferinde bir oral seksle değiştirebilecek güce sahipmişim gibi.

Yine de söyleyeyim, benim oral seksim dönüştürücüdür.

Yola çıktıktan kilometrelerce sonra arazi harabeye dönüyor. Ölü mısır sapları kahverengi, kırılğan yığınlar halinde birbirlerine yaslanmış. Portakal ağaçlarının bulunduğu tarlalar tamamen kurumuş.

Genellikle bu bitkiler biz yanlarından geçene kadar ölmezler ama bugün ufka baktığımda yıkımın görebildiğim kadar uzandığını görüyorum.

Ekinlerle de bitmiyor. Başka bir şehirden geçiyoruz ve yolda o kadar çok ceset var ki, Famine onların arasından geçmek zorunda kalıyor. Bu cesetlerin çoğunun yanında değerli eşyalarla dolu römorklar var. Atlıdan önce São Paulo'dan kaçan insan dalgasının en azından bir kısmını gördüğümüzü geç de olsa fark ediyorum.

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" Kokuya karşı burnumu kapatarak soruyorum.

Son zamanlarda değil, orası kesin.

Boğazından bir ses çıkarıyor. "Heitor'la yüzleştikten sonra kendimi biraz kaptırdım."

Kendinizi biraz kaptırdınız mı? En hafif tabirle.

Ama uyuşturucu baronundan bahsedilince, aklım Famine'le hayatlarımız için savaştığımız o uğursuz geceye geri dönüyor. Atlının parçalanmış bedenini şimdi bile görebiliyorum ve bu düşünce göğsümü sıkıyor.

Bu anı da beni başka bir anıya götürüyor: Kıtık'ın benim için savaştığını, beni savunduğunu görüyorum.

Şu anda düşünmem gereken şey bu değil. Onca ölünün arasında şu anda bunu düşünüyor olmam bile bana yanlış geliyor.

Tüm bunlar yanlış geliyor.

Uyandığım andan beri yanlış hissediyorum. Karnımdaki hafiflik, pişmanlık duymam gereken ama duymadığım yakınlık. Ya da daha önce hiç dokunulmamış bir bakireymişim gibi her parçamın onun her parçasına baskı yaptığının farkındayım. Ve şimdi bu - kendi yaptığı bir mezarlıktan geçerken Azrail'e karşı yumuşak düşünceler beslemek.

Bu pek çok açıdan yanlış.

Bu düşünceler kafamda dönüp durmazken, zihnim dün geceye ve bana bakışına geri dönüyor. Bana dokunuşuna. Tadıma bakışı.

Hatırladıkça, midemde aynı çarpınma hissini duyuyorum. Mide bulantımın son izlerini de gölgede bırakıyor. İlk defa bunu gerçekten not ediyorum.

Arzu değil, gerçi o da var.

En son böyle hissettiğimde, beni sevdiğini söyleyen ve kalbimi kırıp düzgün bir kadınla evlenmeden önce aptalca benimle evleneceğine inandığım çiftlik sahibi Martim ile birlikteydim.

Aman Tanrım.

Aslında o zaman anladım.

Memelerimi ve göt deliğimi de sik. Bu psikopata aşık oluyorum.

Bölüm 38

Farkındalığı geri getirmeye çalışıyorum.

Kıtlık gerçekten iyi bir sevgiliydi.

Sadece merak ediyorsunuz ve gerçek bir cinsel ilişkiye girmeyeli çok uzun zaman oldu.

Aklı başında hiç kimse tüm şehirleri yok eden bir adama aşık olmaz.

"Neyin var?" Famine arkamdan soruyor.

Elbette atlı, kendi hislerimi fark ettiğim anda bir şeylerin ters gittiğini fark edecekti.

"Bir şey yok," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Neden böyle bir soru soruyorsun ki?"

Uzun bir duraklama olur, sonra aniden Famine atını durdurur.

Hayır-hayır-hayır-hayır-hayır

Azrail çenemi tutup beni kendisine doğru çeviriyor.

"Ne yapıyorsunuz? Neden durduk?" Gözlerim çevremizde geziniyor.

"Bana bak."

Neredeyse tartışacaktım ama bu daha da şüphe uyandırıcı olurdu. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorluyorum.

"Ne?" İnatla söylüyorum.

Görmüyorum. Daha yeni fark ettiğim şeyi görmeyin.

Bakışları daralıyor. "Küçük çiçek, bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Bana şimdi söyleyebilirsin ya da ben kendi başıma çözebilirim, ama sana söz veriyorum: Bunu çözeceğim."

Midem bulanıyor. Eğer Famine dans etmekte, öpüşmekte ya da oral yapmakta olduğu kadar insanların zihinlerini okumakta da iyiye, dün geceki yeminimize rağmen aramızdaki şeylerin değiştiğini hemen anlayacaktır.

"Ben... sadece kendimi iyi hissetmiyorum." "Hayır," diyor basitçe.

Lanet olsun ona.

"Şimdi de yalancı olduğumu mu düşünüyorsun?" Suçluyorum.

"Yalancı olduğumu biliyorum." Bir anda çenemi serbest bıraktı. "Ama düşüncelerini kendine sakla. Yakında onları öğreneceğim."

Bu yeni vahiy mideme bir taş gibi oturdu.

Atlıya aşık olmak.

Aşık olmak istemiyorum. Sevdığım herkes ya öldü ya da beni incitti ve sonra da öldü. Ailem, teyzem, hatta Elvita.

Ve tabii bir de daha önce aşık olduğum ve kıyamet kadar sorunsuz geçen bir olay vardı.

Martim benimle tanıştığında yirmi yaşına yeni basmıştı. Zaten birkaç yıldır genelevde çalışıyordum ama çiftlik sahibiyle ilk tanıştığımda birçok açıdan hâlâ genç ve toydum.

Bacak bacak üstüne atmıştı ama kibar gözleri ve nazik bir gülümsemesi vardı ve beni asla aletini sokacağı bir fahişe olarak görmüyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin parasını arkadaşları ödedi ama daha sonra kendisi için geri geldi.

Diğer kızlar müşterilere kanmamam konusunda beni uyarmışlardı. Birçoğu geçmişte bedava seks isteyen ya da kurtarıcı kompleksi olan erkekler tarafından yakılmıştı. Ama doğal olarak ben farklı olduğumu düşünüyordum ve Martim'in de farklı olduğunu düşünüyordum.

Kısa hikaye: Değildi.

Ailesi beni sevdiğini öğrenince onu evlatlıktan reddetmekle tehdit etti. Aile yok, çiftlik yok, dikkat yok.

tüm hayatı boyunca hazırlandığı geleceği. Kaybedeceği şey buydu. Bana anlatırken gözleri yaşarmıştı. Sanırım anlayacağımı düşünmüştü.

Anladığım tek şey, dünyanın sizi düştüğünüzde tekmelemeyi sevdiğiydi.

Bir yıldan kısa bir süre sonra Martim saygın bir kadınla evlendi. Ve tam kırılan kalbimin kendini onardığını düşündüğüm anda, yeniden kırıldı.

Düğünden kısa bir süre sonra Martim beni genelevde ziyaret etmeye çalıştı, ama dünyadaki tüm para için bana tekrar dokunmasına izin vermezdim ve Boyalı Melek'te başka kimseyle yatmak istemiyor gibi görünüyordu. Yani bu kadar.

Martim'in anısına eşlik eden acı artık eski halinin sadece bir gölgesi. Ne yazık ki, hissettiğim yeni bir duygu var: panik.

Tekrar aşık olmak istemiyorum. Hem de Azrail'e.

"Bir yolunu bulacağım." Famine'in nefesi kulağımı gıdıklıyor. Vay anasını.

"Duracak mısın?" Diyorum. "Anlayacak bir şey yok."

"Yalancı."

Haklı olmasından ve bu kadar zeki olmasından nefret ediyorum. Büyük olasılıkla atlı bu akşama kadar sırrımı öğrenmekle kalmayacak, bunu yaparken kırılğan küçük kalbimi de un ufak etmeyi başaracak.

Çünkü benim şansım böyle.

Kıtlık bizi açıkça terk edilmiş bir eve yönlendirdiğinde güneş batıyor.

Harap yapıya bakıyorum. "Ben de bir daha böyle bir yerde kalmak istemezsin sanıyordum."

"Dışarıda uyumayı mı tercih edersin?" diye soruyor, parmakları elbisemin ıslak olduğu belli olan kumaşını birbirine sürterek. Bütün gün aralıklarla yağmur yağdı.

"Havayı her zaman düzeltebilirsin."

Alaycı bir ses çıkarır. "Tabii ki sırf kendini daha rahat hissetmek için benden havayı değiştirmemi isteyeceksin."

"Aman Tanrım, Famine, memelerini sakinleştir." "Ben-"

"Sana bir şey yaptırmaya alışmıyorum. Sadece son terk edilmiş evde durduğumuzda dünyanın en büyük tıslamasını yaptığını hatırlatıyorum," diyorum.

"İşgal altındaki bir evde durduğumuzda da aynı derecede büyük bir tıslama çıkardın" diye yanıtlıyor.

Kekeledim. "Evet, çünkü bir kadını ldrecektin." "Ben de seni terk edilmiş bir eve getirdim" diyor.

Yavaşça, önümüzdeki binayı işaret ederek.

Humph.

"Peki," diyorum isteksizce. "Demek istediğini anladım."

Atını neredeyse n kapıya kadar götürdükten sonra atını durduruyor ve attan iniyor. Bir süre sonra attan inip onu içeri kadar takip ediyorum.

Kaldığımız son terk edilmiş evin aksine, bu ev nispeten çok daha iyi durumda. Evin hemen arka tarafında bir el pompası kuyusu bile var. Evin içinde başka gezginlerin kaldığına dair işaretler de var. Kullanılmış kibritler, sigara izmaritleri, yıpranmış bir kitap, birkaç boş içki şişesi ve birinin geride bıraktığı toprak bir kandil.

Famine arkasını dönüyor, bakışları benimkileri buluyor. Bir an sonra gözleri göğsüme dalıyor. Gl rengi elbisemin sırlıklam olduğunu ve gğslerime mükemmel bir şekilde oturduğunu geç de olsa fark ediyorum. Azrail'in şu anda baktığı gğsler.

Sanki dün gece hiç bitmemiş gibi. Famine'in açlığını görebiliyorum; benimkiyle eşleşiyor.

Büyük bir çaba harcıyor gibi görünüyor ama sonunda bakışlarını ayırıyor, nefes verirken gözleri ağır bir şekilde benimkilere iniyor.

Yüz ifadesi, bunun düşündüğümden daha zor olacağını söylüyor gibi. Ya da belki bunlar benim kendi dşncelerimdir.

Atlı yanımdan geçip dışarıya doğru ilerliyor.

"Neden atını içeri getirmiyorsun?" Arkasından sesleniyorum. Bir atın buraya ne yapabileceği kimsenin umurunda değil.

Azrail elinde birkaç çuval ve tırpanıyla geri gelir. Silahını yere atar, metal takırdayarak yerde kayar. "Bu küflü, daracık yere katlanmasını mı istiyorsun? Kötü olabilirim ama o kadar da kötü değilim."

Ona komik bir bakış attım. "Çok tuhafsın."

İnandığı her şey - tüm fikirleri ve varsayımları
-Şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor.

"Hayır, çiçeğim, tuhaf olan sensin. İffetsiz ve esprili ve çok, son derece tuhaf."

Taşıdığı paketleri, ahşabı şişmiş ve eğrilmiş, terk edilmiş bir masanın üzerine koyuyor. İçlerinden birinde, Kıtlık'ın terazisi olması gereken bir şeyin şingirtisini duyuyorum. Ancak o, dikkatini diğer çantaya çeviriyor. İçinden bir battaniye ve dün gecedan kalan yiyecekleri çıkarıyor.

Eşyalara artan bir endişeyle bakıyorum. "Toplanmışsın," diyorum. "Benim için."

Ben yokken bile beni ve ihtiyaçlarımı düşünüyor.

-Paylaşmadığı ihtiyaçlar. Göğsüm neredeyse acı verici bir şekilde sıkışıyor. Ama bu hissi kısa süre sonra korku takip ediyor.

Atlı, battaniyeyi kolunun altına sıkıştırırken sohbet eder gibi, "Kusacak gibi görünüyorsun," diyor.

"Sadece çok naziksin. Hepsi bu," diyorum aptal gibi.

Bir kaşını kaldırıyor. "Nezaketten benim kadar hoşlandığını fark etmemiştim. Aslında bundan garip bir şekilde memnunum." Koridorda ilerleyip uzak odalardan birine bakıyor. "Burada üzerinde uyuyabileceğin bir şilte var, ancak tam açıklama - üzerinde büyüyen daha fazla yaşam formu var

evin geri kalanından daha fazla." Bu beni düşüncelerimden kopardı.

"Zemin iyi durumda."

Azrail oturma odasına geri döner ve battaniyeyi açıp odanın ortasına sermeden önce eski püskü bir sehpayı kenara atar.

Düzeltilme işini bitirdiğinde, Famine arkasına yaslanır ve kendinden oldukça memnun görünür. Çünkü bana bir yatak yaptı. Yastık ya da üstümü örtecek bir çarşaf olmamasına aldırmayın. Herkese istediğini yaptıran adam, benim için bir şey yapmak için yine kendi yolundan çıktı.

Kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Aşık olmamak için uzun süre çalıştım. Bunun şimdi sona ermesini istemiyorum, hem de Azrail'le birlikte. Çünkü kalp kırıklığı bunu takip edecek -her zaman olduğu gibi- ve eğer nazik Martim kalbimi binlerce parçaya bölebildiyse, korkunç, acımasız Famine ona ne yapabilir?

"Eee?" diyor atlı, bir tepki vermem için bana bakarak.

Mekanik bir şekilde çarşafa doğru ilerledim ve oturdum. "Bunun için teşekkür ederim." Sesim tahta gibi çıkıyor.

Açlık beni inceliyor. "Bir yolunu bulacağım, biliyorsun." Ona sorgulayan bir bakış attım.

"Aklında ne var?" diye açıklıyor. Midem dibe vuruyor.

Doğru ya.

"Lütfen yapma," diyorum

usulca. Tek yaptığı

gülümsemek.

Mahvoldum.

Bölüm 39

Yağmur çatıya çarpıyor ve çatıdaki birkaç sızıntıdan gelen sürekli damlamayı duyabiliyorum.

Azrail evi karıştırırken ben de Kıtık'ın benim için hazırladığı battaniyenin üzerine oturuyorum. Atlının benim için hazırladığı yiyecekleri yediğim için karnım tok. Artık hava karardığına göre yorgun olmalıyım.

Bunun yerine duyularım vızıldıyor. Gece her zaman çalıştığım zaman olmuştur, bu yüzden çoğu insan akşam için yerleşirken uyanık hissetmeye alışkınım. Ancak atlının her sözünde ve hareketinde kalbimin yerinden fırlamasına ve derimin diken diken olmasına alışık değilim.

Şu anda bir kibrit çıktığını duyabiliyorum. Bir tıslama ve ışık patlaması oluyor. Bir dakika sonra, daha önce gördüğüm, fitili yanan toprak kandili taşıyarak oturduğum yere doğru ilerliyor. Kendini battaniyenin yanına yere bırakıyor, lambayı da yanına koyuyor.

Battaniyeyi okşuyorum. "Burada oturabilirsin, biliyorsun." "Orası senin yatağın," diyor Azrail.

Bu battaniyeye yatak demek ona gereğinden fazla değer vermek olur ama yine de çok şirin.

"Paylaşmaya alışkınım," diye cevap veriyorum.

Lamba ışığında gözlerimiz buluşuyor ve dün gece sessizce zihnimizde canlanıyor. Kıtık hala hareket etmedi.

"Don't yapmak Bu garip," I söyle.

"Hiçbir şey aramızdaki ilişki değışti."

Atlı bana keskin bir bakış atıyor, midemi bulandıran bir bakış, ama battaniyeye geçip karşıma oturuyor.

Saniyeler geçiyor ve bakışlarında hâlâ o çekim gücü var, sanki derin sularda yüzüyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklemek istiyor.

Dikkatimi etrafımızdaki eve çeviriyorum ve yağmurun sürekli damlamasını dinliyorum.

"Metruk binalarda yatıya kalmak bize özgü bir şey," diyorum usulca.

"Mmm."

Bakışlarımı tekrar Famine'e çeviriyorum ve lanet olsun, hâlâ bana öyle bakıyor.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum.

"Neyi durdurayım?" diyor, gözlerini benden ayırmadan.

Beni havadan hafif, demirden ağır hissettirmeyi bırak. Beni altına çekmeyi bırak.

"Aramızda hiçbir şey değişmedi," diye ısrar ediyorum. Bu yalanı normal bir ses tonuyla söylemeyi nasıl başardığımı bilmiyorum.

O zaman Azrail bana gülümsüyor, ifadesi alaycı, sanki saf olan benmişim ve dünya tecrübesi olan oymuş gibi.

Bakışlarımı kaçırıyorum, bakışlarını tutamıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ondan çaresizce etkilendiğimi unutturacak herhangi bir şey.

Gözlerim kandile takılıyor. Fitol için küçük bir ağız olan sığ bir çanaktan başka bir şey değil. Bu gece konuşmak için sahip olduğumuz tek ışık bu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ben sorarım.

Azrail cevap vermek yerine devam etmemi bekliyor.

"Neden her şey başarısız oldu?"

Beklediği sorunun bu olmadığını söyleyebilirim. Bizimle ilgili bir soru bekliyordu ama ona karşı hislerimle yüzleşmeme neden olacak bir şey sormayacağım.

"İnsan teknolojisini mi kastediyorsunuz?" diye soruyor.

Başımı salladım.

Paslanmış otomobiller, ev aletleri, televizyonlar, bilgisayarlar ve insanların eskiden taşıdıkları o sevimli küçük cep telefonlarıyla dolu hurdalıklar var. Başka şeylerle dolu çöplükler de var - doğru düzgün isimlerini bile bilmediğim, bir zamanlar çalışan ama artık çalışmayan şeyler. Arabaların sürdüğünü, uçakların uçtuğunu, makinelerin çamaşır yıkadığını ve yiyecekleri soğuttuğunu görmek için çok gencim. Hepsi büyücülük gibi geliyor.

Belki de bu yüzden her şey başarısız oldu - Tanrı'nın büyücülüğü pek sevdiğini sanmıyorum.

"Her şey başarısız oldu çünkü insanlar kendilerini kaptırdılar," diye yanıtlar atlı. "Hepiniz Tanrı size sessiz bir şekilde durmanızı söylediğinde onu dinlemeyen yaramaz çocuklardınız," diyor Famine boş boş. "O da şimdi bu konuda yüksek sesle konuşuyor."

"Tanrı bizi bu yüzden mi cezalandırıyor?" diye sordum. "Çok... yenilikçi olduğumuz için mi?" Pek çok günah duydum; merakın bunlardan biri olduğunu bilmiyordum.

"Tanrı seni cezalandırmıyor," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor Famine. "Ben cezalandırıyorum.

Tanrı sadece teraziyi dengeliyor, tabiri caizse."

"Çok fazla şey icat ettiğimiz için mi?" diye sordum.

"Çünkü dünyanın dengesi bozuldu" diyor. "Ve bunun suçlusu da insanlar."

İşte yine o kelime-denge. Azrail bundan birkaç kez bahsetti. Gözlerim hemen mutfağa kayıyor, en son onun pullarını gördüğüm yere. Onları da diğer eşyalarımızla birlikte getirmişti ama doğru düzgün açmamıştı.

"İnsanlar hakkında bazı iyi şeyler de var," diye ekliyor Famine. "Eğer olmasaydı, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu."

Bunu kabul ediyorum, atlının insanların içinde biraz iyilik olduğunu kabul ettiği gerçeğini sindirmeye çalışıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, şok ve belki de tamamen mahvolmadığımıza dair kırılğan bir umut arasında sıkışıp kaldım.

Famine'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve o bakış geri geliyor. Öne doğru eğiliyor ve elini uzatıyor, parmakları yanaklarımı sıyrıyor.

Onun dokunuşuyla sakinleştım.

"Her şeyin eskisi gibi olacağını söylemiştin," diye suçluyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor.

"Yalan söyledim." Ses tonunda hiç pişmanlık yok. "Beni nasıl kurtardığını ve o zamandan beri bana itiraf ettiklerini unutamam. Ve sana dokunduğumda teninin benimkine karşı nasıl hissettiğini ve gözlerindeki bakışı unutamam. Ama en önemlisi, Ana, beni tekrar tekrar kendine çekişini görmezden gelemem."

Kalbim yüksek sesle çarpmaya başlıyor, o kadar yüksek ki duyabildiğinden eminim. Bunlar aşıkların -gerçek aşıkların- birbirlerine söylediği şeyler ve ben buna dayanamıyorum. Bu benim zayıflığım. Hayatında çok az aşk yaşamış herhangi bir kıza sorun, size söyleyecektir - bizi böyle tuzağa düşürüyorsunuz.

"Sakın bana bunu kendinizin de gözden geçirmediğinizi söylemeyin?" Famine diyor ki.

Gözlerimi kaçırıp battaniyedeki gevşek bir ipliği karıştırıyorum. "Ana."

İsteksizce, gözlerim onunkilere dönüyor ve o da bunu görüyor. Gördüğünü biliyorum.

Gözleri açılıyor ve bir süre sonra bana muzaffer bir sırıtışla bakıyor. "Yaptın." Bana bir süre daha bakıyor ve bir nefes aldığını duyuyorum. "Bütün gün benden sakladığın şey buydu," diyor, sanki sonunda anlamış gibi.

Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Bence Famine şu anda hissettiklerimin derinliğini bilseydi, bu kadar memnun olmazdı.

Çenemi yakalıyor ve yüzümü daha yakına çekerek dudaklarımız arasında sadece birkaç santimetre kalana kadar eğiliyor. "Küçük çiçek, sana dün gecenin tekrarını yaşatmaktan mutluluk duyuyorum," diyor, sesi alçak. Kendi arzusunu duyabiliyorum ve bu noktada hiçbir şeye yardımcı olmuyor.

Konuşmak istemeyerek atlıya bakıyorum. Ağzıma güvenmiyorum; her karmakarışık, karışık şeyi ağızımdan

kaçırabilir.

Şu an hissettiğim duygu.

"Sıradan seks yapmaya alışkınım," diye itiraf ediyorum, "ama bu... bu sıradan değil, Famine ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Atlının gözleri parlak ve derin; bir yanımda onun bu konuda ne düşündüğünü gerçekten bilmek istiyorum.

"Bunların hiçbirisiyle başa çıkmaya alışık değilim," diyor.

Çenemi bırakıyor ve oturuyor. "Rahatına bak." Üzerinde oturduğumuz battaniyeye başıyla işaret ediyor. "Sana bir hikâyeye anlatacağım -başını kaşıyarak- ve sonra gideceğim."

Ayrılma kısmında kaşlarımı çattım ama sonra başımı mı kaşıdım?

Birkaç saniye içinde uzanıyorum, Famine yanımda oturuyor.

Eli saçlarımın arasından kayıyor ve kulağa çok seksi gelen bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor.

"Sana kardeşlerimden biriyle tanıştığım zamanı anlatmama ne dersin?" diyor düşünceli bir şekilde.

"Mmm," diyorum kayıtsızca, sözlerine pek dikkat etmeden-

"Bekle." Tekrar oturmaya başladım. "Burada, dünyada mı demek istiyorsun?" Kıtlık beni tekrar aşağı itiyor.

"Evet."

"Hangi kardeş?" Başımı kaşımayı unutarak soruyorum. "Peki o ne yapıyordu? Siz ne yapıyordunuz? Birbirinize ne yaptınız?" Aman Tanrım, ne sorularım var.

Kıtlık başımı okşamaya devam ediyor. "Avrupa'nın güneyine doğru yol alıyordum. Anakaradan çoktan ayrılmıştım ve Ege Denizi'ni geçiyordum. Savaş'la yolum kesiştiğinde Girit'e varmak üzereydim." Bakışları uzaklaşıyor.

"Bu formdayken," diyor Famine, "kardeşlerimi hissetmek zor ama imkânsız değil. Savaş'ın yakınlarda olduğunu biliyordum; onun bana yaklaştığını hissedebiliyordum, tıpkı benim ona yaklaştığımı hissetmiş olması gerektiği gibi."

Kardeşleri hakkında bilgi almak için Famine'e baskı yapmayı hiç düşünmemiştim. Belli ki yapmalıymışım.

"Benimle sahilde tanıştı," diyor.

Famine'in kardeşlerinden biri olan War'la tanışmasını zihnimde canlandırmaya çalışıyorum.

Azrail sessizliğe
gömülür. "Ve?"

Dürtüyorum.

"Bana gitmemi
söyledi." "Sen mi
söyledin?" Ben
sordum.

Famine'in gözleri benimkilere kayıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme. "Kimse Savaş'la kavga etmez, ölümlü haliyle bile. Onu ve ailesini yalnız bıraktım-"

"Aile mi?" Şok olmuş bir şekilde
araya giriyorum. Bu da ne
böyle?

"Savaşın bir ailesi mi
var?" "Pestilence'ın da
öyle."

Bunu anlamaya çalışarak Famine'e bakıyorum. "Yani iki kardeşinin yuva kurup çocuk sahibi olduğunu mu söylüyorsun?" Dikkatlice söylüyorum.

Famine başını sallar.

"... Nasıl?" Sonunda sordum.

Atlı bana sinsi bir bakış attı. "Gerçekten çok basit, çiçek. Ölümlü kadınları becerdiler. O kadınlar hamile kaldı. Şimdi aileleri var."

Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum. Şu anda, bu atlının söylediği her şey bir öncekinden daha vahşi.

"Siz atlılar kadınları hamile bırakabiliyor musunuz?" diye sordum. Tanrım. Bunu düşünmemiştim bile.

"Yemek yiyebiliyor, uyuyabiliyor ve bir insanın yapabileceği hemen her şeyi yapabiliyorum," diyor Famine. "Üreyebilmek gerçekten bu kadar şok edici mi?"

"Evet."

Gerçekten, gerçekten şok edici.

Bir sonraki soru dudaklarımdan dökülüyor. "Hiç çocuğunuz var mı?"

"Tanrım, hayır," diyor, "bundan eminim."

"Emin oldun-" Tekrar doğruldum. "Bu da ne demek şimdi? Çocuklarını sen mi öldürdün?" Gözlerimin ne kadar

büyüdüğünü hissedebiliyorum.
Azrail beni tekrar aşağı itti.

"Bu sizi gerçekten şok eder miydi?" diyor.

"Aman Tanrım, yapmışsın." Neden bilmiyorum, ama bu Her şeyi.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ve bir kez daha Famine beni geri itiyor. "Sakin ol," diyor atlı ve ne cüretle kendi sözümü bana karşı kullanıyor- "Onlar zaten hiç yaşamadılar ki."

Ona bakıyorum, nefesim kesiliyor, zihnim onun sözlerine yetişmek için yarışıyor.

"Hiç yaşamadılar mı...?" Yankılanıyorum.

"Bir şeylerin büyümesini ve ölmesini sağlama gücüne sahibim" diyor. "Gebe kalmayı önleyebilirim."

Bu beklediğimden çok daha fazla bilgi. Ama aynı zamanda, atlıyla seks tekrar masada.

Tanrım, bu düşünce gerçekten aklımdan geçti mi? Açlık bana bakıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum, belki biraz fazla hızlı. "Ben iyiyim," diyorum, sadece onu rahatlatmak için.

Atlı bana güvenilmezmişim gibi bakıyor.

"Yani Savaş bir adada mı yaşıyor?" Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alarak tekrar başlıyorum. "Ailesiyle birlikte mi?"

Famine gibi birinin baba olduğunu hayal etmeye çalışıyorum.

Bunu hayal edemiyorum.

"Mhm," diyor Famine, bana hala şüpheli bir bakış atarak. Eli tekrar saçıma gidiyor ve parmakları kafa derimi bir kez daha ovmaya başlıyor.

"Yani onları seviyor mu?" diye sordum. "Ailesini mi?"

"Biliyorsam ne olayım," diyor Azrail. Bir süre sonra, "Ama bildiğini tahmin ediyorum," diye ekler.

Orada uzanmış, bu kadınların nasıl olup da mahşerin iki atlısını evcilleştirmeyi başardıklarını anlamaya çalışıyordum.

"Bu, Savaş'ın insanları senin gibi öldürmediği anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Öyleydi," diye itiraf ediyor Famine, "ama evet, bir noktada durdu - tıpkı Pestilence gibi."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Atlı kaşlarını çatıyor. Bir an sonra ayağa kalkar. "Biraz uyu. Ben yakında olacağım."

Bununla birlikte, odayı geçer ve kapıyı açar. Kıtık dışarıya, çiseleyen yağmura doğru süzülür. Kapı arkasından tıkırdayarak kapanır ve sonra gider.

Uykuya dalmak olması gerekenden çok daha uzun sürüyor.

İlk başta tek düşünebildiğim onun ayrılık hikayesi ve açıkladığı tüm bilgiler. Ancak yaşadığım şok geçtikçe başka şeyler de aklıma gelmeye başlıyor.

Tenin benimkine karşı hissettiği duyguyu ve sana dokunduğumda gözlerindeki bakışı unutamam. Ama en önemlisi, beni içine çekme şeklini görmezden gelemem.

Atlının sözleri ve bunları söylerken yüzünde beliren ifade aklımdan çıkmıyor.

İçimde bir sik bile yok ve boku yedim. Çok, çok sikildim.

Bir sıkıntılı düşünce ile diğeri arasında bir yerde uykuya dalıyorum.

BANG!

Sarsılarak uyanıyorum, bağırışları duyarken bile neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Panik sistemimi dolduruyor.

Birisi "O güzel göğsünde bir delik açılmasını istemiyorsan bir santimetre daha kıpırdama" dediği sırada kendimi dirseklerimin üzerinde yukarı itiyorum.

Bakışlarım önce konuşan davetsiz misafire, sonra da bana doğrulttuğu yay ve oka gidiyor.

"Eski Monteiro'nun yerinde biri olduğunu söylemiştim," diyor arkasındaki bir kadın.

Kalbim dört nala koşmaya başladı. Eşkiya.

Famine'le seyahat etmeye başladığımdan beri yollarda dolaşan haydutları pek düşünmemiştim. Ne de olsa atlıya yaklaşan herkes ölüyordu.

Azrail hangi cehennemde?

Daha önce gideceğini söylemişti ve gitti de. Sadece kalıcı olarak gittiğini düşünmemiştim. Ama yanımdan ayrıldığından beri geri geldi mi?

Ve sonra başka bir sinsi düşünce içeri sızar.

Ya başına yine kötü bir şey geldiyse?

Elinde ok ve yay olan adamın arkasından başka bir adam çıktı ve bana doğru yürüdü. Beni kabaca kolumdan tutup ayağa kaldırıyor, sonra da kapıya doğru sürüklüyor.

Evden çıkarılıp yağmurun içine sürüklenirken tökezliyorum. Bana doğrultulmuş oku artık göremiyorum ama sırtımda olduğunu hissediyorum.

Karanlık sadece verandada duran bir fenerin loş ışığıyla aydınlanıyor. Grubun yakındaki bir ağaca bağlı üç atını seçebiliyorum. Famine'in atı hiçbir yerde görünmüyor.

Belki de gerçekten yalnızımdır.

Bunun üzerine derin bir nefes aldım.

Yanımdaki adam yanağıma bir bıçak bastırıyor. "Diğeri nerede?" diye soruyor, sesi hırıltılı.

"Diğer ne?" Dedim. Zihnim gelişen olaylara zorlukla ayak uyduruyor.

"Aptal numarası yapma, sürtük. İkinci ayak izlerini gördük."

Kıtlık ve ben içeride çamur izi sürdük. Bunu düşünmemiştim bile.

"Birlikte olduğun adam nerede?" diye devam ediyor beni esir alan kişi.

En azından bu üçü ona bir şey yapmadığı için kısa süreli bir rahatlama hissediyorum.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?" diye homurdanıyor adam ve beni acımasızca sarsıyor. Çamura düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ona kötü kötü bakıyorum; yıllarca bar kavgaları beni onun gibi adamlara karşı hazırladı.

"Daha yeni uyandım demek istedim, seni göt yalayıcı piç."

Bıçak, adamın yumruğunu kaldırıp yüzüme vurmasına yetecek kadar uzun süre yanağımdan ayrılıyor.

Bacaklarım kıvrılıyor ve şimdi yere düşüyorum. Tükürdüğünü duyuyorum ama yağmurun şiddetinden hissetmiyorum.

"Sürtük. Sana biraz terbiye vermemiz gerekecek."

Uzaktan, diğer iki haydutun evin içinde hareket ettiğini duyabiliyorum.

"Bu da ne böyle?" diye sesleniyor biri kapı aralığından. Kadın dışarı çıkıp Famine'in terazisini önüme atarken omzumun üzerinden bakıyorum. Metal plakalar birbirine çarpıyor.

Bu manzara karşısında içimde bir umut kıvılcımı çaktı.

Belki de atlı gitmemiştir.

Ama sonra, eninde sonunda ortaya çıkacaklarını bildiği için bazen terazilerini almadan nasıl uzaklaştığını hatırlıyorum. Hâlâ gitmiş olabilir.

Kendimi ayağa kaldırmaya çalışıyordum ki yanımdaki haydut beni ileri doğru tekmeleyerek yere düşmeye zorladı. Ellerim çamurlu toprağa batıyor.

"Eee?" diyor adam. "Cevap ver ona."

Bu adamlar, kanıtlar gözlerinin önündeyken bile kimi tuzağa düşürdükleri konusunda hiçbir fikre sahip değiller.

Beni kurtaracağından değil.

Kadına bakıyorum. "Bunlar terazi, sizi amcık yalayıcı aptallar."

Bu bana b i r tekme daha attırdı. Çarpmanın e t k i s i y l e nefesim kesildi, kendi üzerime kıvrıldım.

"Ne yaptı sen bulabilir misin?" benim saldırgan aramalar dışarı için yoldaşları.

"Kurtarmaya değecek pek bir şey yok," diyor kadın. "En azından onu takas edebiliriz." Bana başıyla selam veriyor.

Hayır.

Yirmi iki yıl boyunca yeterince kullanıldım; bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim.

Evden çıkarken üçüncü haydutun ayak seslerini duyuyorum. "İnsan tacirleriyle uğraşmak istemiyorum," diyor bize doğru gelirken. "Alabildiğinizi alın ve boğazını kesin."

Kaslarım gerildi. Haydut bana doğru uzanıyor.

İçgüdülerimle hareket ederek adama tekme attım ve kasıklarını ıskaladım.

"Aptal sürtük," diye homurdanıyor, bana doğru hamle yapıyor, bıçağı göğsüme nişan alıyor.

Zar zor yuvarlanmayı başarıyorum, bıçak bir an önce bulunduğum ıslak toprağa gömülüyor. Adam beni belimden yakalıyor ve sırt üstü çevirerek vücudumu bir dizinin altına sıkıştırıyor.

Onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama çok ağır.

Uzaktan, diğer iki haydutun atlarını topladığını, çamurda gece yarısı itişip kakışmaları normalmiş gibi bizi görmezden geldiklerini fark ediyorum.

Saldırganım saçlarımdan tutup başımı yana doğru çekerek beni boynumu açmaya zorluyor. Sonra çamurlu bıçağını bir kez daha tenime bastırıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, gözlerim onunkilere kayıyor.

İşte bu kadar.

Bir fahişe olarak her türlü korkutucu adamdan kurtuldum - mahşerin atlısından bile kurtuldum - sırf böyle bitsin diye.

Gülmek için garip bir dürtü duyuyorum. Her şey çok anlamsız geliyor.

Çok, çok anlamsız.

Arkamızda, evi çevreleyen yeşilliklerde bir hışırtı var. Saldırganım duraklıyor.

Omzunun üzerinden, zırhını tamamen giymiş, tırpanı yanında, gölgelerin arasından çıkan Famine'i bir an için görebiliyorum.

Gitmedi.

Nefes veriyorum. Atlıyı gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Bakışları bir hayduttan diğerine geçerken hafifçe eğleniyor gibi görünüyor; ancak hava onu ele veriyor. Yağmur üzerimize yağıyor ve Azrail'in arkasında, gökyüzünde çakan şimşekler onun şeklini aydınlatıyor.

"Bu da kim lan?" diyor grubun lideri, aralarına kimin katıldığından habersiz olduğu her halinden belli. Bir ok kapıp takarken tahtanın tahtaya sürtünme sesini duyuyorum.

"Çoğu kişi bana Kıtlık der, ancak itiraf etmeliyim ki 'Azrail'e özel bir düşkünlüğüm var."

Gökyüzünden bir şimşek daha çakıyor ve bir anlığına atlıyı tüm kötücül ihtişamıyla görebiliyorum.

Kıtlık kendini gösterir göstermez, kadın haydut avluda koşarak kaçmaya başlar.

Atlı onu yakalamaya bile çalışmaz. Onun yerine tırpanını inanılmaz bir güçle fırlatıyor. Hantal silah, ilerlerken ritmik bir doğrama sesi çıkararak sapının üzerinde dönüyor.

Etili bir gümbürtüyle kendini kadının kafatasının arkasına gömüyor. Bacakları katlanır ve kadın düşerek bir anda ölür.

Kadın yere yığılırken üstümdeki adam irkilerek bir ses çıkarıyor. Bana dönüyor ve gözlerindeki vahşi bakışı görüyorum-

Boğazımdaki bıçak hareket ediyor, derimi kesip açıyor. Acının keskin ısırganıyla haykırıyorum, şaşkınlık gözlerimin açılmasına neden oluyor. Beni öldürmeye çalışacağını düşünmemiştim, hele ki Famine buradayken.

Bıçağı itmeye çalışıyorum, ama ben ona ulaşamadan, büyük, dikenli bir bitki saldırganımı benden uzaklaştırıyor ve bıçağı zararsız bir şekilde elinden düşüyor.

Sıcak kan boynumdan aşağı dökülüyor. Yarayı kavriyorum, sıvı parmaklarımdan arasından kayıyor. Bir an için tek yapabildiğim

Adamın bir atardamarı kesmiş olabileceğini düşünüyorum, ama o zaman daha fazla kan olurdu, değil mi?

Ne kadar çok olduğunu söylemek zor, ama bir an sonra iyi olduğumu düşünüyorum. Ve şimdi yaranın kenarlarını hissedebildiğime göre, sadece boynumun bir kısmını kestiğini ve çok derin olmadığını söyleyebilirim-

Bir el omzuma gitti.

Kafamı kaldırıyorum ve Famine yanımda diz çökmüş, yeşil gözleri yüzüme odaklanmış. Çok kızgın, çok intikamcı görünüyor. Ama tüm bu güçlü duyguların ardında panik görüyorum. Tiksindirici, korkunç bir panik.

Bakışları boynuma, yaranın üzerine baskı uyguladığım yere düşüyor.

"Yaralanmışsın." Sözcüklerin ardında hiçbir duygu yok ama yine de atının parmakları omzumu sıkıca kavlıyor ve ben ona ne kadar uzun süre bakarsam o kadar sıkıntılı görünüyor.

"İyi olacağım," diyorum. Düşünüyorum.

Bakışları benimkileri arıyor ve ne yapacağını bilemediğini anlayabiliyorum.

Arkasında, kalan iki haydutun çığlıklarını duyabiliyorum. Onlara ne olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Azrail'e bakmaya devam ediyorum.

Beni kurtardın. Söylemeye zahmet etmiyorum. O da ben de biliyoruz ki

o.

Açlık yüzümü kaplıyor ve ne garip, elini hissedebiliyorum Titriyordu. Ve şimdi bakıyorum, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar yoğun ve nefes alış veriş biraz sert.

Yüzüme bakıyor ve sonra çok bilinçli bir şekilde "Her şeyin eski haline dönmesini sikeyim" diyor.

Bununla birlikte beni öpüyor.

Bölüm 40

Dudakları dudaklarımda sıcak ve tüm o korku, şok, acı ve adrenalin sonunda beni yakalıyor. Ona yapıştım, hayatım pahasına tutundum.

O beni kurtardı. Hızlı bir ölümden saniyeler uzaktaydım ve Famine beni kurtardı.

Bir süre önce ona ne söylemiştim?

Bir keresinde ben de sana yardım etmiştim, her ne kadar sen benim için aynı şeyi yapmamış olsan da.

Yanılmışım. Kıtık benim için de aynı şeyi yapacaktı.

Ve bu farkındalık duygularımı koruyan çürük duvarları paramparça ediyor.

Kırık kalplerin canı cehenneme. Ölürsen ve deneyimlemeye değer bir şey yaşayamazsan ne işe yararlar ki?

Atlıyı şimdiye kadar sakladığım tüm aciliyetimle öpüyorum. Son bir gün içinde içimden geçen tüm arzu, umut ve tüm o korkunç, harika duygularla.

Tanrım, ama bu adam kendini evindeymiş gibi hissediyor ve bu benim gibi hiç evi olmamış bir kadın için harikadan da öte bir şey.

Kıtık benimkine eş bir şiddetle beni öpüyor ve etrafımızda yağmur sağanak halinde yağıyor, her damla tenime öyle sert vuruyor ki acıtıyor. Üzerimi kaplayan çamur ve kanı, son direncimle birlikte yıkıyor.

Atlının elleri yanaklarımdan aşağı kayıyor ve yaramı okşadığında irkiliyorum.

Dudakları duraklıyor, sonra çekiliyor. "Ana." Sesindeki panik geri geldi. Bakışları boynuma doğru kayıyor.

"Fena değil..." Ama konuşurken bile biraz başım dönüyor, biraz yönümü şaşırmış hissediyorum.

Famine'in çenesi sıkıştı. "Sen lanet olası bir yalancısın." Bir an sonra beni kucaklayıp içeri taşıdı.

Beni, benim için serdiği battaniyenin üzerine yatırıyor, sonra hızla bronz zırhını çıkarıyor, bir kenara koyarken metal şingirdiyor.

Gömleğini çıkarıyor ve karanlıkta yeşil renkte parlayan o büyüleyici dövmeleri ortaya çıkıyor.

Azrail yanımda diz çöküyor, siyah giysiyi yarama bastırarak kan akışını durduruyor.

Onun olmadığı hiçbir yere bakamıyorum ve yüz hatlarını incelerken duygularımla bir kez daha yüzleşiyorum. Atlı, şimdiye kadar gördüğüm en dayanılmaz derecede güzel şey. Genellikle, geçmiş bir dönemin gururlu, dokunulmaz prensi gibi görünür, ama şu anda... gururlu ve dokunulmaz görünmüyor. Aksine, genç, kararsız ve çaresiz görünüyor.

Gömleğini boğazıma bastırarak yarama odaklanıyor. Ona doğru dönüyorum ve bunu yaparken siyah kumaş yanağıma ve burnuma değiyor. Bir günlük yolculuktan sonra bile kumaş taze ve temiz kokuyor. Eğer Famine tamamen insan olsaydı, gömlek muhtemelen ter ve ekşi kedi gibi kokardı - mecazi olarak konuşuyorum tabii ki; Famine'in yakın olduğu tek kedi benimkiydi ve ben kendimle gurur duyuyorum.

"Ana."

"Ne?" Düşüncelerimi bir kenara iterek söylüyorum. "Ne kadar kötü?"

"Ne ne kadar kötü?" Bakışlarım dudaklarında geziniyor.

"Yaran," diyor yavaşça, sanki iki başım çıkmış gibi bana bakarak.

"Oh." Gömleğini biraz uzaklaştırıyorum, böylece kesiğin kenarlarını inceleyebiliyorum. "Bilmiyorum ama çok kötü olduğunu sanmıyorum." Azrail'in gözlerindeki bakışı gördüğümde, "Yalan söylemiyorum" diye ekliyorum.

Yaram acıyor, çene  izgimin hemen altında zonkladığını hissedebiliyorum ama daha kötülerini de yaşadım, çok daha kötülerini.

Yüzü işaretlerinin yumuşak ışıltısıyla aydınlanan Famine'e bakıyorum. Çenesi tekrar sıkılıyor, sanki kızgın olabilirmiş gibi ve tam o anda beni gerçekten, gerçekten vuruyor-

"Benim için endişeleniyorsun,"
diyorum. Ne kadar çılgınca,
harika bir şey.

"Elbette  yleyim," diyor, sesi o kadar alçak ki neredeyse kelimeleri kaçırıyorum.

Sıcaklığın tüm vücuduma yayıldığını hissediyorum.

Bu, onun iltifatlarından bile daha fazla, benim felaketim.

Kendime güvenerek ona uzanıyorum. Kollarım boynuna dolanıyor.

şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. "Sen ne-?"

Cümlesini bitiremeden dudaklarım dudaklarını buluyor ve onu dışarıda yaptığım gibi hararetle öpüyorum. Bir ya da iki saniyeliğine karşılık veriyor... ve sonra aklı başına geliyor.

Famine kızgın bir ifadeyle uzaklaşır. " ylece görmezden mi geleceksin-?"

"Evet," diyorum ve sonra dudaklarım tekrar onunkilere değiyor. Evet, bir adamın az önce boğazımı kesmeye çalıştığı gerçeğini görmezden geleceğim. Hayatta kaldım ve şimdi bu adrenalin yüksekliğinde yüzüyorum ve atlıyı bana karşı hissetmeye ihtiyacım var. İlk başta, Famine cevap vermiyor ve biliyorum ki yaralandığım gerçeğini düşünüyor ve hava karanlık ve ne kadar yaralı olduğumu göremiyor - oh, ve zaman zaman yalancı olduğumu. Mesele şu ki, ağzım çok ama çok iyi bir yalancıdır ve şu anda Azrail'i yalancı olmadığımı ikna etmek için elinden geleni yapıyor.
acıtıyor.

O da satın almış olmalı, çünkü sonunda öpücüğü geri veriyor.

-Ve o da buna karşılık veriyor. Kollarını bana doladı,

ve beni kırılabilirmişim gibi kucaklıyor, ama sanki beni kırıp açmak ve içime girmek istiyormuş gibi öpüyor. Dudakları benimkiler üzerinde sıcak.

Öne doğru eğiliyor, göğsü benimkiyle buluşuyor. Üzerinden ısı yayılıyor ve tehditkâr ününe rağmen, onunla ilgili her şeyin bana rahatlatıcı geldiğini fark ediyorum. Fiziksel sıcaklığı, dokunuşu, arzusu.

Biz yağ ve suyuz; karışmamamız gerekiyor ama yine de buradayız. Elleri saçlarımı karıştırırken vahşileşiyor. Beni yerimde tutarken bile titrediklerini hissedebiliyorum.

İçindeki çılgınlığı hissediyorum. Kalbim de onunla birlikte atıyor. Pantolonuna uzanıyorum, çekiştiriyorum.

Bileğimi yakalıyor. "Ana-"

Hala yaram için endişeleniyor.

Gözlerim onu buluyor. "Sadece küçük bir kesik, Famine. Düzelecek," diye fısıldıyorum. "Ben bunu istiyorum. Eğer sen de istiyorsan, o zaman lanet pantolonunun düğmelerini açmama izin ver. Lütfen."

Bana bakıyor, tartışıyor, tartışıyor...

Atlı bileğimi bıraktı. Nefes veriyorum, kalbim çarpmaya başlıyor.

Atlının pantolonunu çözmeye başladığımda, Famine'in elleri vücudumda geziniyor. Dokunuşunda daha önce olmayan bir nezaket var ve sadece yaram için mi endişeleniyor yoksa başka bir şey mi karar veremiyorum. Her ne ise, duraksamama neden oluyor. Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Çok nadiren yakınlığın tadını çıkarabildim.

Düğmeler yıkık dökük elbisemin önünden aşağı iniyor ve atlı onları teker teker çözerek giysiyi vücudumdan yavaşça ayırıyor.

Karnımı gösterir göstermez, elleri yaralarımın gidiyor. Tereddüt ediyor, sonra yumuşak öpücükler konduruyor.

Azrail benden yine af dilemiyor ama yine de dudaklarının fırçasında özrünü hissediyorum. Başka bir şey daha hissediyorum - hayranlık gibi görünen bir şey.

Bu yeni, çok yeni. Etimden çok daha fazlası açığa çıkıyor ve görülüyor gibi hissediyorum. Yaşadığım onca sekse rağmen buna yabancıyım. Değer verildiğimi, sevildiğimi hissediyorum.

Boğazımda kalın bir duygu düğümü hissedebiliyorum ve gözlerim yanmaya başlıyor. Bir elimle gözlerimi kapatıyorum, ama dehşete düşüyorum, bu bir damla gözyaşının akmasını engellemiyor. Onu bir başkası takip ediyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Neyin var senin?

Famine duraksıyor. "Ana?" diye soruyor ve sesindeki belirsizliğe gülmek istiyorum.

Utanç verici bir güç harcıyorum ama ellerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. Karanlıkta gözyaşlarımı görebiliyor mu bilmiyorum ama-

Beni içeri alırken Famine'in alnı kırışıyor. "Ağlıyor musun?" Benden ne anlam çıkaracağını bilmediğini söyleyebilirim.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Famine kaşlarını çatıyor. "Durmamı mı istiyorsun?" diyor, neden üzgün olduğumu anlamadığı belli.

"Tanrım hayır."

Bana daha uzun süre bakıyor. Bu adamda çok az yumuşaklık var ama yine de şu anda dayanılmaz derecede şefkatli davranıyor.

"Ben insan değilim," diyor. "Ne düşündüğünü anlamıyorum. Aklından geçenleri açıkla."

Bir nefes veriyorum. "Müşterilerim bana hiç böyle davranmadı." Martim bile.

Seks her zaman bir değiş tokuş gibi gelirdi. Ben bir fahişeydim. Sevmek için para almıyordum. Birinin şehvetini dindirmek için para alıyordum.

Famine'in ifadesi değişiyor, empatikleşiyor, çok ama çok empatikleşiyor. Sanırım konu acı ve kırılganlık olduğunda beni herkesten daha net görüyor.

O sıcak, rahatsız edici his karnımın alt kısmında çiçek açıyor.

Bu sefer karşı koymuyorum.

Atlı saçlarımı geriye doğru tarıyor, gözleri benimkiler arasında geziniyor.

"Bu gece," diyor usulca, "sana kötü davranılan her şeyi unutacaksın. Bundan emin olacağım."

Bölüm 41

O yönetmiyor ama benim yönetmemi de beklemiyor. Aksine, her dokunuşa başka bir dokunuşla karşılık veriyor.

Kendi ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarmadan önce botlarımı ve elbisemin son parçasını çıkarırken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Famine'in şu anki davranışları beni inandırdığı her şeye ters düşüyor. Duygusal olmamalı - o karanlık kalbinde duygusallığa yer yok - ve yine de bana onun için değerliymişim gibi davranıyor.

Çıplak, ayaklarımın dibinde diz çöküyor. Ayak bileklerimden birini tutuyor ve dudaklarını tenimde gezdirerek ona bir öpücük konduruyor.

Tanrım, bu işi uzatacak. Muhtemelen bunu uzatmak için en iyi gece değil; yağmur cildimdeki tüm çamur ve kanı temizlemedi ...

Ona uzanıyorum, işleri hızlandırmaya hazırım.

Kıtlık yakalar benim eller ve, twining onun Parmaklarını benimkilerin arasına sokuyor, kollarımı başımın üstünde birleştirip üzerime atlıyor. Sert aletin aramıza sıkıştığını hissedebiliyorum.

Beni usulca öpüyor. "Numara yok," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. Gözlerimiz buluşacak kadar uzun bir süre uzaklaşıyor.

Bir süre sonra başımı salladım.

Cevabım üzerine ellerimi bırakıyor. Ağzı tekrar tenimi öpmeye başlıyor, dudaklarımdan çeneme, köprücük kemiklerime, göğüs kafesime ve göğüslerime doğru ilerliyor.

Öpücüklerine karşı gözlerimi kapatıyorum, onları içime çekiyorum. Dudaklarının her bir dokunuşu tarif edilemez derecede hassas. Bu onun bir yanı

Var olduğunu bilmediğim, hayal bile edemediğim
ve bana garip şeyler yapıyor.

Avuçlarımı Famine'in omuzlarında gezdiriyor, pürüzsüz
etine hayret ediyorum. Bu bedeni çok fazla acı görmüş ve
hissetmiş ama benim aksime, bunu gösterecek hiçbir şeyi
yok. Yara izi yok, şekil bozukluğu yok, sadece endişe verici
miktarla kabus dolu anılar var.

Bacaklarımı onunkilere doluyorum, ayaklarımın pedleri
baldırlarının arkasında geziniyor, aynı anda onun her
parçasını hissetmeye çalışıyorum. Kalbim göğsüme
sığmayacak kadar büyük hissediyorum.

Ellerini tenimde gezdiriyor, öpücüklerine ara verip
sadece bana bakıyor. Sanki arzuyu ilk kez keşfediyormuş
gibi formuma hayranlıkla baktığını görmek dünyanın en
tuhaf şeyi. Bakışları gözlerime kayıyor ve yüzündeki ifadeye
bakınca hareketsiz kalıyorum.

Ben sadece var değilim, demişti bir keresinde, ben açım.

Arzusunu şimdi çok net görüyorum, ama bu geçmişte
erkeklerin bana attığı şehvet dolu bakışların çoğu kadar
basit değil. Bunda daha derin bir unsur var ve bana
söylediği başka bir şeyi hatırlıyorum.

Her şey seks değildir, çiçek.

O yeşil gözlerinin ardında başka neler oluyor?

Acaba... bana karşı daha fazla şey hissediyor olabilir mi?

Pençelerini geçirmeden önce bu düşünceyi
uzaklaştırıyorum.

Famine'in parmakları göbeğime doğru ilerliyor.
Dokundukları anda dudaklarında yaramaz bir gülümseme
beliriyor.

"Ben de seni hazırlamam gerekecek sanıyordum," diyor
parmağını giriş yerimde gezdirirken.

Belli ki benim arzumu hafife alıyor.

Elini uzaklaştırıyor ve sikini tam giriş yerimde hissedene
kadar kendini ayarlıyor.

Bana bakıyor ve Tanrım, son derece muhteşem; glifleri o
hınzır dudaklarını aydınlatıyor ve gözlerini ışılatıyor.
Saçlarının birkaç teli aşağı sarkıyor ve eğer bu ana kendimi
bu kadar kaptırmamış olsaydım, onları kulaklarının arkasına
sıkıştırabilirdim.

Ama beni büyüleyen sadece güzelliği değil. Gündüzleri taktığı o kibirli maskeyi takmıyor; beni kurtardığından beri takmıyor. O da benim hissettiğim kadar açıkta ve savunmasız görünüyor.

"Çiçek..."

Bana bakarken kalçalarını eğiyor ve siki yavaşça içeri girmeye başlıyor.

Gerilme ve doldurulma hissiyle bir nefes çekiyorum ve -vay canına- sanırım bir an daha yaşamak üzereyim.

Boğazım sıkışıyor ve gözlerim diken diken oluyor.

Kukum cennetin ilk gerçek tadını alırken cidden ağlayacak mıyım? Ben bu hale mi geldim?

Famine bana sanki tesadüfen karşılaştığı bir mucizeymişim gibi bakıyor ve ben de hıçkırıklarına engel olamıyorum.

Evet, görünüşe göre ben böyle biri oldum. Ellerim tekrar yüzüme gidiyor.

Beni böyle görmesini istemiyorum.

Kıtlık ellerimi tutuyor ve yüzümden uzaklaştırıyor.

"Benden saklanma," diyor. "Tek istediğim seni hemen şimdi görmek."

Sözleri dayanılmaz derecede nazik, ki hassas kalbimin şu anda ihtiyacı olan son şey de bu.

Bir damla gözyaşı akıyor.

Bunu görünce kaşlarını çatıyor. "Neden ağlıyorsun?" Sesinde bir endişe notası var. Kalçaları hareketsizleşti ve bu çok kötü bir ıstırap.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Gözlerini aç." Azrail'in sesinde hâlâ alarm var.

İsteksizce yapıyorum. Yüzümde her ne gördüyse kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neyin var?"

"Her şey. Hiçbir şey."

Bu şimdiye kadar yaşadığım hiçbir deneyime benzemiyor ve şimdiden beni mahvetti, tamamen mahvetti, seks için. Fahişe olarak kariyerim bitti.

"Durmamı ister misin?" diye sorar.

"Hayır."

İkna olmamış görünüyor.

Kahretsin, ona bir şey söylemek zorundayım.

Derin bir nefes alıyorum. "Ben sadece... hayatımda çok fazla hayal kırıklığı yaşadım ve bu... bu gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Ve yüzümdeki her şeyi görebiliyormuşsun gibi hissediyorum." Bu odada ne kadar az ışık olduğunu düşünürsek, bu ironik bir durum.

Haftalar önce tanıştığım Famine bunun için benimle açıkça alay ederdi. Bir parçam şimdi de benimle alay edeceğinden emin.

Sadece... ifadesinde yargılama yok. Ama gözlerinde ağır bir anlayış var. Bana kendi acısının benimkini tanıyacak kadar derin olduğunu düşündürüyor.

Yüzümü ararken boğazının çalıştığını görüyorum.

"Ana..." Sanırım büyük bir şey söylemek üzere.

Dudakları aralanıyor, ama sonra başını sallıyor ve o an yok oluyor.

Famine eğilip beni öpüyor ve ben de rahatlama ile pişmanlığın acı tatlı bir karışımını hissediyorum. Sözlerim onu korkutmadı ama endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığına dair bana güvence de vermiyor. O Famine, eğlenmek için bir şeyleri ezip geçiyor - en çok da insanları ve onların yapmacık duygularını.

Atlı tekrar hareket etmeye başlıyor ve ben de ona odaklanıyorum.

Aleti hâlâ beni en zevkli şekilde geriyor.

Ona hayret ediyorum, buna.

Girip çıkarken, girip çıkarken bakışları bana sabitleniyor. İkimiz de şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

"Seni görüyorum," diyor Famine. Eğiliyor ve önce bir göz kapağını, sonra diğerini öpüyor. "Sadece seni."

Nefesim kesiliyor ve sonra aptal, asi küçük bir gözyaşı daha yüzümün kenarından aşağı kayıyor.

Gözlerimin bu ağlama işini bırakması lazım. Bir an sonra atlı gözyaşlarını siler.

Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve Famine'in gözleri

buna takılıyor.

"Tanrı merhamet etsin Ana, sana güzel insan numaraları yok demiştim," diyor ağzıma bakarak, sesi kısık.

Yavaşça, itişlerine devam ediyor. Her vuruşu derin ama bir şekilde hareketi nazikmiş gibi gösteriyor. Bu bana onun her türlü şeyi -açlığı, ölümü ve görünüşe göre seksi-uzatmayı sevdiği gerçeğini hatırlatıyor.

Ellerim göğsünden aşağıya, göğüs kaslarına ve karnına doğru kayıyor. Dokunuşumun altında kasları geriliyor.

Yine duraklıyor.

"Lütfen, eğer biraz umursuyorsan, kadın, şimdi buna bir son verirsin," diyor, sesi kısık. "Beni çok erken boşaltacaksın."

Ona bir gülümseme daha gösteriyorum. Buna karşılık olarak siki içimde seğiriyor.

Onu daha sıkı kavriyorum.

Gülümsememi seviyor.

Kıtlık aramıza uzanıyor, parmakları klitorisimi buluyor. "Skoru eşitlemem gerekecek."

Gülüyorum, ama aynı anda iki yerimi birden okşayınca inlemeye dönüşüyor. Beni izleyip yüz ifademi içime çekerken hızı artıyor.

"İkna oldum," diyor.

"Neye ikna oldun?" diyecek kadar zor odaklanabiliyorum. "Seksin avantajlarına."

Sözlerine neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Klitorisimle alay etmeye devam ettikçe içimdeki his artıyor ve artıyor. Tırnaklarım sırtını kazıyor.

"Kıtlık..."

Dudaklarım aralanıyor, göğsüm kabarıyor ve orgazmım bir anda içime çöküyor. Haykırıyorum, zevk dalgaları içimde dalgalanırken onu kendime çekiyorum.

Yosunlu gözleri tepkimi izlerken, Famine içime daha da sert giriyor. Hâlâ bana bakarken, itiş gücü derinleşiyor ve sanki bir şey onu şaşırtmış gibi keskin bir nefes alıyor. Sonra, bir iniltiyle,

Sert ve hızlı geliyor. Bana bakarken şok olmuş gibi görünüyor-şok olmuş ve büyülenmiş.

Son birkaç vuruşla, Famine kendini kurtarıyor ve üzerimden yuvarlanıyor. Onun yokluğunu hissediyorum ama sadece birkaç saniye sonra beni kendine çekiyor.

Sonra gülmeye başlar. Ve gülüyor, gülüyor ve gülüyor. Tüm vücudunu sarsıyor.

Onu içime çekmek için uzaklaşıyorum. Famine'in gülümsediğini, güldüğünü görünce kalbim sıkışıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Kaygısız. Mutlu.

Hepsi küçük bir amcığı olduğu için.

Gülümsüyorum, parmağımla dudaklarını izliyorum. Kalbim tuhaf şeyler yapıyor; hem hafif hem de ağır hissediyor.

"Bu delilik," diyor parmağıma karşı. "İnsani bir deneyim yaşıyorum ve ilk kez hoşuma gidiyor. Kahretsin, hoşlanmaktan da öte." Konuşurken beni kendine çekiyor ve yüzümün yan tarafını öpüyor.

Cevap veremedi bizi yuvarlıyor, böylece bir kez daha altında sıkışmış oluyorum.

Bakışları benimkileri arıyor. "Bu... Tekrar senin içinde olmak istiyorum. Ve senden bir gülümseme daha istiyorum. Birçoğunu. Gülümsemelerin beni gerçek benliğim gibi hissettiriyor."

Midem bulanıyor. Gerçek benliğim gibi. Bu ifadeyi çok iyi anlıyorum. Biri beni fahişe Ana'dan başka bir şey olarak görmeyeli uzun zaman oldu ama Famine bana baktığında hatırlıyorum.

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ve içimden havadan daha hafif bir his geçiyor.

Aramızda, onun bir kez daha sertleşmeye başladığını hissediyorum. Kaşlarım havaya kalktı. Yakın zamanda bir tekrar beklemiyordum.

"Umarım bu gece uyumak için herhangi bir planınız yoktur" diyor.

Eğildim ve ona bir öpücük verdim. "Onları erteleyebilirim."

Famine bacaklarımdan birini tutarak beni biraz açtı ve güçlü bir hamleyle kendini içime soktu

Bir kez daha.

Bölüm 42

"Ana."

Sanki çok uzaklardan gelen bir ses duyuyorum.

"Tanrım." Bir el omzumu sarsıyor. "Ana!"

Gözlerimi zorla açıyorum, uykudan sıyrılıyorum.

Atlı bana bakıyor ve korkmuş görünüyor.

Kendimi yukarı itmeye başladım. "Ne oldu?"

Famine'in gözleri vücudumun her yerinde. "Neden bana söylemedin?"

"Sana ne diyeceğim?" Vücuduma bakıyorum, ama bunu yaparken boynumda keskin bir ağrı hissediyorum.

Bir an sonra kanı gördüm.

Her yere bulaşmış. Üzerime, çarşaflara ve atılmış elbisemin çoğuna bulaşmış gibi görünüyor. Azrail'in üzerinde bile var, kan gövdesi boyunca kurumuş.

Atlıyı birçok kez kanlar içinde gördüm ama bu yüzden dehşete düştüğünü hiç görmemiştim.

Yüzümü yana yatırıyor.

"Tanrım," diye tekrar küfrediyor, yarama bakarak. "Ana, dün gece bana iyi olduğunu söylemiştin. Ben-" Bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Dün gece sen yaralıyken ben senin içindeydim."

Bir an suçluluk hissettim. "Değil-"

"Dur," diyor Famine. "O kadar kötü. Ana, neden bir şey söylemedin?"

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum.

"Seni uyandıramadım," der atlı. "Sen iyi."

"Artık uyanığım," diyorum savunmacı bir şekilde.

Uyanık, çıplak, kan ve kir içinde. Birden kendimi yaralı halde atlıyla yatan yaramaz bir çocuk gibi hissettim. Ne yazık ki genelevde işler böyle yürüyordu. Bir müşteri tarafından hırpalanmak, hiçbir kadının gece izin alabileceği anlamına gelmiyordu.

"Bir doktora ihtiyacın var," diye ısrar ediyor.

"Bir iğne ve iplik iyi olur, bir iğne ve iplik ve biraz sert likör." Daha fazla liköre hazır olduğumdan değil. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Famine bana şüpheli bir bakış attı. "Ciddi olamazsın."

Ne yazık ki ciddiylim.

Kuşluk vakti kendimi yıkadım ve elbisemi elimden geldiğince temizledim. Eyerde nemli kıyafeti giyiyorum, memelerim ıslak kumaştan görünüyor.

Famine beni yakınında tutuyor. Endişeyle titrediğini hissedebiliyorum. Bir yandan tepkisinden etkileniyorum. Diğer yandan, dün gece yaptığımız her şey onun endişesinin ortasında unutuldu.

Otoyolda on beş dakikadan fazla kalmamıştık ki küçük bir ticaret merkezine rastladık.

Azrail atını ona doğru sürüyor. O daha atından inmeden dükkânın içinden bir itiş kakış sesi duyuyorum, ardından bir çığlık geliyor ve aniden kesiliyor.

Nefes alıyorum. Buna katlanmak asla ama asla kolaylaşmayacak.

Kıtlık attan atlar.

"Burada bekle," diyor omzunun üzerinden. Beklemiyorum.

Zekice, atından kayarak iniyorum ve bu hareket yarama dokunduğunda bir çığlık atıyorum. Kısa bir süre önce Azrail tırpanıyla yanlışlıkla omzumu deldikten sonra tam da bu attan inmek için mücadele etmişim. Süvari, atının üzerinde

Sanki bu yara için endişeleniyor gibiydi. Elbette daha temiz bir yaraydı ve belki o kadar kötü değildi ama yine de.

Aramızdaki şeyler gerçekten farklı.

Famine beni takip ettiğimi fark edince iç geçirdi. "Ana, yaralanmışsın."

"Ben iyiyim," diyorum.

"Senden duyduğuma bir daha asla inanmayacağım iki kelime."

Onun arkasından dükkâna giriyorum ve tezgâhın arkasında çalışan ölü olduğu çok belli olan adamı görünce biraz irkiliyorum.

"Sadece bir sıyrık," diyorum koridorlardan birinde ilerlerken.

Sadece bir çizik değil. Bu sabah aynada baktım ve hayal ettiğimden daha büyük ve çirkinmiş.

Açlık kahkahalar atıyor. "Neden önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun?"

"Karnımı gördün mü?" Ben de diyorum ki. "Buna kıyasla, önemli bir şey değil."

"Benim için büyük bir mesele," diye mırıldanıyor atlı, sesi o kadar kısık ki neredeyse kaçıracağım.

İlk yardım bölümünü Famine'den önce buldum. En üst rafta iğneler ve ameliyat iplikleri duruyor.

"A n l a d ı m , " diyorum ve eşyaları alıyorum. Şimdi tek yapmam gereken kendimi dikmek.

Eğlenceli olacak.

Alt dudağımı kemiriyorum, bulduğum bir el aynasıyla yarama bakıyorum.

"Belki de bunu yapmamalıyız," diyorum.

Kesik hala biraz kirli gibi görünüyor ve bazı kısımları çoktan kabuk bağlamaya başlamış gibi görünüyor. Yaraları onarma konusunda çok fazla bilgim yok, ancak kirlenmiş olabilecek bir şeyi mühürlemenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Açlık yarayı inceliyor. "Yani hiçbir şey yapmamalı mıyız?" Bu düşünceden hoşnut olmadığı belli.

"Bilmiyorum. Sanırım kesiği alkolle ıslatabilirse bu yardımcı olabilir."

Şimdiden, düşündükçe ürperiyorum.

Bunu söyler söylemez atlı, yanındaki ölü adama göz ucuyla bile bakmadan tezgâhın arkasındaki küçük şarap, bira ve biraz daha güçlü likör koleksiyonuna yöneldi.

O oradayken raftan bir cam kap ispirto alıyorum. Ona bakarken derin bir nefes alıyorum.

Bu acıtacak.

Famine elinde bir şişe rom ve tirbuşonla geri geldi. Şişeyi açmasına ve bana vermesine izin verdim.

Boynuma dökmek yerine uzun bir yudum alıyorum, tadı midemi bulandırıyor.

Daha fazla içki için çok erken.

Romu yakındaki bir rafa koyduktan sonra elimdeki ispirtoyu çözüp Famine'e uzatıyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor.

"Sürtünme alkolü, yarama dökmek için."

Atlının kafası karışmış görünüyor. Sanırım insanların içtiği alkol ile sadece dezenfekte etmek için kullanılan alkol arasında bir fark olduğunu hiç fark etmemiş.

"Neden bana veriyorsun?" diye soruyor.

"Bunu yapmana ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapacak cesaretim olduğunu sanmıyorum."

Famine şişeye kaşlarını çatıyor, sonra bana bakıyor. Takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde çenemi eğiyor ve ispirtoyu kesiğin üzerine döküyor.

"Siktir!" Tıslıyorum, bacaklarım neredeyse katlanıyor.

"Anasını siktiğimin

Siktir!"

Birkaç nefes çekiyorum, gözlerim dayanılmaz yanıklara dikiliyor. Yaram yanıyor gibi hissediyorum.

Ona ters ters baktım. "Beni uyarabilirdin." "Ne kadar iyi biri olduğumu abartıyorsun."

Suratımı buruşturuyorum, ama dürüst olmak gerekirse, adam haklı.

I bakış at sonraow-boş Şişe içinde Kıtık el.

Umarım bu işe yarar.

Derin bir nefes alıyorum. "Biraz gazlı bez getireyim, sonra gidebiliriz."

"Gidiyor musun?" der atlı. "Yaralıyken olmaz. Bu gece burada kalıyoruz."

Bölüm 43

Boynumdaki yara iyi değil.

Hiç de değil.

Bunu ilk olarak ertesi sabah uyandığımda vücudum ter içinde kaldıktan kısa bir süre sonra fark ediyorum.

Kesiğim zonkluyor ve onu kurcaladığımda içime bir acı yayılıyor. Bundan da öte, kendimi biraz kötü hissediyorum.

Enfeksiyon kapmış olabilir.

Ayağa kalkıyorum ve iyice bakmak için dün kullandığım kompakt aynayı buluyorum. Gazlı bezleri çıkardıktan sonra aynayı kesiğe doğru çeviriyorum.

Keskin bir nefes çekiyorum. Derisi kızarmış ve şişmiş, yaranın kendisi ise tüyler ürpertici bir manzara oluşturuyor; et, alacalı bulacalı bir renk cümbüşü.

Kesinlikle bulaşmış.

İkinci kez düşünmeye fırsat bulamadan bir şişe daha ispirto alıyorum ve kapağını açarak yarayı dezenfekte edici sıvıyla ıslatıyorum.

Acı anlık ve yoğun. Ağzımdan keskin bir çığlık çıkıyor ve neredeyse bardağı düşürüyordum.

Ticaret merkezinin kapısı çarparak açılıyor ve Famine yanıma koşuyor. Titreyen halime ve kızgın yaramdan damlayan sıvıya bakıyor. Atlı şişeyi elimden kapıyor ve dikkati boynuma yönelmeden önce etikete bir göz atıyor.

Kaşları çatıldı. "Görünmesi mi gerekiyor-?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

Atlının yüz hatlarından sayısız duygunun geçtiğini görüyorum, anlamlandıramayacağım kadar hızlı.

Kaşlarını çatıyor, şişeye bakıyor. "Bunun yardımı olacak mı?" diye soruyor.

"Umarım öyledir," diyorum.

Azrail'in bakışları tekrar bana kayıyor. "Olmazsa ne olur?" diye soruyor.

Bu konuda hiç deneyimi yok, farkındayım. Süvari yaralar ve öldürür ama iyileşme ve bununla birlikte gelen komplikasyonlar hakkında pek bir şey bilmez.

"Bu konuda endişelenmeyelim, Famine," diyorum, onu rahatlatmaya çalıştığım kadar kendimi de rahatlatmaya çalışıyorum. "Basit bir boyun yarasının beni alt edemeyeceği kadar çok dehşet atlattım."

Bu konuda basit bir şey olduğundan değil.

Bana çok uzun süre baktı. Sonunda, "Sana bir doktor bulacağım." dedi.

Yutkunuyorum.

"Tamam," diye teslim oluyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, işler daha da kötüye gitmeye devam ederse neler olabileceğinden biraz korkuyorum.

Elimden geldiğince iltihaplı yaramı görmezden gelerek toplanmayı bitiriyorum. Ata binmek başka bir hikaye.

Hareket etmeye başladığımız anda atın yürüyüşü yaramı sarsıyor. Atın attığı her adımda bu tekrar tekrar oluyor ve acıyı görmezden gelmek mümkün değil.

Ve şimdi mide bulantım artıyor. İlk başta görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü çoğunlukla bununla uğraşmak istemiyorum. Ama sonra içimi bir ürperti kaplarken bile terlemeye başlıyorum. Dışarısı sıcak; titrememeliyim.

Kıtlık'ın göbeğimin etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor ve basınçtan dolayı küçük bir ses çıkarıyorum. Mide bulantım birdenbire tam burada-ve-bu-göz ardı-edilemeyecek-Aman Tanrım-orta-bölgemi-bu-işkenceden- kurtar.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde belli belirsiz bir endişe vardı.

Saframı bastırıyorum ve ellerini çekiyorum. "O lanet elini gevşetirsen olacağım."

Bir süre sonra bunu yapıyor ve ben de birkaç nefes alıyorum.

"Hastalanıyorum," diyorum. "Boynumdaki kesik," diye belli belirsiz işaret ediyorum, "pek iyi durumda değil."

Kıtlık atını kısa bir süre yukarı çeker. Dikkatlice bandajları çıkarır, sonra da iyice bakabilmek için eyerde yeterince eğilir.

Yaraya bakarken nefes nefese tıslıyor. "Ne?"

Gerginleşerek söylüyorum.

"Sanki dişleri çıkacak ve yüzümü yiyecekmiş gibi görünüyor." Korku dolu bir kahkaha attım. "Ne yapmam gerekiyor?"

Bu soruyu gerçekten sormak istemezdim ama lanet olsun, ben bir olasılık planlayıcısı değilim. Doktor da değilim. Yaranın üzerine iki kez alkol döktük ve bunun işe yarayacağını umuyordum.

Atlının gözlerinde endişe kıvılcımları belirir. "Yani sana bir doktor bulmak dışında mı? Bilmiyorum. Sen insansın," diyor suçlayıcı bir şekilde. "Ben enfeksiyon kapmam."

İkimiz birbirimize bakıyoruz ve ben istemeden de olsa sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"Orospu çocuğu," diye küfrediyor Famine. Sonra atını harekete geçirdi ve ikimiz rüzgâr gibi at sürdük.

Kıtlık

Açlık insanı çaresiz ve tehlikeli yapar. Bu benim doğal bir durumum, ama bir süredir bunu hissetmiyordum.

Ama şimdi, Ana eyerde dengesiz bir şekilde sallanırken, o tanıdık panik içimde dolaşıyor. Bundan nefret ettiğimi fark ettim. Varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum.

Atımı olabildiğince hızlı sürmeye zorluyorum, sadece Ana kusmak için eğildiğinde yavaşlıyorum.

Sadece bir kez oluyor, ama sonra titrediğini hissedebiliyorum. Onu cesaret edebildiğim kadar yakın tutuyorum -bana izin verdiği kadar yakın- ama zırhım sert ve katı ve muhtemelen çok rahatlatıcı olamaz.

Bu hiç iyi değil.

O yarayı gün ışığında ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum ama şimdi anlıyorum ki insan vücudu bu bunaltıcı sıcakta titrememeli. Kusmamalı da.

Bu düşünceyle atımı daha hızlı koşturuyorum. Birileri onu nasıl iyileştireceğini biliyordur.

Ana

Şaşırtıcı derecede uzun bir süredir yoldayız. Belki de değildir, belki de acı o kadar dikkat dağıtıcı bir hal almıştır ki dakikalar uzayıp gitmektedir. Bir ömür gibi geliyor.

Kıtlık'ın dikkati o kadar dağınık ki, etrafımızdaki tarlaları yok etmekle uğraşmıyor. Bunun bir şekilde benim yararına olduğunu düşünseydim bundan etkilenirdim, ama sanırım bana yardım etmeye odaklandığı için unuttu.

Midemde sert bir düğüm oluşuyor ve gerçek korkunun kök salmaya başladığını hissediyorum.

O kadar kötü olamaz. Kesiğin o kadar derin olduğunu bile sanmıyorum. Ama uzundu... ve sivriydi... her tarafım çamur içindeydi ve bıçağın üzerinde kim bilir ne vardı.

Son enfeksiyon deneyimimden sonra lanet yaralarımı daha iyi temizlemeyi öğreneceğimi sanırdım.

Ateşi kötüleşmeye başladığında bile çok endişelenmiyorum.

Bunu hatırlıyorum. Laguna'ya döndüğümde aldığım yaralar çok daha kötüydü. Belirsiz bir süre yatakta yattım, ölüme yaşamdan daha yakındım. Ama yine de hayatta kaldım.

Ben öldüremediğin hamamböceğiyim.

Bu yüzden Kıtlık'ın itip kakan zırhına yaslanıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum - sadece bir anlığına. Bir süreliğine kendimden kaçmak o kadar da kötü olmazdı.

Famine'in beni attan çekmesiyle uyanıyorum ve ancak o zaman hareket boynumu sarstığı için uyanabiliyorum.

Acıdan ağlıyorum. Çok kötü acıyor, çok çok kötü.

Kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama sersemlemiş durumdayım ve yükselen ateşim uzuvlarımı sertleştiriyor ve beceriksizleştiriyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Sana o doktoru bulacağım, unuttun mu?" diyor, sözlerinde tedirgin bir ifade var.

Kıtlık beni kollarının arasına alarak ilerliyor. Her adımının neden olduğu acı karşısında dişlerimi sıkıyorum. Ve sonra mide bulantım artıyor.

Sadece uyumaya devam etmek istiyorum... BANG!

Kıtlık bir kapıyı tekmeleyerek kırdığında gözlerim hızla açılıyor ve acı içime işlerken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor.

Azrail derin derin kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Bir şey dikkatini çekiyor ve başını kaldırıyor. "Bir doktora ihtiyacım var," diyor.

Bir mırıldanma var ama ben dinlemeyi çoktan bıraktım.

Başımı içeri doğru çeviriyorum, Famine'in göğsüne elimden geldiğince sokuluyorum. Buna karşılık olarak kolları beni koruyucu bir şekilde sarıyor.

Başka bir şey söylüyor, öfkeli sesi ortaya çıkıyor.

Senin için gerçekten iyi gidiyor, şaka yapmak istiyorum, ama onunla dalga geçemeyecek kadar boktan hissediyorum ve ayrıca uyku beni yine dibe çekiyor

...

Tekrar tekrar uykudan uyandırıldığım için göz kapaklarım bir açılıp bir kapanıyor, bir açılıp bir kapanıyor. Famine'in hoşnutsuz sesini ve birkaç tehdidini duyabiliyorum ve sonra etrafımıza yaklaşan insanların telaşlı sesleri var.

Eğer onun yardım anlayışı buysa, mahvoldum demektir.

Ama bu düşünce aklımdan geçtikten kısa bir süre sonra, Famine bir yere götürülüyor. Tüm bu süre boyunca beni taşıyor ve hafif olamam ama ağırlığımdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Alnımı onun zırhına yaslıyorum, zayıf ve yorgun. O da karşılık olarak saçlarıma bir öpücük konduruyor.

İşler benim için kötüye gitmeye başladı. Bunu anlayabiliyorum çünkü dudaklarım çatlıyor ve gözlerim kendi kendini pişiriyormuş gibi hissediyor, dişlerim takırdıyor ve titrememi durduramıyorum.

Açlığın pençesi neredeyse acı verici hale geldi, ama bir şey söyleyecek enerjim kalmadı.

Ve tüm bunların arasında bana bakan çok sayıda meraklı gözün hissi var.

Gözlerim kapanıyor ve tekrar açıldıklarında birinin evinin içindeyiz, Famine beni dar bir koridorda taşıyor.

Sonra beni bir yatağa yatırıyor.

Ona tutunuyorum. Onu bıraktığım anda artık güvende olmayacağıma dair saçma bir korkum var.

"Küçük çiçek," diyor Famine usulca, çok usulca, "beni bırakmalısın."

İsteksizce, gözlerimi onu görecektik kadar uzun süre açıyorum. "Lütfen beni bırakma."

Elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Yapmayacağım." Azrail bunu bana yemin eder gibi söylüyor.

Şimdi onun sözünü aldığıma göre, rahatlıyorum. Yatak yumuşak ve kendimi o kadar kötü hissediyorum ki uykuya dalmak çok kolay.

Ne kadar süre sürüklendiğimden emin değilim. Dakikalar ya da saatler olabilir...

"Neden bu kadar çabuk kötüleşiyor?" Famine'in sesi çok uzaklardan geliyor.

Cevabı duyamadan tekrar uykuya daldım.

Alnımda ıslak bir bez hissiyle uyanıyorum. Gözlerimi aralıyorum ve Azrail'in bana baktığını görüyorum, elleri serin kumaşın üzerinde. Omzunun üzerinden bir başkası su dolu bir leğen tutuyor. İkisine de yorgun bir gülümseme veriyorum.

"Ana-" diye başlıyor Azrail ama ben çoktan gözden kayboluyorum.

Üzerimdeki yabancı ellerin hissiyle yeniden uyanıyorum. Doğru hissettirmiyorlar. Kuru ve nasırlılar ve vücudumu bir kuklaymışım gibi hareket ettiriyorlar.

Onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Ona ne yapıyorsun?" Famine'in sesi gözlerimi açmamı sağladı.

Kurnaz, yaşı bir kadın üzerime eğildi. "Ona yardım etmeye çalışıyorum -eğer aniden fikrini değiştirmediyse."

Atlı cevap vermeden önce, o eller çenemi tutuyor ve başımı yana çeviriyor.

Boynumda ve şakağımda ağrı patlıyor.

"İşte bu yüzden bu kadar hasta," diyor kadın. Sesi, ellerinin hissettiği gibi çıkıyor; çizik çizik ama sert ve otorite dolu. "İltihaplanıyor."

"Onu tamir edebilir misin, edemez misin?" diye sorar atlı.

"Bir insanı tamir edemezsiniz," diyor kadın. "Bizler çatısı akan ya da camları kırık evler değiliz."

"Hayır, hepiniz ülkenin başına bela oldunuz ama buraya sizinle anlambilim oynamaya gelmedim. Şimdi bana Ana için ne yapabileceğinizi söyleyin" diyor.

"Antibiyotik olmadan mı? Fazla değil," diyor kadın. "Yarayı temizleyip bağlayabilirim ve enfeksiyonu çekebilmek için ona bir lapa yapabilirim. Ama bu noktada pek işe yarayacağından şüpheliyim. Vücudu bununla kendi başına savaşmak zorunda kalacak."

Bakışlarım atlıya kayıyor. Yüzündeki o ifadeyi daha önce hiç görmemiştim, çaresizlik olabilir. Ateşimden çok bu beni endişelendiriyor.

"Ölecek miyim?" Elimi yakalayıp sıkıca tutarken soruyorum. Bu ölüm hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Hayır." Kıtlık bunu bir yemin gibi söylüyor. "Benim hayatımda olmaz."

Bölüm 44

Kıtlık

Bir vücuda sahip olmak çok garip. Onun için çok büyük hissediyorum. Ben onun için çok büyüğüm. En büyük rahatlama bu, bilirsiniz, hastalığımı tarlalara yaymak. Meyveleri bozmak ve tohumları zehirlemek. Daha çok kendim gibi hissediyorum.

Bunun aksine... katlanmak zorunda kaldığım bu garip insan deneyimi.

Ana'nın solgun yüzüne bakıyorum, sıcak ve dikenli bir his beni ele geçiriyor.

Seninle hiç tanışmamış olsaydım iyi olabilirdi. Yıllar önce beni kurtarmamış olsaydın.

Kolların çok ince ve yanakların çok zayıftı ama yine de bir şekilde bedenimi sığınağa sürükledin, bana su ikram ettin ve ben hiçbirini mideme indiremedim. Bir insan kızı beni işkencecilerimden saklıyor ve elindeki azıcık şeyi bana veriyordu.

Seni korkuttuğumu bilmeme rağmen o acı dolu gecede yanımda kaldın. O adamlar beni avlarken ve sesleri tüyler ürpertici bir şekilde bize yaklaşıırken, tek yapman gereken seslenmekti ve kâbusun sona erecekti. Beni o hapishaneye geri götürebilirlerdi. Hâlâ orada olabilirdim.

Ama seslenmedin ve korkuna rağmen beni terk etmedin.

Kurtarmamak için her türlü sebebin varken beni kurtardın.

Beni kırdın.

Ve bu süreçte seni kırdım.

Ve şimdi korkarım ki yeniden bir bütün olabilmemizin tek yolu birlikte olmamız, senin tüm sivri uçlarının benimkilere yaslanması.

Bunu istemekten

nefret ediyorum. Ama

istiyorum.

Seninle bir bütün olmak istiyorum.

Ana

Banyo.

Uyandıgımda aklıma gelen tek düşünce bu. Mesanem rahatlamam için çığlık atıyor.

Çarşaflar geri çekiliyor ve sonra Famine beni kucaklıyor, eli başımı ve boynumu dikkatle kucaklıyor.

İsteğimi bilmeden söylemiş olmalıyım çünkü atlı beni birkaç kasaba sakininin yanından geçirerek dışarı çıkardı.

İzleyenlere ters ters bakar. "Ya bizi terk edin ya da ölün," der. Birkaç dakika içinde meraklı kasaba halkı gitmiş.

Sanırım daha iyi hissediyorum. Hâlâ ateşim var, hâlâ bitkinim ama en azından altımı ıslatmayacak kadar bilinçliyim.

Açlık beni çevredeki evlerin yanından geçirip mahalleyi sınırlayan vahşi doğaya götürüyor, yalnız kalana kadar durmuyor.

Famine ile seyahat ederken birçok kez tuvalete gittim. Her birinde bana bir nebze mahremiyet sağladı. Ama şimdi elbisemi kaldırırken beni tamamen bırakmıyor.

Birkaç saniye geçti. "Beni bırakabilirsin," diyorum.

Yabancılarla seks yapmayı kendime iş edindim ama Famine'in önünde işeyecek gücü kendimde bulamıyorum.

"Seni o yatağa yatırdığımdan beri neredeyse hiç hareket etmedin," diyor. "Hareket etmemeyi tercih ederim."

Ağlayamayacak kadar susuz olmama rağmen ağlamaya başladığımı hissediyorum. "Beni... böyle görmeni istemiyorum-"

Sözlerimi bitiremeden, beni susturmak için dudaklarımı usulca bir kez öpüyor. "Saçmalıyorsun, Ana. Benim için fark etmez."

İçimde kalan tüm mücadele buydu. Ve böylece Famine'in önünde, o beni tutmaya yardım ederken tuvalete gidiyorum.

Titriyorum - utançtan, yorgunluktan ve ateşten - ve şimdi hıçkırmaya başlıyorum, susuz kalmış bedenim

birkaç damla gözyaşı döküyorum. Duygularım allak bullak oldu.

İşim bittiğinde Famine beni temizlemeye yardım ediyor ve ben de utanç ile bitkin bir minnettarlık arasında kalıyorum.

Neden böyle davranıyorsun? Ona sormak istiyorum. Küstah, kaba ve kaprislisin.

Ama yle değil. Onun kalbine indiğinde değil.

Atlı beni eve geri götürüyor ve yatağa yerleştiriyor. Yatağın yanına bir sandalye çekerek yakındaki bir sürahiyi alıyor ve bana bir bardak su dolduruyor.

alışırken onu izliyorum, yorgun, ağrılı ve genel olarak iyi hissetmiyorum.

"İ," dedi ve bana uzattı.

"ok talepkar..." Sesim bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Yine de ondan suyu alıyorum ve yutuyorum. Mideme iyi oturmuyor - dürüst olmak gerekirse, midem midemde iyi oturuyormuş gibi hissetmiyor - ve onu tutmak için birkaç kez yutkunmam gerekiyor.

Uyanık ve farkında olduğum süre uzadıkça, aslında hiç de daha iyi hissetmediğimi, sadece daha uyanık olduğumu fark ediyorum. Ve bu bile zayıf çünkü tek yapmak istediğim uykuya geri dönmek ve içinde bulunduğum tüm acıdan kaçmak. Bu bana en son bir enfeksiyonla savaştığım zamanı hatırlatıyor, o zaman etrafımdaki tüm kasaba mezara gitmişti.

O zaman ben de öleceğimi düşünmüştüm. Yemin ederim lme o kadar yaklaşmıştım ki ona dokunabilirdim.

Suyu yanımdaki komodinin üzerine koydum. İşte o zaman sürahinin hemen arkasında duran küçük Aparecida Meryem Ana heykelini fark ediyorum.

Nefes alıyorum. Atlının işaretlere inandiğından emin değilim ama sanırım ben inanabilirim.

"Kıtlık," diyorum ve sesim tamamen yanlış çıkıyor.

Ona söylemem gereken şeyler var. şimdi, şansımı kaybetmeden önce.

Sırtı sertleşiyor. "Yapma," diyor, gözleri parlıyor. "Yapma," diye tekrarlıyor. "Sana zaten söyledim, ölmüyorsun."

Belki öyleyim, belki değilim. Olabilirmişim gibi geliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendime bile tam olarak itiraf edemediğim şeyi sonunda ona itiraf ediyorum.

"Seni seviyorum." Kalbim küt küt atıyor. "Ne zaman başladığımı bilmiyorum ve başladığım için de gerçekten çok üzgünüm-"

"Dur, Ana," diyor Famine şiddetle. Gözlerinde dökülmemiş yaşlar var.

"Ama ben seni seviyorum. Hem de çok. Ve her zaman da seveceğim. Bunu bilmeni istiyorum," diyorum, "her ihtimale karşı-"

"Dur." Kıtlık, bitkileri soldurduğu gibi kelimeleri de solduramadığı için kızgın görünüyor. "Eğer durmazsan tüm lanet olası dünyayı öldüreceğim."

Çatlamış dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Devam etmeyeceğimi anlayınca Azrail nefes veriyor, başını sandalyesine yaslayıp tavana bakıyor, bacaklarından biri sallanıyor.

"Sana hikâyeleri sevdiğimi söylediğimde," dedi birden, "sana hiç anlatmadığım özel bir hikâye vardı."

Ona şaşkın bir bakış atıyorum. Ateş ve yorgunluk beni uykuya doğru sürüklüyor ama gözlerimi açık kalmaya zorluyorum.

"Beni kurtardığın gece," diyor Famine, tekrar bana bakarak, "uykuya daldığında konuştun."

"Meleksi bir kelime söyledin, telaffuz edemeyeceğin bir kelime."

"Melek mi?" Yankıladım. "Bu senin ana dilin mi?"

Başını sallıyor.

"Kelime neydi?" Merakla soruyorum. Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Gipiwawewut."

Bu kelimenin tüylerimi diken diken ederek üzerimden geçtiğini hissederken gözlerimi kapatıyorum. Bir an için, sadece duymuyorum, hissediyorum.

Bağışlama.

"Affet beni, Ana," dedi. "Sana haksızlık ettiğimi biliyorum. Ailene, arkadaşlarına, hayatına... bunları senden aldım. Anlamıyordum ama anlamaya başladım ve özür dilerim, çok özür dilerim.

"Lütfen, beni affet."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Seviyorum," diyorum usulca. "Seni seviyorum ve seni affediyorum..."

Bir an için taş kesildiğine yemin edebilirim. Korkunç, acımasız Famine, taşlaşmış.

Yatağa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve uyku beni içine çekmeye başladığında derin bir nefes alıyorum.

Tekrar uyanacağımı umuyorum.

Kıtlık

Melek dilinde konuştuğumda Ana'nın gözlerinde bir anlık huzur vardı. Bu yüzden o uykuya dalar dalmaz, nemli elini kendi ellerimle kavradım ve onunla doğal dilimde konuşmaya başladım.

"Burnunun eğimini ya da gözlerinin arasındaki boşluğu seveceğimi asla hayal edemezdim. İnsan standartlarına göre güzel sayıldığını biliyorum, ama benim insan standartlarım yok ve Ana, sen şimdiye kadar gördüğüm en zarif şeysin. Ağzın açık uyurken bile. Bana bağırdığında bile -özellikle o zaman çünkü ateşini görmeye bayılıyorum."

Elini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerine bir öpücük konduruyorum.

"Sen topraktan yaratıldın," diye fısıldıyorum tenine, "Evrenin senin içinde hareket ettiğini hissedebiliyorum, ama yine de sen kendi başına başka bir şeysin."

"Bir insanı sevmeyi hiç istemedim. Sahip olduğum her şeyle seninle savaştım. Sen istememem gereken her şeydin. Ama sonra, şefkatin beni tüm kılıçlardan daha derinden deldi."

"Yeryüzünün hareket ettiğini hissettim, dağlar kayarken ve dünya şekil değiştirirken kayaların gıcırdadığını hissettim. Hiçbiri beni senin için hazırlayamazdı."

"Seni seviyorum. Belki de olduğum her şeyden daha çok. Nedenini anlamıyorum ama seviyorum. Seni seviyorum."

Ben konuşurken yüz hatları yumuşuyor ve en yumuşak gülümseme dudaklarına değişiyor. Yine de, elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Dehşetle, ona verdiğim cennetin tadının onu bir pervane gibi kendine çektiğini fark ediyorum.

Bir anda konuşmayı kestim. Beni bir noktaya kadar özverili yaptı ama özümde hala aynı piçim ve şu anda Ana'ya rahat bir ölüm vermek ya da ona rahatsız bir hayat vermek arasında bir seçim yapmak gerekirse, ikincisini seçiyorum.

"Seni can sıkıcı kadın, beni terk etmiyorsun."

Ayağa kalkıyorum, sandalyem geri çekiliyor.

Bunu düzeltmem gerek.

Ana'ya bakıyorum. Onu terk etmek istemiyorum -daha önce de söz vermiştim- ama ölümünü izlemek için de beklemeyeceğim. Her şey bir yana, temizleyebileceğim lanet bir yara yüzünden.

Onun yerine onunla
seviştim. Tam bir piç
kurusu.

Bir karar verip odadan hışımla çıktım ve doktorun peşine düştüm. Onu mutfakta buldum, havanda bir şeyler dövüyordu.

"İyileştir onu," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Elimden geleni yapıyorum," diyor.

"Bu yeterince iyi değil." Elimden kayıp gidiyor. Son kelimeleri ısırarak geri alıyorum.

"Bana çalışacak pek bir şey vermedin." Konuşurken, otlarını öğütmeye devam ediyor. Hareket etmiyor. Kafasını bile kaldırmıyor.

Yavaşça odayı geçiyorum. Ona ulaştığımda, o lanet havan ve havanelini tokatlayıp uzaklaştırıyorum. Taş aletler masadan fırlıyor ve otlar her yere saçılıyor.

"İyileştir. Onu."

Şimdi doktor başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor, varlığımdan korkmuyor.

"Size daha önce de söylediğim gibi, yarayı temizleyip sarabiliriz," diyor kadın, "ama enfeksiyon çoktan ilerlemiş," sanki bu bir cevapmış gibi.

Çok mu uzak?

"İyileştir onu," diye tekrarlıyorum.

Sırtını dikleştirdi. Bana sert bir bakış attı. "Yapamam. Belki siz atlılar ortaya çıkmadan önce onu kurtarabilirdik ama o teknoloji yok oldu, siz yok ettiniz." Bu sözün içine işlemesi için duraklıyor.

Ve öyle.

Bakışları tereddütsüz. "Bu noktada her şey Tanrı'ya kalmış." Ama ondan fazla bir şey beklemeyin, diye ekliyor bakışları.

Ona yaklaşıyorum. "Lanet olsun sana," diye fısıldıyorum.

Tam olarak istemesem de gücüm bir anda ekinleri yok ediyor. İnsanları atlıyor, ama bunun tek nedeni insanları öldürmenin biraz daha fazla çaba ve odaklanma gerektirmesi.

En kötüsü de öldürmek bile istemiyorum. Bu pis insanların yardımları için sapkın bir şekilde minnettarım ve onların geçim kaynaklarını ellerinden almaktan hiç zevk almıyorum.

Doktor bana bakıyor, sanki korkunç bir şey yaptığımı biliyormuş gibi.

Başka bir şeye zarar vermeden Ana'nın odasına geri dönüyorum.

İçimde korkunç, esneyen bir boşluk var.

Ana'nın yanında diz çöküyorum. Göğsü hızla inip kalkmasına rağmen çok hareketsiz.

Zavallı, işe yaramaz insan bedenleri. Tabii ki onlardan birini gerçekten etrafımda istediğim anda çelimsizleştirecekler.

Ana'nın uyuyan yüzüne bakarken bir nefes çekiyorum, farkına varıyorum.

Bu numarayı daha önce de görmüştüm.

Bu, Savaş ve Salgın'a dayatılan seçimdi. O zamanlar, toprağın derinliklerinde uyurken bunu anlamamıştım ama şimdi anlıyorum.

Biz kardeşlere, beraberinde getirdiği tüm karmaşıklıklarla birlikte, insanlar gibi sevme seçeneği verildi.

Bu komplikasyonlardan biri de ölümdür.

Pestilence aşkının hayatı karşılığında hiçbir şeyden vazgeçmedi; Savaş amacından vazgeçmek zorunda kaldı, gücü ve ölümsüzlüğü elinden alındı.

Ölüm'ün beni açıkça reddedeceğini sanıyorum.

Uzanarak parmaklarımı Ana'nın yanağında gezdiriyorum, sonra dudaklarının izini sürüyorum, kalbim daha önce hiç olmadığı kadar acıyor. Gerçekten hayatta olmak böyle bir şey olmalı, her duygu o kadar keskin ki neredeyse acı

veriyor. O kadar uzun zaman geçirdim ki

Sonlu şeyler üzerinde sonsuz bir varoluşa sahip oldukları için onlara hiçbir zaman gereken saygıyı göstermedim. Şu ana kadar.

Nefes veriyorum ve bu bile acıtıyor. Sanki bitkilerim tarafından ölesiye sıkıştırılıyormuşum gibi hissediyorum. Göğsümdeki bu sıkışıklıktan nefes alamıyorum.

Bir damla su Ana'nın yüzüne çarptı. Sonra bir tane daha. Bunların gözyaşı olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Daha önce bu yaratıklardan biri için hiç ağlamamıştım. Ana için bile.

Ana, ölmek üzere olan ...

Öne doğru eğilerek alnına bir öpücük konduruyorum, dudaklarım nemli teninde kalıyor.

"Gidemezsin, küçük çiçek." Konuşurken sesim titriyor. "Bu, dinlemek zorunda kalacağın bir emir daha."

Onu geri almak için gücümünden vazgeçmeme gerek yok. Daha ölmedi bile.

Ölümlü doktorları da Thanatos'u da sikeyim, zaten onların yardımına hiç ihtiyacım olmadı.

Elimi dikkatlice Ana'nın yarasının üzerine koyuyorum. Bu parçamdan o kadar uzun süre vazgeçmişim ki bunu yapabileceğimi neredeyse unutmuşum-

Canlandır.

Gökyüzünü karıştırdım ve yerden hayat çektim ama gücümü bir insana yöneltmek - etten bir bedenine içine bakmak ve orada ne olduğunu anlamaya çalışmak - yemeği ilk kez tatmak gibi. Şok edici ve tuhaf.

Gücüm gerçekten çok basit: Bir şeyleri büyütebilir ve bir şeyleri öldürebilirim. Bu tam olarak Savaş'ın iyileştirme yeteneği değil ve tam olarak Ölüm'ün hayat verme yeteneği de değil, ama ikisi arasındaki bulanık sularda bir yerde.

Ana'nın vücudunu saran enfeksiyon, hayatta kalmak için gerçekten çok iyi bir iş çıkaran başka bir canlıdır. Sadece bu süreçte ev sahibini öldürüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve genişlememe izin veriyorum.

Etrafımda hareket eden yaşamı hissedebiliyorum; her yerde; havada, yerde, toprakta. Dünya canlılarla dolup taşıyor.

Dikkatimi etrafımı saran hayat dizisinden çevirip Ana'ya odaklanıyorum. Hasta, zayıf Ana'ya. Ölüme yaşamdan ne kadar yakın olduğunu hemen hissediyorum ama bunu daha önce de biliyordum. İşleri yoluna koyabilmek için korkuyu bir kenara bırakıyorum.

Sadece Ana'ya değil, onun içine de odaklanıyorum. Sistemini saran bakteriyi hemen hissediyorum. Kan dolaşımına girmiş ve vücudunun her köşesini istila etmekle meşgul. Tüm suç bakterilerde değil. Küçük çiçeğimin bağışıklık sistemi enfeksiyonla savaşmak için ortalığı kasıp kavuruyor.

Bu enfeksiyonun büyüklüğünü takdir etmek için bir an duruyorum. Hepsi tek bir bıçak darbesi yüzünden.

Takdir anım geçiyor ve nefret ettiğim bir yaşam formuyla karşılaştığım her seferde olduğu gibi onu yok etmeye başlıyorum.

Ana bir keresinde bana dans etmede neden bu kadar iyi olduğumu sormuştu. Gerçek şu ki, öldürmek kolay olsa da mucize yaratmak daha karmaşık bir süreçtir. İnsan vücudu eylem ve tepkilerin birbirine karıştığı bir senfonidir ve şu anda benim işim onun vücudunun senfonisini dinlemek ve onunla aynı zamanda hareket etmek.

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Onu iyileştirmek bir ömür sürer gibi geliyor ama sadece birkaç dakika sürüyor olmalı. Ve sonra bitti.

Ve Ana'yı bana geri getirdim.

Bölüm 45

Ana

Uyandığımda yalnızdım.

Aparecida Meryem Ana heykeli ve komodinin üzerinde duran bardak ve su sürahisi dışında bomboş olan odaya şöyle bir göz gezdiriyorum.

Ayağa kalktım, kendimi zayıf ve aç hissediyordum ama onun dışında... çok kötü değildim. Bir süre sonra boynuma uzandım. Yumuşak bir gazlı bezle kaplıydı, kaldırdım.

Son hatırladığımda, bu kesik kötü bir şekilde enfekte olmuştu.

Sargılar ve lapa düşüyor ve yaramın etrafını incelemeye başlıyorum. Şişmiş ve kızgın hissetmiyorum. Aslında, çoğunlukla iyileşmiş gibi hissediyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Etrafımı tekrar gözden geçiriyorum. Hayal meyal Famine'in beni buraya taşıdığını ve dışarıdaki o eğlenceli çış olayını hatırlıyorum, ama geri kalan her şey puslu bir ateş rüyası gibi görünüyor. Sanırım öleceğimden emin olduğum için bazı güzel açıklamalar yapmıştım.

Dudaklarım çatlamış ve sakız gibi olmuş, yanımdaki su bardağını almadan önce onları gizlice siliyorum. Beş derin yudumda bitiriyorum.

Birkaç dakika boyunca öylece oturdum ve zihnimin toparlanmasına izin verdim.

Ben ölmedim.

Bu hamamböceğini öldüremezsin.

Eskiden tertemiz olan elbisemden hafifçe bir koku alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Bu kıyafet ölmesi gereken bir şey.

Nemli çarşafı tekmeleyerek yataktan kayarak çıkıyorum. Bacaklarım titriyor ve açıkçası biraz sersemlemiş hissediyorum, ama yine de ilerleyerek odadan çıkıyorum. Koridordan bir adam geçiyor ve beni görünce nefesi kesiliyor, haç işareti yapıyor.

"Burası senin evin mi?" Ben soruyorum.

Başını salladı. "Karım seni tedavi etti."

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Bakım ve yatak için ikinize de teşekkür ederim."

Hâlâ bana tuhaf tuhaf bakıyor, başını sallıyor.

Evin arka tarafını gösteriyorum. "Çıkış yolu bu mu?"

Yine titrek bir şekilde başını sallıyor.

"Teşekkürler." Şaşkın adamı orada bırakıyorum, tepkisi biraz sinirimi bozuyor.

Dışarıda gökyüzü büyük, dalgalı bulutlarla dolu. Toprağın ıslak, toprak kokusunu içime çekiyorum. Doğuştan gelen bir şey beni dağınık binaların ötesine ve ötesindeki tarlalara doğru çekiyor.

Buradaki şeker kamışı parlak, göz kamaştırıcı bir yeşil. Ve orada, tam ortasında bir atlı var.

Bunu daha önce rüyalarımda görmüştüm. Kıtık, elinde tırpanla ekinlerin arasında duruyor ve bu bir önsezi gibi.

Burası onun dünyayı her seferinde bir çim yaprağına dönüştürdüğü yerdir.

Sanki beni arkasında hissetmiş gibi, atlı dönüyor.

Şu anda, Famine'in kimden ziyade ne olduğunu açıkça görüyorum. İnsana benzemiyor. Azıcık bile değil. Acı verici bir güzelliği var ama ölümlü bir insan değil.

"Biliyor musun," diyor usulca, "bu alanın tamamı daha birkaç saat önce ölüydü."

Söz konusu ürüne bakmaya zahmet etmiyorum.

"İnsanları ölümden geri getiremem," diye devam ediyor. "Ölüm'ün ya da Tanrı'nın yardımı olmadan olmaz." Bir elini uzatarak yakınındaki yeşil saplara dokunuyor. "Ancak, bu şeker kamışı gibi her şeyin içindeki yaşam ve ölüm akışını kontrol edebilirim."

Ayak bileklerime değen çalıların arasından yolumu açarak ona doğru ilerliyorum.

"Sen... bana bir şey mi yaptın?" diye sordum.

Nereden bildiğimi bilmiyorum ama belki de o yapmıştır diye düşünüyorum. Yara çok iyileşti ve sonra o yaşlı adamın evdeki tepkisi vardı; bana sanki ölmüş olmam gerekiyormuş gibi baktı.

Famine'e doğru yaklaşıyorum, yüzüne bakıyorum, özelliklerini okumaya çalışıyorum. İlk başta gözlerime bakmıyor, ama sonunda baktığında hareketsiz kalıyorum.

Bana tek zayıf noktasıymışım gibi bakıyor.

"Yaptın mı?" Tekrar soruyorum. "Beni iyileştirdin mi?"

Bana bakarken derin, duyulabilir bir nefes alıyor, sanki hayatı kendine geri çekiyormuş gibi. Tırpanını bırakıp toprağa düşmesine izin veriyor.

Kıtlık yüzümü kavırıyor, bakışlarımı inceliyor. "Evet," diyor basitçe.

Bir sonraki anda, dudakları benimkilerin üzerindeydi. Öpücük şiddetli, neredeyse çaresiz bir yoğunlukta. Sözlerinin içime işlemesine izin verirken ben de onu öpüyorum.

Açlık beni iyileştirdi.

Kıtlık, insanlardan nefret eden atlı. Kıtlık, öldürmeyi ve acı çekmeyi seven. Şu anda hayatta olmamın sorumlusu o.

Bir elini yanağıma koyarak alnımı kendi alnına yaklaştırıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

Uzun bir süre ona baktım, ne demek istediğimi unutmuştum.

Seni seviyorum.

Şunlar kelimeler vardır Çınlama içinde benim
Kulaklar. Ben Tabii ki Onu yanlış
duymuşum.

Famine de benim gibi gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyor. "Ne?" Nefes alıyorum.

"Seni seviyorum, seni küçük aptal çiçek."

Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı.

"Talihsiz bir farkındalık," diyor nefesi yanaklarımda gezinirken, "ama tüm inançlarıma rağmen bunu yapıyorum."

O beni seviyor.

O beni seviyor. Beni.

Ancak şimdi gerçekten anlamaya başladım.

Bir zamanlar çok sinir bozucu bulduğum Famine'in yeşil gözleri şimdi yoğun bir şekilde bana bakıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. Artık bu sözler karşısında şok olmuş gibi görünmüyor. Onu yöneten o itici kesinlik geri döndü.

Beni tekrar öpmek için eğildi.

Son anda parmaklarımı dudaklarına götürüyorum.

"Bekle." Gözleri bana odaklandı.

Önce ağzına, sonra gözlerine bakarak gülümsüyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum usulca. Kaşları kalkarken bile sırtışım genişliyor. Elimini bırakıyorum.

"Sadece ateşim yokken bunu duymam gerektiğini düşündüm," diye fısıldıyorum.

Sonra da Famine'in beni öpmesine izin verdim.

Bölüm 46

Birkaç saat sonra ikimiz tekrar Famine'in atına bindik.

Hâlâ Azrail'in beni sevdiğini itiraf etmesinin etkisindeyim. Havadan daha hafif hissediyorum. Daha önce hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmiş miydi?

Beni iyileştirdiğinden bahsetmiyorum bile.

Kıtlık beni eyerde yakın tutuyor ve dudakları şakağıma değip duruyor, sanki hayranlığını tenime bastırmaya çalışıyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse, buna doyamıyorum.

Yarım saat önce ev sahiplerimize teşekkür edip vedalaşmıştım - ki Kıtlık tüm merhametine rağmen onları sağ bıraktı. Ve şimdi, görünüşe göre, şehrin geri kalanını da canlı bıraktı.

İkimiz Taubaté olduğunu öğrendiğim şehrin sokaklarında ilerliyoruz. Diğer birçok Brezilya şehri gibi burası da kıyametten sonraki hayata uyum sağlamış. Eski gökdelenlerin ve yüksek binaların çoğu terk edilmiş ya da bakıma muhtaç hale gelmiş - eğer tamamen ortadan kaldırılmamışlarsa

-Ve nüfusun çoğunluğu şehir merkezini bir zamanlar şehrin dış mahalleleri olması gereken yerlere kaydırması gibi görünüyor.

Burada sokaklar sokak yiyeceklerinden sepetlere, battaniyelere, mücevherlere, ayakkabılara, yemek takımlarına kadar her şeyin satıldığı tezgahlarla doludur. Sokaklara taşan restoranlar var.

Binalardan çıkan müzisyenler sokak köşelerinde çalıyor.

Taubaté bir zamanlar nasıl bir şehirse artık kendini yeni bir şeye dönüştürmüş gibi görünüyor.

Etrafımızda insanlar dolaşıyor, ama biz yanlarından geçerken duraklıyorlar, gözlerini kocaman açıyorlar. Famine'i olduğundan başka bir şey sanmak mümkün değil; bir atlı.

Taubaté'nin en yoğun bölgesi gibi görünen yere ulaştığımızda, Azrail atını durduruyor ve tırpanını sırtına bağladığı yerden alıyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Neden duruyoruz?"

Famine bana sırtıyor. "Göreceksin."

"Gerçekten istemiyorum," diyorum çünkü ne olacağını bildiğime dair bir his var içimde. Konaklamalarımızın sonunda hep aynı şey geliyor. Ve bu insanların öldüğünü görmek isteyeceğim son şey. Benim için yaptıkları onca şeyden sonra olmaz.

"Bana öyle bakma," diyor Famine. "Bu eğlenceli olacak."

Eğlenceli mi?

"Senin eğlence anlayışın birinin karnını canlı canlı deşmek," diye hatırlatıyorum ona.

Yine sırtıyor, gözleri parlıyor ve bu bakış sinirlerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Azrail atından iner ve tırpanını yere vurarak zaten ürkmüş olan seyircileri korkutur. Atlının kötü haber olduğu herkesçe bilinmesine rağmen, bir kalabalık toplanmaya başlamıştır.

Atlının bakışları büyüyen kalabalığın üzerinde geziniyor. "Eğer şehrinizin bağışlanmasını istiyorsanız-"

"Bekle, kalıyor muyuz?" Sözünü kestim.

Bana "lütfeñ çeneni kapa" der gibi bir bakış attı.

Kıtlık devam eder, "-o zaman benim şartlarım şunlar: karım -"

"Vay, ne karısı?" Tekrar araya giriyorum. "Bekle, ben mi?"

Atlı bu kez duraklama zahmetine bile girmiyor, "- ve kalacak boş bir yere ihtiyacım var ve adaklara ihtiyacım var. Bir sürü adak. Bunu yaparsanız hayatlarınızı ve geçim kaynaklarınızı yok etmeyeceğim."

Yemin ederim toplu bir duraklama oluyor, sonra insanlar dağılıyor. Bu iyi gitti.

"Karın mı?" Kaşlarımı kaldırarak Famine'e tekrarlıyorum. "Ben hastayken insanlara ne yalanlar söylüyordun?"

Bana attığı bakış düpedüz haince. "Eğer bu yalanı sürdürmek niyetinde değilsen, bu sadece bir yalandır."

Birincisi, yalanlar böyle söylenmez. Ve iki.

"Bu... bir teklif mi?" Diyorum. Kalbim olması gerekenden daha hızlı atıyor. "Çünkü eğer öyleyse," diye devam ediyorum, "bu benden bir hayır olacak."

Martim'i düşünüyorum, bana nasıl evlilik sözü verdiğini, sonra sözünü ve bu süreçte kalbimi nasıl kırdığını.

Bu bir daha olmayacak.

Sözlerim üzerine, Kıtık geri çekildi. "Hayır mı?"

"Gerçek bir evlenme teklifi istiyorum," diye devam ediyorum, eyerin üzerinden ona bakarak. "Seksle birlikte. Yüzük isteğe bağlı. Sürünmek şart."

"Sürünmek mi?" İnanılmaz bir kahkaha attı. "Ben artık için yalvaran bir köpek değilim."

"Hayır, sen şu anda hiç artığı olmayan bir köpeksin. Seks istiyorum, ölümsüz aşkının sözünü istiyorum-"

"Şimdi de ölümsüz aşkımın taahhüdü mü oldu?"

Kasaba halkı bize yaklaştırmaya başladığında, "Bunu söylemeye gerek yok," diye cevap veriyorum.

Azrail sinirlenmiş görünüyor.

"Bana oral seks yaptın," diyorum, "yani bu yalakalık işinde çoktan ustalaştın."

Bize doğru yaklaşan yaşlı bir adam yorumumu duyuyor ve çok hoşuma gitti, tam anlamıyla skandala uğramış görünüyor.

"Bu yalakalık değildi." Famine'in çenesi sıkıştı.

"Neden bu kadar dehşete düştüğünü anlamıyorum," diyorum yorumunu duymazdan gelerek. "Kelimenin tam anlamıyla işerken beni tuttun" diyorum. Bir durum ancak bu kadar dehşet verici olabilirdi. "Ayakkabına bile bulaşmış olabilir."

Famine'in yanağındaki keneye bakılırsa, ayakkabısına kesinlikle biraz çiş bulaşmış.

O cevap veremeden yaşlı adam ve diğer birkaç kasaba sakini bize doğru yaklaşıyor. Elllerinde battaniyeler, mumlar, yağ ve likör dolu testiler, süt, çömlekler, mücevherler ve yumurta sepetleri taşıyorlar.

"Evlen benimle," diyor Famine, bana bakarken onları görmezden gelerek.

Bir an için nefesim kesildi. "Hayır."

Çok sinirlenmiş görünüyor. Neşenin de ötesindeyim. "Bu iş daha bitmedi," diye yemin ediyor.

Umarım öyle değildir.

Gün batımında, Kıtık sadece küçük bir krallık değerinde mal toplamakla kalmadı, aynı zamanda bize bir ev bulmayı da başardı. Bunu elde etmek için kimseyi öldürmesine bile gerek kalmadı.

"Burada yaşayan kadın öldü ve çocukları burayı satamadı," dedi kasaba sakinlerinden biri, daha önce tahtaları sökülmiş olan evi gezdirirken bana.

Burayı neden kimsenin istemediğini anlıyorum. Sadece kıyametten önce inşa edilmiş olması ve dolayısıyla en iyi ihtimalle işe yaramaz, en kötü ihtimalle de tehlikeli kalıntılarla dolu olması değil, aynı zamanda pratiklik açısından da değerinden daha fazla iş gerektiriyor gibi görünüyor.

Hâlâ paslanmış arabalarla dolu bir garajı, örümcek ağları ve fare pislikleriyle dolu mutfak aletleri ve on yıldan uzun süredir su akmayan musluklu lavaboları var.

En azından tuvaletler yenilenmiş.

Etrafımda yarım düzine insan koşuşturuyor, yerleri süpürüyor, küflü çarşafı ve tüylü perdeleri kaldırıyor.

Ötesinde Onlar, Kıtık standları ile onun kollar katlanmış, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bir kadını dinliyordu.

Bu ATLI gerekir hissetmek Ben
İzliyordum, Çünkü Bana doğru baktı.

Beni gördüğünde gözleri parlıyor. "Benim küçük çiçeğim. Beğendin mi?" diye sesleniyor, etrafımızdaki odayı işaret ederek. Bu gerçek bir soru ve Tanrım, ama gerçekten umutlu görünüyor, sanki mutluluğu benim cevabıma bağlıymış gibi.

Odanın diğer ucundan ona doğru ilerledim. "Bize en iyi evi almak için gerçekten manipölasyon yaptın," diyorum, her ne kadar burası açık ara en iyi ev olmasa da.

Ben ona yaklaşırken atlı bana sinsi bir sırıtış fırlatıyor. "Başka bir evde kalmamızı mı tercih edersin? Eminim buradaki ailelerden herhangi biri, biz taşınabilelim diye evlerinden atılmaktan mutluluk duyacaktır. Bu her zaman bir seçenektir."

İnsanlar hala etrafımızdaki odayı temizliyor, ama şimdi birçoğu biraz sertleşiyor.

Bir ürpertiği bastırıyorum. "Teşekkür ederim, hayır," diyorum.

Famine'in alanına giriyorum. "Daha önce yeni bir şey denediğinden bahsetmiştin," diyorum. Etrafımızdaki evi işaret ediyorum. "Bu nasıl yeni bir şey?"

Kıtlık sık sık insanlardan adak ve kalacak yer ister. Bana göre bu, her zaman yaptığı numaranın aynısı.

Atlı beni kendine doğru çekiyor. "Göreceksin," diye fısıldıyor kulağıma.

Yakınlarda bir sandalye var. Kıtlık onu kapıp sürüklüyor. İçine oturdu, beni de yanına çekti.

"Bırak gideyim, Famine," diyorum, beni kucağına oturturken.

"Hayır," diyor kayıtsızca, buklelerimden biriyle oynamak için uzanıyor.

"Ben ciddiğim." Bu durum -Famine'in bir tür kral gibi sandalyede oturması- her zaman korkunç şeylerin habercisi olmuştur. Burada olup izlemek istemiyorum.

"Ben de öyle," diyor.

Damarlarımda endişe oluşuyor.

Bir parmağını kolumda gezdiriyor. "Rahatla," diye kulağıma doğru nefes alıyor.

Ama rahatlayamıyorum.

"Onlara ne yapacaksın?" Etrafımızdaki insanların

duymaması için sesimi alçaltarak soruyorum.

"Sana daha önce de söyledim, küçük çiçek: Yeni bir şey deniyorum."

Farkına varmadan önce birkaç saniye ona bakıyorum.

"Onları öldürmeyecek misin?" Nefes alıyorum, gözlerim açılıyor. Umut etmek için fazla iyi.

Azrail bir parmağını kaldırıp boynumdaki kabuğun izini sürüyor ve kaşlarını çatıyor. "Tabii ki onları öldüreceğim." Sesini alçaltma zahmetine girmiyor ve yanımdaki insanlar ona gözlerini kocaman açarak bakıyor. "Sadece henüz yapmayacağım."

Bakışlarım onunkileri arıyor. "Neden?"

"Tuhaf yaratık - onları hemen öldürmemi ister misiniz?"

"Tanrım, kıtlık. Hayır." Şaka yaptığından bile emin değilim.

"Ben sadece

... Merak ediyorum." Ne de olsa Azrail daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve ben de nedenini bilmek istiyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor. Beni içine çekerken üzerindeki yaralı katmanların eriyip gittiğini görebiliyorum.

"Benden hiç değişmemi istemedin," diye itiraf ediyor Famine sonunda. "Ya da olmadığım bir şey olmamı. Beni kabul etmek için insan olmama hiç ihtiyaç duymadın."

Yani, onu bıçaklamaya çalıştığımda çok da kabullenici değildim. Ve onun zalimliğini kabul ettiğimi hiç sanmıyorum. Ama teknik olarak haklı, aslında onun davranışlarını değiştirmeyi hiç düşünmedim. Onu değiştirmenin bir seçenek olduğunu hiç fark etmedim. Bu, onun içimdeki insanı çıkarmaya çalışması gibi bir şey olurdu - kesinlikle imkansız.

"Bununla nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum..." Hâlâ ona şüpheyile bakarak söylüyorum.

"Seni olduğun gibi kabul ediyorum Ana, müstehcen yorumlarınla

."

"Onları seviyorsun," diye araya giriyorum.

"-ve doymak bilmez merakın ve insani numaraların-"

"Onları da seviyorsun."

"-ve merhametiniz," diye bitiriyor. "Özellikle de zalimlik karşısında bile merhametiniz.

"Sana söz veriyorum, küçük çiçek," diye devam ediyor, "ölene kadar senin yanında olacağım ve öldürmeyi şimdilik erteleyeceğim."

Bölüm 47

Uzun süre ona baktım.

"Sana inanmıyorum," diyorum sonunda. Gülüyor. "Bir şey değil."

Lanet olsun, doğruyu söylüyor.

Bu da demek oluyor ki... bu meşru bir yemin. Ölümsüz aşka en çok yaklaşan yemin.

Öleceğim güne kadar senin yanında olacağım.

Bayılmamaya çalışıyorum. Ana da Silva bayılmaz, özellikle de korkutucu erkekler karşısında. Ama buna çok yaklaştım. Hem de çok yaklaştım.

Benimle olmak istiyor. Ve bonus olarak, gerçekten öldürmeyecek. Ve bunun ne kadar süreceğini kim bilir, ama deneyecek. Daha önce hiç denememişti.

Bekle bir saniye.

Etrafımızdaki eve yeni gözlerle bakıyorum.

Yeni bir şey deniyorum, demişti. Bunun anlamı gerçekten ... olabilir mi?

"Bu ev bizim için mi?" İnanmaya cesaret edemeyerek söylüyorum

o.

Famine başını sallar.

Ciğerlerime yeterince hava alamıyorum.

Tekrar ona odaklandım. "Seninle yalnız kalmak istiyorum."

Azrail biriyle yatacak. Tam burada. Hemen şimdi.

Gözlerini benden ayırmadan, "Herkes dışarı." dedi.

Birkaç dakika içinde ev boşaldı.

Son kişi de gider gitmez ayağa kalkıp kirli elbisemi çıkarıyorum, ardından çoraplarımı ve ayakkabılarımı tekmeliyorum.

Atlı beni izliyor, gözleri parlıyor. Tamamen çıplak kaldığımda, Famine'e başımla selam veriyorum.

"Şimdi sıra sende," diyorum.

"Soyunmak için mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Ne için?" Aman Tanrım.

Ona bir bakış attım. "Gerçekten ihtiyacım var mı-?"

"Şaka yapıyorum," diyor atlı ve sesinin bana bu kadar benzemesi sinir bozucu.

Ayağa kalkıyor ve bronz zırhını çıkarmaya başlıyor. Kıtık soyunmakta daha yavaş, bakışları göğüslerimde... sonra belimde, sonra kalçalarımnda, sonra bacaklarımnda, sonra tekrar yukarı, parmakları zırhını çıkarırken gözleri amımda oyalanıyor.

"Bunun bana hevesli bir seks kazandıracığını bilseydim, yollarımdan çok ama çok daha önce vazgeçebilirdim."

Buna gülüyorum. İkimiz de Azrail'in fiziksel dürtüleriyle sonuna kadar savaştığını biliyoruz.

Giysilerinin geri kalanını çıkarması sadece biraz daha uzun sürüyor. Gün ışığında, açıkta kalan her santimetresini görüyorum. Çıplaklığına alışkınım ama yine de nefesimi kesiyor.

Famine'in geniş omuzları yerini yuvarlak göğüs kaslarına ve sivrilen beline bırakıyor. Karın kasları muhteşem ama onlar bile dikkatimi uzun süre çekemiyor.

Bakışlarım ereksiyonuna kayıyor.

Sikler bana göre. Yüzlercesini gördüm; şişman olanları, zayıf olanları, uzun olanları, kısa olanları. Etrafına iki parmağımı zor sığdırabileceğim kadar küçük penisler ve pozisyonu ne olursa olsun içime asla tam olarak sığmayacak kadar büyük penisler gördüm. Bir tarafa doğru sallanan penisler de vardı, normal uzunluğunun iki katına kadar uzayanlar da; şişkin ve etli olanlar da vardı, sahibinin devasa taşakları tarafından tamamen gölgede bırakılanlar da. Ve ikisinin arasında her şey vardı.

Famine'in siki de diğer organları gibi sinir bozucu derecede kusursuz.

-Bir kıza sevildiğini hissettirecek kadar kalın ve uzun, ancak ertesi sabah pişman olmasına neden olacak kadar aşırı donanımlı değil. Hatta siki bir kadının G noktasına çarpacak kadar eğimli.

Ona bakarken yüzüme bir sırıtma yayılıyor.

Bu şimdiye kadar düşündüğüm en küfürlü şey olabilir, ama Tanrı bu adamı açıkça sikişmek için yaratmış. Tabii, öldürmek için de, ama sadece söylüyorum - bu sikin kendi kendine bir şarkı çalacak kadar zil ve ıslığı var.

"Bu bakışın beni hep geriyor," diyor Famine, uzanıp beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımda iz bırakıyor, güzel aleti karnıma yapışmış durumda.

"Tekrar söyle," diyorum.

Famine beni bir kez daha kaldırıyor ve bacaklarımı tekrar ona dolamaya zorluyor. "Bu bakışın-"

"O değil," diye gülüyorum. "Beni sevdiğini."

Beni ileriye taşıırken Azrail'in gözleri kızarıyor. "Seni seviyorum Ana." Gülümsediğimde tekrar söylüyor. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Devam etmemi ister misin? Bunu yapabilirim."

"Seni seviyorum," diye araya giriyorum, bir elimi çenesine koyarak. "Ve sana sahip olduğuma inanamıyorum, seni sadist küçük pislik."

Ne demek istediğimi vurgulamak istercesine eğilip onu öpüyorum. Sanırım Famine bizi yatak odasına götürmek istiyordu, ama ağzım onunla buluştuktan birkaç saniye sonra sırtım oturma odasının duvarlarından birine çarpıyor, Azrail'in göğsü beni olduğum yerde sabitliyor.

Kalçalarımı kaldırırken bana bakıyor, sonra beni ona doğru indiriyor ve sikini içime sokuyor.

Ani saldırı karşısında nefesim kesildi. Bir an için hareket edemiyorum, göbeğim Famine'in sikinin etrafında zonkluyor.

Yer değiştirip içimden çıkıyor. Üzgün bir ses çıkarıyorum, ama sonra tekrar içeri itiyor ve ben uzun, çok çirkin bir inilti çıkarıyorum.

Hıncır bir sırıtış yüz hatlarını böler ve-
"Bekle."

Famine kaşlarını kaldırarak duraklar.

Sığ bir nefes alıyorum, şişlendiğim koca siki düşünmeye çalışıyorum.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum, ben çocuk istemiyorum." Artık bunun gerçekleşmesi için doğum kontrol sihrini kullanabileceğini biliyorum.

Azrail bana okunamayan bir bakış attı.

"İçimde olman buna bağlı." Muhtemelen bunu ilk kez yakınlıştığımızda konuşmalıydık. "Anlaşıldı mı?"

Eli aramıza giriyor ve bir memeyi sıkıyor. "Anlaşıldı."

Bana sürtünüyor ve bu cevap yeterli olacak çünkü lanet olsun, bu adam ne yaptığını biliyor.

Bu konuda da iyi olmamalı; bu benim mesleğim, onun değil. Bunun tamamen saçma olduğunu biliyorum çünkü Famine beni harika hissettiriyor ve şikayet etmemeliyim, ama mükemmel vücudu ve mükemmel penisi olan adam ikisini de kullanmakta gerçekten çok iyi.

Yüzümden düşüncelerimi okumuş olmalı ki, "İnsanları memnun etme konusunda bu kadar pratik yaptın ama memnun olma konusunda hiç pratik yapmadın" dedi.

Ona bir bakış attım. "Şimdiye kadar kendinden başka kimseyi memnun etmiş olamazsın."

Bana açık bir gülümseme veriyor. "Pekala, beni yakaladın. Ama-" Pistonunu bir içeri bir dışarı, bir içeri bir dışarı hareket ettirmeye başladı, ağır ağır kapanan gözleriyle yüz ifademi süzüyordu, "Çabuk öğrenen biri değil miyim, küçük çiçek?"

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. O hıncır dudakları haftalardır benimle alay ediyor. Bir kolumu boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum, kalçalarımız tekrar tekrar buluşurken onu öpüyorum.

Bizi duvardan uzaklaştırıyor ve benden asla tam olarak çekilmeden bizi yere indiriyor.

Kıtlık bana bakıyor, itişleri hızlanmaya başlıyor, kalçaları benimkine çarpıyor ve siki gittikçe daha derine iniyor. Bana kurt gibi sırtıyor, karamel rengi saçları aşağı sarkıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Atlı başını sallar. "Çok güzelsin ve bu görünüşünü seviyorum."

O konuştuğu içimde bir his oluşuyor, yükseliyor ve yükseliyor.

"Ne bakışı?" Sesim sinir bozucu bir şekilde kısıldı ve nefes nefese kaldı.

"Karmakarışık saçlar, şiş dudaklar ve parlak gözler," diyor, siki beni daha hızlı ve daha hızlı okşamaya devam ederken yüz ifademi yutuyor.

"Seksileşmiş halim hoşuna gidiyor," diyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Dudaklarıma bakıyor, donup kalıyor ve sanki elinde değilmiş gibi o da gülümsemeye başlıyor.

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve beni çalıştırırken ona bakıyorum. Saçları parmaklarıma dolanıyor ve teri benimkine karışmaya başlıyor ve tüm bunların arasında Famine ile aramda derin bir bağ olduğunu hissediyorum.

"Seni seviyorum," diyorum. Kendime engel olamıyorum. Ve kendinden nefret etmeyi tamamen bırakana kadar bunu tekrar tekrar duymasına ihtiyacım var. Ve o zaman bile söyleyeceğim çünkü bu kelimeler güneş ışığının tadını çıkarmak gibi hissettiriyor.

Azrail duraklıyor ve ben üzgün, hayal kırıklığına uğramış küçük bir ses çıkarıyorum.

O da bana sırtıyor. "Çok sabırsızsın."

Etrafımızda fayansların çatladığını duyuyorum. Zemin kayıyor ve bir bitkinin fırçasını hissediyorum. Etrafımızdaki daha fazla fayansın çatladığını duyarken bile saçlarıma sürtünüyor, yukarı kalkıyor ve daha fazla filiz ilerledikçe kenara kayıyor.

Ve bu, Famine'in en çok sevdiğim kısmı olabilir. O her zaman insanlık dışı olacak ve içimdeyken bitki yetiştirmek gibi garip, insanlık dışı şeyler yapacak.

Etrafımızdaki yapraklar büyümeye devam ederken, atlı eğilerek beni öpüyor. Öpücüğü derinleştiriyor ve ben içimdeki, üstümdeki ve etrafımdaki Kıtlık hissi tarafından tüketiliyorum ve-

Bir anda doruk noktam içime çöküyor. Azrail'in ağzına doğru haykırıyorum, orgazmımı atlatırken onu kendime doğru çekiyorum.

Beni daha derine, daha derine, daha hızlı ve daha hızlı okşuyor, kalınlaştığını hissedene kadar taşakları bana çarpıyor.

İçime boşalırken Famine dudaklarıma doğru inliyor.

Sonunda itişleri yavaşlıyor, nazikleşiyor. Süvari bir an için başını benimkine yaslıyor, nefesi kesiliyor. Benimle seks yapmanın ne kadar harika olduğu hakkında bir şeyler söylemek istediğini söyleyebilirim (çünkü kabul edelim, amım bir erkek avcısı), ama henüz bunu yapacak kadar kendine güvendiğinden emin değilim.

Onun yerine, "Seni seviyorum." der. Ve bu çok, çok daha iyi.

İçimden kayarak çıkıyor ve bir an sonra beni kendine doğru çekiyor. Ancak şimdi etrafıma iyice bakabiliyorum. Çiçekli bitkilerden oluşan bir çalılıkla çevriliyim. Ben izlerken bile bir başka parlak çiçek canlanıyor.

Oturma odamız için çok fazla.

Tanıdık bir çiçek görüyorum; geçmişte Famine'in benim için yetiştirdiği kül rengi gül.

"Bu ..." Doğru kelimeleri arıyorum, "garip ve sevimli." "Bu senin çiçeğin." Beni daha yakına çekiyor.

"Kendi çiçeğimi mi alacağım?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum.

Kıtlık dudaklarımda iz bırakıyor. "Eğer içinde bir şeylerin büyümesini sağlayamazsam, o zaman onları senin etrafında büyütme zorunda kalacağım."

"Bunun beni gururlandırması mı gerekiyor?" Ben de öyle dedim. "Çünkü kulağa ürkütücü geliyordu."

"Benim 'tüyler ürpertici' olduğumu tamamen unutmadığına sevindim."

Lavanta gülünü tutup çekiyorum. Biraz direndikten sonra

koptu.

Kıtlık onaylamayan bir ses çıkarır. "Sen tam bir insansın - mükemmel bir bitkiyi gereksiz yere paralıyorsun."

"Daha önce de aynı şeyi yapmıştın." Atlıya bakmak için dönüyorum, ama bunu yaptığımda gözlerindeki neşeyi görebiliyorum.

Dudaklarından bir kahkaha dökölüyor ve kışımı sıkıyor. "Sanırım seni kızdırmak benim yeni favori eğlencem olabilir." Famine bana bir öpücük vermek için eğiliyor.

Ben de onu öpüyorum, sonra soluk mor çiçeği kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Geri çekilip atlının güzelliğine hayran kalıyorum.

Tüm bu süre boyunca beni izliyor. "Bana her şeyi en mükemmel şekilde hissettiriyorsun," diye itiraf ediyor. "Uzun yıllar yaşadım ama seninleyken kendimi yeniden genç hissediyorum."

"Bu ... iyi bir şey mi?" diye sordum. Famine'in iltifattan ne anladığını asla bilemem.

"Ne düşünüyorsun?"

Bilmiyorum. Belki de.

Ama yine de ben aptalın tekiyim, kim bilir.

Bildiğim tek şey, atlının yeryüzünde geçirdiğı tüm bu zamanı zulümle tıka basa doyararak geçirdiğı, ancak Kıtlık'ın açlığını çektiğı başka pek çok deneyim olduğu.

Belki de en çok aşk.

Bölüm 48

O gece uzun süre yatak odamızdaki yatağa baktım, fenerler her şeye yumuşak bir parlaklık veriyordu.

Yatak odamız.

Bu çok garip.

"Dikenleri büyümeyecek," diyor Famine arkamdan ve beni sıçratıyor. Onun yürüdüğünü duymamıştım. "Tabii senin olayın bu değilse. Çünkü bunun olmasını sağlayabilirim."

Bir kez daha sessizliğe gömülmeden önce bir kahkaha attım.

Yataklar çoğu insanın kanıksadığı sıradan şeylerden biridir. Ancak benim için bir tür hareketli hedeftirler. İçlerinde uyudum, seviştim, dövüldüm ve saldırıya uğradım ve bunların arasında hemen hemen her şeyi yaşadım. Yataklar benim için biraz savaş alanıdır.

Ama önümdeki yatağa, yumuşacık çarşaflara bakarken yeni bir gerçekle yüzleşiyorum. Dünyası değişen sadece Famine değil.

"Gerçekten burada uyuyacaksın. Benimle," diyorum yatağı işaret ederek.

Atlının bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Uyumak zorunda değiliz."

Bir kahkaha daha atıyorum. Şu anda ne hissettiğimi bile söyleyemiyorum. Umut, korku ve endişeli bir heyecan var.

"Sürünmeye burada mı karar veriyorsun?" diye sordum. Çoktan söz verdi ve benimle seks yaptı. Geriye kalan tek şey ayaklarına kapanmak ve bana evlenme teklif etmek.

"Huysuz şey." Famine beni çenemden yakaladı ve bana vahşi bir öpücük verdi. İleriye, benim alanıma doğru yürüyor ve beni duvara çarpana kadar geri çekilmeye zorluyor. "Sırf bunun için, sanırım bu gece seni yalvartacağım."

Bir elimle Famine'in ensesine sarılıyorum. "Deneyebilirsin," diyorum.

Bacaklarımdan birini tutup beline doluyor. Elini yakaladığımda Famine diğer bacağıma uzanıyordu. "Sadece yatak odamızın zeminini mahvetme."

Azrail bana hınzırca bir bakış atıyor. "Zeminler abartılıyor," diyor bana sürtünerek.

"Kıtlık."

"Ana." İçime biraz daha giriyor ve ben ne demek istediğimi unutuyorum. "Ayrıca," diye ekliyor, "beni biraz vahşi seviyorsun."

Bu doğru.

"İyi ama yerleri kırarsan onları da tamir etmek zorunda kalırsın" diyerek elini bırakıyorum.

"Evcimenlik böyle bir şey mi olacak?" Famine soruyor. "Katlar hakkında uzun tartışmalar mı? Çünkü eğer öyleyse, birdenbire seni suskun bir şekilde becermenin avantajlarını görmeye başladım."

Gülerek. "O kadar da iyi bir aşık değilsin." Duraksıyor. "Pardon?"

Gülümsememe engel oluyorum. "Beni duydun Azrail. O kadar da iyi değilsin."

Yalanlar. Hepsi yalan.

Kıtlık da bunu biliyor.

"Onu geri al," diye talep ediyor.

"Hayır."

Bana karşı daha da bastırıyor. "Geri al." "Hayır."

"Tamam."

Üzerimdeki yeni elbiseye uzanıyor ve yine yeni olan külotumu yırtarak üzerimden çıkarıyor. Pantolonunun düğmelerini açması biraz daha çaba gerektiriyor, ereksiyonu serbest kalıyor. Azrail pantolonundan tam olarak çıkmıyor bile, sadece

aletine nefes aldırarak kadar aşığı itiyor.

Kaşıımı kaldırıyorum.

Famine beni hâlâ duvara yaslamış durumda, ama şimdi kalçalarını çekip göbeğıme hizalıyor.

Ve sonra sikini içime soktu.

Onun içimdeki ezici hissi karşısında nefesim kesiliyor. Varlığıyla ilgili her şey talepkâr. Beni yerimde sabitleyen tutuşu, amımı kendisine yol vermeye zorlayan aleti ve bana geri adım atmamı söyleyen gözleri.

Yapmadığım zaman bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Arkamda, duvar biraz kayıyor, sonra-

Crack-crack-crack!

Karo döşeme bir düzine farklı yerden kırılıyor. Yerden yükselen cılız bitkileri görmeden önce ıslak toprağın keskin kokusunu alıyorum.

"Lanet olsun, Famine," diye törpüledim.

Süvari cevap vermiyor, içime girip çıkmakla çok meşgul, her hareket yavaşça amımı ona daha iyi uyum sağlaması için zorluyor.

Dudaklarımı aralıyorum, bir düzine farklı yanıt hazır, ama sonra atlı içime girmeye başlıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, her agresif itişte vücudum sarsılıyor.

Nefesim kesik kesik geliyor. O beni raydan çıkarırken ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

Azrail bir anda çekildi. Hâlâ beni tutuyor ve birkaç saat önce getirilen yatağı doğru taşıyor. Beni çarşafın üzerine fırlattı.

Etrafımızda, oda fantastik bir şeye dönüştü. Şimdi birkaç küçük ağaç alanı dolduruyor, dalları tavana doğru yayılıyor. Ve tüm bunların ortasında parlayan dövmeleriyle Famine var. O da tıpkı bu oda gibi fantastik.

Onu içime almaktan başka bir şey yapamadan beni ayak bileklerimden yakalıyor ve yüzüstü çeviriyor. Bana katılırken yatak eğiliyor ve dudaklarının sırtımın yukarı kıvrımını sıyırdığını hissediyorum.

Saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor.

"Geri al," diye fısıldıyor kulağıma.

Bir sevgili olarak yetenekleri hakkındaki yorumlarımı hala düşünüyor mu? Çünkü eğer öyleyse...

Ona doğru eğildim. "Hayır," diye nefes alıyorum.

Atlı omzumu öpüyor ve gülümsemesini tenimde hissediyorum. Sonra bana doğru sürdü.

Küçük bir ses çıkarıyorum, kendini tekrar içime sokarken vücudum kemiksiz kalıyor. Aleti durmaksızın girip çıkıyor ve ben çarşafı yumruklamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Her derin vuruşunun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

"Seninle yavaşça sevişecektim," diyor kulağımın kabuğuna doğru. "Nazik olacaktım - ve doğam gereği nazik olmadığımı biliyorsun - ama şimdi kanıtlamam gereken bir nokta var."

Boğuk sesini duyunca ürperiyorum. Bu ses bile beni onun büyüsunün derinliklerine çekme gücüne sahip, her zaman da öyle olmuştur.

"Bunu kanıtlayacak mısın?" Nefes nefese kaldım. "Yoksa tüm zamanını benimle sohbet ederek mi harcayacaksın?"

Kalçaları hareketsizleşiyor ve sırtımda o doğal olmayan bakışı hissedebiliyorum.

Gülüştünü duyuyorum ve omurgamda gerçek bir ürperti hissediyorum.

Famine bir elini karnımla bacaklarımın arasına sokuyor. İçime girerken bile klitorisimi buluyor. Atlı onu parmaklarının arasında yuvarlıyor ve Tanrım.

Durduramadan içimden alçak bir inilti kaçıyor.

Tanrım, ben hazır olmadan bunu benim için bitirecek. Her şey hayal edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor.

"Kıtlık," diye nefes alıyorum. Doruk noktam tam orada. Bir ya da iki vuruş daha ve işim bitti. "Açlık, ben ..."

Birdenbire parmakları yok oldu.

Giderek artan orgazmım şimdi duraksıyor.

"Söyle," diyor.

"Lanet olsun sana." Bu piç.

"Bana gerçeği söyle, küçük yalancı -ben olağanüstü bir aşığım- ve sonra sana orgazmını yaşatacağım."

"Hayır," dedim. Şu anda boşalmak bile istemiyordum.

"Peki."

Parmakları klitorisime geri dönüyor ve bir şekilde ağır, cezalandırıcı vuruşları derinleşiyor.

Bir kez daha orgazmım içimde kıvrıla kıvrıla oluşmaya başladı-

Elini çeker. "Söyle."

Bundan gurur duymuyorum ama sanırım bir hıçkırık dökülüyor. "Benimle oynamayı bırak," diyorum.

"Çiçek, bu oyunu sen icat ettin. Şimdi söyle." Hâlâ hafifçe içime girip çıkıyor ama beni boşaltacak güçlü hamlelerini esirgiliyor.

"Sen şeytansın."

"Hayır," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor Famine. "O benden daha iyi biri."

Atlının eli tekrar klitorisime gidiyor ve her şey yeniden başlıyor. Azrail'i yemlerken o kadar eğleniyordum ki onun beni yemlediğini fark etmemiştim.

Nefes veriyorum, sonra ona doğru eğiliyorum. "Sen iyi bir sevgili değilsin-" diye başlıyorum.

Şimdiden, Famine'in tepki verdiğini, bana biraz daha eziyet etmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum.

"-Sen sahip olduğum en iyi aşıksın."

İtiraf etmesi kolay çünkü gerçek bu. Yaşadığımız seksle ilgili her şey birbirine karışmış durumda; uzuvlarımız, iradelerimiz, kişiliklerimiz.

Sırtımda nefesini hissediyorum. Sonunda omzumla boynumun birleştiği yeri öpüyor.

"Teşekkür ederim, çiçek," diyor. "Sen de hiç fena değilsin."

Ne oluyor lan?

Ama sonra usta parmakları klitorisimi buluyor ve içime giriyor, bana dokunuyor ve bana dokunuyor ve karşı koymak imkansız-

Orgazmım içimden geçip giderken haykırıyorum. Famine klitorisimi okşamaya devam ediyor, doruk noktamı uzatıyor. Ama bunu yaparken vücudunun gerildiğini hissediyorum. Ve sonra, bir iniltiyle kendini içime boşaltıyor, tükenene kadar içeri ve dışarı pistonluyor.

Kıtlık sonunda geri çekiliyor ve sonra tüm o yoğunluk nazik bir şeye dönüşüyor. Avuç içleri kollarımın üzerinde kayıyor ve omuzlarımı ve yaralı sırtımı öpüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor bana karşı.

Dönüp yanağına dokunuyorum, başparmağım tenine sürtünüyor. Avucumu öpmek için başını çeviriyor.

Bu adamı anladığıma inanamıyorum. Ya da tanrıyı. Şu anda ne olduğundan bile emin değilim.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diyor Famine, gözlerini bana dikerek.

Yutkunuyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Sen gerçek olamayacak kadar iyisin."

O da buna gülüyor. "Gerçek olamayacak kadar iyi mi? Beni yaraladın, çiçek. Bu kadar kolay iltifat edilecek bir şiddet ve yıkım ünü inşa etmedim."

Bir süre sonra, "Hala bu yataktan korkuyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıyorum. Tereddütlerimi hatırlıyor mu? "Hiç korkmadım," diye itiraf ediyorum.

Yanıma uzandı ve beni kendine çekti. "O zaman ona bakarken ne düşünüyordun?"

"Dediğim gibi, bu gerçek olamayacak kadar güzel. Ve iyi şeyler benim başıma gelmez."

Famine'in gözleri yumuşuyor ve bu onun için çekici bir bakış. "Bu doğru değil. Artık değil. İkimiz için de değil."

Bana sıkıca sarılıyor ve Azrail'le gerçekten yaşadığım ilk geceye böyle başlıyorum; onun kollarında, yatağımızda, onun

Etrafımızdaki vahşilik.

Bölüm 49

Evin ölümünden dönmesi uzun sürmez. Sonunda evin tüm eski mobilyaları ya temizlenir ve kullanılır ya da atılır. Bir zamanlar yerlere saçılmış olan tüm yapraklar ve yuvalar, çöpler ve hayvan kalıntıları özenle kaldırılır.

Belki de ilk kez, Kıtık'ın gerçekten nazik bir yanının ortaya çıktığını görüyorum. Harap evimizde yaşayan son hayvanları da ikna ederek dışarı çıkarmaktan sorumlu olan kişi o. Şu anda duvarlarda bir fare kolonisi buldu.

Açıktaki kalan bir duvara yaslanıp küçük hayvanlara uzanıyor. Famine'in zırhı gitmiş, tırpanı ve pulları yatak odamızda gelişigüzel duruyor. Süvari ancak bu kadar normal görünebilirdi ve söylemeliyim ki hâlâ o kadar da normal görünmüyor.

Ortama uyum sağlayamayacak kadar seksi, hem de çok seksi. Kollarını kıvrarak ön kollarının alt kısmındaki parlayan yeşil dövmeleri göstermesinden bahsetmiyorum bile.

Gıcırdayan hayvanlardan birini alıp avucunun içine alırken onu izliyorum.

"Meyve ağaçlarıyla onları tekrar kendine çekeceksin," diyorum başparmağıyla o şeyin alnını okşarken.

Çünkü elbette Kıtık'ın ilk gecemizde yetiştirdiği ağaçlar meyve veriyor. Yere düşüp çürüyecek, kemirgenleri ve diğer her türlü vahşi yarattığı kendine çekecek meyveler.

Atlı, son derece sorunlu olan ağaçları sökmek yerine, daha iyi büyüyeabilmeleri için çatımızı açmaları için kasabadan birilerini tuttu. Görünüşe göre atlı adam burada sık sık yağmur yağmasından rahatsız değil. Onun yanıtı, "Seni ıslak severim." olmuştu.

Şimdi diyor ki, "Onaylamıyormuş gibi davranma. Yerinden edilmiş yaratıklara karşı zaafın olduğunu biliyorum."

Atlının kendisi gibi yaratıklar.

Kurtarma görevini izlemeye devam ediyorum. "Eğer uyandığımda üzerimde kuş pisliği görürsem, ikimizin bir sorunu olacak." Ya da yatağımda bir akrep. Uyandığımda yatağımda bir akrep görürsem sıçarım.

"Gel bakalım çiçek," diyor omzunun üzerinden kemirgeni dışarı çıkarırken, "çizmelerime işemişsin. Küçük bir kuş pisliği nedir ki? Ayrıca, bu seni mütevazı tutacaktır."

Alçakgönüllü mü?

Şişirilmiş egomu gayet iyi seviyorum, teşekkür ederim.

Kıtlık yeni mülkümüzün ağaç sınırına doğru ilerliyor ve ağaçlar başka bir şey: her geçen gün kilometrelerce ötede büyüyen sık orman evimize daha da yaklaşıyor gibi görünüyor. Biliyorum ki yakında bir gün, yeşillik kapımızın önünde olacak.

Atlıya bakarken, karnımdaki o tanıdık hafifliği yeniden hissediyorum.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bunu yaptığımıza. Emekli bir fahişe ve onun kıyametçi erkek arkadaşı.

Hayat garip.

İçeri dönüyorum ve oturma odasının önünden geçerken arka duvara doğru kıvrılan yeni bir sarmaşık fark ediyorum. Yılan olmadığından emin olmak için ikinci kez bakmam gerekiyor ama hayır, evin başka bir odasında büyüyen başka bir bitki.

Ön kapının açıldığını ve arkamdan kapandığını duyuyorum.

"Bu bir şey mi olacak?" Asmayı işaret ederek soruyorum. Etrafında, burayı ilk vaftiz ettiğimizde ortaya çıkan diğer bitkiler var.

"Kuşkusuz," diyor atlı yumuşak bir sesle.

Sanırım Kıtık mutlu olduğunda böyle oluyor. Bir şeyleri öldürmek yerine, onları büyütüyor. Yani teknik olarak biz insanları öldürmeye kararlı olduğu zamanlarda bile bitki yetiştiriyordu ama o farklıydı; o bitkiler onun silahlarıydı, bunlar ise misafirleri.

Atlı yanıma geliyor. Terden sıırıslık olması gerekirdi ama kollarıyla beni sardığında teni sadece hafif yapış yapıştı ve o zaman bile bunun ondan değil nemden kaynaklandığına eminim.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, sesi sıkılmış. Bu ses tonundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim. Bazen sakinliği, ortaya çıkması için kurulmuş bir tuzak oluyor, bazen de neyse o oluyor.

"Muhtemelen benim yöntemlerim seni rahatsız ettiğinden daha fazla değil," diye cevap veriyorum. Verdiğim yanıt karşısında Famine'in duyduğu memnuniyeti hissediyorum.

Gülümsemeye başlıyorum, ama sonra aklıma iyi ruh halimi bozan bir düşünce geliyor.

Bu eve taşındığımızdan beri cevabını bilmek istediğim bir soru var. Şimdiye kadar sormaktan kaçındım çünkü bir yanımda Famine'in vereceği yanıttan korkuyordu. Ama sonunda sorma vakti geldi.

Nefes veriyorum. "Hâlâ insanları ve mahsullerini öldürmeye devam edecek misin?"

Famine bana doğru dönüyor, bakışları çok yoğun.

"Hemcinslerinizin, sefil hayatlarının kurtarılmaya değer olduğunu bana kanıtlamak için tek bir ömürleri var," diyor sonunda.

"Tek bir ömür mü?" İfadesi kafamı karıştırdığı için tekrarlıyorum.

Bir an sonra beni vurdu: Kıtık benim Ömür boyu. Bahsettiği ömür bu.

Yüz ifademi alıyor, ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. Azrail etrafımı sarıyor, dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Bu güzel tenin yaşlandığını görmek istiyorum."

"Gerçekten tüm hayatım boyunca benimle olmak istiyor musun?" Bu düşünce neredeyse nefesimi kesiyor. "Ya

değişirsen

Aklını mı kaçırdın?"

"Senin hakkında mı?" diye soruyor ve şimdi eğlenmiş görünüyor. "Seni küçük aptal çiçek, bunca zamanı tam da bunu yapmak için harcadığımın farkında değil misin? İnsanları küçümsemek için çağlar ve nefretimi geliştirmek için yıllarca işkence çektim. Yine de buradayım, senin yanıdayım ve Tanrı'nın kendisi bile beni senden koparamadı.

"Ben insan değilim Ana. Yaşlılık ve solgun güzellik bana itici gelmiyor. Onlar yaşam döngüsünün bir parçası - beni ben yapan şeylerin bir parçası."

Aslında o kadar ilerisini düşünmemiştim ama sözlerindeki acımasız dürüstlük korkumu hafifletti.

O ürkütücü yeşil gözlere bakıyorum. "Peki ya fikrimi değiştirirsem?"

Açlık biraz geri çekiliyor. "Benim hakkımda mı?" Sanki bu düşünce mantıksızmış gibi kaşlarını kaldırıyor. "O zaman sanırım daha fazla kasabayı öldürmekle tehdit etmem gerekecek. Sanırım bu kalmanı sağlayacaktır."

"Aman Tanrım," diyorum, "seninle yaşamak berbat bir fikir." "Gerçekten de öyle," diye onaylıyor.

Beni kendine çekiyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Sanırım sana gitmen için hiçbir sebep vermeyebilirim. Bu daha az eğlenceli bir seçenek, ama istediğim zaman oldukça çekiciyimdir."

"Sanırım benim harika kişiliğimi kendi kişiliğinle karıştırıyorsun," diye cevap veriyorum.

Atlı buna güler. "Hmmm, belki."

Sonra eğildi ve beni öptü. Kısa, tatlı ve çok kısa.

Atlı, başını benimkine yaslayacak kadar uzaklaşıyor.

"Daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim Ana," diye itiraf ediyor. "Bu harika bir karmaşa. Sanırım insan olmaktan hoşlanıyor olabilirim."

İki gece sonra kendimi sırtüstü yatmış, Famine'in başı kalçalarımın arasında, parmaklarım saçlarına dolanmış halde buluyorum.

İkimiz birlikte yaşamaya başladığımızdan beri, Famine hakkında bir şey keşfettim: bana asılmayı seviyor. Seviyor, seviyor, seviyor. Dürüst olacağım, bu konuda karışık duygularım var.

Açıkkası iyi hissettiriyor ama aynı zamanda çok utangacım. Bu sadece vajinamın bir bok görmüş gibi hissetmekten daha fazlası ve onun ağzını orada istemiyorum. Ayrıca bencilce zevk almaya alışık değilim.

Sanırım Azrail'in bundan bu kadar hoşlanmasının bir nedeni de bu. Eski şartlandırmamı yeni bir şeyle değiştirmeye kararlı olduğundan eminim.

Şimdi duraklıyor, yüzü göbeğimden uzaklaşıyor.

Nefes nefeseyim, hâlâ yatağımızın üstündeki ağaç dallarına bakıyorum, o sırada yer değiştiriyor, çıplak bedenini benimkinin üzerine örtüyor, ereksiyonu kalçama baskı yapıyor.

Bana bakıyor. "Evlen benimle," diye fısıldıyor.

Donup kalıyorum, yüz hatlarını inceliyorum. Gözleri parlak, hevesli ve umutlu görünüyor, normal kibri ifadesinden silinmiş.

"Lütfen," diye ekliyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bence bu onun yalvarması.

Boğazım daralıyor ve nabzım hızlanıyor. "Neden benimle evlenmek istiyorsun?" diye soruyorum. Aslında cevabından korktuğumu fark ediyorum.

Azrail'in dudakları titrer. "Küçük çiçek, bilmiyor musun? Botlarıma işediğinde, şarkıları akortsuz söylediğinde ve senin iğrenç sabah nefesinle uyandığımda -biliyorsun, uykunda da osuruyorsun- bundan zevk alıyorum."

Tanrım.

"Bu hayatımda duyduğum en kötü teklif," diyorum.

"Küçük canlıları kurtardığım için benimle alay etmeniz hoşuma gidiyor ve sırf bana bok atasınız diye bu evin içinde bitki yetiştirmeye devam etmek istiyorum. Seni seviyorum-hepsini

ve hep seveceğim. Ve senin de beni her zaman sevmeni istiyorum."

"İstediğimi biliyorsun,"
diyorum sessizce. "Evlən
benimle," diyor tekrar.

Kalbim çok yüksek sesle çarpıyor. "Evlilik insanlar içindir,"
diyorum.

"Umurumda bile değil. Birlikte yaşadığımız tüm bu hilekâr
küçük pisliklerin gözleri önünde benim olmanı istiyorum.

"Lütfen," diye
tekrarlıyor. Hâlâ
tereddüt ediyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum. Bir şeyi bu kadar
sevmekten, bu kadar iyi bir şeye sahip olmaktan
korkuyorum. Hayalini kurduğum her şeyi elde etmekten
korkuyorum çünkü hayatımda daha önce elle tutulur hiçbir
şey elde etmedim.

"Bir daha kimse sana zarar vermeyecek," diye yemin
ediyor Famine, sözlerimi yanlış yorumlayarak. "Dünyaya
karşı biz, Ana. Evlen benimle."

Bir an sonra yatağın altına uzanıp bir yüzük çıkardı. Tam
ortasında koca kıçlı bir elmas oturuyor. Bu şey mütevazı bir
taş değil, bu şey lanet olası bir kaya.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "O şeyi almak için kimi
öldürdün?"

"Ana," diyor, sesi bunu ciddiye almam için bana
yalvarıyor.

Bu gerçek olamayacak kadar iyi, ama bir kez olsun bunun
beni durdurmasına izin vermedim.

Famine'e gülümsüyorum, sırtışıım o kadar geniş ki
yanaklarımı acıtıyor. Şekerleme rengindeki saçlarından bir
tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve sonra eğilip onu
öpüyorum.

"Evet," diyorum dudaklarına karşı. "Evet."

Bölüm 50

Kıtlık

Günler haftalara, haftalar aylara dönüşüyor. Tırpanım paslanmıyor ve kaslarım yumuşamıyor, ama ben tohumlandım, amacım bir kenara bırakıldı.

Yerleştiğimizde kendime sadece bir an için dedim. Sonra görevime geri döneceğim.

Kendime yalan söylediğimi biliyordum ama o an için sorun değildi. Ana'ya biraz nefes aldirmek istedim; çok az şey istiyor.

Ama gerçek şu ki, aslında bu terk edilmiş küçük evimizi seviyorum ve Ana gerçekten kaybetmeden önce onu ne kadar büyütebileceğimi merak ediyorum.

Kasaba halkının bana karşı komplo kurmasını, isyan etmesini ve hayatları için savaşmasını bekliyordum. Bu yüzleşmeye hazırdım. Ancak derin ve köklü korkularını hissetmeme rağmen beni yalnız bıraktılar. Hatta bana saygı duydukları izlenimini edindim.

Öte yandan Ana'ya açıkça hayranlık duyuluyor. Bana korku dolu bakışlar fırlatan aynı insanlar, onu bir kenara çekip şu ya da bu konuda sohbet etmekten mutluluk duyuyorlar. Bunu itiraf etmeden önce ölürüm ama bir parçam nişanlımın bu kadar sevilmesinden gurur duyuyor.

Ve şimdi saçma bir karara vardım, belki de onları hep birlikte öldürmeyi erteleyeceğim - en azından Ana yaşarken. Ancak o zaman bu toprakları yakıp yıkmaya devam edeceğim.

Ana'nın bir gün öleceğini düşününce boğazım düğümleniyor.

O gün geldiğinde ne olacak? Bana ocuk verdiğinde -tabii ki ocuk istediğini varsayarsak.

-Ve o yaşlanır ve geçer. Gitmiş olacak ve... ve

... Toprağın onun bedenini tekrar kendi içine aldığını hissetmek zorunda kalacağım. Onu parçalara ayırdığını ve o sevgili tenini, o güzel saçlarını ve diğer her parçasını toprağa, başka, daha yeni bir yaşam için yiyecek olarak dağıttığını hissedeceğim. Dünya devam edecek, o devam etmese bile ben devam edeceğim.

Düşündükçe nefes alamadığımı fark ediyorum. Çok derinden kesiyor.

Çok, çok fazla derin.

Neden bunu hiç düşünmedim?

Bana keder veren onun ölümü bile değil; onsuz devam etmek. Sürüp gidiyor.

Bahçemizde durmuş, etrafımı küçümsemeye başladığım çaresiz bir korkuyla izliyorum. Ana'nın evin içinde bir yerlerde, yapmaya çalıştığı yemeği yakarken mırıldandığını duyabiliyorum.

Hala ciğerlerime yeterince hava alamıyorum.

O gittikten sonra tırpanımı nasıl geri alacağım?

Yapma

yacağı

m.

Yapam

am.

Bu kadar basit.

Ana ile görevim arasında bir seçim yapmak zorunda olmadığımı inanarak ne kadar aptallık etmişim. Onu seçmek görevimin sonuydu. O gittikten sonra devam etmek yok.

Ama -eğer ölümlü olursam- onunla birlikte yaşlanacağım, onunla birlikte öleceğim, onunla birlikte bir sonraki adıma geçeceğim.

Bunu istiyorum. Hem de çok istiyorum.

Ama ölümlülük, uzun zamandır hor gördüğüm, ancak son zamanlarda yeniden gözden geçirdiğim bu bedende yaşamak anlamına gelir. Bu da güçlerimden vazgeçmek demek.

Bu, kardeşlerimin çoktan ödediği şaşırtıcı bir ondalık.

Sonunda neden silahlarını ve ölümsüzlüklerini takas ettiklerini anladım. İnsan olmak gibisi yok. Bu lanet olası,

dengesiz deneyimin aslında bazı avantajları var.

Ana'yla ölümlü olabileceğim fikrini aklımdan silip atacak kadar gücümü önemsemediğimi fark ettim.

Bunu yapmak istiyorum. Hemen şimdi. Cesaretimi kaybedip her zamanki kayıtsız halime geri dönm e d e n önce.

Ancak, önümde duran bir şey daha var, her zaman önümde duran bir şey daha.

Bağışlama.

Bu söz sanki Tanrı'nın kendisi söylemiş gibi kulaklarımda çınlıyor.

Bağışlama.

Keskin bir nefes çekiyorum. Ana'nın bu kelimeyi uykusunda söylediğini ilk duyduğumdan beri - ses tellerinin bile üretememesi gereken bir kelime - oradaydı, benimle alay ediyordu.

Kimi affetmem gerektiğinden emin değilim ama sanırım herkesi affetmeliyim. Tanrı daha azını beklemezdi.

Affetmek benim doğamda bile yok. En iyi ihtimalle kayıtsız, en kötü ihtimalle intikamcıyım. Ve insanların bana, Ana'ya yaptığı onca şeyden sonra.

Bağışlama mantıksızdır.

Bunu yapmama gerek yok. Bugün değil, hiçbir zaman. Hala Ana'ya sahip olabilirim.

Ana, her saniye hayatından bir parça kaybediyor, saat onun sonuna doğru geri sayıyor.

Sabit nabzım çılgınca atıyor.

Bugün karar vermeme gerek yok.

Bilmiyorum.

Ama ne kadar beklersem, ölüme o kadar yaklaşıyorum. Onunla birlikte yaşlanmak istemem yanlış mı?

Bağışlama. Bu kelimeyi zihnimde evirip çeviriyorum. Bu aşağılık, kötü yaratıkları affet.

Bunca zamandır yaptığım şeye tamamen zıt.

Üstümde fırtına bulutları toplanıyor, kalın tüyleri gökyüzünü karartıyor. Yer sallanmaya başlıyor, sadece birazcık.

Ana'yı düşünüyorum. Benden hiçbir şey istemeyen Ana'yı. Ne olduğumu bilmeden önce beni kurtaran ve öğrendikten sonra beni tekrar kurtaran Ana.

Uzun zaman önce affettiğim Ana'yı, tanıştığımız gece affettim. Ve o zamandan beri her gün onu affettim; bana zarar verdiği için, benden nefret ettiği için, yaptığı her kötülük için. İhtiyacı olmadığı halde nazik davranan Ana gibi birini affetmek yeterince kolay. Işıl ışıl parlayan ve soğuk kalbimi eriten Ana.

Diğer herkesi affetmek çok daha zor, özellikle de diğer herkes bir zamanlar beni incitmiş olan kişileri içeriyorsa.

Derimi şerit haline getirdiler, bağırsaklarımı deştiler, beni defalarca bıçakladılar ve diri diri yaktilar. Bu adamlar ve kadınlar acıyı bir sanat haline getirdiler.

Ve Ana'nın beni kurtardığı gece, bedenim hala parçalanmış haldeyken, Tanrı beni o lanet kelimeyi düşünmeye zorladı.

Bağışlama.

Çok fazla şey istiyorsun, diye fısıldadım karanlığa, sesim kesilmişti. Çok fazla.

O zamanlar bu insan yığını affedememiştim. Hâlâ da affedemiyorum. Ama sezgisel olarak biliyorum ki bunu yapana kadar ölümlü olamayacağım.

Yutkunuyorum.

Bir yağmur damlası bana çarptı. Sonra bir tane daha. Altımdaki zemin sallanıyor.

Eğer insanlığı affedersem, o zaman ne olacak?

Derme çatma kazılmış kuyuları ve bıkkın bakışlı hayvanlarla dolu cılız ağlarıyla bu sefil insanları düşünüyorum. Bitkilerle kaplanmış yıkık dökük şehirleri düşünüyorum.

İnsan kalpleri kindar ve bencildir; beni ve kardeşlerimi buraya getiren de onlardır.

Düşüncelerimin farkındaymışım gibi, zırhım bedenimde cisimleşiyor ve tırpan ile pullarım benden sadece bir kol mesafesi uzakta beliriyor.

Sadece zırhımın değil, nefretimin ve öfkemin, görevimin ve ölümsüzlüğümün, hepsinin ağırlığını üzerimde hissediyorum.

omuzlar.

Dizlerimin üzerine çöküp bir yumruğumu titreyen yere koyuyorum, yağmur damlaları zırhıma çarpmaya başlayıp gittikçe hızlanırken bile. Nefesim daralıyor ve her zaman sabit olan kalbim hızlanıyor.

Bana bir şeyler oluyor. Zihnimin değişmesi kadar basit mi, yoksa beni buraya getiren güçler, beni bir adam yapan ve amacımı şekillendiren güçler şimdi dönüşüyor mu bilmiyorum.

"Kıtlık mı?"

Ana'nın sesiyle irkildim.

Bakışlarım, küçük bitkilerin çiçek açmaya başladığı ve bileğimi büktüğü yerden yukarı doğru kayıyor.

Kapımızın önünde duruyor, pamuklu elbisesi rüzgârda savruluyor. Yağmur yağıyor ve gözleri ürkmüş görünüyor.

Yine de o kadar ıslıl ıslıl ki ona bakarken göğsüm sıkışıyor.

Hangi noktada o benim amacım oldu?

Bakışları üzerimde geziniyor. "Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor bana.

Ben ... Sanırım ...

Kahretsin, emin değilim. Belirsiz olmaktan nefret ediyorum.

Bağışlama.

O lanet kelime içimde yankılanıyor.

"Ben... amacımdan vazgeçiyorum."

Bölüm 51

Ana

Kıtlık kelimeleri zar zor söyledi-

BOOM!

Görünüşe bakılırsa dünya kendi kendini çatırdatıyor.

Atlıya doğru sendeleyerek ilerliyorum, yer beni vahşi bir atın binicisini savurması gibi savurmaya çalışıyor.

Başka bir deprem.

Sonuncusunu yeterince iyi hatırlıyorum. O zaman da kıtlık buna neden olmuştu.

Etrafımızda toprak kabarıyor ve şimdi evimizi çevreleyen ormandaki ağaçlar düzinelerce kırılıyor, gövdeleri yere çarpıyor. Seçebildiğim tek ses bu, ama başkaları da var - çok fazla başkaları. Sanırım bazılarını evimiz çıkarıyor.

Yağmur doluya dönüşür ve gökten şimşekler çakmaya başlar

-O kadar hızlı ve o kadar çok yerden geliyor ki anlam veremiyorum.

Yerin derinliklerinden kan donduran bir uluma yükselirken başımı örtüyorum, ses gökyüzünü dolduruyor, o kadar sağır edici ki fırtınanın uğultusunu bastırıyor.

Uzaklarda, Taubaté'nin terk edilmiş gökdelenlerinden birkaçı yıkılmaya başlar.

Gördüklerim karşısında çılgılığımı yutuyorum. Çökerken parçalanıyorlar ve arkalarında enkaz yığınları bırakıyorlar.

Bir noktada, doğaüstü uluma kesiliyor ve kulaklarımı çınlatıyor. Yavaş yavaş, korkmuş hayvanların seslerini duyuyorum. Binlerce kuş ve böcek çoktan gökyüzüne çıkmış ama ne yer ne de gök güvendeymiş gibi şaşkın, tedirgin bir şekilde uçuyorlar.

Benden biraz ötede, Famine hâlâ yerde diz çökmüş durumda.

Yüzündeki tüm ifadeler silinmiş.

Korku -gerçek, su katılmamış korku, çocukken hissettiğiniz türden- sistemimi dolduruyor.

"O da neydi?" Nefes alıyorum.

Beni duyduğundan emin değilim; sesim çok kısık ve çevremiz çok gürültülü.

Ama sonra Azrail'in doğaüstü yeşil gözleri benimkilere kayıyor. Bakışlarımı birkaç saniye tutuyor.

"Kardeşim uyandı." Famine'in yüzü solgun. "Ölüm... hayatlar."

Bölüm 52

Ana

Ölüm yaşıyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Nabzım kulaklarımın arasında atıyor ve boğazımın arkasında safranın keskin tadını alabiliyorum.

"Ölüm mü?" Yankıladım. "Yani... kardeşin mi?"

Cevap vermesine bile gerek yok. Azrail'in sözlerini yanlış yorumlamak yok.

Dördüncü atlıyı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ölüm pek de hoşgörülü bir atlıya benzemiyor.

"Ama... dediğinizi sanıyordum..." Famine amacından vazgeçtiğini söyledi.

Salgın hastalık ve savaş
gibi. Oh Tanrım.

Azrail bir elini kaldırıp toprağın üzerinde gezdirir. Topraktan ince bir sap yükselir. Saniyeler içinde ucunda küçük bir tomurcuk oluşur. Patlayarak açılır ve narin beyaz bir çiçek açar.

"Gücümü kaybetmedim," diye mırıldanıyor atlı.

"Kaybetmen mi gerekiyordu?" Neler oluyor?

Üzerimizde esen doğal olmayan fırtınayı ilk fark ettiğimde, atlıyı neyin kızdırdığını öğrenmek için buraya geldim. Ama o zaman kızgın görünmüyordu.

Acı çekiyordu ve eğer şu ana kadar paylaştıkları bir gösterge ise, görevinden vazgeçmeye çalışıyordu. Muhtemelen benim için.

"Bunu neden yapasın ki?" O daha önceki soruma cevap vermeden ben soruyorum. "Benim için ölümlü olmana gerek yok. Ölümlü olmaktan nefret ediyorsun."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Artık değil. Seninle değil," diyor.

Her şeyini içime çekiyorum, yağmur hâlâ ikimize de yağıyor. Zırhını giymiş, tırpanı ve pulları yanında.

"Ama bunun bir önemi yok," diyor. "İşe yaramadı." "İşe yaramadı mı?" Ben de yankıladım. "Yaramalı mıydı?"

Kıtlık kendini y e r d e n itiyor, bitki ön kolundan kayıyor. Bana garip, yoğun bir bakış attı.

Azrail aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yüzümü kapatıp saçlarımı yanaklarıma sabitliyor.

"Buraya geliyor."

"Kim?" Kalbim dört nala koşarken soruyorum. Ama biliyorum. Biliyorum.

Atlının yüzünü arıyorum. Bana her şeyin yolunda olduğunu söyle, ona söyleyeceğim. Bana dünyanın sonunun gelmediğini söyle.

Famine'in bakışları sert. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Hâlâ doğru davranmıyor.

Famine ellerini yüzümden indiriyor, sonra pullarını almak için uzaklaşıyor. Onları topladıktan sonra elimi tutuyor ve beni evimize doğru götürüyor.

"Ölüm uyandı ve buraya geliyor." İşte burada.

"Neden buraya gelsin ki?" diye sordum. Kıtlık bana Savaş'la karşılaşmasını anlatırken atlıların dünyanın kendi köşelerinde kalmaya çalıştıklarını açıkça belirtti.

"Çünkü yaramazlık yaptım," diyor Azrail.

"Sen her zaman yaramazsın," diyorum. "Bugün neden farklı olsun ki?"

Bunun dışında, bilirsiniz, Famine görevinden feragat etmeye çalışıyor.

"Göreceksin."

Kulağa uğursuz geliyor.

Evimize girdik ve beni mutfağa doğru çekti. Tezgâhın üzerinde başarısız pişirme denemelerimden kalma malzemeler var; yumurta ve un, tereyağı ve süt.

Kıtlık, kolunun tek bir hareketiyle malzemeleri tezgâhtan aşağı fırlatıyor. Cam süt kavanozu patlıyor ve yumurtalar etrafa saçılıyor ama Famine bunların hiçbirini fark etmiyor.

Bunun yerine, teraziyi temizlenmiş yüzeye koyar.

Bronz alete bakıyorum. Bu, Famine'in genellikle unuttuğum tek eşyası. Ancak şimdi, o şeye aşırı derecede ilgi gösteriyor.

Azrail yakındaki bir çekmecedен keskin bir bıçak çıkarır.

"Ne-?"

Şimşek gibi hızlı bir şekilde ön kolunu keser, ardından bronz tavalardan birinin üzerine tutar.

Terazi sallanıyor, bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Geçen seferki gibi, atının kanının bulunduğu kefe boş arkadaşından daha yükseğe çıkıyor.

Famine bıçağı koluna sildi. Sonra elimi tutuyor.

"Kıtlık."

Gözleri benimkileri tutuyor ve ölümcül derecede sabitler. "Sadece bana güven." O konuşurken bile kesiğı her yere kanamaya devam ediyor.

Ben isteksizce başımı sallayana kadar gözlerini benden kaçırmıyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama ona güveniyorum. Ona hayatım pahasına güveniyorum.

İşaret parmağımlı alıyor ve bıçağın ucunu kullanarak parmağıma batırıyor.

İçgüdüsel olarak elim geri çekiliyor, ama atlı onu sıkıca tutuyor. Terazinin üzerinde hareket ettirerek, bir-iki kez sıkıyor.

-Parmağımın ucundan üç damla kan damladı, her damlacık onunkinin karşısındaki tabağa çarptı. En son yaptığımızda

Kıtlık kanımı boş bir tabağa karşı tartmıştı. Şimdi de kendi kanıyla karşılaştırıyor.

Terazinin benim tarafımın daha önce olduğu gibi düşmesini bekliyorum. Geçen sefer olduğu gibi Kıtlık'ın kanının benimkinin üzerine çıkmasını bekliyorum.

Onun yerine, kanımın bulunduğu tepsi yükseliyor ve yükseliyor. Bu garip bir manzara olmamalı. Ne de olsa Famine'in tabağında daha fazla kan var; onun tarafı daha ağır. Ama onun terazisi hiçbir zaman gerçek kütleyi tartmadı.

Bir nefes çekiyorum. "Nasıl... ?"

Nasıl olur da senden daha kutsal olabilirim?

Famine, "Başından beri teraziyi yöneten benim aklımdı, Tanrı'nınki değil," diyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor.

Hâlâ elimi tutuyor ve kan parmaklarımdan kayarak tenine bulaşıyor ve bana bakışı... sanki cevabı kafamın içine sokmaya çalışıyor.

"Değişen sen değilsin," diyor, "benim."

Gözlerini arıyorum. "Ama... hâlâ insanlıktan nefret ediyorsun," diyorum. Çünkü o teraziler asla sadece benimle ilgili değildi. Onlar temsil ettiğim şeyle ilgiliydi -insanlıkla.

"Artık değil," diyor, daha önceki sözlerini tekrarlayarak. "İşte bu yüzden kardeşim yükseldi."

Bunu hala anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Kıtlık sözde görevinden vazgeçmeye çalıştı... ama belki de işe yaramadı? Ve şimdi dördüncü ve son atlı uyandı ve... buraya mı geliyor? Olanları düşündükçe kendimi daha da hasta hissediyorum.

"Ne istiyor?" Ben soruyorum.

"Thanatos'un istediği tek bir şey vardır," diyor Famine. "Ölüm."

Kıtlık

Ölüm kendini göstermez. Takip eden saatlerde de. Gün geceye döner ve hala gelmemiştir.

Onu orada hissedebiliyorum. Telaşlı bir enerji yok, sadece soğuk, duygusuz bir kararlılık var. Gittikçe yaklaşıyor ama acelesi yok.

Yatakta oturduğum yerden Ana'ya bakıyorum. Sonunda uykuya dalmayı başarmış, çarşaflarımız bacaklarına dolanmış. Battaniyeleri paylaşma konusunda çok kötü. Sadece bu küçük ayrıntı bile göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Onun hakkında keşfetmem gereken daha ne kadar çok şey var? Onun derisinin altında koca bir dünya var ve ben hepsini keşfetmek için can atıyorum.

Ama buna fırsat bulamayabilirim.

Önce kardeşimle yüzleşmeden olmaz.

Ne onun ne de Tanrı'nın niyetinin ne olduğunu söyleyemem. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı: bir kez insan olduktan sonra insanlar gibi yaşarız. Geldiğimden beri hissettiğim tek ilahi şefaath Ana'nın söylediği Melek sözü ve belki de Ana'nın adamlarımın onda açtığı yaralardan mucizevi bir şekilde iyileşmesiydi.

Elbette, eğer Ölüm uyandıysa, belki de onu uyandıran Tanrı'ydı. Beni neyin uyandırdığını hatırlamıyorum, sadece zamanın geldiğini.

Ana uykusunda mırıldanıyor, sonra yer değiştiriyor. Hiç niyetim yokken ona doğru ilerledim ve yanında diz çöktüm.

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, başparmağım şakağını okşuyor.

Böyle olacağını bilmiyordum. Böyle olabileceğini. İnsanların nefretini görmüştüm ve bunun derinliğini hissetmiştim ama bu kadar derinden sevebileceklerini hiç düşünmemiştim. Bu kadar derinden sevebileceğimi.

Bu korkutucu ve beni saplantılı hale getiriyor.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye nefes alıyorum.
"Varlığım üzerine yemin ederim."
Ölüm gelebilir ama Ana'mı alamayacak.

Kardeşim ne o gün ne de bir sonraki gün, hatta ondan sonraki gün bile gelmiyor. Taubaté'ye varması iki hafta sürüyor. Ama geldiği anda anlıyorum.

Gücü patlıyor, o kadar güçlü ki bilemekte olduğum hançeri düşürüyorum.

Bir anda tüm Taubaté şehri yok oldu, insanlar oldukları yerde ölüp gittiler. Yaşam güçlerinin bir mum gibi söndüğünü hissediyorum. Thanatos'un onları öldürmek için onlara dokunmasına gerek yok - benim yapmam gerektiği gibi etlerini soldurmasına bile gerek yok. Sadece ruhlarının bedenlerini terk etmesini istiyor ve onlar da terk ediyor.

Onun için bu kadar kolay.

"Ana "yı fark ettiğimde hâlâ güç gösterisinin etkisindeydim.

Bir anda ayağa kalkıyorum, mutfak sandalyesi arkamdan yere çarpıyor.

"Ana!" Bu sefer onun adını bağıriyorum. Ve sonra evin içinde koşturuyorum, panik içimde bir kabarma gibi yükseliyor. "Ana!"

Ya öldüyse? Ya onu aldıysa ve-

Koşarak yatak odamızdan çıktı. "Sorun ne?" diye soruyor, nefes nefese, gözleri endişeden kocaman olmuş bir halde.

Onu canlı görünce bacaklarım büküldü ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kıtlık mı?" Şimdi sesi korkmuş gibi çıkan o.

Bana doğru koşuyor. Onu belinden yakalıyorum ve yüzümü karnına bastırarak sıkıca tutuyorum.

Yaşıyorum, kendime tekrar hatırlatıyorum.

"Seni aldığını sanıyordum," diyorum ona karşı.

"Kim?" diyor, parmakları saçlarımdan arasından kayıyor. Yüzümü ona bakacak şekilde eğiyor.

"Ölüm." Adını söylerken bile korkum yeniden yükselmeye başlıyor.

Ana'yı öldürmediyse, onun için bir planı olduğu içindir.
Parçası olmak

istemediğim bir plan.

"O burada mı?" diyor.

Başımı sallıyorum.

Şu anda bile onu uzaklarda bir nabız gibi hissediyorum, ancak tam olarak nerede olduğunu hissedemiyorum. Gökyüzünde olmalı, yerini tespit edemeyeceğimi biliyor.

"O da yakınlarda," diyorum. Ona diğer herkesin gittiğini söyleme zahmetine girmiyorum.

Yüzündeki ifade silinip gitmiştir.

Derin bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Son iki haftadır her gün bu anın üzerinden geçtim. Ne yapacağımı, Ana'nın ne yapacağını.

"Beni dikkatle dinle," diyorum şimdi ona. "Senden uzaklara, meyve ağaçlarının ötesine saklanmanı istiyorum."

"Ama sen dedin ki-"

Son iki hafta içinde pek çok şey söyledim, bunların bazıları yalan bazıları da doğrudu. Bunların arasında ona kaçmanın ve saklanmanın anlamsız olduğunu söyledim, ki öyle de. Ölüm tüm ruhları tanır. Bizi bulacaktır. Onu da bulur.

"Söylediklerimin canı cehenneme. Burada kalırsan seni öldürür," diyorum. "Yaptığı şey bu."

Bu tam bir gerçek değil. Thanatos onu burada öldürebileceği gibi birkaç kilometre ötede de öldürebilir. Asıl gerçek şu ki, kardeşimle karşılaştığımda Ana'nın uzakta olmasını istiyorum çünkü onun sadece bana odaklanmasını istiyorum.

"Sana ne yapacak?" diye soruyor. Sesi titriyor. "İyi olacağım." Şimdi doğruyu söylüyorum.

"Seni öldürebilir mi?" diye sorar.

Ölüm beni yeryüzünden silebilir mi? Tanrı yardımcım olsun, ama-

"Evet." Ölmeyecektim ama bu formdaki varlığımın sonu olacaktı.

"Senin yanından ayrılmayacağım," diyor şiddetle.

Neredeyse acı verecek kadar keskin bir sevgi kabarması hissediyorum.

"Lanet olsun sana Ana," diyorum, "beni seni uzaklaştırmaya zorlama."

Yüzünde takip edemeyeceğim kadar hızlı duygular titreşiyor.

"Seni terk etmiyorum," diyor inatla. Bu kadın benim.

Onu kendime çekiyorum ve öpüyorum, ağzım onunkinde sertleşiyor. "Ölmeyeceğim," diyorum ona. "O benim kardeşim ve ben

Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Ancak senin için endişelenirken onunla yüzleşemem."

"Ben bir yük değilim, Famine, ve ona izin vermeyeceğim ..."

Konuşmaya devam ediyor ama sözlerini duymuyorum.

O değil gidiyor için geri Aşağı. Lanet olsun. onu ve onun inatçılığı.

Ana sözünü bitiremeden onu kucağıma alıp dışarı çıkarıyorum.

"Famine, beni yere bırak." Kollarımdan kurtulmaya çalışıyor.

Sadece dışarı çıktığımızda onu tekrar yere bırakıyorum.

Ana oflayıp puflayarak saçının bir buklesini yolundan çeker.

"Sakin manhandle-"

O sözünü bitiremeden bileğime bir fiske vuruyorum. Saniyeler içinde topraktan yumuşak, balmumu yapraklı bir çalı fışkırıyor ve büyürken etrafına dolanıyor.

Ana, bundan hoşlanmayacağını bilecek kadar sık bu numaranın kurbanı olmuştur.

"Kıtlık," diye tıslıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni saklıyorum," diyorum ona, "çünkü bunu kendin yapmayacaksın." Ben konuşurken, yerden bir dizi bitki fışkırıyor ve Ana'dan yakındaki ormanın ağaç sınırına kadar bir tür yol oluşturuyor.

Ana'nın gözleri parlıyor ve bana attığı ihanet dolu bakış neredeyse tereddüt etmeme neden oluyor. Bu kadar taş kalpli bir piç olmasaydım, cesaretimi gerçekten

kaybedebilirdim.

Bunun yerine bileğime bir fiske daha vuruyorum ve bitkiler hareket etmeye başlıyor, her biri sistematik bir şekilde onu yakalayıp sıradaki bir sonraki yaprak parçasına teslim ediyor. Bitki örtüsünün yetişkin bir kadını ormanın ötesine götürmesini izlemek garip ve doğal olmayan bir manzara. İnsan efsanelerine konu olan bir şey.

O kadar da efsanevi olmayan şey ise ağızından dökülen küfürler.

"Seni lanet olası piç!" diye bağıyor. "Bırak beni! Kıtlık, Tanrı üzerine yemin ederim, taşaklarını boğazında hissedeceğin kadar sert bir tekme atacağım."

Normalde, içimdeki sadist onun protestolarından oldukça zevk alır. Ama şu anda bundan hiç keyif almıyorum. Sesi bile kaybolana kadar peşinden bakıyorum.

Ön bahçeme dönmeden önce tırpanımı alacak kadar uzun bir süre evin içine geri dönüyorum. Bakışlarım yoğun fırtına bulutlarının biriktiği gökyüzüne yöneliyor.

Hâlâ dışarıda. Hala daireler çiziyor. Ve lanet olsun, ama onu duyularımla tespit edemiyorum ve bu gökyüzünü onu çıplak gözümle görecektense kadar temizleyemiyorum.

Aklı başında biri olsaydım, yaklaşan fırtınayı kolayca savuşturabilirdim. Ama duygularım Ölüm'ün gelişine ayrılmaz bir şekilde bağlı ve endişem zaten yoğun olan bulut örtüsünü daha da yoğunlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Bu yüzden gökyüzüne bakıyorum ve elimden geldiğince onun nerede olabileceğine odaklanıyorum.

Dakikalar geçiyor.

"Hadi kardeşim," diye mırıldandım. "Buna bir son verelim."

Sanki sözlerimi duymuş gibi, kendini gökyüzünden indirdiğini hissediyorum. Onu hala göremiyorum.

Uzakta, atımın kişnemesini duyuyorum, sonra dörtnala bana doğru gelen toynaklarının donuk sesini.

Karşı yönden bir dizi toynak sesi daha geliyor. Bakışlarımı gökyüzünden uzaklaştırıyorum.

Orada, yoldan yukarı doğru koşan, benekli gri bir küheylan var. Boş eyeri siyah deriden yapılmış ve gümüşle kireçlenmiş,

koltuğun her tarafını kaplayan şeytani imgeler.
Ölümün efsanevi atı.
Sonunda, Thanatos beni buldu.

Bölüm 53

Ana

Bitkilerden yapılmış bir kafeste oturuyorum, kaynıyorum. Saçlarımda çubuklar, gömleğimde yapraklar ve eteğimde saplar var.

Etrafımdaki bitkiler artık kıcıma dokunmuyor ve artık uzuvlarımı sarmıyor, ama beni saran kalın, dikenli çalılar belli ki bir kafes anlamına geliyor.

Bir dakika sonra ayağa kalkıp kendimi fırçalıyorum, başım tepemdeki dalları sıyrıyor.

Karşı koyarsam bu bitki beni serbest bırakacak mı?

Sadece görmek için bir deneme vuruşu yapıyorum. Karşılık vermeyince

-ayrıca, bitkilerin savaştığı bir zamanda yaşadığım için yaşasın- yeşillikler arasında ilerlemeye, dalları dirsekleyerek geri çekilmeye ve dikenlerden aldığım sıyrık ve çizikleri görmezden gelmeye başladım.

Birkaç dakikamı aldı ama Kıtık'ın yaptığı o aptal kafesten çıktım.

Oh adamım, ona yeni bir göt deliği açacağım.

Geldiğim yoldan geri dönmeye başladım ki tepemde yüksek bir gümbürtü duydum.

Whomp-whomp-whomp.

Gökyüzünden inen cisme bakıyorum. İlk bakışta kocaman siyah bir kuşa benziyor ama birkaç saniye sonra bunun kanatlı bir adam olduğunu anlıyorum.

Kara melek kendini yere bırakıyor, devasa siyah kanatları arkasında çırpınıyor ve koyu renk saçlarının dalgalanmasına neden oluyor. Boynuna tırmanan parıltılı kabartmalara bir an için gözüm takılıyor ama bakışlarımı yakalayan o güzel, vakur yüzü oluyor.

Ayakları yere değiyor ve karanlık kanatları arkasına doğru katlanıyor. Elinde kılıç, tırpan ya da başka bir silah yok ama sanki yeterince nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor; daha önce bunun kadar ölümcül görünen bir varlıkla karşılaştığımı sanmıyorum-Famine de dahil.

Gümüş zırhı parıldayarak ilerliyor, bakışlarını bana dikmiş.

Etrafındaki çalılar kuruyor, yaprakları kıvrılıyor ve sapları kırılganlaşıyor.

Kıtlık'ın sahip olduğu aynı hastalıklı güç. Ama bu Kıtlık değil.

Var olan tek bir yaratık var, o da bu olabilir. "Ölüm," diye fısıldıyorum.

Ve benim için geliyor.

Kıtlık

Kardeşimin ayakları toprağa değdiği anda hatamı anladım. Onu yanımda değil, onun yanında hissediyorum.

Ana.

Elimde tırpan, aniden koşmaya başlıyorum, kalın bitki örtüsünü kesiyorum, çalılar ve ağaçlar yolumdan çekiliyor. Hayatım buna bağlıymış gibi koşuyorum.

Ama endişelendiğim benim hayatım değil.

Kısa süre önce Ana'dan ayrıldığım yere varmam bir dakikadan az sürdü.

Ölüm, solmuş sarmaşıkların ve çalıların arasında duruyor, yüzünü bana dönmüş, kanatlarını arkasına katlamış. Önünde diz çöküyorum

-

"Kıtlık!" Ana boğuk bir sesle. Beni görünc e ileri atıldı, ama Thanatos onu omzundan yakalayıp olduğu yere geri çekti.

Onu hırpaladığını görünc e elimdeki tırpanı yuvarladım. Öne doğru fırladım.

"Daha fazla yaklaşma kardeşim," diyor Ölüm sakince, parmakları Ana'nın omzundaki tutuşunu sıkılaştırarak.

Sarsılarak duruyorum, gözlerim onu tuttuğu yere odaklanıyor.

Thanatos elini Ana'nın yüzünü okşamak için hareket ettirir, parmakları elmacık kemiğinin üzerinde gezinir. Ana onun dokunuşuyla gözlerini kısıtı ve yüzünü buruşturdu.

Onu benden bir anda alabilir ve ben bunu durduracak güçte değilim. Ben güçsüzüm. Bu düşünce şiddetli düşünceler uyandırıyor. Ama bunun hemen altında başka, mide bulandırıcı bir duygu var: Korku. Ana için derin, varoluşsal bir korku.

Onun öleceğini düşündükçe zor nefes alıyorum.

Ana nefes veriyor ve gözlerini tekrar açıyor, bakışları benimkileri buluyor. Garip bir şekilde sakin görünüyor, ama nefesi onu kesik kesik soluklarla terk ediyor, sanki korkusunu zar zor kontrol ediyor.

"Sevgili kardeşim," diyor Thanatos, "yeniden bir araya gelişimizin biraz daha farklı olacağını umuyordum."

Çenemi sıkıyorum, odağım ona kayıyor.

"Neden buradasın?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diyor Ölüm. Uzayan bir anın ardından ekliyor: "Biz bu yaratıkların sonunu getirmek için yaratıldık, onlara teslim olmak için değil."

Parmakları Ana'nın yanağını okşamaya devam ediyor. Vücudu titriyor ve gözlerinden korku dolu tek bir damla yaş süzülüyor.

Tırpanımı daha sıkı kavriyorum. Onun korkusunu görünce, içimdeki o eski açlık yükseliyor - toprağın ilğini emmek isteyen o açlık. Tepemde bulutlar kıpırdanıyor ve çalkalanıyor.

Ölüm başını eğiyor, ifadesi sakin. "Beni şaşırttın, biliyorsun. Diğerlerinin bir dereceye kadar başarısız olmasını bekliyordum. Ne de olsa savaş insanların kötü arzularından doğar ve Pestilence'ın da insanlara karşı doğal olmayan bir merakı var. Bu ateş ve çamurdan kadınlar tarafından öldürülmeleri büyük bir şok olmadı.

"Ama sen, sevgili kardeşim, milyonlarca insanı duraksamadan ve pişmanlık duymadan öldüren büyük Kıtık'ın ta kendisi. Senin bu kadar kolay kandırılamayacağını düşünmüştüm."

Thanatos Ana'ya bakıyor ve ben müdahale etmemek için kendimi fiziksel olarak tutmak zorunda kalıyorum.

"Onlarda seni çeken şeyin ne olduğunu anlayamıyorum," diyor, garip bir şekilde ilgisini çekmiş gibi. "Sanırım bir şeylere, hatta yapmamanız gereken şeylere bile açlık duymak sizin doğanızda var."

Hâlâ Ana'nın yüzünü okşuyor.

"Kardeşim," diye uyarıyorum. Titremeye başladığımı hissedebiliyorum.

Sabrimi ve kontrolümü kaybediyorum.

Ama Thanatos'un gözlerinde ateş var. "Sen ve ben, Kıtık, gözlerimizi kırıyoruz ve medeniyetler yükseliyor ve çöküyor. Yüzyıllar bir çiçeğin taç yaprakları gibi dökülüyor. Sen ilahi terazinin taşıyıcısı; her şeyin fiyatını biliyorsun. Tek ve önemsiz bir hayatın senin ölümsüzlüğün için değerli

bir takas olmadığı aşikâr olmalı."

Sonunda bu buluşmanın sebebine ulaşıyoruz. Üç kardeşinin görev yerine ölümlülüğü seçmesi Ölüm'ü bile sarsmış olmalı.

"Ben terazinin taşıyıcısıyım ve her şeyin değerini bilirim," diyorum. "Değerli bir ticaretin ne olduğuna karar vermek bana düşer. Ve ben kararımı verdim."

Ölüm uzun bir süre beni inceliyor. Bir dakika sonra Ana'yı çenesinden tutup yüzünü ona doğru eğiyor ve yüz hatlarını inceliyor. Kardeşimin karanlık bakışlarıyla karşılaşır, gözlerinden bir damla yaş daha süzülüyor.

Yukarıda toplanan bulutlar duygularıma ihanet ediyor. Bir damlanın yanağıma çarptığını hissediyorum, sonra şakağıma bir tane daha sığıyor.

"Yeterince hoş bir formu var," diye itiraf ediyor Ölüm, "ruhu dirençli ve bağışlayıcı, ama yakında ölecek. Bu yaratıklar böyledir. Ben bile onu sonsuza dek burada tutamam."

Yakında ölecek mi?

Ben onun yanında olursam yapmaz.

"Umurumda değil kardeşim," diyorum kararlılıkla. "Ben seçimimi yaptım."

Thanatos iç geçiriyor, elini tekrar Ana'nın yanağına götürüyor, o çıldırtıcı parmakları bir kez daha tenini okşuyor.

"Seni teraziden ve tırpanından kurtaracağım," der, sesi alaycı bir inançsızlıkla doludur.

Yine de neredeyse sendeleyecektim.

Her şeye rağmen bana yardım edecek.

"Ölümsüzlüğünüzden ve görevinizden sıyrılmanıza bile izin vereceğim," diye devam ediyor, "çünkü insanlığı çok seviyorsunuz."

Ölümsüzlüğümü ilk kez elimden almaya çalıştığımda ondan izin istememiştim, şimdi de istemiyorum ama yine de gönülsüzce kabul edeceğim. Ne de olsa Ölüm'ün yaptığı budur; insanların ruhlarını kemiklerinden ayırabilir ve benim ölümsüzlüğümü ve amacımı da benimkinden ayırabilir.

"Ama-" Ölüm ekliyor.

Ama.

Bu tek kelime nefesimi kesiyor ve onun ondaliğının ağırlığını hissediyorum.

"-Ama ölümlülüğünüzün bir bedeli var."

Pek çok şey beni sarsmaz ama bu sarsıyor. Başka hangi cehennemlere katlanmak zorundayım?

"Fiyatın zaten yeterince yüksek olduğunu düşünmüştüm," diyorum. Bunun değersiz bir takas olduğunu söyleyen Thanatos'un kendisiydi.

"Sen insanların ülkesindesin. Burada adalet yok," diye yanıtlıyor kardeşim.

Lanet olsun ona, ama aynı fikirde değilim.

"Ölümlülük mü istiyorsun?" diye devam ediyor. Eli bir kez daha Ana'nın omzuna gider. Onu sıkar. "O zaman dışın benimle geliyor."

Öbür dünyayı kastediyor.

"Ne?" Ana dudağını ısırp gözlerinden sessizce birkaç damla yaş daha süzülürken, telaşla bir adım öne çıkıyorum.

"Ah, ah," diyor Thanatos, siyah kanatları açılıyor. Ana'nın etrafına dolanarak onu benden daha da izole ediyorlar. Onu Ölüm'ün kucağında görünce kaskatı kesiliyorum. "Bu işler böyle yürümüyor kardeşim."

Panik yapmamaya çalışıyorum. Onu benden almak onun için zahmetsiz olurdu. Daha da kötüsü, onu bu dünyadan kurtarmayı bir merhamet olarak görürdü.

"Siktir git Thanatos," diyorum, "Bu bir takas değil."

Ölümsüzlüğümden kurtulmak istememin tek nedeni Ana ile birlikte yaşayıp ölebilmek. Zaten ölüp gitmiş olsaydı ne anlamı olurdu ki?

"Ama ben senin insanlığı kurtarmak istediğini sanıyordum?" Ölüm diyor, gözleri parlayarak.

İnsanlığın canı cehenneme. Dışarıdaki diğer insanlar pek umurumda değil.

Kardeşimin gözleri kısıldı. "Anlıyorum. Bu kadın da kurtarılamazsa insanlığı kurtaramazsın," diyerek düşüncelerimi yineliyor.

"Sebeplerimin ne olduğu önemli mi?" Ben de diyorum ki.

"Elbette öyle," diyor Ölüm. "Sen terazinin taşıyıcısısin. Güdülerin her şey olduğunu benden daha iyi biliyorsun."

Bir adım daha yaklaşıyorum. Son makullüğüm de kendini yakıp yok ediyor. Elimi tuttum, benden beklenenden daha medeni davrandım.

Şimdi gökler açılıyor. Yağmur yağmaya başlar ve gökyüzü parlar.

BA-BOOM!

Gök gürültüsü tepemde çınlıyor.

"İyi dinle kardeşim," diyorum. "Elinde tuttuğun kadın benim için önemli olan tek şey. Eğer ona en ufak bir zarar verirsen, bir sorunumuz olur Thanatos. Benim gazabım karşısında senin görevinin hiçbir anlamı kalmayacak."

Ölüm üzgün görünüyor. "Görevine bu kadar kolay sırtını döndüğüne göre kim ve ne olduğunu unutmuşsun, Kıtık," diyor.

Yakındaki bir ağaca yıldırım düşer-

BOOM!

Gövde patlıyor, ıslak tahtadan ateş ve kıvılcımlar fışkırıyor ve içinde bulunduğumuz küçük açıklık aydınlanıyor.

Ağzımın kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Artık öyle miyim?" Yağmur sağanak halinde yağarken tırpanımı daha sıkı kavrayarak söylüyorum. "Ve sen bilirsin, değil mi?" Öfkem artarken söylüyorum. "Sen ki benim acımı ya da öfkemi hissetmedin ya da yaşamadın-"

"Her insan acı hisseder," diyor Ölüm. "Seninkini bilmeme gerek yok-"

"Ben burada yıllarca acı çektim kardeşim," diyerek sözünü kestim. "Yıllarca. O zaman neredeydin? Neden zalimlerimi öldürüp beni kurtarmadın da görevime dönebildim?"

Ölüm sessizdir.

Tırpanımla Ana'yı işaret ediyorum. "Bu kadını yeterince hoş bir form-"

Ana -Tanrı onun kibrini kutsasın- buna kaşlarını çatar.

"-Beni kurtaran," diyorum. "Yani sen ve senin saldırgan ticaretin siktirip gidebilirsiniz."

Ölümlü olmanın başka bir yolunu bulacağım ya da bulamayacağım. Belki de Ana'nın ölümüne kadar ölümsüzlüğümü koruyacağım ve sonra takas yapacağım.

Thanatos'un parmakları Ana'nın omzuna saplanıyor. Kardeşime, daha küçük bir adamın taşaklarını buruşturacak bir bakış atıyor ve omzunu kurtarmaya çalışıyor. Bu onu hiçbir yere götürmüyor ama yine de ona hayranlık duyuyorum. Midemin çukuruna oturan endişe düğümü biraz gevşiyor.

"Gerçekten de ikinizin öylece çekip gitmenize izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?" Ölüm kaşlarını kaldırarak şöyle der. "Dünyanın bu köşesinde her ne yapıyorsanız, bugün sona eriyor."

Yağmur sağanak halinde yağıyor ve rüzgar ormanın içinde uğulduyor. Daha fazla ışık yanıp sönüyor, komşu ağaçlara çarpıyor ve yağmur onları söndürmeden önce hantal bitkileri ateşe veriyor.

Ana'nın ağlayıp ağlamadığını artık anlayamıyorum ama gözleri acı çekiyor.

Yüzü, gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu söylüyor gibiydi.

Onun yanıldığını kanıtlamak istiyorum, ama Ölüm öyle kolayca yok edemeyeceğim bir varlık.

"İlk teklifimi duydunuz," diyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, tırpanımı o kadar sıkı sıkıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

"İşte ikincisi: Görevine devam et. Seninle birlikte-" üst dudağı tiksintiyle seğiriyor, "kadın. Güçlerini kullanılması gerektiği gibi kullan."

O konuşurken bile, saçlarımdaki rüzgârın ve atımın dörtnala koşan bedeninin anısı o kadar keskin ki sanki uzanıp ona dokunabilirmişim gibi geliyor. Çoğum o vahşi özgürlüğü arzuluyor.

Thanatos devam ediyor, "Dişinin gidecek son insanlardan biri olmasını sağlayacağım. Tek yapman gereken görevini bir kez daha üstlenmek. Başladığımız işi bitirelim kardeşim."

Sanki bir işaretmiş gibi, Ölüm'ün atı küçük açıklığa doğru tırıs kalkıyor ve onu benim atım takip ediyor.

Şimdi görebiliyorum: Üçümüz dünyanın öbür ucuna gidiyorduk. Thanatos insanları oldukları yerde yakalayacaktı ve ben de onun dikkatinden kaçan tüm bireylerin ekinlerini yakacaktım. İnsanlığı teker teker yok edecektik.

Şu anda bile atıma atlayıp tam da bunu yapmak için yağlı bir dürtü hissedebiliyorum. Evcimenlik benim için hiçbir zaman doğal bir durum olmadı.

Ana benimle olacaktı. Bir süreliğine her şey yoluna girecekti- "Kıtlık," dedi Ana.

Bakışlarım ona kayıyor, hâlâ Ölüm'ün pençesinde. Etrafımızdaki gök gürültüsü sustu ve yağmur hafifleyerek düşünceli bir çiselemeye dönüştü. Gözlerinin içine bakıyorum.

"Yapma," diyor.

Bunu söylemenin onun için çok zor olduğunu söyleyebilirim. Yaşama arzusu her zaman baskın bir güç olmuştur.

Derin bir nefes alıyorum.

Thanatos'un teklifini kabul edersem, hayatta kalacaktır.

Ama atımı dünyanın öbür ucuna sürüp Ana'ya ölüm üstüne ölüm izletirsem... bunun da kendine has sonuçları olacaktır.

Yaşayabilir ama benden nefret etmeye de başlayabilir. Onu korkunç bir şeye dönüştürmüş olurum. Ben de emin değilim hiçbirimiz hayatta kalamazdık.

Ve bir mucize eseri Ana'nın sevgisini kaybetmesem bile, eninde sonunda dünya sona erecekti - belki bir yıl, belki on, belki elli yıl sonra - ve Ölüm onu o zaman, zamanı dolmadan öldürecekti. Bütün kardeşlerinin karılarını öldürecekti. Ölüm, geri kalanımızın sırt çevirdiği görevi bitirecek ve sonunda kadınlarımızı alacaktı. Gidecek son insanlar olabilirlerdi ama yine de giderlerdi.

"Bana ne söylediğini unutma," diyor Ana, sesi titreyerek, dikkatimi tekrar ona çevirmeye zorluyor beni. "Bağışla. Yapman gereken şey bu. Hatta-" Bir sonraki kelimedede boğuluyor ve yeniden başlamak zorunda kalıyor. "Beni öldürse bile."

Kendini feda ederdi. Beni bir kez kırdı, Şimdi yine kırıyor.
Ama eğer kırılırsak, birlikte kırılırız.

Dikkatim lm'e yöneldi. "İkinizin de teklifini istemiyorum."

Kardeşim uzun bir süre bakışlarımı tutuyor. "yle olsun," diyor sonunda.

Havada bir deęiŐim hissediyorum. Sonra Thanatos'un dokunuşuyla Ana'nın gözleri yuvalarından fırlıyor. Vücudu sallanıyor, sonra yere yığılıyor.

ld.

Bölüm 54

Kıtlık

"Ana!" Sesim çok uzaklardan geliyor.

Dünya etrafımda parçalanıyormuş, serbest düşüşteymişim gibi hissediyorum.

Nefes

alamıyorum.

Düşünemiyorum.

Bir anda Ana'yla aramdaki mesafeyi kapattım. Yanına düşüyorum, kollarım gövdesinin altından kayıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum.

Nabızı atmıyor, içinde hayat hissi kalmamış.

"Ne yaptın sen?" Bakışlarımı Ana'nın yüzüne sabitleyerek kardeşime söylüyorum.

Nefesim kesiliyor, gördüklerimi kabullenemiyorum.

"Ana," diyorum onu bir aptal gibi sarsarak. Yanağını okşuyorum. "Ana." Bir damla gözyaşı kayıyor ve çenesine çarpıyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, ona yeniden hayat vermeye çalışıyorum. İçinde hiçbir şey kıpırdamıyor. Bedeninin büyümesini sağlayabilirim, ama bunda yanlış bir şey yok. Sadece içinde yaşayan ruh artık yok.

Ben yaratılmadım.

Uzaktan, şiddetli rüzgarların ve sarsılan toprağın farkındayım. Ağaçların kırıldığıнын ve bitkilerin öldüğünün farkındayım ve bunu ben yapıyorum.

Kardeşim onu aldı, tıpkı söz verdiği gibi. Tartışma yok, pazarlık yok, söyleyeceklerimin geri kalanını duymakla ilgilenmedi.

"Ne yaptın sen?" Tekrar ediyorum.

"Ölümü yeterince sık gördün, Famine. Anladığını varsaymıştım."

"Onu geri getirin." Titremeye başlıyorum. Boğazımdan alçak, iniltili bir ses yırtılıyor. "Tüm kardeşlerime adil bir takas verdin. Tek istediğim bu."

"Savaş ve Salgın hastalıkların ikisi de insanlığı kurtarmaya istekliydi.

Sen değilsin."

War ve Pestilence'ın, karılarını ellerinde tutmak için dünyayı sorgusuz sualsiz yerle bir edeceklerinden adım gibi eminim. Biz böyle çalışırız.

Ana'yı tutuşum sıkılaşıyor.

Yavaşça Thanatos'a bakıyorum ve içim tehditle doluyor. Erkeklerin beni geçip yaşamamalarının bir nedeni var.

"Onu geri getir," diye talep ediyorum. Bir kez daha yağmur şiddetleniyor ve tepemizde şimşekler çakıyor, toprak açıkça isyan ediyor ve etrafımızdaki her bir ot ölü.

BOO-BOOM! Gök gürlüyor.

Kardeşim bana acıyarak bakıyor.

"Benim şartlarım var."

İ bakış aşağı at Ana'nın güzel yüz, ve onu parlayan, görmeyen gözler.

Yanımda Ölüm beliriyor. "Diğer teklifim hâlâ geçerli."

Onun teklifi.

Onun saçma, boktan teklifi.

Ana'nın gitmesine izin verdim, bedeni kollarımdan kaydı, içimdeki acı büyüdüğüce büyüdü.

"Onu incitmenin her şeyin sonu olacağını söylerken yalan söylemiyordum," diyorum ayağa kalkarken. şimdiden toprağın öldüğünü ve Taubaté'nin son gökdelenlerinin sarsılan toprağın altında yere düştüğünü hissedebiliyorum. Rüzgâr etrafımda dönüyor ve dolu ölü yeşilliklere yağıyor.

Tırpanımı bir kenara attığımı fark etmemiştim. Şimdi onu elime alıyorum, elimde döndürüyorum ve kardeşime yaklaşıyorum.

"Bana zarar verir misin?" Ölüm diyor.

Yanıt olarak tırpanımı savurup boynuna nişan alıyorum. Thanatos zar zor hareket ediyor.

Takip hareketimde eğilip silahımın kavisiyle birlikte dönüyorum. Tırpanı başımın üzerine getiriyorum, sonra aşağıya doğru kavis çizerek indiriyorum, ucu Ölüm'ün göğsüne saplanacak şekilde açılı.

Kardeşim geri sıçramak zorunda kaldı, yüz ifadesi telaşlıydı. "Kıtlık-"

Bileğimi döndürerek tırpanı savuruyorum ve sorunsuz bir şekilde başka bir saldırıya hazırlanıyorum.

Thanatos'un siyah kanatlarından biri fırlıyor ve silahı elimden düşürmeye yetecek bir güçle koluma çarpıyor.

Önemli değil.

Kollarımı kaldırıp ellerimi yumruk yaparak tekrar üzerine geliyorum. Yanımda bir hançer var ama ona doğru gitmeye zahmet etmiyorum. Etim Thanatos'a saplanırken acı patlamasını hissetmek istiyorum.

Kolum dışarı fırlıyor ve Ölüm'ün göğsüne öyle sert bir yumruk atıyorum ki gümüş zırhı içe doğru çöküyor.

Homurdanıyor ama ben vuruşumu yapmadan önce kendini toparlamak için neredeyse hiç zamanı yok-

Başka bir darbe, zırhında başka bir çentik.

Ben bir erkek değilim, ben başka bir şeyim, daha büyük bir şeyim ve tek hissettiğim acı ve öfke.

Darbeler tekrar tekrar gelir, her biri Ölüm'ün göğsüne iner ve zırhını parçalar. Tökezleyerek geri çekilirken nefesini tutacak zamanı ancak buluyor -bu ona garip ve yabancı bir his.

Sonbahar, lanet olsun sana.

Çizmeli ayağımı kaldırıp dizine tekme atıyorum.

Yoldan çekiliyor, eli zırhının kenarına gidiyor. Göğüs zırhını üzerinden sıyrırken bağlantıların koptuğunu duyabiliyorum.

"Yerinde olsam onu ıkarmazdım," diyorum. "Bu çok daha kötü acıtacak."

İlk kez acı hissettiğim zamanı hayal meyal hatırlıyorum. Böyle bir Şey yok. Dayanması korkunç ve yeni yetiŐmiŐ bir atlı için Şok edici.

Ölüm yine de onu bir kenara atar.

"Benimle dövüşmek mi istiyorsun, kardeşim?" Thanatos der ki. "Peki."

Beni bekliyor ve ben de yumruklarım hazır bir Şekilde tekrar üzerine atılıyorum. Bir yumruk daha atıyorum, kederim ve öfkem beni tüketiyor.

Ama darbe asla inmez.

Ölüm kapalı yumruğumu yakalıyor. Tutuşu sıkılaŐırken karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor. Bir anda elimi büküyor-

abuk.

Kırılan kemiğimin keskin acısıyla homurdanıyorum. Thanatos yumruğumu bırakıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, kolum işe yaramaz bir Şekilde yanıma düşerken nefesim tıslayarak kesiliyor.

Sadece kırık bir kemiğin beni durduracağınđ düşündüyse, yanılmış.

izmeli ayağımı kaldırıp göğsüne bir tekme atıyorum, darbemin gücü o kadar kuvvetli ki ayakları yerden kesiliyor.

Ölüm geriye doğru yuvarlanıyor, sertçe yere çarpıyor, kanatları altında sıkışıyor. Yakınlarda, atı kiŐneyerek bizden uzaklaşıyor.

Bir anda kardeşimin üzerine atıldım, sağlam elim boğazına gitti. Nefesi kesik kesik geliyor ve acıdan yüzünün buruŐtuğunu görebiliyorum.

Boynundaki tutuşumu sıkılaŐtırıyorum ve o da elleriyle yukarı uzanıp penelerimi kavırıyor. Boğuk bir ses çıkartıyor.

Ona kötü niyetle gülümsüyorum. Artık gcsz olmanın ne demek olduğunu biliyor.

Benim irademle toprak Şiddetle yarılıyor ve kardeşimin altında açılıyor. Çamur kanatlarının üzerinden kaymaya başlıyor, onu aşağı çekiyor, aşağı.

Onu canlı canlı gömeceğim. O zaman kederin ezici, boğucu hissini anlayacak.

Tam öleceğinden emin olduğunda, onunla kendi pazarlığını yapacağım, Ana'nın yaşadığı ve bunun bedeli olarak dünyayı yok etmek zorunda olmadığım bir pazarlık.

Ölüm sağlam kolumu tutuyor, sıkıca kavlıyor.

Bir anda kendimi tuhaf hissettim. Zayıf ve karıncalı. Farkına varmadan önce bu hisle biraz boğuluyorum-

İçimdeki hayatı emiyor.

Aynı yeteneğe sahibim, sadece onunki çok çok daha güçlü.

Tekrar boğuluyorum, boynuna sarılışım gevşiyor. Bedenimi kendine gelmeye zorlamaya çalışırken nefes almak için mücadele ediyorum.

Ölüm beni kolayca üzerinden itti. Şimdi üzerime çıkma sırası onda. Beni tutmak için göğsüme bir çizme yerleştirdi.

"Hâlâ benimle dövüşmek istiyor musun?" diyor, siyah kanatları arkasında genişçe açılarak.

Buna karşılık olarak ona tekme atıyorum, kolayca savuşturduğu bir darbe.

Gülüyor, beni yakalamak için eğiliyor. Beni gömleğimden tutup yukarı çekiyor. Ölüm'ün kanatlarının büyük gürültüsünü duymadan önce ayaklarım sadece bir anlığına yere değiyor.

Sonra ikimizi de gökyüzüne kaldırıyor, bedenlerimiz yükseldikçe yükseliyor.

Nefes alışım hala düzensiz ve öfkem alev alev yanıyor olsa da, hayatım hala benden uzaklaşıyor.

Zayıfladıkça, kederim beni daha çok hırpalıyor. Acı verici bir şekilde insan gibi hissediyorum.

Thanatos bizi gökyüzüne doğru sürüklerken ağaç tepelerinin üzerine yükseliyoruz. Etrafımızdaki gökyüzü şimşek ve rüzgârla alev alev yanıyor. Dolu tenimizi dövüyor ve saçlarımız yüzümüze yapışıyor.

Üstümüz başımız çamur içinde, ikimizin de durumu biraz daha kötü.

"Kardeşim," diyor Thanatos, yüzü ciddi bir ifadeyle.

Derinliksiz gözleriyle tanıştım.

"Bu kavgayı sen başlatmış olabilirsin," der, "ama her şeyi bitirenin ben olduğumu biliyorsun. Beni affet."

Bununla birlikte, Ölüm beni bıraktı.

Bir an için ağırlıksızım, öyle ki bir şeklim olduğunu neredeyse unutuyorum. Bir kez daha rüzgâr, yağmur ve toprak oluyorum.

Ama sonra yaralı kolumun acısı bana hayatta olduğumu, Ana'nın ise olmadığını hatırlatıyor.

En ufak bir düşünceyle bir bitki büyümeye başlıyor. Zayıf ve yetersiz besleniyor çünkü içimde yaşamı büyütecek çok az şey kaldı, ama amaçlarım için yeterince uzamasını sağlamayı başarıyorum.

Uzaniyor ve beni gökyüzünden sevgiyle yakalıyor. Ayaklarım toprağa değene kadar cılız kolları beni indiriyor.

Ölüm bana çarpıp beni tekrar yere düşürdüğünde tozumu alıyorum. Kırık kolumun acısı içime yayılırken homurdanıyorum, acı o kadar keskin ki görüşüm bulanıklaşıyor.

Karanlığı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve bir kez daha ağabeyim tepemde beliriyor. Bana bakıyor, her zamanki gibi sabırlı ve kararlı görünüyor, lanet olsun ona ve gözleri acıma dolu.

Acıma duygusu beni mahvediyor.

Öfkemi yakıp kül ettim. Geriye zayıflamış, kırılmış, kalbi kederle dolu bir adam kaldı.

Başımı biraz eğiyorum ve göz ucuyla Ana'yı görüyorum. Belki de ışığın bir oyunudur, ama şimdiden gerçekten bir ceset gibi görünmeye başladı.

Bir inilti sesi boğazıma doğru ilerliyor Her şey acıtıyor. Her şey çok kötü acıyor. "Lütfen kardeşim," diyorum.

Ölüm kendini yeniden düzenliyor, göğsüme bir diz bastırıyor.

Koyu renk kanatları genişçe açılmış, gökyüzünü benden saklıyor.

"Onu geri getirmeyeceğim, Famine," diyor bana bakarak.

"Senin rızan olmadan olmaz. Benden nefret edebilirsin.

Benimle savaşın, ama fikrimi değiştiremezsiniz."

Birkaç yıllık işkence ölüm'n yeniden düşünmesini sağlayabilir ama ölümlülerin bana yaptığını kardeşime yapmaya cesaret edemem.

Ne de olsa asıl sorun biz değiliz.

Başımı çevirip tekrar Ana'ya bakıyorum. Güzel, hayat dolu Ana.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı szlyor.

Elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Tek istediğim onu tekrar kollarıma almak.

Hepsi bu kadar.

Bakışlarım Thanatos'a kayıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve yutkunuyorum. "Pekâlâ, kardeşim. Sen kazandın, kabul ediyorum. Sadece onu geri getir."

Bölüm 55

Ana

Nefes nefese kaldım, göz kapaklarım çırpınarak açıldı.

Kıtlık bana bakıyor, bedenim kollarının arasında. Uyandığımı görür görmez beni sıkıca kucaklıyor ve zırhına bastırıyor.

Parmaklarım kendiliğinden atlinin saçlarına dolanıyor ve onu bana bağlıyor.

"Ne... ?" Bana ne oldu?

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Azrail, sesi kırık.

"Üzgün müsün?" Kafam karışmış bir şekilde söylüyorum.

Zihnim sersemlemiş durumda. Boğazımın arkasında metalik bir tat var ve içimde derin ve açıklanamaz bir kapalı olma hissi var.

Azrail'e dönüyorum. "Bana nasıl bu kadar çabuk ulaştın? Bayıldım mı?"

Hatırlayabildiğim son şey, Kıtlığın karşımda durduğu ve ... Ölümün ...

Kardeşini aramak için Famine'den uzaklaşıyorum.

Ölüm bakışlarımı karşılıyor, yüzünde dalgın bir ifade var.

Famine eliyle çenemi kavırıyor ve bana dünyadaki en değerli şeymişim gibi bakıyor.

"Hayır," diyor basitçe.

"Sonra ne oldu?" Bunu söylerken bile sesim titriyor. Cevap tam orada, boğazımın arkasındaki o tatta. Ya da belki de soğuk ve nemli tenimde.

en doğal olmayan yollarla.

Ama Azrail'in bunu inkar etmesini istiyorum. Öldüğümü inkar etmesini.

Uzun bir süre beni dinliyor ve sonra yavaşça başını sallıyor.

Ürperiyorum, ürkmüş gözlerim Thanatos'a geri dönüyor.

Beni öldürdü ve bunu o kadar çabuk yaptı ki farkına bile varmadım. Ondan sonra olanları hatırlamaya çalışıyorum... ama hiçbir şey yok.

Öleli çok uzun zaman olmamış. Hâlâ en son gördüğümü hatırladığım ormanın içindeyiz ve fırtınalı gökyüzü de aynı görünüyor.

Ama eğer Thanatos beni öldürdüyse, o zaman neden nefes alıyorum-? İkinci korkunç farkındalık beni vurdu.

Bakışlarım tekrar Famine'e kayıyor.

"Bunu kabul ettin," diyorum. Ölümün ikinci teklifi. Bu yüzden benden özür diliyor.

Azrail çenesini sıkar. "Ben yaptım." Sesinde hiç pişmanlık yok.

Famine'in ölümcül yöntemlerini bir kenara bırakması aylar sürmüştü, ama görünüşe göre geri alması sadece birkaç dakika.

Hepsi benim yüzümden.

Dünyanın kaderinin bir gün gerçekten bana bağlı olabileceğini asla hayal edemezdin. Her zaman hayatımın oldukça önemsiz olduğunu düşünmüşümdür. Ama bir şekilde, benim sözüm olmadan, herkesi mahvettim.

Famine'in kolunu kavradım. İrkildi, kolu dokunuşumla sarsıldı. Aşağı bakıyorum. Kolundaki garip bükülmeyi görünce hemen bırakıyorum.

Sana ne oldu? Sormak istiyorum. Ben yokken olan hikayede daha fazlası olduğu açık.

"Neden kabul ettin?" Bunun yerine, bir izleyicimiz olduğunu umursamadan soruyorum.

Her şeyin eski haline dönmesini istemiyorum. Zaten tanık olduğum dehşetle zar zor başa çıkabildim. Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Kıtlık'ın yüzü acımasız. "Çünkü insanlığa ne kadar az ya da çok değer versem de," diyor yüzüme tekrar dokunarak, "sana hâlâ çok, çok daha fazla değer veriyorum."

Bu bana söyleyebileceği en güzel, en korkunç şeydi. Bir iltifat ve bir cümle bir arada.

Azrail beni kendine çekiyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Her şey kaybolmuş değil, küçük çiçek," diyor, nefesi bana karşı sert. "Bırak Ölüm insan olmanın ne demek olduğunu görsün. Eğer ben etkilenebiliyorsam, o da etkilenebilir."

Famine bakışlarımı karşılamak için biraz uzaklaşıyor. Sesini alçak tutarak ekliyor: "Dünyanız için hâlâ umut var."

"Daha fazla insan ölmek zorunda kalacak," diyorum. Sesim sertleşti.

"Ne olursa olsun daha fazla insan ölecek," diyor Famine.

Metal şakırtıları duyuyorum ve bakışlarım ondan Thanatos'a kayıyor. Son atlı zırhını topluyor ve üzerindeki çamuru siliyor. Kötü bir şekilde ezik görünen gümüş göğüs zırhını inceledikten sonra bir kenara fırlatıyor. Ölüm yakınlarda bekleyen iki ata doğru ilerliyor. Dizginlerini tutuyor, sonra Famine ve benim oturduğumuz yere doğru ilerliyor, atları da arkasından sürüklüyor.

Bana çok yaklaştı, varlığı boğucu. Yanağımdaki o ölümcül eli hâlâ hatırlayabiliyorum.

Ölüm, Famine gibi iri ve kaslı -gerçeği söylemek gerekirse, biraz daha iri olabilir- ve bir şekilde tamamen insan olamayacak kadar göze hoş gelen aynı keskin güzelliğe sahip. Teni soluk, elmacık kemikleri yüksek ve çenesi keskin. O derin gözleri yaşlı -o kadar yaşlı ki onlara uzun süre bakmaya dayanamıyorum- ama dudaklarında kederli bir kıvrım var. Saçları o kadar koyu ki, bazı ışıklarda mavi parladığını hayal ediyorum. Ancak şimdi yağmur saçlarını yüzüne yapıştırmış.

Kıtlığın kaprisli ve işbirlikçi olduğu yerde, Ölüm vakur... ve kadim görünür. ... Esrarengiz bir şekilde güzeldir.

Bakışlarım tekrar Famine'e kayıyor ve bir an için sadece ikisine bakıyorum. Onlar leviathanlar ve ben hiçbir şeyim.

Ama bu doğru değil.

Ölüm dizginleri Kıtık'a verir. "Atına bin kardeşim."

Azrail kendisine uzatılan dizgini almadan önce bir süre bakıyor. Famine'in görevinin ağırlığının omuzlarına çöktüğünü hissedebiliyorum.

İçimi acıtan bir umutsuzluk kaplıyor. Tüm bunlar benim hayatımın Famine için diğerlerininkinden daha önemli olmasından kaynaklanıyor. Eğer durum birdenbire böyle olmasaydı, belki de Azrail Ölüm'ün şartlarını kabul etmezdi...

Bakışlarım Famine'in yanında kılıflı duran hançere yöneliyor.

Yaklaşık iki saniyeliğine, Kıtık'ın bıçağının üzerine düşmek gibi insanlığın yararına kendini feda eden bir şey yapmayı düşünüyorum ama... O kadar geniş değilim.

Ben bar kavgacısı, kadın avcısı, kavgacı bir kaltağım ve bunu sessizce kabul etmeyeceğim.

Ben de Kıtık'ın kınalı hançerinin kabzasını kavradım ve bıçağı geri çektim. Silah elimde, yanımdaki diğer atlıya doğru dönüyorum. Sonra, Kıtık'a asla yapamayacağım şeyi Ölüm'e yapıyorum.

O orospu çocuğunu bıçaklarım.

Bölüm 56

Thanatos birkaç saniye boyunca bana bakıyor, yüzünde tuhaf ve şaşkın bir ifade var. Atlının karnına saplanmış olmasına rağmen hâlâ Famine'in bıçağını tutuyorum.

"Ana!"

Famine'in telaşlı sesini duymazdan gelerek tüm dikkatimi önümdeki atlıya veriyorum.

Ben bıçağı çekerken Ölüm'ün elleri yaraya gidiyor.

Sertçe tıslıyor ve gözlerini yaraya diyor. Giydiği siyah gömlekte giderek büyüyen ıslak bir leke dışında görülecek pek bir şey yok.

"Ana," diyor Famine yine, ama bu sefer beni kolumdan tutup sürükleyerek götürüyor. "Ne yaptın sen?"

Bakışlarım hala Ölüm'e kilitlenmiş durumda.

Biraz pişmanlık duymalıyım. Hissetmemem garip. Sonra tekrar, yanaklarım ıslak ve belki yağmurdandır ama belki de gözlerimdendir. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Garip, berbat bir gündü.

"Eğer hepimizin ölmesi gerektiğini düşünüyorsa, o zaman bunun nasıl bir his olduğunu bilmesi adil olur," diyorum, transa geçmiş gibi son atlıya bakarak.

Ölüm boğuk bir ses çıkarıyor, elleri yaraya gidiyor ve ben gülümsüyorum.

Gülümsüyorum.

Bir kıyamet, toplu katliam ve birkaç ölüme yakın deneyim gerekti ama sanırım sonunda kaybettim.

Kıtlık'ın hançerini kullanarak yarayı işaret ediyorum. Thanatos'un parmaklarından kan süzülüyor. "Bu ailemi aldığın için. Ve diğer herkesi, seni pislik."

Kıtlık beni sağlam koluyla geri çekiyor ve onun titrediğini hissedebiliyorum. Bıçağı elimden alıyor, pantolonuna siliyor, sonra bir kez daha kılıfına sokuyor.

Azrail'in ötesinde Thanatos sallanıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Acı dolu sesler çıkarıyor ve buradan bile uzuvlarının titrediğini görebiliyorum, şüphesiz acıdan.

"Ölümün bu tarafında hiç bulunmadın, değil mi?" Azrail beni elinden geldiğince iyi bir şekilde atına bindirirken ona sesleniyorum. Kendi bedenime girip çıkan bıçakların verdiği o korkunç hissi hâlâ tüm netliğiyle hatırlayabiliyorum. "Bok gibi hissettiriyor, değil mi?"

"Ana, dur," diyor Famine.

Thanatos bakışlarını bana odaklıyor. Kızgın görünmesini bekliyordum ama o kadim gözler acı çekiyor. Ölüm elini uzatarak avucunu bana doğru çeviriyor.

"Kardeşim," diyor Famine sertçe, "elini tut. Bir anlaşmamız var."

"Onun... beni bıçaklaması... bunun bir parçası... değildi," diye geveliyor.

Azrail'in eli bacağıma yerleşiyor.

Gözlerini kardeşine dikeyyor. "Ve senin de dediğin gibi, burası adil değil. Yaşayanların ülkesine hoş geldiniz."

Famine dilini şaklatıyor ve atını döndürerek ikimiz yola çıkıyoruz.

Bölüm 57

"Seni küçük ateşböceği," diyor Famine, biz kulak kesildikten sonra. Ve sonra hayatımın kötü aşkı gülüyor. "Hatırlat da sana asla karşı gelmeyeyim."

Adrenalinin etkisi geçmeye başladığı için titremeye başlıyorum. Buna karşılık, Azrail beni kendine çekiyor.

"Gerçekten onu orada öylece bırakacak mıyız?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

Vicdan azabının ilk filizlerini hissetmeye başlıyorum. Ya da belki korkudur.

Azrail bana sanki şimdiye kadar karşılaştığı en deli insanmışım gibi bakıyor. "Onu bıçakladın. Geri dönüp Ölüm'ün ne kadar bağışlayıcı olduğunu görmek ister misin?"

Bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor. "Hayır, teşekkür ederim." Bugün zaten yeterince öldüm.

İkimiz, birkaç depreme ve doğaüstü bir fırtınaya maruz kaldığı için biraz daha kötü görünen evimizin önünden geçtik. Kıtık yavaşlamaya zahmet etmiyor. Yanından geçip en yakın yola yönelmeden önce ona bakacak bir an bile bulamıyorum.

Tanrım, bunu gerçekten yapıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ama önümüzde uzanan tüm o yolculuk ve öldürmeler için kendimi hazırlayamıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Famine'in cevabından korkarak soruyorum. Uzun bir duraklama oldu.

Sonra-

"Kardeşlerimi almaya gidiyoruz. Bu işin sonsuza dek bitmesinin zamanı geldi."

Teşekkür

Sanırım bunu her yeni kitap çıkardığımda söylüyorum, ama her zaman doğru kalıyor: romanlarımı okuduğunuz ve dünyamda kaybolduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim. Umarım üçüncü -ve belki de en kötü- atlı adamım ve onu evcilleştiren kadın için kalbinizde yumuşak bir nokta bulmuşsunuzdur. Hem Famine hem de Ana hakkında oldukça sessiz kaldım çünkü her ikisi de biraz pürüzlü.

Beta ve ARC okuyucularıma, bu sürümde bana yardımcı olmak için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim. Her şey çok zordu! Bu kitabı yazmamı sağlayan bir yıl boyunca bana destek olan (ve sessizlik dönemlerime nezaketle katlanan) yazar arkadaşlarıma, benim insanım olduğunuz için teşekkür ederim.

Aileme ve arkadaşlarıma, sürekli desteğiniz, sevginiz ve tuhaflığımı gerçekten kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Kocama: En büyük hayranım ve her zaman ilk okuyucum olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Ve benim iki külçeme, her zaman gerçekçi olduğunuz için teşekkürler.

Sadece bir atlı kaldığına inanamıyorum! Umarım insanlık hayatta kalır. Parmaklarımı çapraz tutacağım. O zamana kadar-

Sevgiler ve mutlu
okumalar, Laura

Laura Thalassa'nın Dört Atlı serisinin bir sonraki kitabı için
gözünüzü dört açın:

Ölüm

Çok yakında.

Hiçbir sürümü kaçırmak istemiyor musunuz?
Laura Thalassa'nın gelecek romanlarıyla ilgili en son haberler
için e-posta listesine kaydolmak için [buraya tıklayın.](#)

Laura Thalassa'nın yeni yetişkin paranormal romantizm
serisine mutlaka göz atın

Rhapsodic

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa'nın yeni yetişkin post apokaliptik romantizm
serisine mutlaka göz atın

Ölen Her Şeyin Kraliçesi

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa'nın genç yetişkin paranormal
romantizm serisine mutlaka göz atın

Dünyevi Olmayan

Şimdi çıktı!

[Amazon'dan satın almak için buraya tıklayın](#)

Laura Thalassa tarafından yazılan diğ er kitaplar

DÖRT ATLI SERİSİ:

Pestilence
Savaşı

PAZARLIKÇI SERİSİ:

Rhapsodic
Garip Bir İlahi
Akşam Yıldızlarının İmparatoru
Karanlık Uyum

DÜŞMÜŞ DÜNYA SERİSİ:

Ölen Her Şeyin Kraliçesi
Hainlerin Kraliçesi
Yaşayan Her Şeyin Kraliçesi

UNEARTHLY SERİSİ:

Dünyevi
Olmayanlar
Arzulananlar
Lanetli
Terk
Edilmişler
Lanetliler

KAYBOLAN KIZ SERİSİ:

Kaybolan Kız
Çürüyen İmparatorluk

INFERNARI SERİSİ:

Kan ve Günah

ROMANLAR:

Melekleri Toplamak

Küçükken ormanda bulunan Laura Thalassa periler tarafından büyütüldü, kurt adamlar tarafından kaçırıldı ve yüz yıllık bir borcun karşılığı olarak vampirlere teslim edildi. İki kez hayata döndürüldü ve tek bir öpücükle gerçek aşkını sonsuz uykusundan uyandırdı. Şimdi ormandaki bir şatoda ölümsüz prensiyle sonsuza dek mutlu yaşıyor.

... ya da buna benzer bir şey.

Yazmadığı zamanlarda Laura'yı guacamole yerken, kıyamet için çikolata istiflerken ya da iyi bir kitapla kanepeye kıvrılmış halde bulabilirsiniz.